

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

CURTIS SITTENFELD

Gözde Bekar

JANE AUSTEN'ın
Gurur ve Önyargı romanı
günümüzde geçseydi?

Jane Austen'in klasik eseri *Gurur ve Önyargı*'nın (*Pride and Prejudice*) 21.yüzyıl versiyonu olan *Gözde Bekâr*, tüm zamanların en başarılı roman uyarlamalarından biridir. Curtis Sittenfeld, eserin ana yapısını korurken, kahramanlarını da günümüze yerleştirir. Farklı cinsiyet evliliği, donörle kalınan hamilelik, detoks çılgınlığı, televizyon kanallarından yayınlanan düğün, sosyal medya paylaşımları gibi 2000'li yıllara dair kavramlar olsa da, konu aşk olunca değişen bir şey yoktur; Jane Austen döneminde olduğu gibi kibir, utanç, korku veya dedikodu aşkların kaderini yazmaya devam eder.

Pemberley konağı, alışverişkolik Mrs. Bennet yüzünden açılmamış kolilerle dolmuş ve Mr. Bennet'in borçları yüzünden çürümüş bir haldedir. Ailenin en küçük iki kızı çalışmayı sevmez, spor yapıp, sosyal medyada takılır. Babalarının hastalanışıyla ailenin diğer kızları da geri dönünce, ev eski neşesine kavuşur. *Gözde Bekâr* isimli reality şov sayesinde ünlenecek Mr. Bingley ve arkadaşı Mr. Darcy, bir barbekü partisinde Bennet ailesiyle tanışınca, hızlı bir aşk trafiği başlayacaktır.

28.00

www.monakitap.com
f monakitap
t monakitap
monakitap

“Prep ve American Wife kitaplarının yazarı Curtis Sittenfeld’den, hınzır ve eğlendirici bir Gurur ve Önyargı uyarlaması.

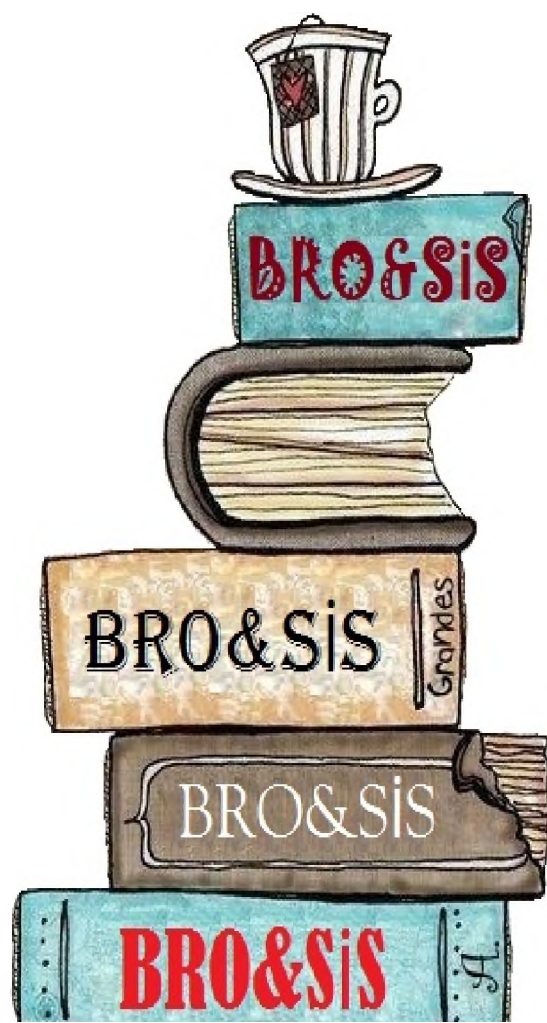
Cinsiyet, toplumsal sınıflar, aile ve dostluk hakkında gözlemleriyle, Sittenfeld günümüzün en güçlü yazarlarından biri olduğu kanıtlıyor.”

USA Today

“Jane Austen 200 yıldır
yeni bir kitap yazmadı
ama, bu kimseyi onun
eserlerini yeniden
canlandırmak veya filme
çekmek konusunda
durdurmadı. *Gurur
ve Önyargı*, Austen’in
en çok yorumlanan
romanlarının
başında geliyor. Son
olarak Curtis Sittenfeld,
eski zamanların sosyal
entrikalarını, günümüz
Cincinnati’sinin bahçeli
evlerine taşıdı. Sittenfeld
ve onun insanlık
hallerimiz hakkındaki
zeki, keskin ve coşkulu
görüşleri için
üç kere bravo...”

New York Times

CURTIS SITTENFELD

Curtis Sittenfeld, 1975 doğumlu Amerikalı yazardır. Eserleri yirmi beş dile tercüme edilmiştir. Düzyazıları *The New York Times*, *The Atlantic*, *Time*, *Vanity Fair* ve *Glamour* da dahil olmak üzere birçok yerde yayımlanmıştır. Sittenfeld doğma büyüme Cincinnatili'dir, şu anda ailesiyle birlikte St. Louis'de yaşamaktadır.

Daha Önce Yayınlanmış Kitapları:

2005, *Prep*

2006, *The Man of My Dreams*

2011, *American Wife*

2013, *Sisterland*

SİBEL ALAŞ

İstanbul'da doğdu. Çocukluk yaşlarından itibaren edebiyat ve müzikle ilgilendi. Özel Çavuşoğlu Koleji ve Önder Bali Müzik Okulunda eş zamanlı eğitim aldıktan sonra, İstanbul Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümüne girdi. Profesyonel müzik hayatı 1995 yılından bu yana devam etmektedir. 2008 yılından beri çeşitli yayınevleri için tercüme yapılmaktadır.

Gözde Bekâr

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Eligible

© 2016, Curtis Sittenfeld

Bu kitabın hakları William Morris'ten alınmıştır.

Kitabın tüm yayın hakları AnatoliaTic. Teş. Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Volkan Atmaca

Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-59-0

1. Baskı: Şubat 2017

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

CURTIS SITTENFELD

Gözde Bekar

JANE AUSTEN'ın
Gurur ve Önyargı romanı
günümüzde geçseydi?

ÇEVİRİ: SİBEL ALAŞ

Birinci Kısım

Bölüm 1

CINCINNATI'YE TAŞINMADAN ÇOK daha önce, Chip Bingley'in kendine bir eş aradığını herkes biliyordu. Yirminci yüzyılda sıhhi tesisat parçaları üreterek servet kazanmış Pennsylvanialı Bingley ailesinin oğlu, Dartmouth Üniversitesi ve Harvard Tıp Fakültesi mezunu Chip, iki yıl evvel, görünürde isteksiz bir şekilde, *Gözde Bekâr* isimli sansasyonel bir reality-show'a katılmıştı.

2011 sonbaharında, yirmi beş bekâr kadın, tam sekiz hafta boyunca, California'nın Rancho Cucamonga semtinde bulunan bir malikânede yaşamış ve Chip'in kalbini kazanmak için rekabet etmişti. Kadınlar blackjack oynamak için Chip'le birlikte Las Vegas'a gitmiş, Napa Vadi'sinde şarap tadımlarına katılmış, Chip'in olduğu ve olmadığı yerlerde kavga edip ağız dalaşı yapmışlardı. Chip her bölümün sonunda kadınlara birer öpücük vermişti; dudağa kondurulan öpücük kadının yarışmaya devam edeceği anlamına gelirken, yanağa kondurulan öpücük kadının hiç vakit kaybetmeden evine dönmesi gerektiğini anlatıyordu.

Programın son bölümünde geriye sadece iki yarışmacı kalmıştı. Kadınlardan biri, yarışmaya Jackson Mississippi'den katılan, büyük gözlü, sarı bukleli, eski amigo, yeni öğretmen yirmi üç yaşındaki Kara'ydı. İkinci finalist Marcy, New Jersey'in Morristown semtinde yaşayan, sinsi fakat cazibeli, yirmi sekiz yaşında bir dental hijyenistti. Chip o son bölümde bol bol ağlamış ve iki kadına da evlenme teklif edemeyeceğini söylemişti. Her iki kadını da olağanüstü, çarpıcı, zeki ve sofistike bulduğunu, fakat onlarla arasında "ruhsal bir bağlantı" hissetmediğini açıklamıştı.

Marcy'nin programdan sonra yaptığı konuşma, FCC¹ kuralları sayesinde, biplenmiş kelimelerden oluşan bir tirada dönüşmüştü ama bu sansür kadının öfkesini gizlemekte pek de başarılı olmamıştı.

Bayan Bennet, Haziran sonlarında bir sabah kahvaltı ederken, "Chip'in kızlarımızla tanışmasını istememin sebebi o aptal televizyon programı değil," dedi kocasına. Bennetler, Cincinnati'nin Hyde Park muhitindeki Grandin Yolu'nda bulunan, sekiz yatak odalı, Tudor tarzı bir evde yaşıyordu.

"Ben o programı görmedim bile. Fakat Chip, Harvard Tıp Fakültesine gitmiş."

"Evet, söylemiştin," dedi Bay Bennet.

"Başımıza gelen onca şeyden sonra ailede bir doktor olması hoşuma gider," dedi Bayan Bennet. "Bencil olduğumu söyleyebilirsin ama ben bunun akıllıca olduğunu düşünüyorum."

"Bencil?" diye tekrar etti Bay Bennet. "Sen!"

Beş hafta önce, Bay Bennet acil bir koroner arter bypass operasyonu geçirmişti. Uzun bir iyileşme sürecinin ardından, birkaç gün önce, o her zamanki alaycı tavırlarını geri kazanmıştı.

"Chip Bingley, *Gözde Bekâr*'a katılmak bile istememiş. Onu kız kardeşi aday göstermiş," dedi Bayan Bennet.

"Öyleyse reality-show dedikleri şey Nobel Ödüllerinden pek farklı değil," dedi Bay Bennet. "İkisi için de aday gösterilmen gerek."

"Chip evi satın mı aldı yoksa kiraladı mı çok merak ediyorum," dedi Bayan Bennet. "Bunu bilseydik Cincinnati'de ne kadar kalmayı planladığını anlayabilirdik."

1 Federal Komünikasyon Komisyonu, Amerika'da faaliyet gösteren bağımsız bir denetleme kuruludur. Radyo ve televizyonların yayın, rekabet, görüme, halk güvenliği ve ulusal güvenlik gibi konuları belli kurallara bağlar. -çn.

Bay Bennet elindeki tost dilimini tabağına bıraktı. “Bu adamın bizim için tamamıyla yabancı olduğunu düşünürsek, onun hayatına karşı gereksiz ve aşırı bir ilgi duyduğunu söyleyebiliriz.”

“Onun bir yabancı olduğunu söyleyemeyiz. Christ Hastanesinin acil servisinde çalışıyor. Yani Dick Lucas onu tanıyor olmalı. Chip gayet edepli biri. Televizyonda görmeye alışık olduğumuz o beş para etmez gençlerle hiç ilgisi yok. Üstelik çok yakışıklı.”

“Programı hiç görmediğini sanıyordum.”

“Kızlar izlerken birkaç dakika gördüm.” Bayan Bennet hırçın gözlerle kocasına baktı. “Benimle tartışmamalısın. Sağlığın için iyi değil. Neyse, Chip televizyonda bir kariyer sahibi olabilirdi ama tıbbı geri döndü. İyi bir aileden geldiği de belli. Jane ve Liz evdeyken Chip’in buraya gelmiş olması bizim için umut ışığı demek Fred.” Bennet ailesinin beş kızından ikisi, New York’ta yaşarken, babalarının sağlığı için endişelenmiş ve geçici olarak Cincinnati’ye dönmüşlerdi.

“Hayatım,” dedi Bay Bennet. “Vakıf hesabı ve Harvard tıp diploması olan bir kukla şehre taşınıyor, sen de onun kızlarımızdan biriyle evleneceğini düşünüyorsun.”

“Sen istediğin kadar alay et ama zaman geçiyor. Tamam, Jane bu Kasım’da kırk yaşına girecekmiş gibi görünmüyor ama onun yaşını öğrenen her erkek şöyle bir durup düşünür. Liz de ablasından çok geride sayılmaz.”

“Birçok adam artık çocuk istemiyor.” Bay Bennet kahvesinden bir yudum aldı. “Ben isteyip istemediğimden hâlâ emin değilim.”

“Kırkklı yaşlarında bir kadın çocuk doğurabilir,” dedi Bayan Bennet. “Tabii medyanın yansıttığı kadar kolay bir şekilde değil. Phyllis’le Bob’un kızı akla gelebilecek her türlü yöntemi denedi. Sonunda Ying isimli Şangaylı bir bebeği oldu!” Bayan Bennet

ayağa kalkarken oval şekilli altın saatine baktı. “Helen Lucas’ı arayacağım. Chip’le bir tanışma ayarlayabilecek mi bakalım.”

Bölüm 2

AİLE YEMEKLERİNDE DUALARI her zaman Bayan Bennet okurdu. Anglikan sofra dualarını çok seven kadın, o akşam kontrol edilemez bir heyecanla duyurusunu yaparken, *amin* kelimesini bir kez olsun telaffuz etmedi. “Lucaslar bizi 4 Temmuz barbeküsüne davet ettiler!”

Yirmi üç yaşındaki Lydia en küçük Bennet’ti. “Saat kaçta?” diye sordu. “Kitty’yle planlarımız var.”

“Havai fişek gösterisi karanlıktan önce başlamaz,” dedi otuz yaşındaki Mary.

“Mount Adams’daki akşam öncesi partisine davetliyiz,” dedi Kitty. Yirmi altı yaşındaydı. Yaş ve huy açısından Lydia’ya en yakın olan ablaydı ama tipik abla kardeş ilişkilerinin aksine, küçük kardeşi tarafından yönlendirilir ve onun peşinden giderdi.

Uzun meşe masanın ayak tarafında oturan Bayan Bennet heyecanla seslendi. “Ama barbeküye kimin geleceğini henüz söylemedim: Chip Bingley!”

“Gözde Bekâr’daki ağlak bebek mi?” diye sordu Lydia. “Chip’in sezon finalinde ağladığı kadar çok ağlayan birini görmedim.”

“Bekâr bir ağlak bebek! O da ne?” diye sordu Jane.

“Ah Jane,” dedi Liz. “Nasıl da masum ve temizsin. *Gözde Bekâr* denen reality-show’u duydun değil mi?”

Jane düşünür gibi gözlerini kıstı. “Sanırım.”

“Ağlak bebek birkaç yıl önce o programdaydı. Yirmi beş kadının şehvetle arzuladığı adam oydu.”

“O kadar kadının arasında tek erkek olmanın nasıl dehşet verici olduğunu hiçbiriniz anlayamıyorsunuz bence,” dedi Bay Bennet. “Ben sık sık gözyaşlarına boğuluyorum, üstelik siz yalnızca altı kişisiniz.”

“*Gözde Bekâr* denen program kadınları aşıyor,” dedi Mary.

“Bu senin fikrin,” dedi Lydia.

“Fakat bir sonraki sezonda yirmi beş erkek ve bir kadın oluyor,” dedi Kitty. “Buna eşitlik denir.”

“Kadınlar kendilerini küçük düşürüyor, erkeklerse bunu yapmıyor,” dedi Mary. “Kadınlar çok çaresiz.”

“Chip Bingley, Harvard Tıp Fakültesine gitmiş,” dedi bayan Bennet. “Şu Hollywoodlu görgüsüz tiplerden biri değil.”

“Cincinnati’dekilerin Chip’i önemsemesinin tek sebebi, şu Hollywood görgüsüzlüğü anne,” dedi Liz.

Jane kardeşine döndü. “Sen Chip’in burada olduğunu biliyor muydun?”

“Sen bilmiyor muydun?”

“Hangimizle ilgilenmesini umuyorsun anne?” diye sordu Lydia. “Chip yaşlı biri, öyle değil mi? Yani Jane’le ilgilenebilir.”

“Teşekkürler Lydia,” dedi Jane.

“Chip otuz altı yaşında,” dedi Bayan Bennet. “Yani Jane ya da Liz için gayet uygun.”

“Neden Mary olmasın?” diye sordu Kitty.

“Mary’nin tipi değil,” dedi Bayan Bennet.

“Çünkü Mary lezbiyen,” dedi Lydia. “Ve Chip kadın değil.”

Mary öfkeli gözlerle Lydia’ya baktı. “Her şeyden önce, ben lezbiyen değilim. Olsaydım bile, lezbiyen olmayı sosyopat olmaya tercih ederdim.”

Lydia sırtıttı. “Tercih hakkın yok.”

“Bunları herkes duyuyor mu?” Mary önce masanın ayağında oturan annesine, sonra da masanın başında oturan babasına baktı. “Lydia’nın çok ciddi bir problemi var.”

“Hiçbirinizin bir problemi yok,” dedi Bayan Bennet. “Jane, bu sebzenin adı ne? Alışılmadık bir aroması var.”

“İspanak,” dedi Jane. “Kendi buharıyla pişirdim.”

“Aslına bakarsanız hepinizin problemi var,” dedi Bay Bennet. “Yetişkin insanlarsınız. Kendi başınıza yaşamanız gerekir.”

“Biz buraya seninle ilgilenmek için geldik baba,” dedi Jane.

“Artık iyileştim. New York’a dön. Sen de Lizzy. Benden bir kuruş almayı reddeden ve gerçek bir işe sahip olan tek kızım sensin. Sen kardeşlerine örnek olacağına onlar seni aşağı çekiyor.”

“Jane ve Lizzy öğle yemeği davetimin ne kadar önemli olduğunu biliyor,” dedi Bayan Bennet. “Bu sebeple hâlâ buradalar.” Bayan Bennet’in bahsettiği etkinlik, Cincinnati Kadınlar Birliği adına her yıl düzenlenen bağış toplama yemeği idi. Bu yılki organizasyon Eylül ayının ikinci Perşembe’si gerçekleşecekti. Yirmili yaşlarından beri birliğin mensubu olan Bayan Bennet, organizasyon komitesine ilk kez başkanlık yapıyordu ve sık sık dile getirdiği üzere, görevinin olağanüstü baskısı ve sorumluluğu sebebiyle kocasının nekahatiyle yeterince ilgilenemiyordu. “Şimdi, Lucaslar’ın barbeküsü saat dörtte başlıyor,” diyerek devam etti Bayan Bennet. “Lydia ve Kitty, önce bize katılmanız ve havai fişek gösterisi başlamadan önce partinize gitmeniz için bol bol zaman var. Helen Lucas, Chip Bingley’nin yanı sıra hastaneden bazı genç insanları da partiye davet etmiş, bence onlarla tanışma fırsatını kaçırmamalısınız.”

“Ablalarımızın aksine, Kitty ve ben kendi başımıza erkek arkadaş bulma yeteneğine sahibiz anne,” dedi Lydia.

Bayan Bennet masanın diğer ucundaki kocasına baktı. “Tamam Fred, kabul ediyorum. Eğer kızlarımız bir doktorla evlenirse bu benim yararına olur. Ama evlenir de bu evden giderlerse, bu senin de yararına olur.”

Bölüm 3

AİLESİNİN HAYATINI, OLDUKÇA büyük fakat zamanla küçülen bir mirasla idame ettiren Bay Bennet, iş dünyasında kayda değer bir başarıya sahip değildi. Kızlarının tembelliği hakkında yaptığı yorumlar riyakârlık sayılabilirdi. Fakat Bay Bennet’in haksız olduğu da söylenemezdi. Dışarıdan bakan biri, Bennet kardeşlerin kendileri için günden güne, yıldan yıla ne yaptıklarını merak etse ayıp etmiş olmazdı. Kızlar eğitimsiz değillerdi. Tam aksine, her biri Seven Hills Okulu’na gitmişlerdi. Bu zorlu fakat sıcak eğitim kurumundaki ilk yıllarında, “Fifty Nifty United States”² gibi şarkılar ezberlemiş ve sınıf arkadaşlarıyla işbirliği yaparak -işbirliği Seven Hills’in en çok önem verdiği eylemdi- kâğıt hamurundan devasa dinazor heykelleri meydana getirmişlerdi. İleriki yıllarda *Odesa*’yı okumuşlar, Hasat Festivalinde görev almışlar, Fransa ve Çin’e yapılan yaz tatili seyahatlerine katılmışlardı. Bütün eğitimleri boyunca futbol ve basketbol da oynamışlardı. Bu ilerici ve geniş kapsamlı eğitimin toplam bedeliyse sekiz yüz bin dolardı. Bütün kızlar, en zarif tabiriyle “para kazandırmayan” denebilecek kariyer seçmeden önce özel üniversitelere gitmişlerdi. Bazı kızların işleri için, ‘para kazandırmayan ve kariyer olmayan’ tabiri çok daha uygun düşerdi.

2 Elli Güzel Birleşmiş Eyalet. Amerikalı müzisyen Ray Charles’ın bestelediği, Amerika’nın elli eyaletinin adının alfabetik sırayla ve müzik eşliğinde söylenildiği çocuk şarkısı. -çn.

Kitty ve Lydia, herhangi bir işte üç aydan fazla çalışmamışlardı. Çalıştıklarında da ya çocuk bakıcılığı yapmışlar ya da Abercrombie&Fitch ve Rookwood Pavilion'daki Banana Republic gibi mağazalarda tezgâhtar olmuşlardı. Kısa aralıklar dışında her zaman aile çatısı altında yaşamışlardı. Bu sözde bağımsızlık deneyimleri; her defasında yakın arkadaşlarla dramatik kavgalar ederek, kira kontratı şartlarını yerine getirmeyerek ve kişisel eşyaları çamaşır sepetlerine ya da çöp poşetlerine tıkip Tudor'a geri taşıyarak son bulmuştu. Yaşı küçük Bennet kardeşlerin başlıca meşguliyetleri; Green Dog Café'de öğle yemeği yemek, akıllı telefonlarında videolar izleyip kısa mesajlar yazmak ve spor yapmaktı.

Yaklaşık bir yıl önce, Kitty ve Lydia, CrossFit denen spora merak salmışlardı. Bu yoğun güç ve kondisyon gerektiren disiplinin içinde; ağırlık kaldırmak, girya, savaş halatı, anlaşılmasız tabirler, et dışındaki yiyeceklerden kaçınmak, yürüyüşün yeterli bir egzersiz ve çöreğin kabul edilir bir kahvaltı olduğuna hâlâ inanan zayıf ve cahil kitleye tepeden bakmak gibi şeyler vardı. Doğal olarak, Kitty ve Lydia dışındaki bütün Bennetler o kitleye dahildi.

Bu arada, Mary üçüncü çevrimiçi yüksek lisansını yapıyordu. Bu seferki yüksek lisans psikoloji üstüneydi. Daha öncekiler ceza hukuku ve işletme dallarındaydı. Kardeşlerin içinde en sıradan görünüşe sahip olan Mary, manevi değerleri maddi değerlerin üzerinde tuttuğunu kanıtlamak için ailesiyle birlikte yaşıyordu. Ailesiyle birlikte yaşamak onun israftan nefret eden biri olduğunu da gösteriyordu, zira Mary evden taşınırsa çocukluk odası boş kalacaktı. Bu mantığa göre, Mary'nin israftan kaçınma şekli kesinlikle örnek gösterilecek türdendi; Mary odasından neredeyse hiç çıkmıyor, kendisini içeri kapatıp ders çalışıyor, sabaha kadar uyanık kalıyor ve akşama kadar uyuyordu. Salı akşamı gezintileriye istisnaydı. Mary'ye bu gizemli gezintiler sorulduğunda, Mary, "Sizi hiç ilgilendirmez," diye havlıyordu

fakat aile üyeleri bu konuda soru sormayı çoktan bırakmışlardı. Hâlâ soru sorulduğu zamanlarda, “İsimsiz Alkolikler toplantısına mı gidiyorsun?” derdi Lydia. “Lezbiyen kitap kulübüne mi? “Yoksa lezbiyenler için İsimsiz Alkolikler toplantısına mı?”

Jane ve Liz her zaman çalışmışlardı ama onlar bile altlarındaki güvenlik ağının farkındaydı. Kişisel ilgi alanlarını kazanacakları paranın üzerinde tutmuşlardı. Jane yoga öğretmeni-ydi, bu işten kazandığı parayla Cincinnati gibi bir şehirde ev kirası ödeyebilirdi ama bunu Manhattan’da yapamazdı, hele son on beş yıldır yuva olarak kabul ettiği Upper West Side’da bunu kesinlikle beceremezdi. Liz de yirmili ve otuzlu yaşlarını New York’da geçir-mişti fakat kısa zaman önce Brooklyn’in Cobble Hill semtine taşınmıştı, şimdi pis bir mahalledeki asansörsüz bir binada yaşı-yordu. 1990’ların sonuna doğru, Liz’in Barnard Üniversitesinden mezun oluşunun ardından -Jane de bir yıl önce aynı üniversiteyi bitirmişti- iki kardeş New York’un Amsterdam semtindeki Yet-miş Yedinci Cadde’de bulunan bir apartman dairesinde birlikte yaşamışlardı. Kardeşler ev arkadaşları olarak gayet iyi anlaşmışlar-dı ama Jane, Teddy isimli bir serbest yatırım fonu analistiyle ni-şanlandığında kardeşlerin birlikteliği sona ermişti. Bayan Bennet, Jane’le Teddy’nin birlikte yaşamasından epey rahatsız olmuştu ama Teddy’nin Cornell diploması ve iyi kazandıran işi bu rahat-sızlığı gidermeye yetmişti. Fakat ne acıdır ki, Teddy birdenbire erkeklere ilgi duyduğunu ve Jane’le kalıcı bir beraberlik yaşaya-mayacağını fark etmişti. Bununla birlikte, Jane ve sabık nişanlısı iyi bir şekilde ayrılmışdı. Jane ve Liz, yılda bir iki kez, Teddy ve yakışıklı partneri Patrick’le buluşup görüşmeye devam etmişti.

Liz bütün profesyonel hayatını dergilerde çalışarak geçirmiş-ti. Üniversiteden mezun olduğunda, politika ve kültür üzerine keskin yorumlar yapmasıyla meşhur haftalık bir dergi tarafından, metinlerdeki bilgilerin doğruluğunu kontrol eden kişi olarak işe alınmıştı. Oradan, on dört yaşından beri abonesi olduğu *Mascara*

isimli dergiye geçmişti. Derginin feminist tutumu ve ayakkabılarla kozmetik ürünlere hiç utanmadan sahip çıkıyor oluşu Liz için eşit derecede cazipti. Liz dergide önce editör asistanlığı, sonra yardımcı editörlük, ardından haber editörlüğü yapmıştı. Fakat otuz bir yaşma geldiğinde, asıl tutkusunun hikâye düzenlemek değil hikâye yazmak olduğunu fark etmiş ve *Mascara*'nın bağımsız konularda makaleler yazan yazarlarından biri olmuştu. Jane hâlâ *Mascara*'daydı. Dergideki yazarlık işi, editörlük işinden daha az kazandırıyor ama Liz hayalindeki mesleğe sahip olduğuna inanıyordu; sürekli seyahat ediyor, başarılı ve ünlü insanlarla röportajlar yapıyordu.

Bununla birlikte, Liz'in başarıları Bennet ailesi tarafından pek takdir edilmiyordu. Bay Bennet onca zamandan sonra bile *Mascara*'nın adını hatırlayamıyormuş gibi yapmaya devam ediyordu. “Oje’de³ işler nasıl gidiyor?” diye soruyordu. “Ru’da yeni gelişmeler var mı?” Mary, *Mascara* gibi dergilerin, baskıcı ve ayrımcı bir güzellik standartı telkin ettiğini söylüyordu. Baskıcı ve ayrımcı güzellik standartlarıyla en ufak bir sorunları olmayan Lydia ve Kitty bile dergiye hiç ilgilenmiyordu. Bunun sebebi, büyük ihtimalle, ikisinin de dergi ya da kitaplara ilgi duymamaları ve okuma meselesini telefon ekranlarıyla sınırlı tutmalarındı.

Liz'in yakınları onun yaptığı işi küçük görüyor olsa da, Liz mesleğinin esnek tabiatı sayesinde babasının iyileşme sürecini evde geçirebiliyordu. Aynı durum, çalıştığı yoga salonundan izin alan Jane için de geçerliydi. Beş hafta önce, Bay Bennet'in ameliyatıyla şaşkına dönen iki kardeş, neticenin ne olacağını hiç bilmeden Cincinnati'ye gelmişlerdi. Bay Bennet'in tamamen iyileşeceği kesinlik kazandığında, Liz'le Jane babalarının

3 Liz'in çalıştığı derginin adı olan *Mascara*, İngilizce'de “rimel” anlamına gelir. Liz'in babası bu ve bir sonraki soruyla derginin ismine gönderme yapıyor. – çn.

nekahatine ve evin gündelik işlerine yoğun bir şekilde dahil olmuştu: Market alışverişi, bütün aile için kalp dostu yemekler hazırlanması, Bay Bennet'in doktor randevularına götürülmesi. Bu randevulara ortopedist ziyaretleri de dahildi, zira Bay Bennet kalp krizi geçirirken bilincini kaybetmiş ve ikinci kattaki salonun merdiveninden aşağı düşerek kolunu kırmıştı. Bütün bunlara ek olarak, Liz ve Jane, Tudor'un dağınık ve tozlu durumuyla ilgilenmeye de niyetlenmiş ama henüz önemli bir ilerleme kaydedememişlerdi.

Bütün bu işler ablalar tarafından yapılıyordu ve küçük kardeşler onlara yardım etmeye pek gönüllü olmuyordu. Babalarının kalp rahatsızlığı onları da çok şaşırtmıştı fakat günlük programlarını değiştirmelerine yetecek kadar sarsmamıştı. Lydia ve Kitty güzel restoranlarda öğle yemekleri yemeye ve CrossFit yapmaya devam ediyordu. Mary zaman zaman odasından çıkıyor ve aile üyeleri arasında ölümlülükle ilgili bir sohbet başlatmaya çalışıyordu. Mary bir gün, ağır kesici ilaçların kabızlığa yol açan yan etkilerini en aza indirmek için pisilyum tohumu tozu ve suyla hazırlanan bir sıvı içen babasını gördüğünde, Amerikan Yerlileri'nin hayata ve ölüme dair düşüncelerinin, Batı medeniyetinin bakış açısından çok daha ileride olduğunu söylemişti. Çünkü Amerikan Yerlileri hayatın ve ölümün döngüsel olduğunu inanırken, Batılılar bu döngüyü değiştirmek için en uç tedbirlere başvurmaya meylediyorlardı. Mary'nin sözleri bittiğinde, Bay Bennet içeceğin geri kalanını lavaboya döküp, "Tanrı aşkına Mary. Lütfen kapat çeneni!" demiş ve mutfaktan çıkmıştı.

Bayan Bennet kocasının güç durumuna gerçekten çok üzülüyordu, hayat arkadaşını hastaneye yatırdığı o gece hakkında konuşurken nasıl korktuğunu hatırlıyor ve gözyaşlarına engel olamıyordu ama Kadınlar Birliği yemeğinin hazırlıklarıyla uğraşırken kocasının hemşireliğini ya da şoförlüğünü yapamıyordu.

Bir gün, Bay Bennet hâlâ hastanedeyken, “Görevini komitedeki başka birine devretsen ve sen önümüzdeki yıl başkanlık yapsan olmaz mı?” diye sormuştu Liz.

Bayan Bennet dehşet dolu gözlerle kızına bakmıştı. “Sonsuza kadar arkamdan konuşurlar,” demişti. “Lizzy, sessiz müzayedeye için rica edilen bütün o objelerin kaydını *ben* tutuyorum.”

“Öyleyse herkesin görebileceği çevrimiçi bir liste yayınla,” demişti Liz. Annesinin bilgisayarlarla ilgili hiçbir şey bilmediğini hatırlayıp eklemişti, “Ben sana yardım ederim.”

“Söz konusu bile olamaz,” diye karşılık vermişti Bayan Bennet. “Çiçekçilerle de ben konuşuyorum. Peçetelere birliğin ambleminin işlenmesini öneren de benim. Böyle şeyleri herhangi birinin ellerine bırakamazsın.”

Ertesi sabah, Jane’le birlikte koşuya çıktıklarında, “Annem babamdan gizliden gizliye nefret mi ediyor?” diye sormuştu Liz. “Çünkü ona hiç yardımcı olmuyor.”

“Sanırım meselenin ciddiyetiyle yüzleşmek istemiyor,” diye karşılık vermişti Jane.

Fakat Bay Bennet eve döndükten sonra, Liz, annesinin babasına karşı duyduğu nefret hakkında değil bu nefretin gizliliğiyle ilgili yanıldığını düşünmeye başlamıştı. Bay ve Bayan Bennet, Cincinnati Şehir Kulübü’ndeki olağan öğle yemeklerine gitmeye başlamıştı ama Tudor’un içinde tamamem ayrı hayatlar yaşıyorlardı. Bay Bennet artık büyük yatak odasında kalmıyordu, ikinci katta bulunan çalışma odasındaki dar karyolada uyuyordu. Üstelik bu düzen, Bay Bennet’in hastaneye yatmasından önce kurulmuştu. Liz, Mary’ye, annesiyle babasının ne zamandan beri ayrı odalarda kaldıklarını sorduğunda, Mary gözlerini kısarak, “Beş yıl mı? Belki de on. Bilemiyorum,” diye cevap vermişti.

Liz’in kuşkularını destekleyen başka şeyler de vardı. Dr. Marlock, Bay Bennet’in kırmızı etten, tuzdan ve alkolden kesinlikle

uzak durması gerektiğini söylemişti ama Bayan Bennet, hastaneden çıkıp eve dönen kocasını, viski, patates cipsi ve biftekten oluşan bir akşam yemeğiyle karşılamıştı. Bir sonraki akşam yemeğinin fırında kızartılmış dana eti olduğunu gören Liz, annesine, bundan sonra tavuk ya da balık pişirmesini önermişti. Fakat Bayan Bennet, “Kitty ve Lydia dana eti yemeyi seviyorlar çünkü bu mağara adamlarının yemeği,” diyerek itiraz etmişti.

“Babam bir kalp krizi geçirdi,” demişti Liz.

O konuşmadan sonra bütün akşam yemeklerini Liz’le Jane hazırlamaya başlamışlar ve Kadınlar Birliği etkinliği bitene kadar Cincinnati’de kalmaya karar vermişlerdi. Liz, etkinlik hazırlıklarıyla meşgul olan annesinin, babasıyla ilgileneneğine inanmıyordu. Etkinlik olup bitene kadar babasının kolundaki alçının çıkacağını, fizyoterapinin tamamen bitmese de epey yol alacağını, Bay Bennet’in tekrar araba kullanmaya başlayıp kendi kendine bakabilecek kadar iyi olacağını umuyordu.

Bölüm 4

“KORNAYI ÇAL DA ANNEN onu beklediğimizi anlasın,” dedi Bay Bennet. Tudor’un daire şeklindeki geniş araba , Lucaslar’ın barbekü partisine gitmek için Bayan Bennet’i bekliyorlardı. Liz, annesine ait Lexus sedanın sürücü koltuğundaydı, yanında Bay Bennet oturuyordu, Jane arkadaydı.

“Beklediğimizi biliyor zaten,” dedi Liz. Bay Bennet öne eğildi ve alçada olmayan sol kolunu kullanarak kornaya bizzat bastı.

“Tanrı aşkına baba,” dedi Liz. “Biraz sabırlı ol.”

Bennetler, Lucaslar’ın evine üç arabayla gideceklerdi. Lydia ve Kitty, Kitty’nin Mini Cooper’ıyla yolculuk edeceklerdi. Mary kendisine ait Honda hibriti almakta ısrar etmişti. Bennet

hanımları, mutfakta, Jane'in yaptığı hafifçe ıslak kalmış çilekli pandispanya hakkında tartışırken, "Üç arabayla gitmemiz daha iyi demişti," Bayan Bennet. "Böylece babanız yorulur da partiden erken ayrılmak isterse sıkıntı yaşamayız."

Araba bekleyen Jane babasına döndü. "Şu meşhur Chip Bingley'le tanışmak için sabırsızlanıyorsun galiba."

"Annenizin aksine, hanginizin kiminle evleneceği benim hiç umurumda değil," dedi Bay Bennet. "Aslında evlenip evlenmeyeceğiniz bile umurumda değil."

Babasının dizine vurarak, "Bu harika bir düşünce," dedi Liz. "Paylaştığın için teşekkürler."

Bayan Bennet arka kapıda belirdi, heyecanlı görünüyordu, "Bir dakikaya daha ihtiyacım var," diye seslendi.

Liz arabanın dikiz aynasından Jane'e baktı. "Sen Chip'le tanışacağın için heyecanlı mısın?" diye sordu. Jane dışarıyı seyreliyordu. Öyle sakın tavırlı bir kızdı ki, üzgün mü yoksa sadece dalgın mı olduğunu anlamak zordu. Ruh hali ne olursa olsun, Jane, babasının ve kardeşlerinin zevkle yaptığı alaycı konuşmalara asla katılmazdı.

Bayan Bennet evden çıkarken, "Sanırım," dedi Jane.

Bay Bennet, arabanın açık penceresinden, "Bize katılman nasıl da güzel!" diye seslendi karısına.

Bayan Bennet arabanın arka koltuğuna otururken Liz motoru çalıştırdı. "Telefon çaldı," dedi Bayan Bennet. "Ginger Drossman bizi pazar kahvaltısına davet etmek için aramış. Bu yüzden geç kaldım." Ön koltuğa doğru eğildiğinde yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Lizzy, içeri gidip bir etek giyebileceğin kadar vaktimiz olduğundan eminim."

Liz, ergenlik döneminde ya da yirmili yaşlarında olsaydı bu çeşit yorumlara sinirlenirdi ama şimdi otuz sekiz yaşındaydı ve

annesiyle kıyafet kavgası yapmayı son derece abes buluyordu. “Hayır. Böyle çok rahatım,” dedi neşeli bir şekilde. Annesi bundan habersiz olabilirdi ama Jane’in giydiği şort, kolsuz beyaz bluz ve hasır sandallar son derece tarzdı.

Araba hareket etmeye başladığında, “Bence Lizzy çok hoş görünüyor,” dedi Jane.

Bölüm 5

LIZ VE JANE’İN BEKÂR kadınlar oldukları teknik açıdan gayet doğru bir bilgiydi ama bu doğru bilgi ikisinin hikâyesini de tam olarak yansıtmıyordu. Jane, sonuçsuz nişanlılığının ardından Jean-Pierre Babineaux isimli Fransız bir finans uzmanıyla tanışmıştı ve onunla neredeyse on yıl süren bir birliktelik yaşamıştı. Jane her zaman Jean-Pierre’le evleneceklerini varsaymıştı fakat şimdi geriye dönüp baktığında, evlilik konusu açıldığında yapılan acı tatlı sohbetlerin, evliliğin asla gerçekleşmeyeceğine dair uyarılar olduğunu görebiliyordu. Sorun, Jane’le Pierre’in birbirlerine karşı arzu duymamaları değil, ikisinin hayat şartlarının çok farklı olmasıydı. Pierre, Jane’den on beş yaş büyüktü, daha önce evlenip boşanmıştı, Jane’le tanıştığında on iki yaşında olan ikiz oğulları vardı. Pierre sık sık Paris’e gidip geliyordu. Jane ara sıra Paris’e gitmekten ve Pierre’in Altıncı Bölge’deki apartman dairesinde kalmaktan şikâyetçi olmuyordu fakat ailesinden o kadar uzakta yaşamak istemiyordu. Pierre ise önünde sonunda temelli olarak kendi memleketine dönmeyi planlıyordu. İşin daha kötüsü, Jane bir gün mutlaka çocuk sahibi olmak istiyordu ama Jean-Pierre ikizler iki yaşındayken kısırlaştırma operasyonu geçirmişti.

Jane’le Jean-Pierre’in kaçınılmaz ayrılığı her ikisi için de yıkıcı olmuştu. Jane otuz yedi yaşında tekrar yalnız kalmıştı ve yalnızlığı iki yıl daha sürmüştü. Jane otuz dokuz yaşındayken,

yüzlerce aday arasından yaptığı zorlu bir seçimin ardından, Elli Beşinci Doğu Caddesi'ndeki bir klinikte, bir hastane kıyafeti içinde sırt üstü yatmış ve bir donörden alınan spermilerin iğnesiz bir şırıngayla rahmine enjekte edilmesini beklemişti. Jane, vücudunu hamileliğe elverişli kılacak bütün tavsiyeleri yerine getirmiş, alkol almayı bırakmış, günde en az sekiz saat uyumuş ve her gün meditasyon yapmıştı ama beklediği fertilizasyon ne ilk denemesinde ne de ondan sonrakilerde gerçekleşmişti.

Bu istatistiksel olarak gayet normal bir durumdu -zira sperm bağışıyla hamile kalmak isteyen kadınların çok azı ilk denemelerinde başarılı oluyordu- ama her başarısız deneme, cesaret kırıcı olduğu kadar pahalıydı ve Jane'in sağlık sigortası aylık bin dolar olan harcamanın hiçbir kısmını karşılamıyordu. Jane, ailesinin bu tür bir hamileliği onaylamayacağını bildiğinden konuyu onlara hiç açmamıştı ve Bay Bennet'in onun adına ödediği kira dışında onlardan para yardımı istememişti. Durum buyken, Jane hayatında ilk kez favori restoranlarının önünden yürüyüp geçmiş, kuaför ziyaretlerinden feragat etmiş, en sevdiği butiklerin bulunduğu caddeden uzak durmuş, dört yüz dolarlık kalem eteklerden ve üç yüz dolarlık süveterlerden vazgeçmişti. Bu çeşit fedakârlıkların, çoğu insanın hayat standartına göre zorluk sayılamayacağını biliyordu ama kendi özel dünyasında yepyeni bir kanaatkârlık deneyimi yaşıyordu.

Jane, bir anne olmak için verdiği mücadeleyi Liz'den başka kimseyle paylaşmamıştı. Jinekolog, daha ilk dölleme girişiminden önce Jane'le konuşmuş ve ailesini olaydan haberdar etmesini önermişti. Fakat Jane, hamile kalamadığı takdirde, annesinin dramatik tepkileriyle iki kez cezalandırılacağını düşünmüştü; önce böyle bir şey yaptığı için, sonra da böyle bir şey yaptığı halde bebek sahibi olamadığı için. Üstelik Jane evliliğe dair umutlarını da kaybetmemişti ama evliliği ilk amacı olmaktan çıkarmıştı.

Liz, Jane'in tam aksine, annelikten kesinlikle kaçınmıştı ve evli bir adamla birlikte olması bu durumu mantıklı kılmıştı. Fakat bu koşulların tamamen şans eseri oluşup oluşmadığını ya da bilinç altında verilmiş bir karar olup olmadığını Liz'in kendisi bile anlayamamıştı. Liz ve Jasper Wick, doksanların sonunda aynı prestijli dergide çalışmaya başlamışlar ve birbirlerine hemen ısınmışlardı. Delawer'den gelen kitap editörü "biyografi" kelimesini *bayagrafi* diye telaffuz edince, Liz ve Jack birbirlerine bakıp bıyık altından gülmüşlerdi. Haftanın hemen her günü ucuz bir Tayland restoranında başbaşa öğle yemeği yemiş, zahmetli makalelerdeki bilgileri doğrulama işini paylaşmışlardı. İşlerine ilk başladıklarında internete güç bela bağlanan bilgisayarlar kullanıyorlardı. O zamanlarda bilgi doğrulamak; sürekli halk kütüphanelerine gitmek ve telefonun başında oturup sabırsız bir şekilde çalmasını beklemek demekti.

Liz ve Jasper tanıştıklarında Jasper'ın bir kız arkadaşı vardı ki bu hiç şaşırtıcı değildi. Jasper derin bakışlı kahverengi gözlere ve dağınık sarı buklelere sahipti. Jasper zeki ve serseri, çocuksu ve düşünceliydi. Liz'e göre, Jasper'da kusursuz oranlarda nevroz ve şehvet bulunuyordu ve bu özelliği onu ilginç bir sohbet arkadaşı yapıyordu. Jasper, erkeksiliğini hiç zedelemeyen, başkalarının kişilikleri ve davranışları hakkında dedikodu yapıp tespitlerde bulunabiliyordu. Liz'in nazarında Jasper'ın tek kusuru, adamın Standford Üniversitesi'nin altın mezuniyet yüzüğünü takıyor olmasıydı. Liz erkeklerin mücevher kullanmalarından ve akademik başarılarıyla böbürlenmelerinden hoşlanmıyordu fakat Jasper'da değiştirmek istediği bir şey bulduğu için mutluydu. Çünkü bu, tatil bavulunun içine bir şey koymayı unuttuğunu fark edip, sonra unuttuğu şeyin ehliyet değil de sadece parfüm olduğunu anlayıp rahatlamaya benziyordu.

Liz, Jasper'la birleşmesinin sadece an meselesi olduğuna hemen inanmıştı çünkü Jasper, kız arkadaşı Serena'yla yaşadığı

çeşitli sorunları Liz'le paylaşıyordu. Liz, Jasper'ı ikna etmesine gerek olmadığını düşünmüştü çünkü Jasper hâlâ Serena'yla birlikteyken bile Liz'in üzerine sözsöz bombalar bırakıp durmuştu; "Yani demek istediğim, seninle, onunla konuşamadığım kadar açık konuşabiliyorum. Bazen ikimizin çok iyi bir çift olacağını düşünüyorum. Bu senin de aklına geliyor mu?" Liz günlük tutmayı çoktan bırakmıştı ama Jasper'ın söylediği şeyleri, söyledikleri tarihle birlikte çizgisiz bir bilgisayar kağıdına yazmış ve kağıdı yatağının başucundaki komidine saklamıştı. Ayrıca, Jasper'a, çocukken kendine Ninny ya da Nin denilmesini istediği söylemişti ve Jasper ona bu lakaplarla hitap etmeye başlamıştı; bu da önünde sonunda birlikte olacaklarının işaretiydi.

Jasper'ı tanıdıktan sekiz ay sonra, yani ona vurulduktan tam yedi ay üç hafta sonra, Şubat ayının bir Cumartesi günü patlak veren kar fırtınası sırasında, Liz, Jasper'la birlikte Central Park'a gitmişti. Kar taneleri hâlâ düşmeye devam ederken üç santim derinliğindeki karın içinde koşmuşlardı. Liz, Jasper'ın hızlı ritmi ve yerdeki kar tabakası yüzünden hayatının en ızdırap verici fiziksel deneyimini yaşamış ve koşunun ikinci kilometresinde daha fazla devam edemeyeceğini hissetmişti. Durup öne eğilmişti, ellerini dizine koymuştu, "Pes ediyorum, sen kazandın," demişti nefes nefese.

"Gerçekten mi?" Jasper, Liz'in birkaç metre önündeydi, omzunun üzerinden arkasına bakmış ve gözlerini örten siyah kepinin altından sırtıtmıştı. "Ödülüm ne?"

Ödülün benim, diye düşünmüştü Liz. "Böbürlenme hakkı," demişti. "Ve şu anda açık olan herhangi bir kafede ısmarlayacağım sıcak bir içecek." Sonra çömelmiş ve kendini sırt üstü yere bırakmıştı.

Jasper geri dönüp Liz'in yanına uzanmıştı. Havada kar taneleri dans ederken Jasper ve Liz yerde sessizce yatmışlardı, gök-

yüzü kirli beyazdı, kadınla adamın bedenlerinin altındaki kar tabakası soğuk bir yataktı. Jasper ağzını açıp diliyle bir kar tanesi yakalamıştı. Liz de aynı şeyi yapmıştı. Fırtına, Manhattan'ın bütün olağan seslerini yutmuştu ve Liz kendini çok mutlu hissetmişti. Sonra Jasper, Liz'e bakmıştı. "Dün akşam Serena'dan ayrıldım," demişti.

Liz'in kalbinde kanat çırpırmaya başlayan sevinç çok büyüktü. Liz sesinin sakın çıkması için çabalayarak, "Kulağa gayet mantıklı geliyor," demişti.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Çok fazla sorunuz vardı."

"Gel gör ki Serena çok öfkeli. Onu tuzaga düşürdüğümü söyledi." Serena, Liz'den daha güzel değildi ama çok daha özgüvenli ve zorluydu. Taviz ve uzlaşma konularında büyük beklentileri vardı.

"Bu gece Alex'in partisine gidecek misin? Yoksa pas mı geçeceksin?" diye sordu Liz. İş yerindeki bir arkadaşları anti sevgililer günü partisi veriyordu ama Jasper partiye katılmayacaksa, Liz ve Jasper birlikte eve gidebilir, dışarıdan yiyecek bir şeyler söyleyebilir, film seyredip sakın bir gece geçirebilirlerdi.

"Muhtemelen gideceğim."

Tam o sırada Liz'in yüzüne ıslak ve yumuşak bir şey çarpmış, parçalanıp gözlerine ve burun deliklerine girmişti.

"Ah!" diye bağırılmıştı Liz. "Bu da ne böyle?" Soruyu sorduğu anda cevabın ne olduğunu anlamıştı, yüzüne çarpan kartopuna karşılık vermek gibi bir isteği yoktu ama Jasper beklenti dolu bir ifadeyle gülümsemişti. Liz'in attığı kartopu Jasper'ın su geçirmez montunun omzunun üzerinden uçup gittiğinde, "Ah Nin," demişti Jasper. "Sana öğretecek çok şeyim var."

Liz o gün, Jasper'la arasında romantik bir şeyler başlaması için ne kadar zamana ihtiyaç olduğunu düşünmüştü. Altı ya da

sekiz hafta... Bu süre, Jasper'ın Serena'yla yaşadığı ayrılığı *proses* etmesi için yeterliydi. *Proses* kelimesi, Liz'in diğer erkek arkadaşlarının aksine, Jasper'ın duygularından söz ederken gerçekten kullandığı bir kelimeydi. Fakat *proses* etme işi pek uzun sürmemişti. Liz, o akşamki partide, gözlerini sürekli Jasper'ın üstünde tutma ihtiyacı duymamıştı ama Jasper ev sahibinin New York Üniversitesi birinci sınıfta okuyan kız kardeşi Natalie'yle birlikte partiden ayrıldığında ruhunun ezildiğini de hissetmişti.

Bir geçiş ilişkisi, demişti Liz kendi kendine. Belki de Jasper'ın Serena'yı sisteminden atması için en iyi yöntem buydu. Liz ve dergide çalışan diğer insanlar için aşikâr olan şey -dergideki kıdemli kadın editörlerden biri, "Sen ve Jasper çok tatlı bir çift olursunuz," bile demişti- yakın zaman sonra Jasper için de görünür olacaktı.

Ne yazık ki, Jasper ve Natalie iki yıl boyunca birlikte oldu ve birlikteliklerinin ilk haftalarından itibaren Liz yine Jasper'ın yoldaşı haline gelmişti; onun öğle yemeği arkadaşı ve koşu partneri olmuş, derginin ön sayfasına çıkması umuduyla yazdığı yazıların kontrollerini ve düzeltmelerini yapmıştı. Liz yine Jasper'ın sırdaşıydı. Jasper, Natalie'nin çocuksuluğundan, kızın oda arkadaşıyla geçinememesinden, sarhoşken evdeki bütün cipsleri ve fıstıkları tüketmesinden rahatsızdı ve rahatsızlığını Liz'le paylaşmıştı. Bir keresinde, Natalie, Phoenix'deki ailesini ziyarete gitmişti. Liz ve Jasper o Çarşamba akşamı Times Square'deki bir barda bolca bira içmişlerdi. Liz daha fazla dayanamayıp patlamıştı, "Peki biz ne olacağız?" diye sormuştu. "*Benimle* birlikte olmak istediğini sanıyordum!"

Jasper şaşırmıştı. "Bunu mu istiyorsun?"

"Tabii ki bunu istiyorum."

"Bir yanımla ben de bunu istiyorum," demişti Jasper, sesinde acı vardı. "Ama biz gerçek bir çift oluruz ve ben buna hazır olup

olmadığımı bilmiyorum. Sen benim için çok önemlisin. Seni kaybetme riskini göze alamam.”

Bardan çıktıktan sonra, Port Authority’de yollarını ayırmadan önce, Kırk İkinci Cadde’yle Yedinci Bulvar’ın köşesinde durmuş ve konuşmaya devam etmişlerdi; ikisinin arasında konuşulacak, incelenecek, üzerinde düşünülecek, dalga geçilecek ve hatırlanıp tekrar edilecek sayısız konu vardı. Rüzgarlı bir mart gecesi idi. Liz’in at kuyruğu şeklinde topladığı kalıverengi saçlarının arasından kurtulan bir tutam, kızın alnına ve yanaklarına savrulmuştu.

“Saçların bu gece çok çılgın,” demişti Jasper. Liz’e doğru bir adım atıp elini öne uzatmıştı. Fakat Liz de aynı anda kolunu kaldırıp saçlarını geri itmişti. Bunu gören Jasper elini indirip tekrar geri gitmişti. Jane bu sahneyi sayısız saatler –hatta günler ve haftalar– boyunca düşünüp durmuştu. Çünkü o gece saçları *o kadar da* çılgın değildi, Jasper’ın ona dokunmak üzere olduğu çok açıktı, belki de onu öpecek, onun erkek arkadaşı ve hayatının aşkı olacaktı. Liz, Jasper’ı kasten mi durdurmuştu? Bunu bir başkasının erkek arkadaşını öpmek istemediği için mi yapmıştı? İçgüdüsel bir şekilde kendi kaderinin yönünü mü değiştirmişti?

Jasper’ın Liz’e dokunmadığı o gece ikisi de yirmi dört yaşındalardı. Sonraki altı yıl boyunca hiç öpüşmediler. İki kez aynı yatakta bile yattılar; bir kere bir arkadaşlarının Sag Harbor’da yaşayan halasının evinde, bir kere de Jasper’ın Virginia Üniversitesinde okuyan kız kardeşini ziyarete gittiklerinde. Jasper o arada bir sürü kız arkadaş değiştirdi. Natalie’den sonra Gretchen vardı, Gretchen’den sonra Elise, Elise’den sonra da Katherine. Liz de başka erkeklerle çıktı ama hiçbirleriyle birkaç aydan fazla birlikte olmadı. Jasper bu erkekler hakkında çok detaylı sorular sordu.

Liz bir defasında internet randevularını denemeye karar verdi ve ilk randevusuna gitmeden önce Jasper’la beraber bir plan

yaptı. Jasper, Elize’le birlikte Liz’in adamla buluşacağı bara gidecekti, böylece randevu sırasında Liz’le konuşabilecek ve adam hakkında bilgi alabilecekti. Bu en başta çok eğlenceli bir fikir gibi görünmüştü ama uygulamaya geçildiği anda berbat bir plan olduğu anlaşılmıştı. Jasper bu planı Elise’e anlatmamıştı ve Liz’le karşılaşmaları tesadüften ibaretmiş gibi davranmıştı. Liz, Elise’in bu şarlatanlığa inanmış gibi görünmesinin işleri daha mı iyi yoksa daha mı kötü yaptığından emin olamamıştı.

O sırada ne Jasper ne de Liz tanıştıkları dergide çalışıyordu ama Liz hâlâ aynı binadaydı ve Jasper öğle yemeklerinde binanın kafeteryasına geliyordu. Ünlü bir mimar tarafından tasarlanan kafeterya, mavi boyalı cam bölmeleri sayesinde bir dizi akvaryumu anımsatıyordu. Onca yıl boyunca, Liz ve Jasper, birbirlerine karşı olan ilgilerini üstü kapalı şakalaşmalarla dile getirmişlerdi. Mesela, birlikte Guggenheim Müzesine gittikten sonra, Liz bilet koçanını havaya kaldırmış ve gözden kaçması mümkün olmayan ince bir alayla, “Belki de bu gece bunu yastığımın altına koyup uyursam bana âşık olursun,” demişti. Jasper sırtarak karşılık vermişti, “Olabilir.” Liz ve Jasper eskisi kadar sık olmasa da duygusal yüzleşmeler yaşamaya devam etmiş ve alkolle ateşlenen bu yüzleşmeler her zaman Liz tarafından başlatılmıştı. “Birlikte olmamamız çok saçma,” demişti Liz bir keresinde. “Pratikte kız arkadaşın sayılırım.”

“Sena acı vermekten nefret ediyorum,” diye karşılık vermişti Jasper.

“Ben aptalım,” demişti Liz. “Bana bakan herkes bir aptal olduğumu görebilir.”

“Sen aptal filan değilsin,” demişti Jasper. “Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Liz o gece izin verseydi de Jasper onun saçını düzeltseydi keşke!

Liz zaman zaman Jasper'dan vazgeçeceğine dair yeminler de etmişti. “Arkadaşlığımız sağlıklı değil,” demiş ve kendini Jane’le birlikte yogaya vermişti. Fakat Liz’le Jasper aynı sosyal çevreye aitti ve her seferinde, bir hafta ya da bir ay içinde, ya bir partide ya da bir frizbi oyununda tekrar karşılaşmışlardı. Sonra, birbirleriyle paylaşmak için biriktirdikleri şeyler hakkında saatlerce konuşup durmuşlardı.

Otuz bir yaşına geldiklerinde, Jasper köklü bir hukuk şirketinde çalışan şuh ve dost canlısı bir kadınla nişanlandığını duyurmuştu. Liz’e göre, Jasper, Susan isimli bu kadına da eski kız arkadaşlarına olduğu kadar kuşkulu yaklaşıyordu. Jasper bir gün, güzel bir koşunun ardından, Liz’e onun sağdıçı olup olmayacağını sormuştu, Liz’in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce eklemişti, “Ya da kadın sağdıçım olur musun? Neyse işte.” Liz hıçkırarak ağlamaya başladığında, “Ne? Ne oldu?” diye sormuştu Jasper. Liz koşarak uzaklaşmış ve tam beş yıl boyunca Jasper’la konuşmamıştı. Değil Jasper’ın sağdıçı olmak, düğüne bile gitmemişti.

2011 yılının ilkbaharında bir Cumartesi günü, Liz ve ilk kez bulunduğu bir obuacı, High Lane’de Jasper ve Susan’la karşılaşmışlardı. Jasper’ın ittiği bebek arabasında küçücük bir çocuk uyuyordu. Susan, Liz’i sıcak bir şekilde selamlamıştı. Tıpkı Elise gibi Susan da Liz’den hiç şüphelenmemişti. Jasper, Liz’le arasındaki ilişkiyi bu kadınlara nasıl tarif etmişti? Neticede dört yetişkin ve bir çocuk hep birlikte yemek yemişlerdi. Yemek sırasında Aidan uyanmış ve bıkıp usanmadan çığlık atmıştı. Çığlıklar öyle yorucuydu ki, Liz, Jasper’ı birazcık affetmişti. Yemekten sonraki Pazartesi günü, Jasper, Liz’e bir e-posta göndermişti:

Seni görmek çok güzeldi. Dostluğumuzu gerçekten çok özledim.

Birkaç e-postanın ardından, Liz ve Jasper hafta içi bir gün öğle yemeği için buluşmuşlar, son zamanlarda okuyup da çok

sevip ya da öfkелendikleri makaleleri tartışmışlardı. Jasper, Susan'ın Aidan'la birlikte olabilmek için işten ayrılmaya karar verdiğini ve bu durumun onun üstünde büyük bir finansal baskı yarattığını söylemişti. Görünüşe göre son birkaç yıl Jasper için zor geçmişti: Adian bir kalın bağırsak hastalığıyla doğmuştu. Susan, şimdi vazgeçmek istemiyor olsa da, en başlarda emzirme konusuyla ilgili ciddi sıkıntılar yaşamıştı. Şimdi bütün vaktini bilgisayar başında, oturdukları binanın halılarını temizlemek için kullanılan temizlik maddelerindeki toksik kimyasalları tespit etmeye çalışarak geçiriyordu.

Bütün bunlar olurken, Jasper iş yerinde haybeye kürek çekip duruyordu. Bir dergiyi yönetebileceğini biliyordu. Şu an hâlâ kıdemli editördü ve bu mevkiden baş editörlüğe terfi edebilirdi, olmak istediği mevki ise genel yayın yönetmenliğiydi. Liz o öğle yemeği sırasında, Jasper'm profesyonel basamakları tırmanmasını sağlayacak en uygun yayınlar hakkında tavsiyelerde bulunmuş ve Jasper bu tavsiyeleri memnuniyetle kabul etmişti. Jasper, Liz'in fikirlerine ve tespitlerine olağanüstü saygı duymuştu. Ona her konuda akıl danışmıştı, hatta karısının on dokuz aylık bir çocuğu hâlâ emzirmesinin garip olup olmadığı bile sormuştu. Liz, Jasper'la yaptığı bu fikir alışverişinin, hayatındaki en gurur okşayıcı fakat aynı zamanda en rencide edici deneyim olduğunu hissetmişti. Eğer mümkün olsaydı, Jasper, kendi beyniyle Liz'in beyni arasına bir kablo çeker ya da kabloyla bile uğraşmadan Liz'in serebral korteksindeki her şeyi kendi kafasına indirirdi.

Liz ve Jasper beş yıllık aradan sonra ikinci kez buluştuklarında içki içmeye gitmişlerdi. Üçüncü kadehler boşaldığında, Jasper, Susan'la konuştuklarını ve evliliklerinin artık yürümediğine dair acı verici bir sonuca ulaştıklarını anlatmıştı. İkisi de bu evliliği iyi niyetlerle yapmışlardı ama birbirlerini seçmekle hata ettikleri konusunda hemfikirlerdi. Fakat bir sorun vardı; eğer Susan boşanırsa, kadının son derece koyu bir katolik olan

ve Yukarı Doğu Yakası'nda yaşayan zengin, kindar, şaşırtıcı derecede sağlıklı, doksan sekiz yaşındaki büyükannesi, onu vasiyetinden çıkarırdı ve Aidan özel bir okulda eğitim alma şansını kaybederdi. Jasper ve Susan evlilik dışı ilişkiler yaşamakla ilgili anlamaya varmışlardı ama Susan'ın büyükannesi ölene kadar evli kalacaklardı. Jasper bunları anlattıktan sonra yutkunmuştu, kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. "İstediğim her zaman sendin Nin," demişti. "Ben her şeyi berbat ettim ama istediğim her zaman sendin."

Beş yıl süren sessizlik boyunca Liz zaman zaman hayaller kurmuş ve Jasper'm onun evine ya da ofisine gelip -muhtemelen filmlerdeki gibi, yağmurdan sıırıslam olmuş bir halde- aşkını ilan edeceğini düşlemişti. Hatta senaryolardan birinde, Jasper, *İstediğim her zaman sendin*, bile demişti. Fakat o hayallerde Jasper hâlâ evli değildi ve on dokuz aylık bir oğlu yoktu. Bununla birlikte, içtiği üç kadeh içkinin etkisiyle yumuşayan Liz, bu ödün gerektiren şartların, duruma belli bir inanılrlık kattığını düşünmüştü: Durum gerçek olamayacak kadar güzel *değildi*. Liz, hayalini kurduğu her şeye sahip olduğu için kendini huzursuz hissetmek zorunda *değildi*.

Liz eve Jasper'la dönmüştü. Aralarında bunca zamandır yaşanan adı-her-ne-ise-şeyin en sonunda tamamına ermesi, bir rüyanın gerçek olmasına benzememişti. On dört yıllık bekleyiş ve kadehlerce içki de duruma pek katkıda bulunmamıştı. Fakat yaşanan fiziksel birleşme her şeye rağmen tatmin ediciydi. Jasper, Liz'e sarılarak uykuya dalmıştı. Keşke Liz yirmi yaşındayken de bu gecenin önünde sonunda yaşanacağını bilebilseydi. Gerçi Liz'in yirmi iki yaşındaki hali, kırk dakika sonra uyanıp hızlıca duş alan ve alelacele karısıyla çocuğuna dönen Jasper'dan pek hoşlanmayabilirdi. Jasper'la Susan'm açık evliliğe dair yaptıkları anlamaya rağmen, Aidan'ı sabah beşte uyandırma sırası Jasper'daydı.

Jasper o hafta üç kez daha Liz'in evine gitti ve iki geceyi orada geçirdi; bir düzen oturtulmuştu. Bu tür bir ilişkinin zorlukları apaçık ortadaydı; Susan'ın geniş bir ailesi vardı, aile üyeleri yaşlı büyükanneye çok sadıktı ve hepsi Manhattan'da yaşıyordu, yani gizlilik şarttı. Jasper ve Liz birlikte restoranlara gidemiyorlardı ve işle ilgili etkinliklere birlikte katılamıyorlardı ama bu yüzden canlarını sıkıyorlardı. Liz, çok iyi tanıdığı ve gerçekten önemseydiği biriyle yaşadığı ruhsal ve fiziksel yakınlığın tadını çıkarıyor, aynı zamanda işine, arkadaşlarına, spor yapmaya ve kitap okumaya vakit ayırabiliyordu. İşin doğrusu, internetteki randevulaşma sitelerini incelediği ve Jane'le ya da diğer kadınlarla yalnızlık hakkında sohbetler yaptığı dönemlerde olduğundan çok daha fazla vakti vardı. Liz'in sadece ablası ve birkaç arkadaşı Jasper'dan haberdardı. Onların verdiği kuşku dolu tepkiyi gören Liz, Jasper'la yaptığı tuhaf anlaşmanın detaylarını anlatmaktan hemen vazgeçmişti zira söylediği her şey, Jasper'ı karısını aldatan bir adam olarak gösterecekti.

Liz'in Jasper'la barışmasından iki yıl sonra, Mayıs sonlarında bir Cuma akşamı, Liz, Jane'in evine gitmişti. Jane lahana salatası yapmıştı. Liz getirdiği kırmızı şarabı açtıktan sonra, "Yine tek başıma mı içeceğim gerçekten?" diye sormuştu.

"Rahmimi hamilelik için uygun bir ortama dönüştürmeye çalışıyorum," diye karşılık vermişti Jane.

"Yani yine tek başımayım."

"Özür dilerim."

"Özür dileme." Liz dolaptan bir şarap kadehi almıştı. "Rahmine düşecek fetus çok şanslı olacak. Bahse girerim ki senin rahmin rahimlerin Ritz'idir. Yoksa uterus mu demeliyim?" Dolu kadehini havaya kaldırmıştı. "Latince terimlerin ve üremenin şerefine..." Jane, su dolu bardağını Liz'in şarap kadehine vurmuştu. "Sandra'yı hatırlıyor musun?" diye sormuştu Liz. "Aynı

ofiste çalışıyorduk. Hamile kalmak için üç yıl uğraşmıştı. Bir akupunktur doktoruna gitmişti...” Liz, cebindeki telefonun titrediğini hissetmiş ve arayanın Jasper olup olmadığını merak etmişti. Jane de aynı şeyi merak etmiş olmalıydı, zira kınama dolu bir ses tonuyla, “O mu?” diye sormuştu.

Fakat arayan Jasper değil, Kitty’ydi. Liz, telefonun ekranını Jane gösterdikten sonra, “Selam Kitty,” demişti. “Jane’le birlikteyim.”

“Babam,” demişti Kitty, ağlıyordu. “Hastanede!”

Bölüm 6

BAY BENNET, BAYAN Bennet’in pişirdiği *cacciatore*⁴ soslu dana etini yedikten sonra yarım saat kadar mide yanmasından şikâyet etmiş, Tudor’un giriş salonundaki merdivenden ikinci kata çıkmış ve orada soluğu kesilmiş bir halde yere yığılmıştı. Lydia baba-sının düştüğünü duymuştu, Mary 911’i aramıştı ve Bay Bennet ambulansa bindirilip Christ Hastanesine götürülmüştü.

Kitty’nin telefonundan sonra Jane hızlıca masayı toplamıştı. Liz de hiç vakit kaybetmeden uçak bileti aramaya başlamıştı. Fakat LaGuardia ve JFK’den Cincinnati’ye giden son uçaklar çoktan havalanmışlardı. Liz, sabah ilk uçuş için rezervasyon yaptırdıktan sonra kendi evine dönmüş, eşyalarını bir bavula tıktırmış, birkaç saat uyumuş ve saat altıda, LaGuardia Havalimanı’nın D terminalinde Jane’le buluşmuştu. O sırada, Bay Bennet altı saat süren ameliyattan çıkmış ve bilinçsiz bir halde yoğun bakım ünitesinde yatırılmıştı.

Liz ve Jane hastaneye vardıklarında Bay Bennet uyanıktı, solunum tüpü olmadan nefes alabiliyordu fakat telaş uyandıracak

4 İtalya’da çeşitli baharatlar, sebzeler ve mantarla hazırlanan bir domates sosu. -çii.

kadar sessizdi. Hastane önlüğü içinde, bir üniforma gibi giydiği haki pantolonu ve lacivert blazer ceketinin içinde olduğundan çok daha küçük görünüyordu. Babasım o halde gören Liz göz yaşlarını geri itmeyi başarmıştı ama Jane hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. “Benim tatlı Jane'im...” demişti Bay Bennet ama başka bir şey söylememişti. Kızlarının içini rahatlatmak için hiçbir maskaralık yapmamıştı. Adamın yaşamsal bulgularını takip eden makinelerin hepsi ayrı sesler çıkarmışlardı.

Bay Bennet bir hafta hastanede kalmıştı fakat ameliyattan sonraki ikinci gün yoğun bakım ünitesinden çıkarılıp gözlem ünitesine götürülmüş ve istikrarlı bir şekilde iyileşmeye başlamıştı. Kendini beklenmedik anlarda gösteren daha istikrarsız ve küçük gelişmeler sonucu cildinin rengi düzelmiş, enerjisi yükselmiş ve içgüdüsel espiyonculuğu geri dönmüştü; Bay Bennet'in gerçekten iyileşeceği artık anlaşılmıştı.

O esnada, Bennet kardeşlerin en büyükleri çabucak belli bir düzen oturtmuşlardı. Tudor'un üçüncü katında bulunan ve gençliklerinde Liz'e ait olan yatak odasındaki ikiz yataklarda uyuyorlardı. Cep telefonlarının alarımını sabah yediye kuruyor ve hava iyice ısınmadan önce yataklarından kalkıp koşuya çıkıyorlardı; Grandin Yolu'ndaki kavisten dönüyor, Cincinnati Şehir Kulübü'nün önünden geçiyor, Madison yoluna devam ediyor, Rasathane'ye kadar gidiyor, Edwards yolunun aşırı dik olmayan ama bitmek tükenmek bilmeyen ilk tepesini tırmanıyor, sonra çok daha dik ve kısa olan ikinci tepesi aşıyorlardı. Eve döndüklerinde tahıl gevreği yiyor, sırayla duşa giriyor ve o gün neler yapılması gerektiğine karar veriyorlardı.

1903 yılında inşa edilen Tudor'un ciddi bir şekilde elden geçirilmesi gerekiyordu. Bu ihtiyaç, Bay Bennet'in hastalığı yüzünden göz ardı edilmiş olsa da, kendini iyiden iyiye belli ediyordu. Geçen yirmi yıl içinde, Liz ve Jane buraya sadece üçer

günlük ziyaretler için gelmiş, genelde tatil zamanlarına denk gelen bu ziyaretler sırasında evin kötü durumunu fark edememişlerdi. Liz şimdi geriye dönüp baktığında, annesinin bu kısa tatiller için haftalar boyunca hazırlık yaptığını anlayabiliyordu ama Bayan Bennet bu defa tamamen hazırlıksız yakalanmıştı; evin girişindeki mermer masanın üstü mektuplarla doluydu, üçüncü kattaki tuvaletin lavabosu küf tutmuştu, tavanların köşeleri ve avizeler örümcek ağlarıyla kaplıydı.

Jane ve Liz'in aynı odada kalmalarının sebebiyse, bir zamanlar Jane'e ait olan odada yere ve yatağın üzerine konan kutular yüzünden adım atılacak yer kalmamasıydı. Bazıları boş ve bazıları hiç açılmamış olan kutular, çeşitli ünlü markalar tarafından Bayan Frederick M. Bennet'e gönderilmişti. Bay Bennet hastaneden taburcu edilmeden bir gün önce, Liz bir makas kullanarak kutulardan üçünü açmıştı. Kutuların içinde, üstüne ananas deseni işlenmiş krem rengi tüylü bir kırlent, Bayan Bennet'in adının baş harflerini taşıyan mavi renkli iki banyo havlusu ve üzerinde Yorkshire teriyer resimleri olan on iki tath tabağı bulunmuştu. Halbuki Bennet ailesi hiçbir zaman bir Yorkshire teriyere sahip olmamıştı. Aslında Bennetler hiçbir zaman hiçbir cinsten köpeğe bakmamışlardı.

Bayan Bennet'in ev eşyalarına olan aşırı düşkünlüğü bilinmedik bir şey değildi. Örneğin, Bayan Bennet, Newyork'taki Liz'i arar ve gerçek fiyatı iki yüz altmış dolar olan ve indirimde iki yüz otuz dolara satılan porselen bir çaydanlığa ihtiyacı olup olmadığını sorardı. Liz, çaydanlığın bedelini kimin ödeyeceğini sormaya gerek bile duymadan, kederli bir şekilde, indirimin kulağa çok cazip geldiğini, fakat mutfağında çok kısıtlı bir alan olduğunu, üstelik çay içmeyi çok da sevmediğini söylerdi. Bir keresinde, seneler önce, Bayan Bennet altın varaklı devasa bir servis tabağını Liz'e hediye olarak vermişti. "Akşam yemeği da-

vetlerin için!” demişti heyecanla. Fakat on sekiz ay sonra, Liz’in o süre zarfında hiç akşam yemeği daveti vermediğini öğrenen Bayan Bennet tabağı geri istenmişti. Tabağı kargoyla geri göndermek bile elli beş dolar tutmuştu. Yani hayır, Bayan Bennet’in evdeki her türlü süs eşyasını fetişleştirdiği sır değildi. Bununla birlikte, Jane’in eski odasındaki kutuların çokluğu ve birçoğunun hiç açılmamış olması, işin içinde patalojik bir sorun olup olmadığı sorusunu gündeme getiriyordu.

Tudor her gün başka bir arızasını gözler önüne seriyordu; damlayan musluklar, çatlayan döşeme tahtaları, bozuk ve akıl almaz şekilde büyük ampuller. Liz çoğu zaman, gördüğü arızaların –mesela doğu duvarındaki bir metrekarelik su lekesinin– yeni mi oluştuğunu yoksa Bennetler tarafından aylar ya da yıllardır görmezden mi gelindiğini anlayamıyordu.

Tudor’u çevreleyen on iki dönüm arazinin de kendi sorunları vardı. Evin arka tarafını tamamen saran zehirli sarmaşık ve devasa incir ağacını kaplayan mantar bu sorunlardan sadece ikisiydi. Liz bir zamanlar o ağacın altında oyuncak bebekleriyle birlikte piknik yapardı. Liz’in anladığına göre, Bay Bennet uzun zamandır arazi için çimleri biçmekten başka bir şey yapmamıştı, hatta hastalandıktan sonra onu bile yapmamıştı. Bir gün, Liz bahçe işleriyle uğraşan bir şirketin görevlisiyle konuşmak için telefon hattında beklerken, Tudor’un artık göremeyen, hissedemeyen ve vücudunun kontrolünü sağlayamayan aşırı obez bir insana benzediğini düşünmüştü. Tudor tek kelimeyle hastaydı, babası gibi –hatta bütün sakinleri gibi– bitkin ve dik kafalıydı.

Liz her gün iş için ayırdığı vakitlerde, babasının 1987 yılında aldığı pembe formika masanın üstüne bilgisayarını koyuyor ve *Mascara*’daki editörlerle, son zamanlarda teslim ettiği makaleler ve röportajlar hakkında konuşuyordu. Liz, çeşitli konularda yazdığı makalelerin yanı sıra, *Mascara* için “Cesaretli Kadınlar”

isimli aylık bir mini biyografi köşesi de hazırlıyordu. Köşenin konukları Irak'taki bir onbaşı, kör bir aerobik öğretmeni ya da öğrencilerini Wichita'daki kasırgadan kurtarmış bir okul müdürü olabiliyordu. Liz bu konukların aslında “Çekici, Bakımlı ve Cesaretli Kadınlar” olduklarını düşünüyor ve bu tür bireyleri bulup onlarla röportaj yapmayı çok seviyordu.

Jane, Liz'in aksine, Cincinnati'de çalışma girişiminde bulunmuyordu. Haftada birkaç kez Clifton'daki bir yoga stüdyosuna gidiyordu ama orada öğretmenlik değil öğrencilik yapıyordu. Bununla birlikte, günler her iki kadın için de şaşırtıcı bir hızla geçiyordu. Günlük koşular, doktor randevuları, ayak işleri, yemek hazırlıkları ve aile yemekleri derken zaman akıp gidiyordu. Mayıs hızlıca hazirana, haziran da temmuza devrildi.

Jasper ve Liz sık sık, hatta bazen her saat başı mesajlaşıyorlardı. Jasper, Elli Beşinci ve Altıncı Cadde'nin köşesindeki sarıklı sandviç satıcısının tezgâhında çekilmiş bir fotoğrafını mesaj yazıp, yolluyordu.

Bu adam seni gerçekten özlüyor kızım.

Bay Bennet taburcu olduktan sonra Liz bir geceliğine New York'a dönmüştü. Editörleriyle buluşmuş, Jane'in evinden ve kendi evinden yedek kıyafetler almış, buzdolaplarındaki bozuk yoğurtları çöpe atmış, bambu bitkisini bir arkadaşına hediye etmiş ve Barnard College Residential Life&Housing Office binasındaki evinin yedek anahtarlarını işyerindeki asistan bir kadına vermişti. İnsanı şaşırtacak kadar iyi bir espri anlayışına sahip olan bu kadın, çok geç haberdar edilmesine rağmen, Jane ve Liz'in evlerini 31 Ağustos'a kadar kullanılmak üzere iki üniversite öğrencisine devren kiralamayı başarmıştı. Liz işlerini bitirdikten sonra, havalimanına gitmeden önce, sabah on birde Jasper'la buluşmuştu. Buluşma Jasper'ın evinde gerçekleşmişti. Liz oraya vardığında, Susan ve Aidan jimnastik dersi için evden

çıkıyorlardı. Susan ve Liz en son iki yıl önce High Land'de karşılaşmışlardı ama Susan, Liz'i gördüğünde, bir komşusuna selam verirmiş gibi, "Hey Liz," demişti. O iki yıl içinde, Aidan gürbüz bir bebekten minyatür bir insana dönüşmüştü.

Susan ve Aidan gider gitmez Jasper'la Liz yatak odasına koşup soyunmuşlardı. Çok vakitleri yoktu ve aşk oyunları oynadıkları zamanları çoktan geride bırakmışlardı. Liz beklenmedik ama şaşırtıcı da olmayan tuhaf bir huzursuzluk hissetmişti. "Bu yatakta hâlâ Susan'la birlikte mi yatıyorsun?" diye sormuştu.

"Bazen. İki kardeş gibi," demişti Jasper. "Ve birlikte uyumamızın tek sebebi koltuğun çok rahatsız oluşu. Unutma, Susan'ın bir erkek arkadaşı var."

Jasper çıplak bir halde yatağa girmişti. Yatak dağınıktı, bej rengi nevresim ve lila rengi pamuk battaniye yatağın ayak ucunda toplanmıştı. Liz bir an Jasper'la sevişemeyeceğini düşünmüştü; Jasper'la Susan'ın hâlâ devam eden aile yaşantısına şahit olmak ve Aidan'ı görmek onu sarsmıştı. Fakat Jasper oradaydı, yakışıklıydı, sevişmeye hazır olduğunun fiziksel kanıtı gözler önündeydi. Liz havalimanına gitmek zorundaydı ve gerçek şu ki o da sevişmek istiyordu. Ne zamandır birlikte olmamışlardı ve bir süre daha olamayacaklardı. Liz, üstündeki son kıyafet parçasını, yani sutyenini çıkarıp yatağa girmişti. Beş saat sonra, Liz'in uçağı Cincinnati'ye inmişti.

Bölüm 7

BAYAN BENNET, KIZLARINI Chip Bingley'le tanıştırmayı için Bayan Lucas'ı aradığında zor bir işe kalkıştığını düşünmüştü ama neticede yanıldığı ortaya çıkmıştı. Bayan Lucas, güzel Bennet kızlarını ve onların anne babasını Lucaslar tarafından verilen

barbekü partisinde görmekten büyük keyif alacağını ve Cincinnati'ye teşriflerini dört gözle beklediğini söylemişti. Bay Lucas'ın doktor ve üst düzey yönetici olarak çalıştığı Christ Hastanesini defalarca ziyaret eden Bennet kızları orada iyi bir izlenim bırakmışlardı.

Bayan Lucas o telefon konuşmasında, evlenmemiş yetişkin bir kız evlat sahibi olmanın üzüntüsünü de paylaşmıştı Bayan Bennet'le. Fakat Bayan Lucas'ın hayal kırıklığı beş değil sadece bir kızla sınırlıydı. Seven Hills'de on beş yıl boyunca Liz'le aynı sınıfta okuyan ve onun en yakın arkadaşı olan Charlotte Lucas tıpkı Liz gibi bekârdı, Procter&Gamble'da insan kaynakları müdürü olarak çalışıyordu ve üniversiteden mezun olduğundan bu yana otuz dört kilo fazlası vardı. Bayan Bennet, Bayan Lucas'ın talihsizliğini kendi talihsizliğine eşit görüyordu ama kendi kızlarının Charlotte Lucas'la aynı kategoride olmadığına düşünüyordu. Charlotte'ın şişman olduğu için evlenemediği çok açıktı, kızın yapması gereken tek şey kilo vermektir. Bununla birlikte, Bayan Bennet'in kızlarının fiziksel ya da ruhsal bir kusurları yoktu (zavallı, gösterişsiz Mary hariç) ve onların durumu için acil bir reçete bulunmuyordu.

Tıknazlığa ilk elden aşina olan Bayan Bennet, Bayan Lucas'ın, Charlotte'ı Chip için eş adayı olarak düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Fakat Bayan Lucas'ın Bennet ailesini tereddütsüz bir şekilde barbekü partisine davet etmesi, kadının Charlotte hakkında olmayacak hayallere kapılmadığını kanıtlıyordu. Son yirmi yıldır kızları için uygun talipler bulmaya çalışan ve bir türlü başarılı olamayan Bayan Bennet, bu barbekü partisiyle ilgili büyük umutlar taşıyordu.

Lucaslar, Cincinnati'nin yirmi beş kilometre dışında bulunan Indian Hills'de yaşıyorlardı. Indian Hills, dönümlerce özel arazi üstünde özgürce dolaşan safkan atlara ya da en azından

köpeklere sahip olmaktan hoşlanan insanların yaşadığı bir yerdi. Lucasların evi, ön kapısının üstünde bir balkon bulunan, dik çatılı, kolonyal tarzda inşa edilmiş büyük bir tuğla yapıydı. Evin mutfağında, muhtelif Bennetler muhtelif Lucaslarla kucaklaştılar. Jane yaptığı çilekli pandispanyayı ev sahibesine verdi. Liz pencereye gitti, arka bahçedeki yassı taşlarla kaplı taraçada sohbet eden bir düzineye yakın konduğu seyretti; neşeli bir şekilde, “Jane, gel de müstakbel kocana bak,” diye seslendi.

Jane, Liz’in yanına gitti. “Chip Bingley şu uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan mı?”

“Hayır,” dedi Charlotte Lucas. “Chip şu gofre kumaşlı şort giyen adam. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan onun arkadaşısı Fitzwilliam Darcy. Geçen yıl Cincinnati Üniversitesi’nin felç merkezinde beyin cerrahisi olarak çalışmaya başladı.” Jane’e döndü. “Chip’in katıldığı *Gözde Bekâr*’ı hiç izlemedin mi gerçekten?”

“*Gözde Bekâr*’ın hiçbir sezonunu izlemedi,” dedi Liz. “Kendisi tam bir ünikorn.”⁵

“Ah, Chip’in katıldığı sezon harikaydı,” dedi Charlotte. “Saç kaynaklarının koparıldığı fiziksel bir kavga yaşandı.”

Annesinin arabasının eve yanaştığını gören Mary, “*Gözde Bekâr*’ın kadınları aşağıladığını düşünüyorum,” dedi.

“Söylemiştin,” dedi Liz. Charlotte’a baktı. “Chip’in arkadaşının adı Fitzwilliam mı demiştin? Yoksa *Mayflower*’dan yeni mi inmiş?”⁶

5 Ünikorn: Argoda erkekten bir duygusal beklentisi olmayan dişi manasına geliyor.

6 “Fitz” on birinci yüzyıldan itibaren baba kökenli soy isimlerinde kullanılan ve “oğlu” anlamına gelen bir ön ektir. Yani “Fitzwilliam” “William oğlu” demektir. Liz, on altıncı yüzyılda inşa edilen *Mayflower* gemisini kullanarak ismin eskiliğine atıfta bulunuyor. –çn.

Charlotte güldü. “İsim olarak soyadını kullanıyor ama Darcy de pek matah sayılmaz.”

Charlotte ve Liz son yıllarda, Noel partileri ve Liz’in ev ziyaretlerine denk getirilen öğle yemekleri dışında pek görüşmemişlerdi ama birlikte olmaktan hâlâ çok büyük keyif alıyorlardı. Liz için bu uzun Cincinnati ziyaretinin en önemli yanlarından biri, Charlotte’la arkadaşlığını kaldığı yerden devam ettirmektir. Yetişkin kadınlar olarak, en az küçük birer kızken anlaştıkları kadar iyi anlaşmışlardı. Lisedeki sınıf arkadaşları içinde hâlâ evlenmeyen son iki kişi olduklarını söyleyip birbirleriyle dalga geçiyorlardı ama Liz bu payenin Charlotte’ın canını daha çok acıttığından şüphe ediyordu. Charlotte, Cincinnati’de, annesinin ona kolayca ulaşip canını sıkabileceği bir yerde yaşıyordu, kendisinden önce evlenmesi beklenen bir aabaya sahip değildi, çocuk sahibi olmak istiyordu ve gizli bir erkek arkadaşı yoktu.

“Chip televizyonda görüldüğünden daha kısa boylu, öyle değil mi?” dedi Charlotte. “Ama kesinlikle çok tatlı. Şu V yakalı kazak giyen adamın adı Keith. O da yeni acil servis doktorlarından biri.” Söz konusu adam partideki tek siyah insandı. “Çizgili elbise giyen şu kadın hastanede stajyer doktor. Yanındaki kocası. Şu ufaklık da onların çocuğu.” Konukların arasında Liz’in tanımadığı çok çekici sarışın bir kadın ve Lucasların yeni yıl partisinde tanıştığı iki çift vardı. Çiftlerin erkek olanları da Christ Hastanesinde doktorluk yapıyorlardı.

“Keith de bekâr mı?” diye sordu Liz. “Jane, eğer bu adam da bekârsa, senin için koca adaylarından oluşan bir açık büfe var demektir.”

Mutfak barında kendisi için cin tonik hazırlamakla meşgul olan Bay Bennet, “Size hatırlatmam gereken bir şey var kızlar,” dedi. “Şu beyefendileri çift taraflı bir aynanın arkasından seyretmiyorsunuz.” Elini kaldırıp Dr. Lucas’ı selamladı.

“Bence dudak okuyamıyorlardır,” dedi Liz.

Jane, Charlotte’a döndü. “Sarışın kadın doktor mu?”

“Chip’in kız kardeşi Caroline Bingley. Los Angeles’da yaşıyor ama Chip’in buraya yerleşmesine yardım ediyor.”

“Chip *gerçekten* yakışıklı,” dedi Jane. Liz’le Charlotte gülümseyerek birbirlerine baktılar.

“Öyleyse dışarı çıkalım ve seni Chip’le tanıştıralım,” dedi Charlotte.

Bölüm 8

İNSANLARIN BİRBİRLERİYLE TANIŞMA telaşı sona erdikten sonra, Liz kendini Keith’le sohbet ederken buldu ve adamın San Diego’da ihtisas yapan bir kadınla nişanlı olduğunu öğrendi. Patates salatası, lahana salatası ve börekler açık büfeye getirilip tavuk göğüsleri kızartıldığında, Liz ve Keith, San Diego’nun iklimi, Cincinnati’nin iklimi ve Keith’in henüz deneyimlemediği meşhur Cincinnati soğuğu gibi konuları konuşup bitirmişlerdi. Keith’in yeni hobisi olan golf hakkında konuşmaya başladıklarında, Liz, Jane’in Chip Bingley’le derin bir sohbe daldığını görüp sevindi. Jane ve Chip tabaklarını yiyeceklerle doldurdular, bahçenin harçlı taş duvarının üzerinde yan yana oturdular ve sohbe devam ettiler. Çok geçmeden Chip’in kardeşi Caroline da onlara katıldı.

Liz kendi yemek tabağını hazırladıktan sonra dört kişilik bahçe masasına doğru yürüdü. Masada Fitzwilliam Darcy, stajyer doktorun kocası ve yaşlı bir hekim oturuyordu. Yaşlı hekim ve stajyerin kocası, Reds beyzbol takımının bu sezonki performansını konuşuyordu. Liz boş sandalyeyi gösterip Fitzwilliam Darcy’ye (ya da sadece Darcy’ye) hitap ederek, “Şu sandalyenin sahibi var mı?” diye sordu.

“Var,” dedi Darcy. Verdiği olumsuz cevabı yumuşatmak için özür diler bir ton kullanmamıştı. Liz, adamın onu yanlış anladığını varsayarak tekrar sordu.

“Sandalyenin bir sahibi *var mı?*”

“Evet,” dedi Darcy. Sesinde hâlâ özür tonu yoktu. “Var.”

Charlotte, Darcy’nin soğuk biri gibi göründüğünü söylemişti ama Liz bu uyarıya rağmen çok öfkelenmişti. *Seninle aynı masada oturacak kadar değerli olduğumu düşündüm, lütfen beni affet*, dememek için kendini zor tuttu. Darcy, Harvard Tıp Fakültesine gitmişti. Darcy bir beyin cerrahıydı. Ne olmuştu yani? Bu özellikler ona istediği kadar kaba davranma hakkı vermezdi. Liz masadan uzaklaşmadan önce, yapmacık bir gülümseme olduğunun anlaşılmasını umarak gülümsedi.

Kitty’yle Lydia’nın yakında bir yerde olduğunu gören Liz kardeşlerine doğru yürüdü ve Kitty’nin dizinin dibindeki minderli tabureye oturdu. Kitty ve Lydia, barbeküden sonra katılacakları partiye ne zaman gideceklerini konuşuyorlardı. Partiyi düzenleyen adam, kardeşlerin CrossFit yaptığı spor salonunun sahibiydi. Lydia, Liz’in tabağındaki börekleri göstererek, “Karbonhidrat kendini miskin hissetmene sebep olmuyor mu?” diye sordu.

“Aşırıya kaçmadan her şeyi tüketiyorum,” dedi Liz. Kardeşlerinin CrossFit ve Paleo Diyeti tutkularını rahatsız edici bulması için birçok sebep vardı. Liz bu sporu ve diyeti kardeşlerinden çok daha önce biliyordu, 2007 yılında CrossFit hakkında bir makale bile yazmıştı. Rahatsızlığının bir diğer kaynağı ise kardeşlerinin muhteşem görünüyormasıydı. Kitty ve Lydia öteden beri çekici kızlardı ama CrossFit’e başladıklarından beri enerji ve kuvvet sebebiyle pırıldıyorlardı. Liz yemeğini bitirmek üzereydi ve Darcy’nin kabalığına en başta olduğundan daha öfkeliydi çünkü adamın yanındaki sandalye hâlâ boştu. Liz, cebindeki telefonun titreştiğini hissetti, bunu içeri girmek için bir

fırsat olarak kullandı, ellerine bulaşan barbekü sosunu mutfak lavabosunda yıkadı ve telefonuna gelen mesaja baktı.

Southampton tarihindeki en büyük karmaşa, yazmıştı Jasper.

Liz cevap verdi, **Dayan. Havai fişek gösterisi ne zaman?**

Tanrı bilir. Ama hiçbir havai fişek senin kadar parlak olamaz.

Pırıltılı kişiliğimden mi yoksa pullarla kaplı meme ucu bantlarımdan mı bahsediyorsun?

Vay!

Mutfak kapısının iç tarafında durup cep telefonunun ekranına bakan Liz, kapının diğer tarafında yapılan sohbete kulak mısafiri oldu. Birkaç saniye dinledikten sonra, konuşanların Chip Bingley ve Fitzwilliam Darcy olduğunu fark etti.

“... beklediğimden çok daha iyi,” diyordu Chip. “İnsanlara Cincinnati’ye taşındığımı söylediğimde, karşılık olarak teselli cümleleri duydum ama burası o kadar da kötü değil.”

“Bir saat boyunca partideki tek güzel kadınla sen sohbet ettin tabii,” dedi Darcy. “Caroline’ı hesaba katmıyorum elbette.” Liz, adamın içki kadehindeki buzların tıkırtısını duyabiliyordu. Darcy konuşmaya devam etti. “Ellerinden gelenin en iyisini yaptıklarına eminim ama Cincinnatililer son derece dar kafalı insanlar.” Mutfaktaki Liz gülümsedi. Darcy’nin züppeliğinin kanıtlanmış olması tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

Chip dostane bir sesle, “Buradaki ilk yılında, senin o zorlayıcı standartlarına uygun badem gözlü bir hanımefendi bulamadın mı?” dedi.

“Aklıma bundan daha kötü bir fikir gelmiyor.”

Chip güldü. “Duyduğuma göre Jane’in kardeşi Liz de bekârmiş.”

“Şaşırmadığımı söylesem kabalık etmiş olmam sanırım.”

Liz’in neredeyse dudağı uçuklayacaktı. Kulak misafirliği aniden keyifli olmaktan çıkmıştı. Bu adam kim olduğunu sanıyordu ve Liz’in kişiliğiyle ne alıp veremediği vardı? Darcy ve Liz, ilk tanıştırıldıklarında, birbirleriyle on kelimeden fazla konuşmamıştı.

“Sana bu şehirdeki insanlar hakkında ne öğrendiğini söyleyeyim,” diyordu Darcy. “Kadınlarını çan eğrisi sistemiyle dercelendiriyorlar. Eğer bir kadın sofistike olarak tarif ediliyorsa, üniversite yıllarında Paris’e gitmiş demektir. Eğer güzel olarak tarif ediliyorsa, yirmi yerine on kilo fazlası var demektir. Bu insanlar kafalarını çöpchatanlıkla bozmuşlar. Bütün hafta boyunca kendine ayırabileceğin toplam iki saati, gittikleri kiliseden tanıdıkları bir ilkokul öğretmeniyile kahve içerek harcaman için ısrar ediyor ve sana iyilik yaptıklarını düşünüyorlar. O kadar çok iş arkadaşımın karısı bana birilerini ayarlamaya çalıştı ki artık saymayı bıraktım. Sen bir de televizyona çıktın. Seni düşündüklerinde ağızlarının suyu akıyor olmalı.”

“Tamam,” dedi Chip. “Yeni görevim, Cincinnati’de senin için sosyal bir hayat kurmak. Bunun bir oksimoron olduğunu söyleme sakın. Eğer sahip olduğun bütün vakit haftada iki saatse, biz de o iki saatin harika geçmesini sağlarız.” Liz bu şefkat dolu ses tonunun Chip’e özel bir itibar kazandırmadığını düşündü. Chip, Liz’i Darcy’nin hakaretine karşı savunmamakla kalmamış, arkadaşının sözlerinin hakaret içerdiğini de anlayamamıştı.

“Burayı sevdiğin için senin adına mutluyum ve bunu dalga geçmek için söylemiyorum,” dedi Darcy. “Ama gelecek yıl bu vakitlerde neler düşüneceğini çok merak ediyorum.”

Chip konuşmaya başlarken Liz mutfak kapısını açtı, dostane bir ses tonuyla, “Selam!” dedi. Bakışlarını Chip’in yüzünden Darcy’nin yüzüne kaydırdı, adamın gözlerinin içine baktı. “İçe-

rideyken kendime nasıl bir not vermem gerektiğini düşünüyordum,” dedi. “Notumun A+ olduğunu düşündüm ama sonra çan eğrisi sistemiyle derecelendirildiğimizi duydum. Bu durumda büyük ihtimalle B alırım, sahiller var malum. Yoksa B- mi? Eğer bir dakika ayırır da bu problemi çözersen bana da haber ver lütfen.” Liz iki adamdan da cevap beklemeden yürüyüp gitti. Darcy’nin yorumlarını mümkün olabildiğince çabuk ve geniş bir şekilde etrafa yaymak için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 9

ERTESİ SABAH, LIZ ve Jane her zamanki gibi koşuya çıktılar. Edwards Yolu’ndan geçerlerken, “Chip dün gece bana mesaj yazdı ve yarın akşam yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı sordu,” dedi Jane.

“Daha şimdiden mesaj mı yazdı? Akşam yemeği için? Jane, bu adam sana vurulmuş.”

“Bilmiyorum,” dedi Jane.

“Neyi bilmiyorsun? Dün Lucasların evinden ayrılırken birbirinizden güç bela koptunuz.”

“Chip gerçekten hoş biri,” dedi Jane. “Çok çekici olduğu da ortada. Fakat durum çok yapmacık. Chip’in o programa katılması, annemin bizi tanıştırmak için dümen çevirmesi... Bütün bunlar meseleyi çok saçma hale getirmiyor mu?”

“Hayallerindeki erkeği er ya da geç bulacağından eminim Jane. Eğer o erkek annemin seçtiği biri olursa... ne diyelim, bozuk bir saat bile günde iki kere doğru zamanı gösterir.”

“İÜİ’ye’ başladığımdan beri hayat çok basit,” dedi Jane. “Çıkmak istediğim hiç kimseyle karşılaşmadım. Biriyle çıksam bile

7 İntrauterin İnseminisasyon. Erkekten alınan sperm hücresinin kadının rahim içerisine verilmesi işlemi. -çn.

ona ne diyeceğim? Senden hoşlandım ama aklıma gelmişken söyleyeyim, ayda bir kere, hiç tanımadığım birinin spermelerini rahmime enjekte ettiriyorum. Umarım bu senin için sorun olmaz.”

“Dereyi görmeden paçayı sıvıyorsun Jane,” dedi Liz. “Chip’le yemeğe çık.”

Jane sessizdi.

“Düşündüğünü duyabiliyorum,” dedi Liz. “Ne düşünüyorsun?”

“Bir randevuya bu kadar anlam yüklememem gerektiğini biliyorum,” dedi Jane. “Ama hesap yapmadan da duramıyorum. Eğer Chip’le çıkmaya başlarsak ne olacak? Üç ay, altı ay, belki de on sekiz ay birlikte olacağız ve *sonra* ayrılacağız? O noktaya geldiğimizde ben kırk bir yaşında olacağım.”

“Buradayken İÜİ işlemi yaptırmıyorsun değil mi?” diye sordu Liz.

Jane başıyla onayladı. “Bütün işlemi yeni bir klinikte tekrar başlatmak çok karışık bir iş,” dedi.

“Bu durumda, Cincinnati’de olduğun süre boyunca Chip’e bir şans ver. Bir yaz kaçamağı yaşa. Ondan gerçekten hoşlandın.”

İki kardeş Corbin Drive’dan geçiyorlardı. Jane hafif bir sesle, Liz’in duyamayacağı kadar hafif bir sesle, “Doğru,” dedi. “Ondan çok hoşlandım.”

Bölüm 10

LIZ, MARY’YE, “KAFAM karıştı,” dedi. “Marvetta hangi gün geliyor? Ev çok kirlendi, iğrenç görünüyor.” Marvetta, Liz’in çocukluktan beri ayda iki kez Tudor’a gelir, Bennetlerin tuvaletlerini temizler, halılarını süpürür ve çarşaflarını değiştirirdi. Bir defasında, Liz on yaşındayken, Marvetta yulaf yerken gördüğü yegâne beyazların Bennetler olduğunu söylemişti.

Mary'nin yüzündeki ifade hem komik hem de rahatsızdı. Sanki Liz bir şaka yapmış ve Mary o şakayı komik bulduğu için utanmıştı. "Marvetta öldü."

"Aman Tanrım," dedi Liz. "Hiç haberim yoktu."

"Ölmeden önce annem onu kovmuştu, ondan belki haberin olmamıştır. Annem onu Liz'in yatağında televizyon izlerken yakalamış."

Liz üzüntüyle yüzünü buruşturdu. "Peki şimdi evi kim temizliyor?"

Mary omuzlarını silkti. "Kimse."

İki kardeş mutfakta, ayakta duruyorlardı. Liz, Charlotte Lucas'la yediği öğle yemeğinden yeni dönmüştü.

"Marvetta'nın cenazesine giden oldu mu?" diye sordu.

Mary yine omuzlarını silkti. "Ben gitmedim."

Bölüm 11

BÜTÜN AİLE AKŞAM yemeği için bir araya geldiğinde, "Anneniz Kuzen Willie'yle ilgili trajik bir haber verdi," dedi Bay Bennet. "Kendisi ziyaretimize geliyormuş."

"Çok ayıp Fred," dedi Bayan Bennet.

"Bu bizi tuzağa düşürmek için berbat bir yöntem baba," dedi Jane.

Bay Bennet çifte iltifat almış gibi gülümsedi. "Hepinizin bildiği üzere kız kardeşim önümüzdeki hafta buraya gelecek. Ziyaretinin sebebi hâlâ nabzım olup olmadığını kontrol etmek ve nabzım yoksa annemizin bıraktığı gümüşleri götürmek. Neden bilmiyorum üvey oğlu da ona katılmaya karar vermiş."

Liz, Jane'in hazırladığı soğuk domates çorbasından bir kaşık dolusu aldıktan sonra, "Buna inanmayacağınızı biliyorum ama Kuzen Willie epey önemli biri," dedi.

"Eğer *insomniac* olsaydım, neden büyük biri olduğunu açıklamasını seve seve dinlerdim," diye karşılık verdi Bay Bennet.

"Belki de Willie evdeki internetin neden bu kadar yavaş olduğunu söyleyebilir," dedi Kitty.

"Ya da anneme cep telefonu kullanmayı öğretebilir," dedi Lydia.

"Şirketi milyonlarca dolar kazandı," dedi Liz.

"Ama pantolon giymeyi bilmiyor," diye karşılık verdi Bay Bennet.

"O mesele 1986'da kaldı," dedi Liz.

Bu doğrudu. Liz'in beşinci sınıfı bitirdiği sene, Bennetler, Bay Bennet'in kız kardeşi Margo'yu ziyaret etmek ve kadının yeni nişanlısıyla tanışmak için California'ya gitmişlerdi. Margo'nun yeni nişanlısı duldu ve üç yaşında bir oğlu vardı. Ya Bay ya da Bayan Bennet (ikisi de sorumluluğu şiddetle reddediyordu) California yolculuğunu arabayla yapmanın çok eğlenceli olacağına karar vermişti. Bennetler minivan tipi arabalarına binip Cincinnati'den yola çıkmış ve beş gün üst üste, günde sekiz yüz kilometre yol yapmışlardı. O sırada Jane on iki, Liz on bir, Mary de üç yaşındaydı. Kitty annesinin rahmindeydi ve Lydia'dan eser yoktu. Liz'in o yolculuğa dair hatırladığı şeyler; dümdüz çimenliklere dönüşen tepeler, geniş çiftliklere dönüşen dümdüz çimenlikler ve çalılarla dolu çöllere dönüşen geniş çiftliklerdi. Utah'taki kırmızı kaya bölgesini ziyaret etme planı, gitgide artan aile içi tansiyon sebebiyle suya düşmüştü. Minivanın arka koltuğu saç çekme, osurma ve çocuk çığlıklarından ibaret bir savaş alanına dönüşmüştü.

Liz, kardeşlerinin yarattığı karmaşa yüzünden, büyük bir heyecanla okuduğu üçüncü sınıf aşk romanının sonunu getiremiyordu. Romanın Wyomingli esrarengiz kahramanı, genç ve zengin bir İngiliz kızla aynı atın sırtındaydı ve parmağını kızın en özel kuytusuna sokmuştu. Kendini Colt ve Jocelyn'in hikâyesine kaptıran Liz, her dakika çoğalan mide bulantısını göz ardı etmeye çalışmıştı ama mide bulantısı en sonunda galip gelmiş ve Liz'i çığlık atmaya zorlamıştı. “Kusacağım!” Liz, Sacramento’nun seksen kilometre kuzeydoğusunda, midesindeki hamburgeri, mücverleri ve patates kızartmalarını Mary’nin üstüne çıkarmıştı. Liz bazen, bu olaydan sonra Mary’le arasındaki ilişkinin hiçbir zaman tam olarak düzelmediğini düşünüyor ve bunun için kardeşini suçlayamıyordu.

Bennetler, Margo’nun yeni nişanlısının Sausalito’daki evinin özel bahçe yoluna girdiklerinde, minivanın içi yırtılmış yiyecek ambalajlarıyla, kirli çoraplarla ve isim-şehir oyunu kâğıtlarıyla doluydu. İğrenç kusmuk kokusu yetmiyormuş gibi, arabanın sağ şasisinden kulak tırmalayan bir sürtünme sesi geliyordu. Bennetlerin birbirlerine karşı duydukları antipati kendini öyle çeşitli şekillerde gösteriyordu ki bir tür şefkat duygusuyla karıştırılabilirdi. Bennetler arabadan inip, lüks görünümlü bungalov tarzı eve giden bahçe yolunda yürümeye başlamışlardı. Daha Bennetler zili çalmaya fırsat bulamadan, evin kapısı açılmış ve kızıl saçlı, ufak tefek, çırlıçıplak bir oğlan eşikte belirmişti. “Baba!” diye bağırıyordu çocuk. “Geldiler!” Çocuğun kolları ve bacakları mermer gibiydi, penisi küçüktü. O minicik organı gören Mary çok şaşırmıştı. Liz ve Jane gülme krizine tutulmuşlardı. “Kafanızı başka tarafa çevirin kızlar!” diye bağırıyordu Bayan Bennet. Kuzen Willie’yle ve Willie’nin pipisiyle böylece tanışılmıştı.

Yıllar içinde, Bennetler ve Collinsler ara ara görüşmüşlerdi. Bir noktada, Kuzen Willie’nin bir teknoloji dâhisi olduğu ortaya çıkmıştı. Willie on üç yaşındayken kendi kendine bilgisayar

kodları yazmayı öğrenmişti. On beş yaşında, çevredeki yerel mağazalar için web siteleri kurmaya başlamıştı. Birkaç yıl sonra, sunucularla internet uygulamaları arasında veri alışverişi yapmak üzere tasarlanmış formatlar üreten bir şirket –Bennetler bu şirketin ne iş yaptığını asla anlayamamışlardı– kurmuştu. California Üniversitesindeki ikinci yılında, şirketini yirmi milyon dolara satmış ve okulu bırakmıştı. Willie şimdi otuz yaşındaydı ve üçüncü ya da dördüncü şirketini yönetiyordu. Fakat Bayan Bennet ve Liz haricindeki bütün Bennetler, Willie’yi hâlâ üç yaşında çıplak bir çocuk olarak görüyorlardı. Bayan Bennet, Willie’nin zenginliğinden etkileniyordu. Bir defasında, Liz’e, Willie’nin ilk şirketini satarken kazandığı parayı nasıl bir ödeme planıyla aldığını sormuştu ama Liz bu sorunun cevabını bilmiyordu.

Liz birkaç yıl önce, Las Vegas’ta düzenlenen bir teknoloji konferansına gazeteci olarak katılmış ve orada Willie’yle karşılaşmıştı. Kuzeniyle birlikte şaşırtıcı derecede keyifli bir öğle yemeği yemişti. Sohbet bir noktadan sonra Willie’nin yaptığı uzun bir monoloğa dönüşmüştü ama neticede ilginç bir monologtu ve Liz, Twitter’ı ilk kez Willie’den duymuştu.

Bayan Bennet akşam yemeği sofrasında, “Jane, sanırım sen Chip Bingley’le meşgul olacaksın,” dedi. “Ama Liz, Willie’yle ilgilenebilir.”

“Jane neden Chip Bingley’le meşgul olsun ki?” diye sordu Kitty.

Bayan Bennet her kelimenin tadını çıkararak, “Jane ve Chip yarın akşam Orchids’te yemek yiyecekler,” dedi.

“Anne, telefon mesajlarımı okumuyorsun değil mi?” diye sordu Jane.

Lydia neşeli bir sesle, “Annem telefon mesajlarını okumayı bilmiyor ki!” dedi.

“Helen Lucas söyledi,” dedi Bayan Bennet masumca.

Jane, rahatsızlığının gerçek olduğunu anlatır bir şekilde kaşlarını çatı. “Bayan Lucas bunu nereden biliyor?”

Liz boğazını temizledi. “Ben Charlotte’a söylemişim. Ama sadece lafı geçmişti.”

“Chip ve ben Cumartesi gününden sonra bir daha asla görüşmeyebiliriz.” Jane’in yanakları kızarmıştı. “Bu yüzden rica ediyorum, yemek meselesini büyütmeyin lütfen. Kuzen Willie’yle ilgilenmek için bol bol vaktim olacak anne.”

“Chip’in seni çekici bulduğu apaçık ortadaydı Jane,” dedi Bayan Bennet. “Bulmasa şaşırdım zaten. Ona neden özel bir klinik açmadığını sormalısın. Acil serviste son derece itici insanlarla karşılaşılıyor olmalı.”

Kendini ablasının düştüğü rahatsız edici durumdan sorumlu hisseden Liz, “Willie, Özgürlük Merkezi’ne gitmek ister mi acaba?” diye sordu.

“Hepinizin bildiği gibi önümüzdeki haftanın sonuna kadar bitirmem gereken bir ödevim var,” dedi Marry. “Yani Margo halayla ya da Willie’yle ilgilenecek vaktim olmayacak.”

“Bu çok üzücü,” dedi Lydia. “Kırılan kalplerini tekrar bir araya getirebilirler mi hiç bilmiyorum.”

“Ben ikisini de görmek için can atıyorum,” dedi Jane.

Masanın başında oturan Bay Bennet, “Tek başınasın,” dedi.

Bölüm 12

YEMEKTEN SONRA, LIZ burnuna çarpan oje kokusunu takip ederek kokunun kaynağına ulaştı. Kaynak her zamanki gibi Kitty’ydi. Kitty, Lydia’yla paylaştığı banyonun tezgâhına oturmuş, banyo kapısını açık bırakmıştı, altın pırıltıları olan ten rengi bir oje kullanarak ayak tırnaklarına epey etkileyici desenler çiziyordu.

Liz vantilatörü çalıştırdı. “Babamın çalışma odasında uyuduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordu. “Şu Yahudi meselesinden dolayı mı?”

Kitty kafasını hiç kaldırmadan, “Olabilir,” dedi.

“Sence sebep bu mu?”

Kitty sonunda Liz’e baktı. “Onlara sor.”

Liz’in böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu. Bay Bennet’in en büyük iki tutkusu soybilim ve tarihi. Kendi kendine araba kullanabildiği zamanlarda, vaktinin çoğunu, şehir merkezinde bulunan Mercantile Kütüphanesi’nde geçirirdi. Yaklaşık on yıl önce, büyük keyif alarak, Bayan Bennet’in anneanesinin Yahudi olduğunu açıklamıştı. Ida Conder evlenmeden önce Ida Rosenbluth’tu. Bayan Bennet alenen Yahudi aleyhtarı değildi ama hemen hemen bütün dinsel ve etnik azınlıklar hakkında edecek bir laf bulurdu ve bu laf genellikle rahatsız edici olurdu. Liz’e pek çok defa “Yahudiler kuruyemişe bayılır,” demişti mesela. Liz beşinci sınıftayken, okul partisi için üst kısmı siyah pullarla kaplı, kadife etekli bir elbise almak istemişti ama Bayan Bennet bu isteği geri çevirmişti. “Çok Yahudi işi görünüyor.”

Bayan Bennet kimseyi şaşırtmamış ve kocasının duyurusunu ciddiye almamıştı. Lydia ve Kitty, yaraya tuz basmak istermiş gibi, Bayan Bennet’in olduğu ve olmadığı yerlerde, ondan Bayan Yahudi diye bahsetmeye başlamışlardı. Hatta Lydia bir keresinde, geç-yaşa-kalmış bir bat mitzvah⁸ yapması gerektiğini söyleyerek annesini gözyaşlarına boğmuştu. Bu muziplikler zaman içinde son bulmuştu. Muhtemelen Lydia’nın Mary’nin cinsel yönelimiyle ilgili yaptığı can yakıcı yorumlar Yahudilik meselesinin unutulmasını sağlamıştı. Fakat Liz, Bayan Bennet’in soyuyla ilgili keşfin sorun teşkil etmeye devam ettiğini düşünüyordu.

8 On üç yaşından bir gün almış Yahudi kızları için düzenlenen ve onların dini olgunluğa erişmesini kutlayan dinsel kabul töreni. -çn.

Liz, Kitty'ye, "Annemle babam bir gün boşanırlar mı sence?" diye sordu. Fakat asıl sormak istediği ve soramadığı soru şuydu: *Annemle babam boşanmalılar mı sence?*

Kitty alay eder gibi güldü. "Boşanamayacak kadar tembeller."

Bölüm 13

CUMARTESİ AKŞAMIYDI. JANE, Liz'e ait tuvalet masasının üstündeki aynanın önündeydi, yanaklarına allık sürüyordu, Chip Bingley birazdan gelip onu alacaktı. Liz'in aynadaki yansımasına bakan Jane, "Sence Chip'in katıldığı *Gözde Bekâr* sezonunu izlemeli miydim?" diye sordu. "Onun hakkında herkesin bildiği ama benim bilmediğim şeyler var mı?"

Liz masasında oturuyordu, önündeki birkaç saati orada çalışarak geçirmeyi planlıyordu. Bay ve Bayan Bennet komşularıyla birlikte şehir kulübüne yemeğe gitmişlerdi, Kitty ve Lydia dışarı çıkmışlardı, Mary odasında ve kapısını kapatmıştı. Liz kendini, tamamen kaza eseri ve onu dehşete düşüren bir şekilde, yamyam makilerle ilgili bir internet sitesinde dolaşırken bulmuştu. Patrondan nasıl zam istenir konulu yeni bir *Mascara* makalesi için araştırma yaptığı göz önüne alınırsa, yamyam makilere nasıl rastladığını söylemek gerçekten zordu.

Liz sandalyesini geri çekti ve Bayan Bennet'in otuz yıllık itirazlarını yine hiçe sayarak ayağını çalışma masasının kenarına koydu. "Lucasların partisinde, ona programı hiç izlemediğini söyledin mi?" diye sordu.

Jane başıyla onayladı.

"Bu durum sana cazibe katmış olabilir," dedi Liz. "Chip iyi bir adama benziyor, bana inan. Tamam, biraz havalı bir tipti ama kesinlikle kalitesiz değildi."

“Hastalarının bazen ondan imza istediğini söyledi.” Jane bu durumdan hoşnut olacağına rahatsız olmuş görünüyordu. “Düşünebiliyor musun?”

“Benim Chip’le ilgili bir tek tereddütüm var,” dedi Liz. “Çok önemli bir şey sayılmaz ama... Chip’in *Gözde Bekâr*’a kendi isteğiyle katılmadığını duydum. Sözde onu kız kardeşi ikna etmiş. Bence bu saçmalık. İnsanlar reality-show’lara *kendi arzularıyla* katılırlar. Bir yazıda, bu tür programlara katılanların aslında film yıldızı olmak istediklerini okumuştum.”

Jane allık kutusunu masaya bırakıp Liz’e döndü. “Sence Chip’in istediği bu mu?”

Liz omuzlarını silkti. “Bunu isteyen ilk kişi o olamaz.”

“Beni bu akşam Chip’le çıkmam için cesaretlendiren sen değil miydin?”

“Belki de Chip, *Gözde Bekâr*’ı bir muziplik olarak görmüş ve *Neden olmasın?* diye düşünmüştür. Sohbet ettiğimiz sırada ondan egomanyak sinyaller almadım. Sadece, programa kız kardeşinin zoruyla katıldığına inanmıyorum.”

“Bunu sana şimdi söylemekten korkuyorum ama,” dedi Jane, “Chip’in kardeşi Caroline’ın Los Angeles’tan buraya neden geldiğini biliyor musun?”

“Onu Lucasların evinde gördüm ama hiç konuşmadık.”

“Caroline, Chip’in menajeriymiş.”

Liz gözlerini kıstı. “Bunun anlamı ne peki?”

“Chip, *Gözde Bekâr*’a katıldığından beri ürün tanıtımları ve bağış toplama etkinlikleri için teklifler alıyormuş. Bütün bu işleri Chip adına Caroline idare ediyormuş.”

Liz, hissettiği hoşnutsuzluğu yüzüne yansıtılamaya çalıştı; Dört Temmuz barbeküsünde, Caroline Bingley’nin en az Fitzwilliam Darcy kadar sevimsiz olduğunu düşünmüştü. Ca-

roline, Chip ve Darcy hep birlikte partiden ayrılırken, Caroline, Liz'e dönmüş ve Cleveland'da mı, Cincinnati'de mi yoksa Columbus'ta mı olduğunu unutup durduğunu söylemişti. Sonra da suşi yiyebileceği ve yoga yapabileceği düzgün bir yer bulamadığından şikâyet etmişti. Liz, Jane'in gittiği Modo Yoga'dan bahsetmeyi düşünmüştü ama sonra bu çeşit bir nezaket göstermekten vazgeçmişti.

Liz, partinin sonuna kadar, Darcy'nin yaptığı yorumları diğer konuklarla da paylaşmıştı. Duyduklarını çok neşeli ve muzip tavırlarla anlatmıştı. Charlotte Lucas kahkahalar atmıştı. Bayan Bennet kendisine hakaret edildiğini düşünmüştü. Jane'e göre, Darcy, Liz tarafından dinlendiğini fark edip şaka yapmıştı.

"Sen ve Chip, gece kulüplerinde birlikte görüntülenmek için para alabilirsiniz. Bu gerçekten komik olur," dedi Liz.

"Şu anda çok karışık sinyaller gönderiyorsun Lizzy."

Liz sıırttı. "Geniş düşünüyorum." Sonra ekledi. "Özür dilerim. Bu akşam çok eğlen ve söylediğim her şeyi unut."

Bölüm 14

LYDIA ODAYA GİRDİĞİNDE Liz hâlâ masasındaydı. Patrondan nasıl zam istenir konulu makalesi için röportaj yapmak istediği Kathy de Bourgh isimli ünlü bir feministin mezuniyet konuşmasını okuyordu. "Telefonumu gördün mü?" diye sordu Lydia.

Liz başını salladı.

"Kahretsin," dedi Lydia. "Kaçta buluşacağımızı sormak için Ham'e mesaj yazmam gerek ama telefonumu bulamıyorum."

"Ham kim?"

"Ham Ryan."

“Ham Ryan’ın kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?”

“Gittiğimiz kutunun sahibi.”

Kutu, CrossFit yapılan spor salonlarını tanımlamak için kullanılan bir terimdi ve Liz bu terimden hiç hoşlanmıyordu. “Ham senin erkek arkadaşın mı?”

Lydia’nın yüzünde kibirli ve alaycı bir ifade belirdi. “Sence aramızdaki ilişki ciddileşiyor mu? Bana bir yüzük verir mi?”

“Odama geldikten sonra seninle sohbet etmeye cüret ettiğim için beni bağışla.”

“Duvarında bir örümcek var.”

Liz önce, bunun Y kuşağı tarafından kullanılan gizli bir aşagılama cümlesi olup olmadığını merak etti, ama arkasına dönüp baktığında duvarda geçekten bir örümcek olduğunu gördü. Ayağa kalktı, sandaletini eline alıp duvardaki örümceğin üstüne indirdi, yere ince ve küçük bir boya tabakası düştü.

“İğrenç,” dedi Lydia. “Eğer telefonumu bulursan bana haber ver.” Lydia odadan çıkarken Liz internet tarayıcısında yeni bir sayfa açtı ve arama motoruna *Ham Ryan CrossFit Cincinnati* yazdı.

Ham tabii ki yakışıklı bir adamdı. Uçları parlatılıp yukarı kaldırılmış kahverengi kısa saçları, mavi gözleri ve keçi sakalı vardı. Gerçek adı Hamilton’dı ve Seattle’lıydı.

Liz ne CrossFit’i ne de Lydia’nın erkek arkadaşlarını (adamlar o kadar sık değişiyordu ki onları uzun uzadıya incelemeye gerek olmuyordu) umursuyordu, Kathy de Bourgh’ün konuşmasını bunlardan çok daha ilginç buluyordu ama sonraki kırk dakikayı, Ham Ryan’ın “kutusunun” internet sitesini gezerek geçirdi, hatta sitede verilen Paleo yengeç tartı tarifini denemeyi bile düşündü.

Bölüm 15

LİZ, GECE YARISINA doğru bilgisayarını kapatırken, merdivenden gelen ayak sesleri sayesinde, birinin üçüncü kata çıktığını fark etti. Gelenin Jane değil de Mary olduğunu görünce şaşır-
dı. Mary, yüzündeki keyifli sırıtışı gizleyemiyordu. “Şuna bak,” dedi. Telefonunu Liz’e uzattı.

Telefonun küçük ekranında, Mary’den çok Kitty’le Lydia’nın ilgisini çekecek bir magazin sitesinin sayfası vardı. Sayfanın baş-
lığı şuydu:

“GÖZDE BEKÂRIN HARVARD TIP FAKÜLTESİN-
DEN KOVULMASINA RAMAK KALMIŞ.”

Başlığın altında, smokinli Chip Bingley’nin, iki güzel finalist kadından biriyle çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Liz bir paragraf uzunluğundaki haberi okudu, “...Eski sınıf arkadaşları, Chip Bingley’nin kitaplardan çok bisikletlere meraklı olduğunu söy-
lüyor...”, sonra da “Ne olmuş?” diyerek telefonu geri verdi. “Sı-
navları verdiği ortada.”

“Parmağın kopsa, onu yerine diken doktorun Chip Bingley olmasını ister miydin?”

“Sınıf birincisi olmaması ehil olmadığı anlamına gelmez.”

Mary kuşkulu bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “Harvard Tıp Fakültesinden mezun olup da Cincinnati’deki acil serviste çalış-
şan bir doktor şüphe uyandırır. Büyük ihtimalle Chip’in bula-
bildiği tek iş buydu.”

Hayatında bir kez olsun çalışmamış birinin böyle bir yorum yapması büyük küstahlıktı. “Bunu kimseye gösterme,” dedi Liz. “Haber doğru bile olsa, şu an hiç anlamı yok.”

Bölüm 16

LIZ SABAHIN BEŞİNDE, kendi yatağının karşısındaki yatağa giren Jane'in çıkardığı hışırtı sesleriyle uyandı. "Başarılı bir buluşma olmuş sanırım," dedi.

"Ah Lizzy," dedi Jane. "Chip harika biri."

Bölüm 17

ORCHIDS'DE YEMEK YEDİKTEN sonra, Jane ve Chip içki içmek için Bakersfield'a gitmişlerdi. (Liz bunları öğleden sonra öğrenbildi çünkü Jane uyuyakaldığı için sabah koşusuna katılmadığı gibi, Knox Presbiteryen Kilisesi'ndeki ayini de kaçırmıştı. Bayan Bennet ve Mary her pazar, Liz ve Jane şehirde olduklarında, diğer Bennetler ise sadece Noel'de ayinlere katılırlardı.) Jane ve Chip, içkilerden sonra ("Gerçekten içtin mi yoksa konuksever bir rahim yaratmak için yine içmedin mi?" diye sordu Liz. Jane yemekte ve barda birer kadeh şarap içtiğini söyledi.) Chip'in Oakley'deki evine gitmiş ve birbirlerine her açıdan uygun bir çift olduklarını keşfetmişlerdi.

Jane ve Liz paylaştıkları yatak odasında idi. Jane hâlâ yatıyordu, kardeşine Chip'le geçirdiği akşamın detaylarını anlatmaya devam ediyordu. Liz ise diğer yatakta oturuyordu.

"Sence sürtüğün teki miyim?" diye sordu Jane?

"Otuz dokuz yaşındasın," dedi Liz. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Kardeşi evdeyken birlikte olmanız tuhaf mıydı?"

Jane hayır anlamında başını salladı. "Caroline'ın kaldığı oda evin diğer ucundaydı. Chip'le birlikte olmak da hiç tuhaf gelmedi. Üstelik ikimiz de sarhoş değildik. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Kendimi uzun zamandır böyle hissetmemiştim. On-

dan hoşlanmamın sebebi çok yakışıklı olması değil. Yanında çok rahattım. Chip zarif ve düşünceli biri. Bence aktör olmak gibi bir niyeti yok. Geçenlerde *Gözde Bekâr*'ın prodüktörü onu aramış ve yeniden birleşme çekimlerinde yer almasını istemiş, Chip teklifi reddetmiş.”

“Öyleyse söylediklerimi geri alıyorum.”

“Lucasların evinde Darcy'yle yaptığı konuşmayı duyduğunu fark edince çok utanmış. Senden özür diledi ve Darcy'nin Cincinnati hakkındaki yorumlarına kesinlikle katılmadığını bilmeni istedi.”

Liz gülümsedi. “Seninle geçirdiği geceyi düşününce, en azından buradaki kadınlarla ilgili yorumlara katılmadığını açıkça görebiliyorum.”

“Gerçekten,” dedi Jane ciddi bir tavırla. “Chip, Darcy'nin zaman zaman nezaketsiz davranabildiğini ama dünya çapında bir cerrah olduğunu söyledi.”

“Darcy'nin dünya çapında bir egosu olduğu da kesin. Seni uyarıyorum, annem aşağıda ve ağzından sular akıyor. Senin geç saate kadar eve gelmediğini biliyor.”

“Ona ne kadar geç geldiğimi söylemedin değil mi?”

“Söylemedim. Ama bahse girerim ki Chip seni eve bırakırken annem pencereden sizi seyrediyordu.”

“Bu çok komik değil mi?” dedi Jane. “Lisedeyken, eve sabahın beşinde döndüğümde başım büyük belaya girerdi. Annemin eve geç gelmeme sevinmesi için sadece yirmi yıl beklemem gerekti.”

Bölüm 18

“SANA BİR SORU soracağım ama kardeşlerine kesinlikle söylemem gerekiyor,” dedi Bay Bennet. Liz'le birlikte ortopedistin

muayenehanesindelerdi, Bay Bennet'in kolundaki alçının çıkarılmasını bekliyorlardı. Jane bu işlemi görmeye dayanamayacağını söylemiş ve görevi Liz'e devretmişti. "Kesin kusarım," demişti Jane. "Testere yüzünden mi?" diye sormuştu Liz. Jane başını iki yana sallayıp, "Koku yüzünden," demişti.

"Mary'nin eşcinselliği hakkında bir soru," diyerek devam etti Bay Bennet. "Sence bu gerçek mi?"

Liz şaşırdı. "Neden soruyorsun?"

"Annenin bundan hiç hoşlanmayacağı ortada. Ama eskilerin dediği gibi, eğer sokağın ortasında yapmıyor ve atları ürkütmüyorsan istediğin her şeyi yapabilirsin."

"Vay canına," dedi Liz. "Demokrat mı oldun baba?"

Bay Bennet titredi. "Hiç ilgisi yok. Ama Mary her Salı akşamı nereye gidiyor?"

"Bunu Mary'ye sorabilirsin. Nereye gittiğini sorabilirsin demek istedim, eşcinsel olup olmadığını değil. Aslında, istersen onu da sorabilirsin. Ben sorar mıydım bilmiyorum gerçi." Liz birkaç yıl önce, Mary'nin eşcinselliği tercih edecek kadar ilginç biri olmadığına karar vermişti. Liz'in New York'ta tanıştığı kadının ve erkek bütün eşcinseller ortalamanın üstünde insanlardı; diğerlerinden daha esprili, daha düşünceli ve daha tarz sahibi. Ama bu fazladan cazibe eşcinsellikten değil bizzat New York'tan kaynaklanıyor da olabilirdi.

"Eğer bir kız arkadaşı varsa, Mary onu akşam yemeği için eve getiremeyeceğini düşünüyordur, utanıyordur," dedi Bay Bennet. "Mary'nin kız arkadaşı da en az bizim kadar eziyet çekmeyi hak ediyor bence." Doğrudan Liz'e bakıyordu, Liz gözlerini kaçır-mamaya çalıştı. Bay Bennet gerçekten Mary'den mi bahsediyordu yoksa üstü kapalı bir şekilde Liz ve Jasper'ı mı ima ediyordu?

"Mary'nin geçerli sebepleri olduğundan eminim," dedi Liz. "Senin de söylediğin gibi, annem dehşete düşer."

“Annen günün her dakikası dehşete düşüyor.”

“Şimdi Chip Bingley var en azından. Annem bütün umutlarını ona bağlayabilir. Jane’in dün akşam Chip’le ikinci kez çıktığını biliyor muydun? Sinemaya gittiler.”

Bay Bennet’in cevap vermesine fırsat kalmadan muayenehanenin kapısı açıldı. Su mavisî ameliyathane kıyafetleri giymiş erkek bir hemşire odaya girdi. Adamın elinde yuvarlak bıçaklı plastik bir testere vardı. Alet sadece elektrikli bir diş fırçası büyüklüğündeydi. Bay Bennet’le hiç tanışmamış olmasına rağmen “Fred!” dedi hemşire. “Bugün nasılsız?”

Hemşirenin isim kartını okuyan Bay Bennet, yapmacık bir coşkuyla, “Bernard!” dedi. “Adab-ı muaşeret kurallarının ölümü ve laubaliliğin doğuşu için yas tutuyoruz. Sen nasılsın?”

Bölüm 19

MUTFAK MASASINDA LIZ’LE birlikte öğle yemeği yiyen Bayan Bennet, “Allen Bausch’u hatırlıyor musun?” diye sordu.

Liz merakla annesine baktı. “Mary’nin mezuniyet balosundaki kavalyesinden mi bahsediyorsun?”

“Allen’ı internetten bulmalı ve ona Mary adına bir mesaj göndermelisin. Son zamanlarda böyle şeyler sık sık oluyor. Bağlantıları kopan çiftler birbirlerini internet üstünden buluyorlar, sonra da evleniyorlar.”

“Allen büyük ihtimalle başka biriyle evlenmiştir.”

“Evlenmedi. Halası Kadınlar Birliği’nde.”

“Her neyse. Onu neden ben bulayım? Bunu Mary’nin yapması gerekmez mi?”

“Mary çok inatçı biri olabiliyor.”

“Mary ve Allen çıkıyorlar mıydı ki? Belki de mezuniyet balosuna iki arkadaş olarak gitmişlerdi.”

“Allen Atlanta’da avukatlık yapıyor ve bağlı olduğu kilisede aktif görevler alıyor,” dedi Bayan Bennet. “Eğer kendisi için eş arayan adamın tanımı bu değilse başka ne olabilir hiç bilmiyorum.”

Bölüm 20

CHARLOTTE LUCAS HAFTA ortasında Liz’i aradı. “Cuma günü bir oyun akşamı düzenleyeceğim,” dedi. “Gelebilir misin? Kardeşlerine de haber ver.”

“Lydia’nin oyunlarda hile yaptığını unutmadın değil mi?”

“Sessiz sinema oyununda hile yapmak mümkün mü?”

“Ah, o mutlaka bir yolunu bulur,” dedi Liz. “Sanırım Jane, Cuma günü yine Chip’le çıkacak. Bunun üçüncü buluşmaları olduğuna inanabiliyor musun? Ama ben kesinlikle gelirim. Mary’le Kitty’yi de getirmeye çalışırım.”

“Jane, Chip’i getirmeli. Yoksa adamı ben mi davet etmeliyim?”

Liz duraksadı. Kız kardeşiyle Chip’i birlikte gözlemleme fırsatı kulağa cazip geliyordu. Fakat Chip oyun gecesine katılırsa –Liz oyun gecelerine bayılırdı– yanında kardeşini ya da daha fenası Darcy’yi getirebilirdi. Ama Liz kim oluyordu da insanları etkinliklerin dışında bırakmaya karar veriyordu? “Elbette,” dedi. “Chip’i ara.”

Bölüm 21

LİZ, MERVETTA'YLA İLGİLİ haberi öyle üzücü ve kasvetli buldu ki, ev için yeni temizlikçiler ararken, üç kişiden oluşan dönüşümlü temizlik ekipleri gönderen acenteleri de aradı; Bayan Bennet'in acentalarla arası açıktı.

Temizlik ve bahçe işlerine ödenecek bedel için yaptığı hesapları yanına alarak babasının çalışma odasına gitti ve kapıyı çaldı. "Evde kimse yok," diye seslendi Bay Bennet. Liz kapıyı açtı.

Bay Bennet'in oturduğu çalışma masası odanın içine dönüktü. Yani Liz içeri girdiğinde, babasının bilgisayarının ekranını değil arkasını gördü. Bilgisayar dışında, Bay Bennet'in çalışma odası tam olarak 1982 yılındaki gibi duruyordu. O yıl, Bay Bennet'in babası, Tudor'u bir dolar karşılığında oğluna satmıştı. Aynı yıl, Michigan'ın Petoskey semtindeki yazlık ev, yine bir dolara, Bay Bennet'in kız kardeşi Margo'ya satılmıştı. Liz'in büyükbabası ve büyükannesi, Tudor'a 1927 yılında taşınmışlardı. Karyolası, kahverengi kadife perdeleri, yüzeyi deri kaplı çalışma masası (derinin rengi koyu kızdı ve altın yapraklardan oluşan bordürü vardı) ve porselen masa lambasıyla Bay Bennet'in çalışma odasının o zamandan bu yana hiç değişmemiş olması gayet olasıydı.

Liz ergenlik yıllarındayken babasının önemli bir yatırımcı olduğunu düşünüyordu. Bay Bennet her sabah Hyde Park Square'deki iki odalı ofisine gidiyordu ve Bayan Lupshaw isimli bir sekreter çalıştırıyordu. Zaman geçtikçe, Liz babasının yaptığı tek işin, kendi ailesine ait yatırımlarla ve mülklerle ilgilenmek olduğunu fark etmişti. Bu farkındalık öyle kademeli bir şekilde oluşmuştu ki Liz'in üniversite yıllarına kadar kendini belli etmemişti. Liz'in bir arkadaşı, kendinden büyük bir adamla çıkan başka bir arkadaşından bahsederken, "Adam çalışıyormuş gibi görünüyor ama bana sorarsan ailesinin para destelerini şu taraf-

tan bu tarafa itmekten başka bir şey yapmıyor,” demişti ve Liz rahatsız edici bir aşinalık duygusu hissetmişti. Bay Bennet on yıl önce “emekli” olduğunda, Liz kendini, *Hangi işten?* diye düşünmekten alıkoyamamıştı.

Liz çalışma odasına girdi. “Evi ve bahçeyi temizleyecek insanlar buldum,” dedi. Elindeki not defterine baktı. “İki ekibin de iki haftada bir gelmesini planlıyorum. Yaz bittiğinde bahçeyle ilgilenecek insanlara daha az ihtiyaç duyulacak elbette. Bayan Bildeier muzlu kek getirmeye geldiğinde, kullandığı temizlik servisinin adını verdi, servisten çok memnun olduğunu söyledi.”

Bay Bennet, gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan, “Evi annen temizliyor, çınları de ben biçiyorum,” dedi.

“Teoride öyle olabilir. Ama sen hâlâ rahat hareket edemiyorsun. Annem de Kadınlar Birliği’yle meşgul.” Bay Bennet’in önceki gün alçıdan çıkan sağ kolu solmuş, küçülmüş ve kabuk bağlamış haldeydi. Adam banyo yaptıktan sonra bile kolundaki nahoş çürük kokusu tam olarak geçmemişti. Liz, Dr. Facciano’ya babasının ne zaman araba kullanabileceğini sorduğunda, dört ya da altı hafta sonra cevabını almıştı.

“Nancy Bildeier’in evi de ne evdir ama,” dedi Bennet. “Köpek kollarıyla kaplı olmayan bir koltuğu varsa bile ben hiç görmedim.”

Liz bu çeşit bir direniş beklemiyordu. “İlk servisin parasını ben ödesem?” dedi tereddütle. Şu anda banka hesabında on üç bin dolar vardı. Kardeşlerinin var olmayan tasarruf hesaplarıyla kıyaslandığında bu güven verici bir miktardı ama Liz’in yılda yüz beş bin dolar kazandığı, kimseye bakmakla yükümlü olmadığı ve New York’ta yaşamak dışında bir savurganlığı bulunmadığı düşünüldüğünde epey düşük bir paraydı.

“Paranı boşa harcamış olursun,” dedi Bay Bennet. “Tabii benim paramı da.”

“Sence bu ev çok dağınık değil mi baba? Ya bahçe?”

Bay Bennet, “Her şey düzensizliğe meyillidir tatlım,” dedi kaygısız bir sesle. “Bu termodinamiğin ikinci kuralıdır.”

Bölüm 22

AKŞAM YEMEĞİNDE CHARLOTTE’IN sessiz sinema davetini duyan Lydia ve Kitty çok sevindiler ve Liz’i şaşırttılar. “Sizi perişan edeceğimi biliyorsunuzdur umarım,” dedi Lydia.

“Hile yaparak demek istiyorsun,” diye karşılık verdi Mary.

“Ya aynı takıma düşersek?” diye sordu Liz. “Sadece rakiplerini mi perişan edersin yoksa hiç ayırım gözetmez misin?”

“Sen büyük laflar etme fırsatını hiç kaçırmaz mısın?” dedi Lydia. “Yoksa laf kalabalığının her zaman hayatın neşesine neşe kattığına mı inanırsın?”

“Bu hiç fena değildi,” dedi Liz. “Özellikle akademik yeterlilik testinin sözel bölümünde senin kadar düşük not almış biri için.”

“Ağz dalaşını bırakın kızlar,” dedi Bayan Bennet. “Çok yaksız.”

“Birbirleriyle başka türlü konuştuklarını görmedim,” dedi Bay Bennet.

“Chip ve ben Cuma akşamı dışarı çıkıyoruz,” dedi Jane. “Yoksa gelmeyi çok isterdim.”

“Charlotte onu da davet edecek,” dedi Liz.

“Chip, Jane’le baş başa kalmayı tercih eder bence,” dedi Bayan Bennet. “Çiçeği burnunda çiftler yalnız kalmak ister.”

Lydia en büyük ablasına döndü, sesi neşeliydi. “Jane, bekâretini bozan adam Chip mi olacak sence?”

Bay Bennet ayağa kalktı, peçetesini masaya bıraktı. “Bu sohbeti çok ilginç buldum ama acil bir işim çıktı,” dedi. “Bir hamburger ihtiyacım var.”

Liz ve Jane aynı anda konuştular.

“Araba kullanamazsın baba!”

“Kırmızı et yiyemezsin baba!”

Bay Bennet tabağını gösterdi. Tabağın içinde Liz’in hazırladığı yeşil mercimek salatası vardı. “Bu kabul edilir bir şey değil,” dedi. “Ben de küçük bir orman yarattığı değilim. Lizzy, Zip’in Yeri’ne gidiyoruz.”

“Sebze ağırlıklı bir diyet öneren kişi Dr. Marlock’tu baba,” dedi Jane. “Biz değildik.”

“Köftedeki demir babamın iyileşmesine *yardım eder*,” dedi Kitty. “Ama ekmeği yeme baba.”

“Ekmeksiz hamburger yemek, gözü kapalı komedi tiyatrosu seyretmeye benzer,” dedi Bay Bennet.

“İyyk,” dedi Mary.

Bay Bennet eliyle arka kapıyı işaret etti. “Hadi Lizzy.”

Liz, duyulur bir şekilde iç geçiren Jane’e baktı. Bu iç geçirmeyi sözsüz bir izin kabul ederek ayağa kalktı. Mercimek salatasının çok tatsız olduğu maalesef gerçektir. “Siz de bir şeyler ister misiniz?” diye sordu Liz.

Jane hariç herkes hamburger, çizburger ve patates kızartması istedi. Bay Bennet ve Liz kapıdan çıkmak üzereyken Jane seslendi. “Tamam. Bana da soğan halkası getirin.”

Bölüm 23

JASPER VE LIZ TELEFONDA konuşuyorlardı. “Hâlâ eylüle kadar Cincy’de kalmayı mı planlıyorsun?” diye sordu Jasper. “Yokluğuna o kadar uzun vakit dayanabilir miyim bilmiyorum.”

“Ağustosta bir hafta sonu bir yerlerde buluşabiliriz diye düşünüyordum,” dedi Liz. “Cape Cod olabilir.”

“Sana bir sorum var,” dedi Jasper. “Bugüne kadar annenin başına gelen en büyük şeyin şu Kadınlar Birliği etkinliği olduğunu biliyorum. Fakat annen bütün zamanını plan yaparak geçirdiğini söylerken ne kastediyor? Yani gerçek anlamda ne yapıyor? Bu etkinlik, bütün yemekleri yapan ve bütün hazırlıklarla ilgilenen bir otelde gerçekleşmiyor mu?”

Liz de aynı şeyi merak ediyordu ama Jasper’ın bu soruyu sormaya hakkı olmadığını düşünüyordu, zira Jasper ve Bayan Bennet yıllar önce sadece bir kez karşılaşmışlardı. “Annem ve diğer hanımlar sessiz müzayedede için parçalar bulmaya çalışıyorlar,” dedi Liz. “Müzayededen elde edilecek gelir, evsiz gençlerin kaldığı bir barınağa aktarılacak. Yani bu etkinlik sosyetik kadınların anlamsız gösterişinden ibaret değil.”

“Tamam. Şimdi kendimi kötü biriymişim gibi hissettirdin. Ama annen Nin’e ihtiyacım olduğunu bilmiyor mu?”

Liz gülümsedi. “Annem için değil babam için burada olduğumu biliyorsun. Ayrıca sen beni on dört yıl beklettin. İki ay daha bekleyebileceğinden eminim.”

“Kimmiş o densiz, Liz Bennet’i on dört yıl bekleten?” dedi Jasper. “Hele bir çıksın karşıma, gösteririm ben ona dünyanın kaç bucak olduğunu!”

Bölüm 24

CAROLINE BINGLEY VE Fitzwilliam Darcy, Charlotte’ın şehir merkezindeki evinin kapısından içeri girdiler. Liz, Darcy’yi gördüğünde, kabul etmek istediğinden fazla titredi.

Yeni konuklar içki almak için mutfığa yöneldiler. Jane, Liz’in kulağına “Üzgünüm,” diye fısıldadı. Jane ve Chip geceye Charlotte’ın evinde başlamaya karar vermişlerdi. “İyi misin?”

Liz omuzlarını silkti. “Tabii ki.”

Fakat Darcy’nin, Lucaslar tarafından düzenlenen barbekü partisinde Liz’in bekârlığı hakkında yaptığı yorum –*Şaşırmadığımı söylesem kabalık etmiş olmam sanırım*– bütün hafta boyunca Liz’in kulaklarında çınlamıştı. Bu yorum aniden gelişen saçma bir espri girişimi miydi? Yoksa Darcy, kısa süren karşılaşmaları sırasında Liz’de itici bir özellik mi bulmuştu? Kimsenin, hatta Jane’in bile bahsetmek istemediği kötü bir ağız kokusu mesela?

Liz, New York’ta aşk hayatının hatları üzerine hiç düşünmezdi. Fakat Cincinnati’de, Jasper’la yaptığı anlaşmanın düzensiz çizgileri daha belirgin hale gelmişti. Jasper’la Susan’ın ne zaman boşanacağı ve Liz’le Jasper’ın ne zaman birlikte yaşayacağı, Susan’ın büyükannesinin ne zaman öleceğine bağlıydı. Liz’in en son evlenen Bennet kızı olması çok muhtemeldi ama Liz, annesinin aksine, evlilik meselesinin kardeşler arası bir yarış olduğunu düşünmüyordu. Neticede, Liz her şeyi konuşabildiği bir dosta ve yatakta sarılabildiği bir bedene sahipti. Bir evliliğin fazladan getirileri arasında en sahici olanı bunlar değil miydi?

Bununla birlikte, Jasper söz konusu olduğunda, Liz kurşun geçirmez bir özgüvene sahip değildi. İş arkadaşlarının düğünlerine gittiğinde ya da medeni halini ve acil durumlarda aranacak kişi bilgisini soran bir form doldurduğunda, (her zaman Jane’in adını yazıyordu) o anda fark etmese bile kendisini rahatsız hissediyordu. Son haftalarda, sürekli olarak eski okul arkadaşlarına ya da aile dostlarına rastlıyor ve diğer insanların ondan çok daha farklı tercihler yaptığını açıkça görebiliyordu. Birkaç gün önce, eskiden en sevdiği restoran olan Don Pablo’nun Yeri’nde bir şeyler içmek için Charlotte’la buluşmuştu. Margaritasından bir yudum aldığı sırada, yan masadan kalkan kadının Seven Hills’deki sınıf arkadaşı Vanessa Krager olduğunu fark etmişti. Vanessa’nın yanında, kocası olduğu anlaşılan kel bir adam ve yaşları

beş ila on iki arasında değişen dört çocuk vardı. Bu matematiksel olarak nasıl mümkündü? Peki Vanessa'nın doğurganlığında münasebetsiz bir şey, bir çeşit narsisizm ya da taşkınlık ifadesi yok muydu?

Liseden yirmi yıl sonra bile öz kişiliğini muhafaza etmek, büyürken olduğu kişi olmak, bir eşin ya da çocuğun sorumluluğunu taşımamak Liz için doğaldı. Fakat Liz'den başka hemen herkes değişmiş, hayatını yenilemiş ve üremişti. Sıcak sayılabilecek selamlaşmalardan, takdimlerden ve güncellemelerden sonra (Vanessa bir kiropraktörün yanında yarı zamanlı muhasebeci olarak çalışıyordu. Bütün aile, on yaşındaki mensuplarının piyano resitaline gitmek üzereydi), "Jillian Northcutt'la yaptığın röportajı okudum Liz," demişti Vanessa. "Sence Hudson Blaise kadını aldattı mı?"

Beş yıl önce, Hollywood'un en meşhur evliliklerinden birinin bitişinin ardından, Liz, aktris Jillian Northcutt'la röportaj yapmıştı. Bu röportaj Liz'in en bilinen işi olarak kalmıştı ve bu biraz utanç vericiydi. Bir otelde gerçekleşen ve sadece on sekiz dakika süren röportaj, Jillian Northcutt'ın basın danışmanı, kişisel asistanı, sessiz bir manikürcü ve aynı derecede sessiz bir pedikürcünün eşliğinde gerçekleşmişti. Liz bu görüşmeden sonra çeşitli partilerde eğlenceli sohbetler yapmış ve hatta birçok talk-show programına çıkmıştı ama Jillian Northcutt'ın insanlarda uyandırdığı şehvetin derecesine içten içe üzülmüştü.

"Sanırım gerçekte neler yaşandığını sadece onlar biliyor," diye cevap vermişti Liz.

Vanessa ısrarcı bir şekilde, "Ama Hudson ve Roxanne Delorenzo, boşanmadan sadece bir ay sonra birlikte olmaya başladılar!" demişti. O noktada, Vanessa'nın kocası, "Gitmemiz gerek V," diyerek lafa karışmıştı. "Seni görmek güzeldi Vanessa," demişti Charlotte. Sonra Vanessa'nın ailesi, polyester bir kaptan dökülen

pirinç taneleri, gözyaşları ve kardeşler arası şiddetten oluşan bir karışıklık içinde restorandan ayrılmıştı.

Onlar gittikten sonra Charlotte’la Liz bakışmış ve tam olarak aynı anda konuşmuşlardı. “İnsanın kaderi Tanrı’nın ellerinde,” demişti Liz. “Yumurtalarımı dondursam mı acaba?” diye sormuştu Charlotte.

“Cips, kola, kilit?” demişti Liz.

Charlotte güldüğünde, onun güleceğinden hiç emin olmayan Liz, arkadaşım ne çok sevdiğini bir kez daha hatırlamıştı.

Liz bir çocuk sahibi olmak istemediğini kesin olarak biliyordu ama ilişki durumuyla ilgili düşünceleri o kadar net değildi. Bazen, kalbini gerçekten ele geçiren tek kişinin neden Jasper olduğunu merak ediyordu. Daha önemlisi, kendisi neden bir başkasının kalbini çalmamıştı? Yaşadığı yarım düzine ilişki ayrılıkla sonuçlanmıştı. Ayrılık talepleri adamlardan geldiği kadar Liz’den de gelmişti ve Liz’in başlattığı ayrılıklar hiç acı verici olmamıştı.

Charlotte’ın evindeki konuklar kadehlerini doldurup birbirleriyle selamlaşırlarken, Liz’in aklında bu huzursuzluk veren düşünceler dolaşıyordu. Charlotte, Bennet kardeşlere ve Bingley birliğine ek olarak, Procter&Gamble’daki Nathan isimli arkadaşını da oyun gecesine davet etmişti. Nathan geceye erkek arkadaşı Stephen’la birlikte gelmişti. Liz en başta, daha önce hiç tanışmadığı bu çiftle koyu bir sohbete daldı, fakat Darcy’nin olduğu tarafa bir kez bile bakmadan geçirdiği yirmi dakikadan sonra, kendini Caroline Bingley’nin yanında buldu.

Caroline, nezaketsiz kaçan bir dikkatlilikle Liz’e bakıyordu. Liz, Caroline’ın, Jane’in yeni sevgilisinin kardeşi olduğunu hesaba katarak, kadına aynı bakışlarla karşılık verme isteğini bastırdı. “Liz Bennet. Jane’nin kardeşi. Dört Temmuz barbeküsünde tanışmıştık,” dedi gülümseyerek.

Caroline güzel yüzünü (mavi gözler, belli belirsiz çiller ve zarif, kalkık bir burun) hafifçe buruşturdu. “Tanışmış mıydık?” dedi.

Tannı aşkına, diye düşündü Liz. *Darcy’yle arkadaş olmanıza şaşmamak gerek.* “Ayak üstü tanışmıştık,” dedi. “Bana Cleveland’da mı, Cincinnati’de mi yoksa Columbus’ta mı olduğunu hatırlamadığını söylediğinde. Bu arada, Cincinnati’desin.”

Caroline hiç dostane olmayan bir ses tonuyla, “Evet, bunu fark ettim,” dedi.

Liz kısa bir sessizliğin ardından, “Chip’in menajeri olduğunu duydum,” dedi. “Başka müşterilerin de var mı yoksa sadece Chip’le mi çalışıyorsunuz?”

“Kimi temsil edeceğim konusunda epey seçiciyim,” diye karşılık verdi Caroline. “Birkaç bağımsız filmde rol almış, son derece yetenekli, on dokuz yaşında bir aktris var. Televizyon kanallarından biri onun için bir durum komedisi yaratmayı planlıyor. Ben bu çeşit insanlarla çalışıyorum. Televizyon ekranlarında köpek yavruları gibi hokkabazlık yapan sıradan kişilerle değil.”

“Bir de reality-show’lara katılanlarla. Ama sadece en iyi kalite olanlarla.”

Caroline gözlerini kırıştırdı, bir şey söylemedi.

“Adı ne?” diye sordu Liz.

Caroline soruyu anlamamış gibi görünüyordu.

“On dokuz yaşındaki kız,” dedi Liz. “Adı ne? Bazen ünlülerle ilgili makaleler yazıyorum, kızı tanıyor olabilirim.”

“Ah. Ella Brandy.”

“Hangi filmlerde rol aldı?”

Caroline başını salladı. Liz bu hareketin küçümseme mi yoksa sakınma mı içerdiğini anlayamadı. “Gösterildiği festivallerde büyük övgüler alan bir filmde yer aldı. Film henüz vizyona girmedi,” dedi Caroline. Liz’in ünlüler hakkında yazdığı makale-

lerin içeriklerini sormak yerine, “Cincinnati’deki insanlar menajer olduğumu duyduklarında bir hamburgercide çalıştığımı zannediyorlar,” diye devam etti.

“Ah, buna inanmam,” dedi Liz. “Fakat bir menajerin ne yaptığını her zaman merak etmişimdir. Bir temsilcinin ne yaptığını anlıyorum, bir basın danışmanının ne yaptığını anlıyorum ama menajer... Bilemiyorum, tavsiye mi verir? Önemli bir arkadaş mıdır?” Caroline kuşkulu bir tavırla gözlerini kıstı. Liz yapmacık nezaketi abarttığını fark etti. “Geçen ilkbahar Los Angeles’daydım,” diye ekledi. “Bir röportaj...” Tam o sırada, Charlotte bir çatalla şarap kadehine vurdu, odaya sessizlik çöktü.

“Sessiz sinema oyunumuzda, takımlarının ‘kardeşlere karşı diğer herkes’ olarak bölünmesi için bir talep geldi,” dedi Charlotte.

İnsanlar güldüler. “Bu hiç adil olmaz,” dedi Mary.

“Olmaz ama sizing lehinize olur muhtemelen” dedi Darcy. Liz’in on adım uzağındaydı, Chip ve Jane’le sohbet ediyordu. “Zira aile üyelerinin kendi aralarında kullandığı özel işaretler vardır.”

Adam haksız değildi ama konuşurken aşağılayıcı, çirkin bir ses tonu kullanmıştı. “Geri kalanınıza karşı Bennetler,” dedi Liz. “Ben varım.”

Charlotte güldü. “Oyun başlasın.”

Bölüm 25

CHARLOTTE HERKESE KÂĞIT ve kalem dağıttıktan sonra, takımlar odanın iki ucuna gittiler ve fısıltılı seslerle soracakları soruları hazırlamaya başladılar.

Kitty hemen “*Gözde Bekâr*,” dedi. Liz başını sağa sola salladı. “Çok kolay. Tom Cruise?”

Bu sefer Lydia dehşet dolu gözlerle Liz’e baktı. “Tom Cruise çok yaşlı ve çok ürkütücü.”

“Frida Kahlo?” dedi Mary.

“Lezbiyen mi?” diye sordu Jane.

“Film sormalıyız,” dedi Jane.

“*Kirli Dans*,” dedi Kitty.

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Liz. Filmi Darcy’nin anlatması Liz için gerçekten tatmin edici olurdu. Jane, dosya kâğıdının *Kirli Dans* yazılı köşesini yırttı. Bennet kardeşler sonraki filmleri ihtilafa düşmeden seçtiler.

Diğer takım onlar kadar verimli çalışmıyordu. Darcy’nin de belirttiği gibi, takım üyeleri birbirlerini iyi tanımıyorlardı. Karşı takımda Darcy, Caroline, Chip, Charlotte, Nathan ve Stephen vardı.

Takımlar salondaki masanın etrafında toplanıp yazı tura at-
tılar. Chip’in havaya fırlattığı demir para, oyuna Bennet kardeş-
lerin başlayacağını belirledi. Mary, masanın üstündeki yığından
bir kâğıt parçası seçti, kâğıtta yazan şeyi okudu, kaşlarını çatı.
“Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Konuşmak yok,” dedi Caroline.

“Hadi başla Mary,” dedi Liz. “Zaman geçiyor.”

Mary tek elini yukarı kaldırdı, diğer elini eski bir kameranin
kolunu çevirir gibi hareket ettirdi.

Kitty ve Lydia, “Film!” diye bağıldılar.

Mary dört parmağını gösterdi.

“Dört kelime,” dedi Jane. “Harika gidiyorsun.”

Mary durup düşündü.

“Tanrı aşkına Mary,” dedi Lydia. “Biraz acele et.”

Mary tekrar dört parmağını gösterdi. “Dördüncü kelime,” dedi Liz.

Mary, bel hizasından iki yana uzattığı ellerini bir böcek sürüsünü savuşturmak istiyormuş gibi salladı. “Hasır etek?” dedi Liz. “Elvis Presley? *Mavi Hawai Geceleri?*”

Mary başını sallayıp hareketi tekrar etti. “Çişin var!” diye bağırdı Kitty. “Her yere işiyorsun! Altına ediyorsun!”

“İshalden patlıyorsun!” dedi Lydia. “Pepto-Bismol!⁹ Regl oldun!” Mary hayır anlamında başını salladı. En küçük iki Bennet kıkırdadılar. Caroline Bingley’yle Fitzwilliam Darcy eve girdiklerinden beri kendini huzursuz hisseden Liz, bu duygunun nedenini birdenbire kavradı: Normalde anlamsız şapşallıklardan ibaret olabilecek bir gece, şimdi yabancıların yargılayan gözlerinin önünde yaşanıyordu. Oynanan oyun, Darcy ve Caroline’ın Cincinnati’ye dair olumsuz izlenimlerini tasdik ya da tekzip edecek bir sınava benziyordu. Herkes bu sevimsiz ikilinin gözüne girmeye çalışıyordu. Niye peki? Sırf buyurgan oldukları için mi? Ah hayır. Herkes onları memnun etmeye çalışmıyordu. Lydia ve Kitty bunu kesinlikle yapmıyorlardı. Ve eğer en küçük Bennetlerin yabancılar karşısındaki takındıkları bu umursamaz tutum Liz’i utandırıyorsa, Liz’in rahatsız edici bulması gereken şey kendi utancıydı. Caroline ve Darcy hem Cincinnati’de hem de burada yaşayan insanlar hakkında istedikleri kadar kötü düşünebilirlerdi! Liz bunu neden kafasına taksındı ki? Fakat anlaşılabilir bir şekilde takıyordu.

Mary daha önceki hareketlerini geçersiz saymak istiyormuş gibi elini salladı, sonra bir parmağını yukarı kaldırdı.

“İlk kelime,” dedi Jane.

9 İshal ve hazımlık için kullanılan bir şurup markası. -çn.

Mary iki parmağını yukarı kaldırdı.

“İki hece,” dedi Liz.

Mary tekrar bir parmağını kaldırdı.

“İlk hece,” dedi Liz.

Mary elini kulağına götürdü.

“Bir şeyin sesi, arı sesi...” dedi Jane.

Mary dizine vurdu.

“Çok tatlı, şeker, mükemmel,”¹⁰ dedi Jane.

“Sana ihtiyacım var,” dedi Liz.

Mary kafasını sallıyordu. Bu sefer dizinin yukarisına, bacağına vurdu. “Sıkı et. Kırmızı et. Tavuk göğsü,” dedi Kitty.

“Memeler ve popolar!” diye bağırıyordu Lydia.

Sonunda zaman bitti. Mary, başarısızlığın kardeşlerine ait olduğunu anlatan bir ses tonuyla, “*İhtiras Rüzgârları*,” dedi.¹¹

“O ne yahu?” dedi Lydia.

“Bir film,” dedi Liz. “Aslında bir kitap ama filmde Brad Pitt oynamıştı.”

“Öyleyse neden doğru hareketleri yapmadın?” dedi Kitty, Mary’ye.

“Bu zor bir film idi,” dedi Jane. “Ben daha fazla zamanımız olsaydı da bulamazdım.”

“Neden ishal olmuşsun gibi hareketler yaptığını hâlâ anlamıyorum,” dedi Lydia. “Şelale,¹²” dedi Mary sabırsızlıkla, “oradan gelir dedim aklınıza.”

10 Orijinal metinde kullanılan “Bee’s Knees” (arının dizi) tatlı, şeker, harika, mükemmel gibi anlamlar taşıyan bir deyimdir. –çn.

11 Türkiye’de *İhtiras Rüzgârları* olarak gösterime giren filmin orijinal adı *Legends of the Fall*’dır. İlk kelimenin ilk hecesi olan “leg” diz anlamına gelir. Mary’nin dizine vurmasının sebebi de budur. –çn.

12 İng. *waterfall* –çn.

Procter&Gamble'da çalışan Nathan kendi takımının yığının-
dan bir kâğıt alırken, Liz ne Darcy'ye ne de Caroline'a baktı.
Nathan kâğıdı açtı, Mary'nin yaptığı kamera hareketini yaptı.

"Film," dedi Charlotte.

Nathan tek parmağını kaldırdı.

"Bir kelime," dedi Chip.

Nathan gözlerini kapadı, ellerini yumruk haline getirip ku-
lağına götürdü ve çığlık atıyormuş gibi yaptı.

Darcy sakince "*Sapık*," dedi.

"Hey," dedi Nathan. "Hiç fena değildi."

Chip güldü. "Epey hızlısın Darcy."

"Cidden mi?" dedi Caroline memnuniyetle. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar," dedi Nathan. "Ekibimiz için bir alkış... Bizim
ekibin adı neydi?"

"Fatihler," dedi Charlotte. "Bu da size ders olsun Bennet kar-
deşler!"

Liz, Charlotte'ın rekabetçi tavrını sevimsiz bulmadı, bu tavrın
altındaki sevgi ve samimiyeti biliyordu. Fakat o sırada Liz'e ba-
kan Caroline Bingley'nin tavrında böyle bir sıcaklık yoktu. "Aile
arası özel işaretler pek bir işe yaramıyormuş," dedi Caroline.

Oyun başladığı gibi devam etti. Kity ve Lydia, isabetsiz ol-
duğu kadar müstehcen tahminlerde bulundular. Sorulan film
Neşeli Günler'di ama onlar "Basur" ve "Oral seks!" diye bağır-
dılar. Dwight Eisenhower için "Dildo!" ve "Üçlü seks," dediler.
Kardeşlerinin edepsizliği Liz'i şaşırtmadı. Müstehcen şakaları
kendisi de komik bulurdu. Bununla birlikte, Liz ile kardeşleri-
nin arasındaki fark, şartlara saygı göstermek ve göstermemek-
ti. Liz yabancıların arasındayken asla kardeşleri kadar nezaket-
siz davranmaz, pervasızca kabalaşmazdı. Kitty ve Lydia ise her
şartta kendileri olurlardı. Liz bu durumu hem dehşet hem de

hayranlık verici bulurdu. Lydia ve Kitty yemek masasında kasık kıllarından konuşur, kilisede mesajlaşır, hiç utanmadan sarhoşluklarından bahsederlerdi.

Belki de Lydia'yla Kitty'nin başkalarının ne düşündüğüne ya da ne düşüneceğine hiç mi hiç aldırmamaları, Bay ve Bayan Bennet'in onlara gösterdiği muazzam müsamahanın bir yansımasıydı. Liz ve Jane büyürken, Bay ve Bayan Bennet çocuklarının yatış saatini, okul notlarını, günlük görevlerini ve teşekkür mektuplarını umursayan insanlardı. Liz birkaç gün önce, babasının hastalandığı hafta onu New York'ta öğle yemeğine çıkaran bir gazeteciye gecikmiş bir teşekkür mektubu yazmak için Lydia'dan mektup kâğıdı istemiş, Lydia da mektup kâğıdı olmadığını söylemişti. "Peki insanlara nasıl teşekkür mektubu yazıyorsun?" diye sormuştu Liz. "İnsanlara niye teşekkür edeyim ki?" demişti Lydia.

Fakat Lydia ve Kitty'nin kabalıklarının Liz için en ibret verici tarafı, kızların, bu tatsız özellikle anılacak olmalarını hiç önemsememeleriydi. İkisi de çok güzel kızlardı, Jane gibi uzun ve sarı saçları vardı –Liz ve Mary esmerlerdi– ve CrossFit bağımlılıkları sebebiyle kusursuz vücutlara sahiplerdi. Üstelik hâlâ çok *gençlerdi*, ciltleri pürüzsüzdü, gözleri ıslık ıslık. Bu kızlar, kışkırlardaki kıllara yapışıp kalan bok toprakları hakkında bağıra çağıra konuşmanın, o buğulu güzelliklerini azaltığının, bu tavırlarını görünüşlerine yakıştırmayan insanların onları nasıl ayıpladıklarının farkında değiller miydi? Belli ki değillerdi.

Liz kardeşlerinin tavırları yüzünden kendini utanmış hissediyordu ama içinde utancın tam tersi bir duygu da vardı; insanı özgür kılan bir rahatlık. Lydia ve Kitty seksten, boktan ya da aynı anda her iki konudan konuşma fırsatını asla kaçırmayan insanlardı. Eğer Bennet kardeşler Darcy ve Caroline'ı dehşete düşürüyorlarsa düşürsünlerdi. Liz sadece Jane için üzülüyordu;

bu gece yaşananlar Chip'in Jane'e dair fikirlerini olumsuz etkileyebilirdi.

Oyunun üçüncü turunda film anlatma sırası Jane'e gelmişti ve edepsizlik artık doruk noktasındaydı. Soru *Jingle Bells*'di¹³ ama Lydia büyük bir hevesle "Sıcak Alabama Muamelesi!"¹⁴ diye bağırıp durdu. Liz onu duymazdan geldi, Mary'yle birlikte cevabı tahmin etti. Sıra karşı takıma geçtiğinde, Stephen, "Sıcak Alabama Muamelesi'nin ne olduğunu sormaya korkuyorum," dedi.

Lydia ve Kitty kahkahaya boğuldular. Liz ayağa kalktı. "İçki isteyen var mı?"

Stephen, Lydia'ya, "Ne olduğunu kulağıma fısılda," dedi.

"Ah, lütfen," dedi Charlotte. "Aramızda sır yok. Yüksek sesle söyle."

Liz mutfığa giderken gözlerini devirerek Lydia ve Kitty'ye baktı. Mutfakta yeni bir şişe şarap açtıktan sonra cep telefonunu kontrol etti. İlginç bir mesaj ya da e-posta gelmemişti. *Sporty* dergisi Pazartesi günü çıkacaktı, yani Jasper bütün hafta sonunu çalışarak geçirecekti.

"Caroline Bordeaux kırmızısı içiyordu sanırım," dedi bir erkek sesi. "Kulağa doğru geliyor mu?"

Liz başını kaldırıp baktığında, Darcy'nin mutfak tezgâhının yanında durduğunu gördü. Adamın elinde kapağı açılmış iki şarap şişesi vardı.

Kadehe içki dolduran adamı seyrederken, "Hiç bilmiyorum," dedi Liz. "Aslında diğerini içiyor olmalı çünkü elindeki şişeyi az

13 Amerika'ya ait, dilimize de orijinal adıyla yerleşmiş bir Noel şarkısı. 1857 yılında James Lord Pierpont tarafından bestelendi ve aynı adı taşıyan sayısız filme ilham kaynağı oldu. —çn.

14 Cinsel ilişki sırasında oynanan ekstrem bir seks oyunu. —çn.

önce açtım.” Liz, Darcy’nin elindeki kadehi aldı, kırmızı sıvıyı tek yudumda tüketti, kadehi tezgâha koydu. “Problem çözüldü,” dedi.

“O kadeh benimdi,” dedi Darcy.

“Eyvah,” dedi Liz. “Cincinnati B- mikroplarımın korkuyor musun?”

Darcy aynı kadehe tekrar şarap koyduktan sonra, “Bağışıklık sistemime güveniyorum,” dedi. Diğer şişeden Caroline’ın kadehini doldurdu. “Sana B- eksi not verenin ben değil, bizzat sen olduğunu hatırlatmak isterim,” dedi.

“Senin yorumlarından yola çıkmıştım, dünyaya senin perspektifinden bakıyordum.”

“Anlıyorum,” dedi Darcy. Adamın ses tonundan, yüz ifadesinden, yaptığı her şeyden kibir akıyordu.

“Bu arada, kardeşlerimin bütün Cincinnati halkını temsil etmediğini bilmeni isterim,” dedi Liz. “Lydia ve Kitty son derece edepsizlerdir.”

“Kardeşlerinin son derece edepsiz olduğunu hemen fark ettim,” dedi Darcy.

Liz üstü kapalı özür dilediği için hemen pişman oldu. “Peki sen nerelisin? Cincinnati’den çok daha üstün bir yer olmalı.”

“San Francisco’nun dışında büyüdüm. Ama yine benim söylemediğim şeyleri ağzıma tıkıyorsun. Ben asla *üstün* demedim.”

“Demiş kadar oldun,” dedi Liz. “Buradaki insanlarla ilgili ne düşünürsen düşün, fikirlerin bu şehirden çok seni anlatıyor. Diğer şehirlerde olup da burada olmadığını sandığın neler var bilmiyorum. Özgün malzemelerle hazırlanmış on beş dolarlık kokteyller mi? Burada var. Indie müzik grupları mı? Burada var. Reiki şifacıları mı? Onlar da burada var. Belki biraz daha derin bir araştırma yapmalısın, zira burada her şey var. Kolayca satın

alabileceğin eski ve muhteşem evler, nehir kenarında fevkalede bir park, ulusal ligde yarışan spor takımları, kısa yolculuklar, bir arada yaşayan ırklar ve etnik kökenler. Cincinnati’de yüksek standartlı bir hayat yaşamak gayet mümkün.”

Liz o güne kadar, doğduğu şehir hakkında böyle ateşli bir konuşma yapmamıştı. Aslında kendisi bile söylediği her şeye inanıp inanmadığından emin değildi.

“Yaşadığın yeri bu kadar sevdiğin için şanslısın,” dedi Darcy.

“Ah, burada yaşamıyorum,” dedi Liz. “New York’ta yaşıyorum.”

Bunu duyan Darcy, Liz’in daha önce görmediği bir şey yaptı: gülümsedi.

“Burada yaşamazdım demiyorum,” dedi Liz çabucak, ama bunun gerçek olup olmadığından da emin değildi. “Sadece, burada yaşamak yaptığım işle bağdaşmıyor. *Mascara* dergisinde yazarım. Babamın kalp ameliyatı için eve geldim.”

“Bypass mı geçirdi?”

Liz başıyla onayladı. “Şimdi iyi,” dedi, refleks olarak ahşap mutfak tezgâhına vurdu.

“Ameliyat Christ’ta mı yapıldı.”

Liz yine başını salladı.

“Christ’ın kardiyotorasik bölümü çok başarılı,” dedi Darcy.

“Önce üzümeleri mi yetiştiriyorsunuz?” diye sordu biri. Darcy ve Liz arkalarına döndüklerinde Caroline’ı gördüler. “Yirmi dakikadır buradasınız,” dedi Caroline. Liz, kadının umursamaz ses tonunun altında bariz bir korumacılık olduğunu hissetti. Caroline’ı Cincinnati’ye getiren şeyin işten kaynaklanan bir zorunluluk olduğunu hatırlayan Liz, *Nasıl da uygun*, diye düşündü.

“Liz bana bir dergide yazar olduğunu söylüyordu,” dedi Darcy. “*Mascara* mı demiştin?”

“Ah, bu komikmiş,” dedi Caroline. “Yatakta Bir Kaplana Dönüşmenin Yirmi Yolu gibi makaleler mi yazıyorsun?”

“*Mascara* böyle makalelere yer vermez,” dedi Liz.

“Sessiz sinema oyunundan sıkıldım,” dedi Caroline, Darcy’ye. “Buradan gitmek ister misin?”

Liz daha yüksek bir sesle, “Aklından hangi derginin geçtiğini anladım ve o dergi *Mascara* değil,” dedi. “Biz de seksle ilgili şeyler yazıyoruz tabii ki, fakat bunu ucuz bir şekilde yapmıyoruz.”

Caroline, Liz’e baktı. “Siz ne yazıyorsunuz?”

“*Mascara* ciddi konularla ilgilenir,” dedi Liz. “Geçen yıl, Orta Doğu’daki toplumsal cinsiyet ilişkileri hakkında bir makale yazmak için Suudi Arabistan’a gittim.”

“Başım örtmek zorunda kaldın mı?” diye sordu Caroline, sesinde meydan okuyan ya da tuhaf şekilde suçlayıcı olan bir ton vardı.

“Halkın içindeyken çarşaf giydim ve saçlarımı bir baş örtüsüyle kapattım,” dedi Liz.

Caroline belli belirsiz gülümsedi. “Dünya gezginisin yani.” Darcy’ye döndü. “Charlotte dışarıdan yemek ısmarlayalım diyor ama ben gitmeyi tercih ederim.”

“Gidebiliriz,” dedi Darcy.

Sessiz sinema oyunu bir sonuca ulaşmamıştı ama Liz oyunun devam etmesi için ısrarcı olmayacaktı.

Darcy, Liz’e döndü. “Cincinnati Ticaret Odası’na seni işe almasını tavsiye ederdim ama bu uzun bir yolculuk olur,” dedi.

Darcy ve Caroline mutfaktan çıkmak üzerelerken, “Sen az önce şaka mı yaptın?” diye seslendi. “Bir espri anlayışın olduğunu hiç fark etmemiştim de!”

Bölüm 26

NE BAY NE DE Bayan Bennet evin üçüncü katını sıklıkla ziyaret ederdi. Liz, masasında çalışırken annesinin odaya girdiğini görünce biraz şaşırdı. Bayan Bennet'in elinde, kapakları açılmış küçük bir karton kutu vardı. "Bu kutunun bana geldiğini sanmıştım," dedi kadın, sesinde özür tonu yoktu.

Tudor'un kapı zili her gün defalarca çalıyordu. Kapıyı çalan, Bay Bennet'in çabucak iyileşmesi için çorba getirmiş bir aile dostu değilse, bir FedEx ya da UPS kuryesi oluyordu. Kuryelerin taşıdığı şeylerin üçte biri Bayan Bennet'e geliyordu. Gelen kutular, genellikle hiç açılmamış bir şekilde, evin holünde ya da yemek odasında birikiyordu. Diğer şeyler, Liz için *Mascara*'ya gönderilen ve dergi tarafından Cincinnati'ye yönlendirilen çeşitli ürünler ve basın kitleriydi: diyet için protein tozları, ünlülerin tasarladığı çorap numuneleri, yeni dudak parlaticıları.

"Teşekkürler," dedi Liz, ayağa kalkıp kutuyu aldı.

Bayan Bennet fark edilir bir kibirle, "Kimden geldiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yok," dedi.

Annesi odadan çıktığında, Liz kutudaki etikette *Sporty*'nin logosu ve adresi olduğunu fark etti. Etiketin üstüne okunaklı bir el yazıyla Jasper'ın adı eklenmişti. Liz kutuyu açtı, pelür kâğıdını kenara çekti ve üzerinde *SENİ DÜŞÜNÜYORUM!* yazan antetli *Sporty* kâğıdını gördü. Kâğıdın altında parlak kırmızı bir kombinezon ve aynı renkte bir tanga vardı. En iyi malzemeden üretilseler bile hafif görünen bu iç çamaşırlarının çok ucuz olduğu apaçık ortadaydı. Bayan Bennet iç çamaşırlarını incelemiş olabilirdi, hayır onları kesinlikle incelemişti. Nesnelerin ucuzluğu, Liz'in halihazırda hissettiği utancı arttırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Fakat Bayan Bennet hediyeler hakkında Liz'e bir şey sormazsa, Liz de herhangi bir açıklama yapmayacaktı.

Liz, Jasper'ı aradı. "Gönderdiğin paketi annem açtı," dedi. "Nezaketin ve ince zevkin için seni kutlamamı istedi."

Jasper güldü. "Annen başkasına ait bir paketi açmanın federal bir suç olduğunu bilmiyor mu? Hey, sokaklarda Noah Trager'ın bu hafta içinde kovulacağına dair bir dedikodu dolaşıyor. *Dude*'da yazı işleri müdürü olmak bana yakışmaz mı sence?"

"Gerçekten yakışır."

"Bu akşam Birmanyalı bir muhalif için düzenlenecek olan yardım gecesinin ev sahipliğini Edward Van Pallant yapıyor. Biletler tükendi ama içeri girmenin bir yolunu bulabilirim. Oraya gidip *Dude*'la ilgilendiğimi Pallandt'a söylesem aceleci davranmış olur muyum sence?"

Noah Trager, bir erkek dergisi olan *Dude*'un yazı işleri müdürüydü. Edward van Pallandt, derginin yayıncısının kreatif direktörlüğünü yapıyordu. İyi yaşamayı sevmesiyle ünlü Pallandt, Liz'in hayatının en muhteşem anlarından birinde onunla aynı asansöre binmiş ve ayakkabılarına iltifat etmişti. (Liz'in ayaklarında süet, krem rengi, kısa botlar vardı ve Jane o botları Cincinnati'deki TJ Maxx'ten sadece otuz dolara satın almıştı.) Birmanyalı muhalife gelince, Liz onun kim olduğunu hiç bilmiyordu.

"Noah'ın kovulacağı haberi ne kadar doğru? Bunu sana kim söyledi?"

"Birkaç farklı insandan duydum."

"Yardım gecesine gitmen ve kendini Edward van Pallandt'a hatırlatman iyi olur. Ama *Dude*'dan hiç bahsetme bence. Açgözlü görünürsün. Özgeçmişini güncelledin mi?"

"Evet. Sana gönderirim, bir bakarsın. Peki sen bana ne göndermelisin biliyor musun? O iç çamaşırlarıyla çekilmiş bir fotoğraf."

"Arka planda annem olsun mu olmasın mı?"

Jasper güldü. “Annen senin yetişkin bir kadın olduğunu biliyor Nin.”

“Ben bu kadar emin olmazdım.” Liz ayaklarını çalışma masasına koyup sandalyeye yaslandı. “Şu Birmanyalı muhalif kim?” diye sordu. “Bir sanatçı mı?”

“Hmmm,” dedi Jasper. “Bu akşam oraya gitmeden önce bu sorunun cevabını öğrensem iyi olur.”

Bölüm 27

MARGO HALA VE Kuzen Willie kokteyl saatinde Tudor’a vardılar. Tesadüfen, o akşam Chip Bingley de yemek için Bennetlere gelecekti. Jane’le birlikte mutfakta olan Liz, bir kâsenin içini bademle doldururken, “Margo halayla Willie’nin burada olması çok iyi bence,” dedi. “Annemin dikkatini dağıtırlar, annem de Chip’in canını fazla sıkamaz.”

“Annemle babam Lucasların evinde Chip’le tanışmışlardı. Bu üzerimizdeki baskıyı biraz hafifletmez mi? Kendime bunu söyleyip duruyorum,” dedi Jane.

“Mesele, annemle babamm Chip’i onaylayıp onaylamaması değil. Ama Chip sessiz sinema oyununda Lydia’yla Kitty’yi görüp kaçmadıysa bından sonra da kaçmaz.” Liz badem poşetinin ağzını kıvrıp klipsledi. “Bu arada, Willie’nin bir stilist tuttuğunu düşünüyorum. Eskisinden çok daha iyi görünüyor.”

Jane gülümsedi. “Daha iyi görünmeyi kendi kendine beceremez miydi sence?”

“Acımasız olmak istemiyorum ama beceremezdi. Giydiği pantolonlar bu aralar çok moda.” Liz konukları karşılamak için havalimanına gitmişti. Terminalin dışında kuzeniyle kucaklaştığı anda, Willie’nin gardrobunun değiştiğini ama doğuştan gelen

hantallığının aynı kaldığını fark etmişti. Willie, Liz'in tanıdığı, kendinden en emin hantal insandı, kendinden emin en hantal insan da olabilirdi. Orta boylu, tıknaz yapılı, kızıl saçlı Willie, profesyonel hayatı hakkında uzun uzadıya konuşmaya bayılırdı. Willie'yi dinleyenlerin konuyu takip edemiyor olmaları, konuşmanın bitmesini ya da kısalmasını sağlayamazdı.

Liz ve Jane evin salonuna girdiler. Bennet kardeşler, Bay ve Bayan Bennet, Margo hala ve Kuzen Willie orada toplanmışlardı. Willie yine bir monoloğun tam ortasıydı. "Her ay otuz milyon ziyaretçi alıyoruz," diyordu. Liz, Willie'den birkaç adım ileride oturan babasına baktı, adamın gözleri kapanmak üzereydi. "Bunu bir yarışla kıyaslayacak olursa, rakiplerimiz yanımıza bile yaklaşmıyorlar," dedi Willie. "Jig-Jig'in on milyon ziyaretçisi var, *belki* on iki. Birkaç küçük pürüzü çözdüğümüz anda herkese nal toplatacağız."

"Peynir ve krakeriniz yoktur sanırım," dedi Margo hala.

Bayan Bennet ve Lydia aynı anda konuştu. "Vermount çedarını çıkar Mary," dedi Bayan Bennet. "Peynirdeki kasomorfın en az afyon kadar bağımlılık yapıcı," dedi Lydia.

Bayan Bennet asabi tavırla, "Bugünlerde herkes yediğimiz şeylere dair çok güçlü fikirlere sahip," dedi.

"Lizzy," dedi Willie. "Havalimanında, çalıştığın derginin ölü ağaçlara basılmış nüshalarını gördüm."

"Bazı insanlar hâlâ kâğıda basılmış şeyleri okumayı tercih ediyorlar," dedi Liz. "Sen onlardan biri değilsin sanırım."

"Cincinnati'de özellikle yapmak istediğin bir şeyler varsa Liz sana yardım eder Willie," dedi Bayan Bennet. "Programı en müsait olan kişi o. Jane bu aralar yeni erkek arkadaşıyla meşgul." Görümcesine döndü. "Adamın adı Chip Bingley. Christ Hastanesinde çalışmak için buraya taşındı. Harvard Tıp Fakültesi'nden mezun. Kendisi bu akşam yemeğinde bize katılacak."

“Bingley mi dedin?” diye sordu Willie. “Bu isim bana tanıdık geliyor.”

Bayan Bennet büyük bir keyifle, “Bingley imalat şirketini Chip’in büyük büyükbabası kurmuş,” dedi. “Yıllar ve yıllar boyu lavabo üreten bir şirket.”

“Annem lavabo değil tuvalet demek istedi,” dedi Lydia. “Hepimiz Jane’in hela kraliçesi olması için dua ediyoruz.”

“Chip ve ben sadece bir iki kez çıktık,” dedi Jane.

“Chip’in seninle ilgili ciddi düşünceleri var,” dedi Bayan Bennet. “Chip’in ailesi hâlâ Bingley İmalat’ın sahibi mi yoksa şirketi sattılar mı?”

“Bu konuyu hiç konuşmadık,” dedi Jane.

“Keşke bu çeşit bilgilere ulaşabileceğimiz küresel bir iletişim ağı olsaydı,” dedi Willie, cebinden telefonunu çıkarırken güldü.

“*Gözde Bekâr*’ı izliyor musun Willie?” diye sordu Liz. “Chip birkaç yıl önce o programa çıkmıştı.”

“O mesele küçük bir aptallıktan ibaretti,” dedi Bayan Bennet. “Chip ihtisasını tamamladıktan sonra biraz içini döküp rahatlamak istedi.”

Willie gözlerini telefonundan kaldırdı. “Sezon finalinde ağlayan adam!” dedi. “Adını bir yerden duyduğumu biliyordum.”

“*Gözde Bekâr*’ı izlediğini bilmiyordum Willie,” dedi Margo hala.

“Hepimiz izlemiyor muyuz?” diye sordu Liz. “Jane hariç tabii.”

“Chip büyük bir baskı altındaymış,” dedi Jane. Sonra boğazını temizledi ve daha yüksek bir sesle, “Ağlama meselesine gelince... programın prodüktörü, kadınlardan birinin evlilik teklifi almadığı için intihara teşebbüs ettiğini söylemiş. Chip kendini çok kötü hissetmiş. Yoksa herhangi bir adamdan daha fazla ağlayan biri değil,” diye ekledi.

Liz'in dikkatini çeken şey Jane'in söyledikleri değil, sesindeki koruyucu tondur. Belki de, pek olası görünmemesine rağmen, Chip, Jane'in mutlu sonuydu. Bu ne güzel bir şey olurdu ve Jane bunu ne çok hak ediyordu.

Kuzen Willie cep telefonunun ekranını aşağı kaydırdı. "1986 yılında, Bingley ailesi Bingley İmalat'ı uluslararası bir sanayi şirketi olan L.M. Clarkson'a satmış," dedi. "Şirketin kaç paraya satıldığı yazmıyor ama Chip'in kesesinin dolu olduğu kesin. Chip bir gün yanlış tedavi sebebiyle dava edilirse endişelenmene gerek yok Jane." Liz'e baktı. "Lizzy, bir şehir turu yapmayı çok isterim. Uçakta Margo'yla konuşurken, on dört yaşından beri buraya gelmediğimi fark ettim. Onca yıl boyunca babamla konuşup durduk, kızlardan biri evleneceği zaman düğününe gideriz dedik." Willie samimiyetle konuşuyordu, konunun hassaslığından habersiz olduğu ortadaydı. "Twitter kullanıcılarına göre Cincinnati'de mutlaka görülmesi gereken yerler hayvanat bahçesi ve Metro Müzesi."

"Altmış yıldır burada yaşayan birinden tavsiye de isteyebilirsin mesela," dedi Bay Bennet.

"Baba, sen Özgürlük Merkezi'ne bile gitmedin," dedi Kitty.

"Gitmedim ama eskiden Harriet Tubman'la çıkıyordum."

"Yarın sabah saat dokuzda seni fizyoterapiye götürüyorum baba," dedi Jane. "On birde de bir telefon röportajı yapmam gerek. Bu işler bittiğinde şehir turuna çıkabiliriz Willie. Ya da bilemiyorum. Mary, şehir turunu sen yapmak ister misin?"

"Çok işim var," dedi Mary, sahte bir üzüntü emaresi bile göstermeden başını salladı. Liz'in teorisine göre, Mary güzel olmadığı için zekâsı ve dürüstlüğüyle takdir topluyordu fakat bu takdiri hiç hak etmiyordu. İşin doğrusu, Liz, Mary'den hiç hoşlanmıyordu, Lydia ve hatta Kitty'den bile daha fazla, ama kardeşlerini mecburiyet ve alışkanlıktan ötürü elbette seviyordu.

Ama Mary'nin sözde akademik ilgilerine katılmanın başkalarının fikirlerine karşı açık fikirli olmanın bir ifadesi ya da çirkinliğine üzülmünün bir merhamet göstergesi olduğunu düşünmek büyük yanılgıydı. Mary, insanın ne kadar kolay bir şekilde çirkin ve sevimsiz olabileceğinin kanıtıydı.

“Yarın Kadınlar Birliği yemeği için bir sürü toplantıya girmem gerek,” dedi Bayan Bennet. “Bu aralar kemiklerim sızlayana kadar çalışıyorum. Fakat akşam yemeğini hep birlikte şehir kulübünde yiyeceğiz.” Gizli bir bilgi paylaşacakmış gibi öne eğilip fısıldadı. “Margo, kulüpteki Sezar salatasının ne kadar lezzetli olduğunu unutmadığından eminim.”

“Duvardaki su hasarı mı?” diye sordu Margo, ayağa kalkıp salonun karşı tarafına yürüdü. “Aman Tanrım. Bu ev başına yıkılmadığı için çok şanslısın Fred.”

“Hâlâ yıkılmasını umuyorum,” diye karşılık verdi Bay Bennet.

“O hasar geçen haftaki yağmur fırtınasında oluştu,” dedi Bayan Bennet.

Liz, annesinin gerçeklere sadık bir kadın olduğunu düşünmüyordu ama kendisini tekzip edebilecek en az altı insanın önünde yalan söylemek büyük bir cesaret gösterisiydi. “Ama iyi ki hatırlattın Margo,” dedi bayan Bennet neşeyle, “en kısa zamanda tamirciyi arayacağım.”

Bölüm 28

AKŞAM YEMEĞİNİ MUTFAK yerine yemek odasında yediler. Willie ve Margo gelmeden önce, holdeki ve yemek odasındaki kutuları Jane'in eski odasına taşıma görevi Lydia'yla Kitty'ye verildi. (CrossFit'i bir yana bırakacak olursa, Liz eve döndüğünden beri kardeşlerinin kendilerini yorduklarına ilk kez şahit oldu.)

Bayan Bennet en zarif porselen yemek takımının yanı sıra isim kartlarını da ortaya çıkardı ve Chip Bingley'nin onun yanında oturmasını garanti altına aldı. Chip bir şişe şarap ve bir buket çiçekle geldi. Yemek masasının ortasındaki vazoda mor ortancalar olmasına rağmen, Bayan Bennet, Liz'e ortancaları vazodan çıkarmasını ve onların yerine Chip'in çiçeklerini koymasını söyledi. Chip kendi buketinin yanında başka çiçekler görse kendini hakarete uğramış hissedecekti sanki.

Jane ve Bayan Bennet, uzun süren tartışmaların ardından, akşam yemeği menüsünün tütsülenmiş soğuk somon, fırında patates, yeşil salata ve böğürtlen turtasından oluşmasına karar vermişlerdi. Bayan Bennet, bu akşam yemeğinin olağanüstü öneminden dolayı, Kadınlar Birliği sorumluluklarını bir kenara bırakmış ve Jane'le birlikte bütün gün boyunca evin ilk katını temizleyip yemek pişirmişti.

Herkes masaya oturduktan sadece birkaç dakika sonra, "Chip, *Gözde Bekâr'a* çıkmak için sana para ödediler mi?" diye sordu Kitty.

"Ben de aynı şeyi merak ediyordum," dedi Kuzen Willie.

"Tanrı aşkına çocuklar," dedi Bayan Bennet. "Chip bu konu hakkında konuşmak istemiyor. Ailen hâlâ Philadelphia'da mı yaşıyor Chip?"

Chip ağzındaki lokmayı çiğnedi, yuttu ve pamuklu beyaz peçeteye ağzını sildi. "Main Line'da yaşıyorlar," dedi. "Onları şehir merkezinden bir ev almaya ikna etmeyi denememe rağmen banliyöde oturuyorlar. Halbuki Merkez Şehir son yıllarda gerçekten bir rönesans yaşadı." Tam karşısında oturan Kitty'ye baktı. "Program hakkında konuşmak beni rahatsız etmiyor," dedi. Tekrar Bayan Bennet'e döndü. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa tabii. Münasebetsizlik etmek istemem."

Bunlar, Bayan Bennet'in bütün hayatı boyunca duyduğu en tatlı sözlerdi. Üstelik bu sözler, kadının en büyük kızıyla flört

eden zengin bir talipten gelmişti! Bayan Bennet, elini Chip'in koluna koydu ve neredeyse bir kedi gibi mırıldanarak, "Lütfen devam et," dedi.

Chip masaya göz gezdirdikten sonra, "Bu sohbetin aramızda kalacağına güveniyorum," dedi. "Evet. Her sezonun yıldızı para alıyor. Paranın miktarı, programa katılan kişinin avukatıyla ya da temsilcisiyle yapılan pazarlıklar sonucu belirleniyor. Benim bir temsilcim olmadığı için anlaşılmamı bir eğlence sektörü avukatı yapmıştı. Fakat hatırı sayılır miktarda para alındığını söyleyebilirim."

"Altı haneli bir miktar mı?" diye sordu Lydia.

"Tanrı aşkına Lydia," dedi Bayan Bennet. "Terbiyene ne oldu senin?"

Chip gülümsedi. "*Hatın sayılır* bir miktar demekle yetineyim."

"Yani sana para ödendiğini ama kadınlara ödenmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu Mary.

"Durum maalesef bu," dedi Chip. "Fakat bunun sebebi cinsiyet ayrımcılığı değil. Yıldızın bir kadın, yarışmacıların ise erkek olduğu sezonlarda da erkeklere para ödenmiyor. Her halükârda herkese belli bir yevmiye veriliyor sanırım."

Masanın diğer tarafında, Bay Bennet'le Kuzen Willie'nin arasında oturan Liz, "Çekimler ne kadar sürdü?" diye sordu.

"Zannedildiğinden daha kısa," dedi Chip. "Sekiz hafta."

"Her şey senaryo öyle değil mi?" dedi Mary. "Bunu herkes biliyor."

"Hem öyle hem değil," dedi Chip. "Prodüktörler seni belli yönlere doğru tabii ki itiyorlar. Beklenmedik bir şey geliştiğinde ve kamelerar onu yakalayamadığında ya da arka planda biri hışırıldığında tekrar çekimleri yapılıyor. Çekimlerin büyük bir bölümü hiç yayınlanmıyor. Seksen dakikalık bir bölüm için

yüzlerce saatlik görüntü ayıklanıyor. Buna rağmen, ben insanların gerçek kişiliklerinin yansıtılabildiğini düşünüyorum. Kızların çoğu daha en başta bile epey ölçüsüzdü. Uykunuzu getirdim mi Bay Bennet?”

“Normal akşam yemeklerimizde olduğundan fazla değil.”

Chip gülümsedi. “İşlerin o kadar dramatik hale gelmesinin bir diğer sebebi de içki. Alkol su gibi akıyor. Üstelik sadece akşam vakitleri değil. Öğle yemeğinden itibaren içki servis ediliyor. Öğle yemeğinden önce Bloody Mary gibi kabul edilebilir bir şeyler istersen o da veriliyor.”

“İşte şimdi medeni bir programdan bahsettiğimizi düşünmeye başladım,” dedi Bay Bennet.

“Keşke evli olmasaydın, ha baba?” dedi Kitty.

“Sabah uyandığın andan gece uyuduğun ana kadar filme çekiliyorsun ve üstünde bir mikrofon var.” Chip hâlâ çatalını tabağının üstünde tutuyor, ağzına götürmüyordu. “Cep telefonu, bilgisayar, müzik, hatta kitap bile yasak. Kısmen telif hakları meselesi yüzünden ama asıl sebep bunların televizyonda iyi görünmüyor olması. Kim kitap okuyan birini seyretmek ister ki? Ya da müzik dinliyorsan, montajcının o sahneyi kesmesi güçleşiyor. Sıkılıyorsun, kendine ait özel bir alanın yok ve alışkın olduğun destek sisteminden uzaktasın. Aşırı tepkiler vermek için kusursuz bir ortam. Kulağa mantıklı gelmeyeceğini biliyorum ama aslında programdaki insanlar *kendileri* gibi davranıyorlar, sadece bir süre sonra kendileri olmaktan çıkıyorlar.”

“Tuvalete de mi mikrofonla gidiyorsun?” diye sordu Lydia.

“Lydia,” dedi Jane.

Chip sıkıntılı görünmüyordu. “Yalnız kalabildiğin tek yer orası.”

“Rick Price nasıl biri?” Bu soru Margo haladan gelmişti. Rick Price, Arizona Phoenix’ten gelen zarif görünümlü bir

adamdı. Televizyon matematiğinde her nasılsa on sekiz sezona denk gelen on bir yıl boyunca hava durumu programı sunmuştu.

“İyi bir adamdı,” dedi Chip. “Yine aramızda kalsın ama adam tuhaf bir iş yapıyordu. Normal bir günde beş ya da altı saat boyunca sette kalıyordu ama bazen bazı sorunlar ve törenler yüzünden bütün geceyi sette geçiriyordu. Bizimle Barcelona’ya filan geliyordu. Kendime sürekli şunu hatırlatıyordum: Rick Price iyi bir adam ama görevlerinden biri kazanı kaynatmak. Rick ve prodüktörler mahallenin dedikoducuları gibilerdi. ‘Şu kız şunu söyledi, bu kız senin hakkında şöyle konuştu,’ deyip duruyorlardı.”

“Programa kardeşinin zorlamasıyla katıldın öyle değil mi?” diye sordu Bayan Bennet. “Senin fikrin değildi.” Masanın iki ayrı ucunda oturan Jane ve Liz bakiştılar.

“Caroline programa başvurmamı önerdiğinde *Gözde Bekâr*’ı hiç izlememiştim. Caroline bir videomu çekti. Fakat formları ben doldurdum. Bunun aptalca olduğunu düşünüyordum ama Caroline’ı memnun etmek istiyordum.”

“Biliyordum!” dedi Bayan Bennet.

“Fakat kabul etmeliyim,” dedi Chip, “seçilmeden önce geçmişinle ilgili ciddi bir araştırma yapılıyor. Bir başkan adayının geçtiği psikolojik ve fiziksel testlerden geçiyorsun. Prodüktörler ortalıkta aylak aylak dolaşıp dalga geçmiyorlar. Yani bir sabah uyanıp da kendimi televizyonda buldum dersem yalan söylemiş olurum. Hazırlık aşamasının herhangi bir noktasında programa katılmaktan vazgeçebildim.”

Kuzen Willie sıcak bir ses tonuyla sordu. “Geçmişinle ilgili karanlık sırlar buldular mı?”

Chip hayır anlamında başını salladı. “İyi mi kötü mü bilmiyorum ama ben epey sıradan bir adamım. Üniversitedeki oda arkadaşlarımı, eski işverenlerimi ve ebevenylerimi aradılar. Bu arada, annem ve babam programa katılmamı hiç istemediler. Bay

ve Bayan Bennet, kızlarınızdan biri bir reality-show'a çıkacağını söylese ne hissedeceğinizi düşünün, sanırım annemle babam da tam olarak öyle hissettiler.”

“*Gözde Bekâr*'da olmak kulağa çok rahatsız edici geliyor,” dedi Liz. “Bir gazeteci olarak, eğlence dünyasında işlerin nasıl yürüdüğüne şahit oldum. Görüldüğü kadar pırıltılı değil.”

Lydia, Liz'in taklidini yaparak, “*Bir sürü* ünlü insanla röportaj yaptım,” dedi. Kitty ekledi. “Tam üç kere televizyona çıktığımı biliyor muydunuz?”

Liz, Chip'e dönüp açıkladı. “Jillian Northcutt ve Hudson Blaise ayrıldıktan sonra Jillian'la bir röportaj yaptım. Bu röportaj kariyerimin en önemli başarısı olmaz umarım ama kadınla ilgili birkaç talk-show'a çıktım. Karşılaştığım prodüktörlerle ilgili şöyle bir izlenim edindim; akıllı ve cana yakınlar, fakat sana kamera karşısında söylemeni istedikleri şeyleri söyledirtirken inanılmaz acımasızlar.”

“Buna itiraz edemem,” dedi Chip.

“Öyleyse neden o programa katıldın?” diye sordu Liz, tenkit ettiğini sanmaz umuduyla.

Chip'in yüz ifadesi tuhaftı. Belki de Liz adamı çok iyi tanımadığı için o ifadenin tuhaf olduğunu düşünmüştü. Chip'in yüzünde mahcubiyet mi yoksa gurur mu var emin değildi, ama konuşurken belli ki son derece samimiydi. Önce Jane'e bakıp, “Aşk bulmak için katıldım,” dedi.

Bölüm 29

JANE YEMekten SONRA Chip'le birlikte onun evine gitti. Chip, sabah saat altıda, hastanedeki görevinin başına dönmeden önce Jane'i Tudor'un arka kapısına bıraktı. Jane üçüncü kattaki ban-

yoya girerken sessiz olmaya çalıştı ama Liz onun geldiğini duydu ve ablasıyla konuşma fırsatı yakaladığı için sevindi. İki kardeş erkenden koşuya çıkmaya karar verdiler –hava sıcaklığı öğle saatlerinde otuz iki dereceyi bulacaktı– ve herkes uykudayken sessizce evden ayrıldılar.

Bahçe yolunda esneme hareketleri yaptılar. Liz sağ bacağını öne uzattı, topuğunu yere dayayıp denge sağladı. “Annem Kuzen Willie’yi bana ayarlamaya çalışmıyordur umarım,” dedi. “Benimle ilgili umutlarının tükenmeye başladığını biliyorum ama işi ensteleştiremez herhalde.”

“Willie bizim üvey kuzenimiz. Yani teknik olarak ensteliştir.”

“Doğru,” dedi Liz. “Ama teknik olarak hâlâ iğrenç sayılır.” Yolu gösterdi. “Hazır mısınız?”

Bahçe yolundan evin dışına doğru koşarlarken, “Annem ya da bir başkası,” dedi Jane “Eğer insanların sana yalnız bir kadınmışsın gibi davranmalarını istemiyorsan, onlara yalnız bir kadın olmadığını söylemen yeter.” Bu yeni bir sohbet konusu değildi. Jane en azından Bay ve Bayan Bennet’in Jasper’dan haberdar olmaları gerektiğini düşünüyordu. Jasper’ın zengin kaynanasıyla ilgili hassas koşullar hesaba katılırsa, Bayan Bennet duruma anlayış gösterebilirdi.

“Senin İÜİ hakkında dürüst davrandığın gibi mi?” dedi Liz. Ablasına baktı, kadının yüzündeki hüznü ifadeyi gördü. “Şaka yaptığımı biliyorsun değil mi?” dedi. “Dün gece Chip’le çok iyi vakit geçirdiniz sanırım.”

Grinin çeşitli tonlarını taşıyan SUV arabalar yoldan geçerken iki kadın da konuşmadı. Sonra Jane, “Belki de Chip yanlış zamanda gelen doğru adamdır,” dedi. “Sen sonsuza dek Cincinnati’de yaşayabilir misin mesela?”

Liz güldü. “Bir dakika, sen Chip’ten ayrılmayı mı yoksa onunla evlenip sonsuza dek Cincinnati’de yaşamayı mı planlıyorsun?”

“Cincinnati’de yaşamak için Chip’ten başka sebepler de var.”

“Birini söyle. Ama sakın Cincinnati’nin New York’tan daha ucuz olduğunu söyleme. Çünkü her yer New York’tan daha ucuz.”

Jane gülümsedi. “Darcy buradan hoşlanmadığı için ona kızılıyorsun bir de.” Şehir kulübüne yaklaşıyorlardı. Jane konuşmaya devam etti. “New York’taki her şey zorlu bir mücadeleye benziyor. Eskiden Cincinnati’de yaşayamayacağımı çünkü burada yaşarsam kendim olamayacağımı düşünürdüm. Burada sadece Fred ile Sally’nin kızı olabilirdim. Belki de yanılıyordum. Hastanede babamın hemşireleriyle konuşurken, Hint Tapınağı’ndaki konferansı dinlemeye gittiğim akşam... Şimdi Cincinnati’de çok farklı insanların olduğunu görebiliyorum. Bunu söylemek bile kulağa çok aptalca geliyor çünkü her şey ortada; şehrin büyük bir bölümü ne Seven Hills’e ne Hyde Park’a ne de...” Jane eliyle sağ tarafı işaret etti. “... şehir kulübüne benziyor.”

“Peki nerede yaşadın? Over-the-Rhine?”

Jane’in yüzünde mahcup bir ifade belirdi. “Ah, kesinlikle Hyde Park’ta yaşadım. Annemle babamın komşusu olmazdım ama Erie Bulvarı’ndaki bungalovlardan birine taşınabilirdim.”

Jane internetteki emlak sitelerinde ev mi arıyordu? Liz, Jane’in bilgisayarındaki tarama geçmişini kontrol etse ablasına ihanet etmiş olur muydu? “Buraya geri taşınacak olsam kendime harika bir ev bulurdum. Spor salonuna gitmek ya da market alışverişi yapmak için randevu almak zorunda kalmazdım. Fakat bir gün dönüp geriye bakar ve ‘Tanrım ben ne yaptım?’ derdim.”

“Hâlâ Darcy gibi konuşuyorsun,” dedi Jane. “Darcy demişken, Chip bir yemekli davet düzenlemeyi planlıyor ve yeme-

ğе senin de gelmeni istiyor. Fakat şimdiden uyarayım, yemekte Darcy ve Caroline da olacak.”

“Seve seve gelirim. Sana abayı yaktığını düşündüğümde, Chip’in arkadaşlar ve kardeşler konusundaki zevksizliğini göz ardı edebiliyorum.”

“Chip’in evinde takıldığımızda Caroline gerçekten hoş birine dönüşüyor.”

“Tabii. İnandım.”

“Darcy bu hafta sadece Pazar günü müsait. Chip’e senin de geleceğini söyleyeyim mi?”

“Sadece gelmekle kalmayacağım,” dedi Liz. “Son derece terbiyeli hoş bir kadınmışım gibi davranacağım.”

Bölüm 30

İKİNCİ KATTAKİ KONUK odasının açık kapısının önünde duran Kitty, parmağıyla Liz’i çağırarak, “Buraya gel,” diye fısıldadı.

“Ne?” dedi Liz normal bir ses tonuyla.

“Şşş,” diye fısıldadı Kitty.

Kardeşine doğru yürüyen Liz, vantilatör sesine benzeyen ritmik bir pır pır sesi duydu. Konuk odasının eşiğine geldiğinde, odadaki ikiz yatakta yatan Kuzen Willie’yi gördü. Willie uyuyordu, yatak örtüsünü kenara atmıştı ve üstünde beyaz slipten başka bir şey yoktu, ağzı açıktı ve korkunç bir gürültüyle horluyordu. Kitty sessiz bir kahkaha krizine tutuldu.

O sırada Lydia koridorda belirdi, odasından cep telefonunu alıp geldiği belliydi, telefonu havaya kaldırdı, Willie’yi kameranın kadrajına aldı. Liz telefonu Lydia’nın elinden kapıp kolunun altına sıkıştırdı. “Hayır,” dedi normal bir sesle.

Lydia, Liz'in üstüne atılarak, "Telefonu geri ver," diye tısladı.

"Eğer Willie'yi rahat bırakırsan veririm," dedi Liz.

Liz, yetişkin bir kadın olarak, kardeşleriyle fiziksel bir kavga-ya tutuşmayı tercih etmezdi ama Cincinnati'de ne kadar uzun kalırsa bu ihtimal o kadar azalıyordu.

"Telefonu bana ver," dedi Lydia.

"Willie kendinde bile değil," dedi Kitty.

"Kesinlikle," dedi Liz. "İkinizden birini Willie'nin fotoğrafım çekerken yakalarsam telefonlarınızı tuvalete atarım."

"S..tir," dedi Lydia, tekrar telefona uzandı. Liz bu sefer kardeşinin telefonu almasına izin verdi. Lydia ve Kitty yürüyerek uzaklaştılar. Liz konuk odasının içine baktı. Yaşanan karmaşanın Willie'yi uyandıracaklarını düşünmüştü ama Willie mışıl mışıl uyumaya devam ediyordu. Liz sessizce kapıyı kapattı.

Bölüm 31

LIZ, PATRONDAN NASIL zam istenir konulu makalesini hafta sonuna kadar teslim etmek zorundaydı ama ünlü feminist Kathy de Bourgh'e ulaşmayı hâlâ başaramamıştı. Kathy de Bourgh'ün basın danışmanına neşeli, lakayıt, sert, yaltakçı ve ümitsiz e-postalar göndermişti. Kathy de Bourgh'ün klasik eseri olan *Devrimler ve İsyanlar*'ı defalarca okumuştı. Bayan Bourgh bu kitapta, altmışlı yılların başından itibaren içinde bulunduğu kadın hareketi sırasında yaşadıklarını kronolojik bir düzenle anlatmıştı: yürüyüşler, oturma eylemleri, tutuklanmalar, Eşit Haklar Yasa Tasarısı lehine Senato Hukuk Komitesi önünde yaptığı konuşma. Bayan Bourgh bu konuşmayı yapabilmek için, New Yorklu ve son derece yakışıklı bir savcıyla evlenmekten vazgeçmişti çünkü konuşmayla nikâh tarihi aynı güne denk gelmişti. Liz kitabı ilk kez

üniversiteye başladığı yıl okumuştı ve evlilik anekdotu onu çok heyecanlandırmıştı. Liz *Devrimler ve İsyanlar*'ı okumaktan hâlâ keyif alıyordu; fakat makalesinde yazarın yeni yorumları yerine yıllar önce yazılmış bir kitaptan alıntılar kullanırsa editörlerini mutsuz edeceğini biliyordu.

Liz son e-postasında,

Bayan Bourgh'ün programının son derece yoğun olduğunun farkındayım ve onunla sadece beş dakikalık bir telefon görüşmesi yapmaya razıyım, yazmıştı. Bayan Bourgh'ün bakış açısını duymak okurlarımızı çok mutlu edecek. Mascara olarak Bayan Bourgh'ü hâlâ ve gururla "aileden" gördüğümüzü hatırlatırım. diye yazmıştı. Kathy de Bourgh profesyonel bir aktivist olmadan önce gazeteci idi ve iki yıl boyunca *Mascara*'da çalışmıştı. 1961 yılında bir makale için dansçı kılığına girmiş ve Times Square'deki bir gece kulübünde sahneye çıkmıştı. O makale Liz'in şu anki işvereni tarafından yayımlanmıştı.

Liz "Gönder" butonuna bastığında Bayan Bennet odaya girdi, bir ajan edasıyla etrafı inceledikten sonra, "Lydia bir vücutçuyla mı çıkıyor?" diye fısıldadı.

Liz tereddüt ederek, "Şu Ham denen adamdan mı bahsediyorsun?" diye sordu.

Bayan Bennet sıkıntılı görünüyordu. "Spor salonları çok kirli yerler," dedi. "Aletler mikrop yuvası."

"Kitty ve Lydia çok sağlıklı görünüyorlar."

Bayan Bennet öne doğru bir adım attı. "Bilgisayarında şu vücutçuğu bulabilir misin?"

Liz saatine baktı. "Bir dakika içinde dışarı çıkıyorum. Willie'ye şehri gezdireceğim."

"Çabucak bakarız," dedi Bayan Bennet. "Uzun sürmez."

Liz iç geçirdi, daha önce Ham'in fotoğrafını bulduğu internet sitesini açtı.

Bayan Bennet monitöre eğildi. "Ah, çok yakışıklıymış," dedi, sesinde şaşkın ve memnun bir ton vardı. "Bak, *üniversiteye* de gitmiş."

Bayan Bennet'in endişesinin kaynağı anlaşılmıştı. "Sen Ham'i nereden biliyorsun?" diye sordu Liz.

"Bazı konuşmalar duydum," dedi Bayan Bennet. "Aman Tanrım." Hâlâ monitördeki yazıları okuyordu. "ROTC,¹⁵ ailesinin eğitim masraflarını karşılayamadığı anlamına mı geliyor?"

"Öyle bile olsa," dedi Liz, "CrossFit çok popüler bir spor. Ham'in maddi durumunun gayet iyi olduğundan eminim."

"Umarım steroid kullanmıyordur. Steroid testisleri küçültüyor."

Liz, annesinin *testis* kelimesini söylerken kullandığı nahoş tonu duymazdan gelmeye çalışarak, "CrossFit yaparken steroid kullanmaya gerek olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Arkadaşın Jasper," dedi Bayan Bennet. "Evli mi yoksa değil mi?"

Liz gerildi. Bayan Bennet, spor salonu mikroplarını ve Ham'in testislerini Liz'i tuzağa düşürmek için yem olarak mı kullanmıştı? Liz annesine hiç bakmadan, gözlerini doğruca durara dikerek, "Evli," dedi.

"Hatırlamaya çalışıyordum," dedi Bayan Bennet.

Kesin öyledir, diye düşündü Liz.

15 Reserve Officers' Training Corps (Yedek Subay Yetiştirme Teşkilatı) Amerika Birleşik Devletleri Silahlı Kuvvetleri tarafından kurulan üniversite bazlı bir eğitim teşkilatı. Öğrenciler normal üniversite eğitiminin yanı sıra askeri eğitim de alırlar ve eğitimleri için herhangi bir maddi bedel ödemek zorunda kalmazlar. -çn.

Bilgisayarını uyku moduna geçirip kapağı kapattı. “Bizimle birlikte şehir turuna gelmek ister misin?”

“Ah, size ayak bağı olurum,” dedi Bayan Bennet. “Sizin konuşacak bir sürü şeyiniz vardır. Arayı kapatmanız gerek.”

Bölüm 32

GEÇ KALAN LIZ değil Willie oldu. Hâlâ Pasifik zaman diliminde yaşayan Willie öğlene kadar uyudu, evden çıkmak için kararlaştırılan saatte hâlâ banyodaydı.

Liz, havanın çok sıcak olmasına rağmen dışarı çıktı, Tudor’un ön merdivenine oturdu, akıllı telefonunu eline aldı. Kathy de Bourgh’un basın danışmanından, Bayan Bourgh’un sonraki on dakika boyunca müsait olacağını söyleyen bir e-posta geldiğini gördü, canı iyice sıkıldı. Kadınlı konuşmak tamamıyla imkânsız değildi ama Liz basın danışmanından gelen e-postayı bu kadar geç görmemiş olmayı dilerdi. Şimdi hızla odasına gidebilir, dijital kayıt cihazını açabilir ve nefes nefese olduğunun anlaşılmasını umarak Bayan Bourgh’e birkaç soru sorabilirdi ama o anda böyle bir azme sahip değildi. Bir t-shirt, sıradan bir şort ve parmak arası terlikler giymişti, güneşin altında bir merdivene oturmuş şaşal kuzenini bekliyordu; bu haldeyken kendini yetişkin ve profesyonel bir gazeteci gibi hissetmiyordu. Terli ve huysuz bir ergen gibiydi. **Özür dilerim ama bir toplantıya girmek üzereyim,** yazdı basın danışmanına. **ÇOK üzgünüm ve Bayan Bourgh bana zaman ayırmayı kabul ettiği için minnetarım. Görüşmeyi bu öğleden sonra yapmamız mümkün mü?**

Liz huysuz bir ruh hali içindeydi ama Kuzen Willie’nin bu konuda bir kabahati olmadığını biliyordu. Willie arabanın yolcu

koltuğuna oturduğunda, Liz sesinin neşeli çıkması için çaba göstererek, “Bence tura nehir kıyısından başlamalıyız,” dedi. “Hava sıcak ama Bicentennial Commons boyunca yürümek yine de güzel olur. Özgürlük Merkezi’ne de gidebiliriz. Sonra da Skyline Chili’de yemek yeriz.”

“Harika,” dedi Willie. “Seninle vakit geçirmeyi oldum olası severim Lizzy.”

“Şu sıralar ne üzerinde çalışıyorsun Willie?” diye sordu Liz. O noktadan sonra sohbet etmek için fazla çaba göstermesine gerek kalmadı çünkü Willie bir monoloğa başladı ve gidecekleri yere varana dek susmadı. Yük dengelerinden, ölçekleme stratejilerinden, CPU kullanımından, SSL sertifikalarından ve çevrimiçi bakım pencerelerinden bahsetti. Liz en sonunda, arabayı Pete Rose Way’in otoparkına çektiğinde, “Bana Silikon Vadisi’ndeki adı duyulmamış en havalı kadınlarını anlat,” dedi.

Willie’nin kafası karıştı. “Nasıl havalı?”

“Sektöre yön verenler,” dedi Liz. “Gelecek vadedenler. Bundan iki yıl sonra en sık duyacağımız isim ne?”

“Kadın girişimciler hakkında olumlayıcı bir makale yazmak niyetindeysen, dört yapraklı yoncalarla dolu bir tarla bulma şansının daha yüksek olduğunu söyleyebilirim.”

Liz şaşırmıştı. “Pekâlâ,” dedi. “Bir sonraki Nancy Nelson kim olacak?” Nelson dünyanın en büyük yazılım şirketlerinden birinin CEO’suydu.

“Ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum,” dedi Willie. “Nancy, şirket halka arz edildikten iki yıl sonra işe alındı. O sadece yönetici. Yaratıcı değil.”

“Nancy’nin program kodları yazmadığını biliyorum ama epay etkileyici bir kariyer geçmişi var,” dedi Liz. Sonra konuyu değiştirdi. “Bir stilistle mi çalışıyorsun?”

Liz bu soruyu sadece bilgi edinmek için sormuştu ama Willie iltifat almış gibi görünüyordu. “Nordstrom’da çalışan Yvette isimli bir kadın bana yardımcı oluyor. Fark etmene çok sevindim Lizzy. Teşekkür ederim. Sen kiminle çalışıyorsun?”

“Modayla pek işim yok ama rica ederim.”

Willie kısa bir sessizliğin ardından, “Bir erkek arkadaşın yok değil mi?” diye sordu. “Eğer olsaydı duyardım diye düşünüyorum.”

Liz tereddüt ederek, “Pek sayılmaz,” dedi.

“Çocuk istiyor musun?” Willie’nin bu soruyu böyle açıkça sorması tuhaftı ama rahatsız edici değildi; kadın girişimciler hakkında söylediği şeylerin bu sorudan daha beter olduğu kesindi. Liz’in ailesi bu çeşit konuları açık açık tartışmaktansa üstü kapalı imalarla konuşmayı tercih ederdi. Beş kız kardeşin her birinin hâlâ bekâr oluşu onları her nedense fenomen haline getirmişti. İyi ya da kötü bir fenomen olup olmadıkları, bakış açısına göre değişirdi ama bakış açısı ne olursa olsun, kardeşlerin bireysellikleri genelde göz ardı edilirdi.

Liz bu soruya dürüst bir cevap vermemesi gerektiğini biliyordu. “Emin değilim,” dedi. “Ya sen?”

“Elbette istiyorum,” dedi Willie. “Sen harika bir anne olursun Liz. Senin kişiliğine ve genlerine sahip birinin çocuk sahibi olmaması büyük kayıp sayılır.”

“*Senin* çıktığın biri var mı?” diye sordu Liz.

“Doğrusunu istersen, tanıştığım kadınların çoğu paramın peşinde. Geçenlerde, bir kızı akşam yemeğine çıkardığımı zannediyordum. Sonra bir fahişeyle çıktığımı anladım.” Willie bu bilgiyi şakacı bir ses tonuyla vermemişti. Liz de gülmemeye çalıştı. “Nasıl anladın?” diye sordu.

“En sonunda ücretinden bahsetti.”

Liz elini ağzını götürdü ama gülüşünü saklayamadı. “Özür dilerim,” dedi. “Dehşete düşmüş olmalısın. Peki nasıl söyledi? ‘Tamam, şimdi bana para vermen gerek,’ gibi bir şey mi dedi?”

“Yemeğe çıktık. Ben iyi vakit geçirdiğimizi düşünüyordum. Evimde bir kadeh şarap içmek isteyip istemediğini sordum. ‘Bin dolar karşılığında gelirim,’ dedi.”

“Tanrım. Çok yanlış bir meslek seçmişim.”

Liz arabayı park etti, hemen inip, nehre giden patikayı takip ettiler.

“İçine girmedim,” dedi Willie. “Bir BJ¹⁶ sadece. Hakkımda kötü düşünmezsin umarım Lizzy.”

Yan yana yürüyorlardı. Liz, yüzünden geçen tiksinti ifadesini Willie’nin görmemiş olmasını unıdı. Sohbetin bu noktaya gelmesine bizzat çanak tuttuğunun farkındaydı. Willie’nin fahişenin teklifini kabul etmiş olabileceği hiç aklına gelmemişti. “Seninle bedavaya çıkacak bir sürü kadın olduğundan eminim,” dedi.

“Liz,” dedi Willie. Liz’in dirseğine dokundu. “Asla para karşılığında seks yapmadım. Ben sadece... bu konuda çok tecrübeli sayılmam. Hâlâ bakir değilim ama yirmi üç yaşına kadar öyleydim.”

“Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Gerçekten.”

“Margo’ya bu konudan bahsetme lütfen.”

“Tabii ki bahsetmem,” dedi Liz. “Bu konuyu bir daha hiç konuşmayalım.”

Bölüm 33

THE OAKLEY SKYLINE Chili, Özgürlük Merkezi’ne en yakın restoran değildi ama Liz’in en sevdiği yerd. Liz’in çocukluğun-

16 Argoda oral seks anlamına gelen *blow job* kelimesinin kısaltması. -çn.

da Bennetler bu restoranın müdavimleri idi. Tarçın ve kakaoyla yoğrulmuş dana kıyması, dilimlenmiş çedar peyniri, çıtır isticridye kızartması ve spagettiden oluşan kombinasyonun aslında fast-food sayıldığını Liz ancak büyüdüğünde öğrenmişti. Liz ve Willie restorana girdiklerinde saat ikiyi geçiyordu ve içerisi hemen hemen boştu. Liz barda tek başına oturan adamı hemen fark etti: Fitzwilliam Darcy. Darcy mavi polo t-shirt giymişti. Erişte, chili¹⁷ ve peynirden oluşan üçlü menüyü yiyordu. Dörtlü menüde bezelye veya soğan da bulunuyordu. Beşli menünün içinde hepsi vardı.

Liz, Darcy'yi görmemiş gibi yaptı. Willie iki tane chili soslu hotdog sipariş etti. Liz bezelyeli dörtlü menü istedi. Willie sanal parayla ilgili uzun bir konuşmaya başladığında, Liz bu restorandaki servisin ne kadar hızlı olduğunu hatırlayıp şükretti. Sadece beş dakika sonra, garson kız yiyeceklerle dolu oval tabakları masaya getirdi.

Liz çıtır isticridyeleri ufalayıp chilin'in üzerine serperken, "Kullanıcı arabirimiyle karşılaştırıldığında, müşteri olması gereken yerde değil," diyordu Willie. "Ama çok yakında olacak. Neden öyle yapıyorsun?"

"Yapmak gerek. Skyline âdetlerinden biri."

"Mecburi mi?"

"Evet. Yapmazsan chili polisi tarafından tutuklarsın." Willie şaşkın görünüyordu. "Dalga geçiyorum kuzen," dedi Liz. "Ne istiyorsan onu yap."

Willie çıtır bir isticridyeyi işaret parmağıyla başparmağının arasına aldı.

"Şöyle yap," dedi Liz. Bir avuç dolusu çıtır isticridyeyi avcunun içinde ufalayıp chilin'in üstüne serpti. "Fazla düşünme."

17 Kıyma, kırmızı fasulye, acı biber, soğan ve çeşitli baharatlarla hazırlanan Meksika'ya özgü bir tencere yemeği. -çn.

“Özel dersler verdiğini bilmiyordum,” dedi bir ses.

Liz, konuşanın Darcy olduğunu kafasını kaldırmadan da anlamıştı ama yine de kaldırıp baktı. Eliyle masanın karşı tarafını işaret ederek, “Kuzenim Willie şehir dışından ziyaretimize geldi,” dedi.

Darcy elini öne uzattı. “Ben Fitzwilliam Darcy.”

Willie ayağa kalktı, Darcy’nin elini sıkarken, “Will Collins,” dedi.

Liz dalga geçer bir tavırla, “Buranın müdavimi misin?” diye sordu Darcy’ye.

“Haftada bir kezden fazla gelmemeye çalışıyorum,” diye karşılık verdi Darcy. Dümdüz olan karnına vurdu. “Her şey yeteri kadar.”

“Senin Skyline’ı seveceğin aklıma gelmezdi,” dedi Liz. “Konuklarımızı buraya mutlaka getiririz ama Cincinnati’de büyümeyenler burayı pek sevmezler.”

Darcy, yüzündeki kibirli ifadeyle, “Hakkımda bilmediğin çok şey olduğuna dair anlaşıştık,” dedi. Willie’yi başıyla selamladı. “Afiyet olsun.” Bir dakika sonra gitmişti.

Bölüm 34

BAYAN BENNET VE farklı kombinasyonlarla bir araya gelen kızları çoğu akşamlarını, ilk kat merdiveninin arkasındaki küçük odada toplanıp televizyon seyrederek geçirirlerdi. Bayan Bennet’in o özel akşamdaki eşlikçileri Liz, Mary ve Margo halaydı. Jane, Chip’in evine gitmek zorunda kalmıştı. Kitty ve Lydia spor salonundaki arkadaşlarından birinin doğum günü partisine davet edilmişlerdi. Liz pastanın nasıl olacağını sormadan edememiş ve badem unuyla hindistan cevizi yağından yapılacağını öğrenmişti.

Bazı insanlar televizyon izlerken örgü örmekten hoşlanırdı, Bayan Bennet ise ev eşyaları kataloglarını incelemeyi severdi; dikkat çekici bir şey bulamadığında sayfaları hızla çevirip hışırdatırdı, bulduğunda duraksardı, sonra işaret parmağını ciddiyetle yalayıp kataloğu tekrar hışırdatırdı. Bu hışırtı, Liz'in çocukluğundan hatırladığı en önemli seslerden biriydi. Bayan Bennet katalog inceleme alışkanlığı sayesinde, bütün bir bölüm hatta bütün bir sezon boyunca karşısında oturduğu televizyon programlarını aslında “izlemediği” inancını korurdu.

Bayan Bennet ve eşlikçileri bir yemek programının yarısına gelmişlerken, Willie başını küçük odanın içine uzattı. “Yürüyüşe çıkmak ister misin Liz?” diye sordu.

“Ben mi?”

“Güzel bir akşam.”

Liz yere yayılmıştı, sırtını bir koltuğa dayamıştı, omzunun üzerinden önce annesine, sonra da Margo halaya baktı. Willie'ye şehri gezdirerek mecburi görevini yerine getirdiğini düşünmüştü ama o gezinti sayesinde Willie'nin özel arkadaşı olmuştu ve bu çok rahatsız edici bir durumdu.

“Liz ve Jane her sabah koşuya çıkıyorlar,” dedi Bayan Bennet. “Bence yarın onlara katılmalısın Willie.”

“Üç kişi koşmak biraz tuhaf olur,” dedi Liz. Bunu der demez kabalık ettiğini fark etti. “Fakat yürüyüşe çıkabiliriz. Gelmek ister misin Mary?”

Mary hayır anlamında başını salladı.

Liz, Willie'nin, fahişelerle ilgili konuşmayı tekrar gündeme getireceğinden korktu. Belki de Willie, Liz'in o sohbeti kimseye anlatmayacağından emin olmak istiyordu. Fakat dışarı çıktıklarında Willie'nin aklında böyle bir şey olmadığı anlaşıldı.

Grandin Yolu'ndan sola döndüklerinde, “Umarım burada sıklımıyorsundur,” dedi Liz. “Cincinnati'de yaşamak, Cincinnati'yi ziyaret etmekten daha kolay sanırım.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Willie. Liz, kuzeninin sadece onun söylediği şeyi onayladığını düşünüp sinirlenmemeye çalıştı. “Yarın yapmam gereken bazı işler var,” dedi Willie. “Bana bir kafe önerebilir misin? Evdeki internet bağlantısı yerlerde sürünüyor.”

“Hyde Park Square’de Awakenings denen bir yer var,” dedi Liz. Günün aşırı sıcaklığı kaybolmuştu ve dışarıda olmak insana iyi geliyordu. Etrafta ağustos böcekleri ötüyordu. “Üniversiteden mezun olduğum yaz, New York’ta Jane’in yanına taşınmadan önce birkaç aylığına buraya gelmiştim,” dedi Liz. “Bir akşam Mary’le birlikte, yiyecek bir şeyler almak için bir Çin restoranının önünde bekliyorduk. Beklerken Yirmi Soru oyunu oynuyorduk. Cep telefonlarımızın olmadığı zamanlardan bahsediyorum. Neyse, ben Cincinnati’de yaşayan birinin adını tahmin etmeye çalışıyordum. Yirmi soru hakkımın hepsini kullanmıştım ama cevabı bulamamıştım. Üstelik Yirmi Soru oyununda gayet iyiyimdir.” Liz bu kadar önemsiz bir konuda böbürlendiği için kendine güldü. Willie gülmedi. Liz devam etti. “Mary cevabın ben olduğumu söylemişti. Mary’nin aklındaki insan bendim ama ben kendimi tahmin edememişim. Acayip kızmıştım. ‘Ben Cincinnati’de yaşamıyorum! New York’ta yaşıyorum!’ demiştim.”

Liz ve Willie minyatür bir şatonun önünden geçiyorlardı, şatonun küçültülmüş hali bile en az yedi yüz metrekareydi. Liz konuşmaya devam etti. “Ben bir Cincinnati fırsatçısıyım sanırım. New York’tayken Orta Batılı kartımı oynuyorum ama buraya geldiğimde kendimi yabancı biri kabul ediyorum.” Willie cevap bile vermeden önce, Liz aslında hiç umursamadığı birine içini döktüğü için hüznüldü. Fakat Willie’den gelen karşılık Liz’in beklediğinden daha hayal kırıcıydı.

“Yediğimiz chili,” dedi Willie. “Güzeldi ama geçirip duruyorum, tadı sürekli ağzımda.”

“Bu herkese olur,” dedi Liz. “Buna yediğinin ağzına geri gelmesi diyorlar.”

Bölüm 35

LIZ VE JANE sabah koşusuna çıkarlarken cep telefonlarını yanlarına almıyorlardı. Liz, sabah kahvaltısını yapıp duş almak için üst kata çıkana kadar, Jasper'dan gelen mesajları görmedi. **Harika bir fikrim var beni ara**, diyordu ilk mesaj. **Neden bir dâhi olduğumu öğrenmek istemiyor musun?** diyordu ikincisi. Jane banyoya girip küvetin kenarına oturdu. Üstünde hâlâ terli şortu ve kolsuz t-shirtü vardı.

Jasper ikinci çalışta telefonu açtı. Önce selam bile vermeden, “Cincinnati squash’ın başkenti sayılır öyle değil mi?” diye sordu. “Spor olandan bahsediyorum, yemek olandan değil.”¹⁸

“Evet, anlamıştım,” dedi Jane.

“Her yıl inanılmaz sayıda çocuk squash oynamak üzere Sarmaşık Birliği¹⁹ okullarına gönderiliyor. Cincinnati bunu neden yapmıyor?”

“Güzel soru,” dedi Liz.

“Sence bu konu iyi bir makalede yer almayı hak etmiyor mu?”

Liz iki saniye içinde, *Patrondan-nasıl-zam-istenir makalemi bitirdikten hemen sonra “Cesaretli Kadınlar” köşemi yazmak zorundayım*, diye düşündü. *Ama Cincinnati’yle ilgili bir yazı göndermek eğlenceli olabilir*, dedi sonra kendi kendine. *Spor hakkında çok az şey yazdığım düşünülürse kendime meydan okumuş da olurum*. Liz büyürken squash oynamamıştı ama Seven Hills’de bu sporu yapan bir sürü çocuk vardı.

18 *Squash*, İngilizcede hem duvar tenisi hem de kabak anlanına gelir. –çn.

19 Ivy League: Amerika Birleşik Devletleri’nin kuzeydoğusunda bulunan sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu birliktir. Başlangıçta spor birliği olarak kurulmasına rağmen zamanla daha geniş bir anlama kavuşmuştur. Günümüzde akademik mükemmellik, öğrenci alımında seçicilik ve sosyal elitizmle bağdaştırılan birliğin üye okulları, dünyanın en prestijli ve en iyi üniversiteleri olarak kabul edilir. –çn.

“Oraya gelip seni bir otele atmak için bahanem olur, masrafları dergi öder, herkes kazanır, öyle değil mi?” dedi Jasper.

“Ah,” dedi Liz. “Öyle.” Jasper’ın makaleyi kendisi için istediğini yeni anlamış ve biraz rahatsız olmuştu.

“Ayrıca, şu meşhur Bennet yemeklerinden birine de katılırım,” dedi Jasper. “Seni de babaevinde görmüş olurum.”

Yıllar önce, Bennet ailesi Rockefeller Center’daki Noel ağacının ışıklarının yakılmasını izlemek için New York’a gitmişti. Jasper bu ziyaret sırasında Bay Bennet, Bayan Bennet, Kitty ve Lydia ile tanışmıştı. O sıralar on dört yaşında olan Kitty, Liz’den Rockettes gösterisi için bilet istemek yerine, doğum kontrol hapları için nasıl reçete alabileceğini sormuştu. Kitty’ye nazaran hâlâ masum olan Lydia’nın tek derdi, Bloomingdale’den, arkasında BLOOMIE’S yazan iç çamaşırları almaktı. Jasper’ı bir pazar kahvaltısında ailesiyle tanıştırmak Liz için kışkırtıcı fakat tatmin etmeyen bir deneyim olmuştu. Liz seneler içinde buna benzer duyguları defalarca yaşamıştı: *Erkek arkadaşım sayılabilecek adamlarla tanışın lütfen!* Liz ailesine bunları söylememişti elbette. Annesinin meraklı sorularına, Jasper’la sadece arkadaş olduklarını söyleyerek cevap vermişti.

“Bana o çirkin iç çamaşırlarını göndermeden önce de bir aile yemeğine katılabilirdin,” dedi Liz telefonda.

“Artık bunu aşman gerek Nin,” dedi Jasper. “Daha önce Cheng Zhou adında bir çocuk duydun mu?”

“Hayır.”

“Çocuk bir dâhi. On bir yaşında. Çin göçmeni bir ailenin oğlu. Akıl almaz squash puanları topluyor.”

“İlginç. Ben bu sporu zengin ve beyaz insanlarla bağdaştırıyorum nedense.”

“Gördün mü?” dedi Jasper. “Doğduğun şehir hakkında senden daha fazla şey biliyorum.”

Bölüm 36

LİZ BABASININ ÇALIŞMA odasına girdi. “Sence annem alışveriş bağımlısı mı?”

“Hiç şüphesiz.” Çalışma masasında oturan Bay Bennet’in sesi sakindi.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Liz.

“Ben de yapmıyorum.”

“Sence bu konuda bir şeyler yapmamız gerekir mi?”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Onu bir psikiyatriste götürmek gibi.”

“Annenin böyle bir şeyi kabul edeceğini düşünüyor musun?”

Liz iç geçirip kollarını birbirine kavuşturdu. Jane’in yogaya sarılmasından çok daha önce, Bay Bennet kendini günlük hayatın streslerinden sakınmak için bir tür Zen durumuna filan mı geçmişti? Yoksa ailesinin kusurlarından yeterince sıkılıp kendini daha fazla yormamaya mı karar vermişti?

Margo halanın ilk kattan gelen sesi duyuldu. “Fred, annemin eskiden yemek odasına astığı aynaya ne oldu?”

“Odadan çık ve kapıyı kapat,” diye fısıldadı Bay Bennet. “Çabuk ol. Halana nerede olduğumu bilmediğini söyle.”

Bölüm 37

JANE SON DAKİKADA Chip’e akşam yemeği davetine Kuzen Willie’nin de dahil olup olamayacağını sordu. Willie’yle Margo ertesi sabah California’ya dönüyorlardı ve Jane onlarla yeterince ilgilenemediği için kendini suçlu hissediyordu.

Chip, Oakley’de, inşaatı yakın zaman önce tamamlanmış bir binada yaşıyordu. Bina Skyline’dan fazla uzakta değildi. Liz eve girer girmez, dekorasyonun lüks bir havalimanını anımsattığını düşündü –geometrik desenleri olan bir halı, duvarda asılı zararsız baskı tablolar, pek de rahat görünmeyen şık koltuklar, sandalyeler– ve Chip’in bu daireyi mobilyalı mı kiraladığını merak etti.

Chip, Liz’i selamlayıp yanaklarından öperken, “İçeri gel, içeri gel,” dedi. Tavrında eniştelere özgü bir şey vardı. Sonra içten bir şekilde Willie’nin elini sıktı. “Gelebildiğin için çok mutluyum,” dedi. Liz’in Chip’ten en çok hoşlandığı an buydu. “Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?” diye sordu Chip. “Caroline meşhur sangriasından yaptı. İçkinin tatlılığına aldanmayın sakın. Ölümcüldür.”

“Bazı insanlar Caroline için de aynı şeyi söylüyorlar,” diye fısıldadı Liz, Jane’e. Ablasının endişeli ifadesini görünce ekledi. “Özür dilerim.”

Yemek odasında dokuz kişi için hazırlanmış bir cam masa vardı. Masanın başına iki sandalye koyulmuştu. Sandalyelerden biri, yemeğe sonradan davet edilen Willie için eklenmiş olmalıydı. Bir büfenin üstüne kurulmuş barın arkasında duran Caroline, Charlotte Lucas’a, Keith’e ve siyahi güzel bir kadına içki servisi yapıyordu. Liz, Lucasların barbekü partisinde Keith’le tanışmıştı. Siyah kadının Keith’in San Diego’da yaşayan nişanlısı olduğunu tahmin etti. Bu tahmin, tanışma töreni sırasında doğrulandı. Liz insanlarla tanışılırken, balkona açılan cam kapının arkasında duran Fitzwilliam Darcy’yle beklenmedik ve çok güçlü bir göz temasında bulundu.

Darcy sırtını aşağıdaki caddeye dönmüştü, kollarını balkon korkuluğuna koymuştu, sağ elinde sangria kadehi vardı. Yerel bir alışveriş merkezinin kataloğundaki modellere benziyordu. Evet yakışıklıydı, fakat gereksiz ve akıl almaz bir şekilde kibirliydi.

İkisi de gülümsemediler. İkisi de gözlerini birbirlerinden kaçırmadılar. Liz, Darcy'nin balkonda yalnız olduğunu fark etti. Bu ne tuhaf bir adamdı.

Liz adamın yanına gitmesi gerektiğini hissetti. Bu bir partide tek başına duran bir adamı yalnızlığından kurtarmak isteyen bir şefkat duygusu muydu yoksa kökünde düşmanlık olan bir dürtü müydü? Liz emin değildi ama sürgülü cam kapıyı yana çekip balkona çıktı. Balkonda iki ferforje sandalyeden başka eşya yoktu.

“Bu güzel yaz akşamının tadını mı çıkarıyorsun?” diye sordu Liz. Saat yediyi geçmişti ama havada hâlâ yoğun bir nem vardı. Darcy gözlerini kırptı. Liz konuşmaya devam etti. “İster inan ister inanma ama Orta Batı yazlarını her zaman sevmişimdir,” dedi. “Ağustos böceklerinin sesinden bile hoşlanıyorum.”

Darcy sangriasından bir yudum aldı. “Hoşlandığından eminim.”

“Sana Cincinnati hakkında önemli bir sır vereyim,” dedi Liz. “Burada inanılmaz sayıda squash şampiyonu yetişiyor. Bunu biliyor muydun?”

“Evet,” dedi Darcy. “Biliyordum.”

“Gerçekten mi?” Liz soru dolu gözlerle Darcy'ye baktı.

“Yatılı okuldayken squash oynuyordum.”

Liz gülümsemesini gizleyemedi. “Tabii ki oynuyordun. Hangi yatılı okula gittin.”

“Exeter denen bir okul.”

Liz biraz gücenerek, “Evet, o okulu biliyorum,” dedi. “Üniversiteyi nerede okudun?”

“Körfez Bölgesi'nde.”

“Berkeley? Stanford?”

“Stanford.”

“İnsanların bunu neden yaptığını hiç anlayamamışımdır,” dedi Liz. “Mesela, ‘Üniversiteyi New Haven’da okudum,’ ya da

‘Üniversiteye Boston’da gittim.’ Aldığın yüksek kaliteli eğitimden haberdar olursam gözümün korkacağını ve düşüp bayılacağımı filan mı sanıyorsun?”

Darcy omuzlarını silkti. “Böylesi daha az gösterişçi gibi geliyor.”

“Aslında *çok daha* gösterişçi! Bilmelisin ki Stanford diploma ile baş edebilirim. Barnard’da okudum. Yine bilmelisin ki son yirmi yıldır New York’ta yaşıyorum. Jane de öyle.”

Darcy sakince, “Evet,” dedi. “Charlotte’ın evinde söylemiştin. Aynı sohbede *Mascara*’nın seni Suudi Arabistan’a gönderdiğinden, orada bir çarşaf giyip baş örtüsü taktığından da bahsetmiştin.”

Darcy’nin bunları hatırlaması her nedense rahatsızlık vericiydi. “Ah,” dedi Liz. “Sanırım bunları konuşmuştuk.”

“Belki de seni dikkatle dinlediğimin farkında değildin.”

“Hangi yıl mezun oldun?” diye sordu Liz. “Yaşlarımız birbirine yakın sanırım.”

“Üniversiteyi doksan yedide bitirdim.”

“Öyleyse çok yakın bir arkadaşım ile aynı dönemdeydin. Jasper Wick’i tanıyor musun?”

“Evet,” dedi Darcy, bu tesadüften etkilenmemiş gibiydi.

“Bu dikkate değer bir şey değil mi sence?” diye sordu Liz.

“Aslında değil.”

“Gerçekten mi? 2013 yılında Cincinnati’deyiz. Ve sen doksanların ortasında, California’da, benim en yakın arkadaşım ile birlikte üniversiteye gitmişsin.”

“Sosyoekonomik tabakaların mekanizması budur. İkimizin birçok ortak tanıdığı olduğundan eminim. Fakat şahsen bu yeni oyunun sıkıcı olduğunu düşünüyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Liz. “Seni sıktığım için çok özür dilerim.”

Darcy, Liz'in onu sıkmadığını söylemedi, hiçbir şey söylemedi.

"Jasper squash oyuncularıyla ilgili bir makale yazmak için Cincinnati'ye geliyor," dedi Liz. "Belki de bir buluşma ayarlamalısınız."

"Programımın buna izin vereceğini zannetmiyorum."

"Jasper'dan hoşlanmıyor muydun?"

"Arkadaş değildik." Darcy'nin detay vermeye istekli olmayışı, bir açıklama ya da sebep sunmaya ihtiyaç duymayışı sinir bozucuydu. Eğer Darcy görgü kurallarından habersiz bir adam olsaydı, uzlaşmadan kaçınması insanı bu kadar rahatsız etmezdi ama Darcy'nin görgüsüz olmadığı da apaçık ortadaydı.

"Aynı kıza mı âşıktınız?" diye sordu Liz.

"Caroline senin sorgulama düşkünlüğünden bahsetmişti."

"Bazı insanlar soru sormanın dostluk ve nezaket belirtisi olduğunu düşünürler. Ayrıca, ben bir gazeteciyim."

"Bu meslek sana burnunu her şeye sokman için profesyonel bir gerekçe veriyor, belki de bu yüzden gazeteci olmuştundur." Darcy sangriasından bir yudum daha aldı, mor sıvının küçücük bir damlası adamın dudağında kaldı, Darcy damlayı diliyle yaladı, "İzninle," dedi sonra, başını eğdi ve Liz'i balkonda tek başına bırakarak içeri girdi.

Bölüm 38

AKŞAM YEMEĞİ, HER konuğun bizzat seçeceği malzemelerle hazırlanacak pizzalardan oluşuyordu. Malzemeler itinayla yan yana dizilmişti: Güneşte kurutulmuş domates, taze fesleğen ve ev yapımı salam. Liz bu rahat ziyafet menüsünden çok hoşlanmıştı.

Fakat konuklar eve geldiğinde, Chip'in henüz pizza hamurunu hazırlamadığı ortaya çıktı. Chip, hamurun hazırlandıktan sonra bir saat dinlenmeye bırakılması gerektiğinden de habersizdi. Bu yetmiyormuş gibi, mutfaktaki fırına aynı anda sadece dört pizza yerleştirilebiliyordu. Konuklar yemek masasına oturduğunda saat onu geçiyordu ve pizzaların yarısı soğuktu. Liz kendini Willie'yle Jane'in arasında otururken buldu. Her nedense, Jane'in diğer yanında Chip değil Darcy vardı. Liz, Darcy'le balkonda yaptığı sohbet sırasında kendini utanç verici bir duruma düşürüp düşürmediğinden emin değildi. Bundan sonra Darcy'le sohbet etmekten kaçınmaya karar verdi.

Willie, yemeğin bir noktasında, "Bu akşam çok güzel görünüyorsun," dedi Liz'e. Liz, bu iltifatı tuhaf değil sevimli bulacak kadar sarhoştı, zira içtiği sangria gerçekten çok sertti.

"Teşekkürler kuzen," dedi Liz. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Pizzalar bittikten sonra Jane, Liz ve Charlotte masadaki tabakları kaldırdı. Charlotte mutfak lavabosunun başında, "Balkonda Darcy'yle flört mü ediyordunuz?" diye sordu Liz'e.

"Aman Tanrım. Hayır," dedi Liz. "Tam tersi. Üstelik onun Caroline'la çıktığından adım gibi eminim."

"Gerçekten mi?" dedi Charlotte. "Bunu bilmiyordum."

Caroline masada Darcy'nin yanında oturuyordu ve yemek boyunca zehirli bir sarmaşık misali adama doğru kıvrılıp onunla sohbet etmişti.

Tatlı olarak brownie ve Graeter's marka dondurma servis edildiğinde, Jane, Liz'in kulağına eğilip, "Chip bana bir dağ bisikleti aldı," dedi, memnun görünmüyordu.

Liz, Jane'e baktı. "Hoş bir şey yapmış," dedi. Tudor'daki akşam yemeği sırasında, Chip şehrin büyük bir bölümünü bisikletle dolaştığından bahsetmişti.

Jane başını salladı. “Pahalı bir şeye benziyor.”

“Maddi gücü yetmeseydi bisikleti almazdı. Kusura bakma ama Chip senden gerçekten hoşlanıyor Jane.”

“Belki de problem budur,” dedi Jane. “Belki de Chip’in beklentileri çok yüksektir.”

Liz güldü. “Sana pahalı bir bisiklet aldığı için onunla yatmak zorunda olduğunu mu düşünüyorsun? Bunu haftalardır yaptığınızı zannediyordum.”

“Bu kadar pahalı bir hediye vermek için çok erken bence.”

“Biraz rahatla ve şımartılmanın tadını çıkar lütfen,” dedi Liz. “Sonuçta pırlanta yüzük filan almadın.”

“Bak onu kesinlikle kabul ederdim,” dedi Jane. Bir an duraksadıktan sonra –masanın karşı tarafında oturan Keith, siyahi kadın ve Chip, Keith’in geçen gün gördüğü “ateşli” bir apandist ameliyatından bahsediyorlardı– ekledi. “Sence bisiklet bende mi kalmalı?”

“Evet,” dedi Liz. “Chip’le birlikte bisiklet sürmeye git. Biraz eğlen.”

Tuvaletten dönen Willie konuklara katıldı ve masadaki dondurma kâsesini göstererek, “Şu meşhur karadut dondurması mı? Biraz alabilir miyim?” dedi.

Liz kâseyi Willie’ye uzattı. “Sadece Cincinnati’deyken,” dedi.

Liz, Darcy’le bir daha –ne bu gece ne de sonsuza kadar– sohbet etmeme kararı almıştı ama ev sahibi ve konuklarla birlikte balkona çıkmak zorunda kaldı, kendini konuşmaktan kaçındığı adamın birkaç santim uzağında buldu. Liz her şeye rağmen sessiz boşlukları dolduran ve yabancılara gülümseyen biriydi. “Pizzan nasıldı?” diye sordu Darcy’ye.

“Şu çok sevdiğin ağustos böceği sesi var ya,” dedi Darcy. “Erkek ağustos böcekleri karın kaslarını sıkarak o sesi çıkarıyorlar.”

Balkon sohbetlerinin altında ağustos böceklerinin sesi duyuluyordu. “Bunu tıp fakültesinde mi öğrendin?” diye sordu Liz.

Darcy nadiren gösterdiği gülümsemelerinden biriyle karşılık verdi. “Wikipedia’ya baktım. O ses çiftleşme çağrısıymış.”

“Ne kadar romantik,” dedi Liz.

“Bu arada, Jasper Wick için kötü şeyler dilemiyorum,” dedi Darcy. “Herkes geçmişini bir kenara bırakma hakkına sahip olmalı.”

Liz keskin gözlerle Darcy’ye baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Jasper’ın Stanford’dan atıldığını biliyorsundur sanırım.”

Ne? diye düşündü Liz. Bir şey söylemedi. Gerçekten şaşkın görünen Darcy ekledi. “Bilmiyor muydun?”

“Doğrusunu istersen bu konuda konuşmamıştık.”

Liz ve Darcy gölgeli yaz gecesinde birbirlerine baktılar. “Jasper’ın senin en iyi arkadaşın olduğunu söylememiş miydin?” diye sordu Darcy.

“Okuldan niye atıldı?”

“Onun adına konuşmamalıyım,” dedi Darcy. “Ama okuldan atılmasının sebebi bir sır da değildi. Kampüste büyük karışıklığa neden oldu.”

“Uyuşturucu mu?” diye sordu Liz. “Sınavda sahtekârlık mı?”

Darcy’nin yüzünde sabırsız bir ifade belirdi. Liz’le arasında konuşulmamış bir yumuşama olduysa bile etkisini kaybetmişti. “Bu soruları Jasper’a sormalısın,” dedi Darcy.

Bölüm 39

“HOŞÇAKAL DEMEYE GELDİM Lizzy,” dedi Kuzen Willie. “Seni tekrar görmek çok güzeldi.”

Liz çalışma masasındaydı. Kathy de Bourgh'ün basın danışmanına e-posta yazıyordu. Liz günler önce on dakikalık görüşme fırsatını kaçırdığından beri, basın danışmanı onun bütün yalvarışlarını görmezden geliyordu. “Seni görmek de güzeldi,” dedi Liz, kuzenine. Mary, mucizevi bir şekilde, Margo’yla Willie’yi havalimanına götürmeyi kabul etmişti ve Liz çok yakında gideceğini bildiği kuzenine karşı cömert davranıyordu.

Willie, Liz’in sandalyesinden sadece birkaç adım uzakta durdu, yüzünde ciddi bir ifade vardı, gergin görünüyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Liz.

Willie cevap vermek yerine öne eğildi ve dudaklarını Liz’in dudaklarına yapıştırdı, öpüşmeyi uzatmak istermişçesine ağzını açtığı anda, Liz’in şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Dehşete düşen Liz başını hızla geri çekti.

“Ah Willie...” Liz öfkeliydi ama bu durumu komik de bulmuştu. Kendini şimdiden zalim ve soğuk biri gibi hissediyordu. Jane’e ya da Jasper’a bir komedi sahnesi gibi anlatabileceği anlardan birini yaşıyordu. Yine de kendini toplamalı ve bu durumdan ağırbaşlı ve zarif bir şekilde kurtulmayı başarmalıydı.

“Masallardaki prenslerden biri olmadığımı biliyorum,” dedi Willie. “Ama ikimiz iyi anlaşıyoruz, birbirimizi iyi tanıyoruz ve sen neredeyse kırk yaşındasın.”

“Jane neredeyse kırk yaşında. Ben otuz sekiz yaşındayım. Willie, Tanrı aşkına, sen benim kuzenimsin.”

“Kan bağımız yok. Çocuklarımız utanç lekeriyle filan doğmayacaklar.” Değil Willie’den, herhangi bir adamdan çocuk sahibi olmak istemeyen Liz bu farazi çocuklar bahsine çok öfkelenmişti. “Beni dinle Liz,” dedi Willie. “İkimiz de akli başında insanlarız. Güllerin ve çikolataların amacım asla anlayamadım. Senin de anlamadığını tahmin ediyorum. Fakat sana sadık olacağım. İşine saygı göstereceğim. Senin de benim işime saygı gös-

tereceğinden eminim. Uzun çalışma saatlerimden şikâyetçi olan bir kadın istemiyorum. Bence birlikte olmayı denemeliyiz, bunu kendimize borçluyuz.”

“Sadece meraktan soruyorum,” dedi Liz. “Cincinnati’ye bana asılmak için mi geldin?”

“İkimiz her zaman çok uyumluyduk Liz,” dedi Willie. “Margo da annen de harika bir çift olacağımızı düşünüyorlar.” Willie elini Liz’in omzuna koydu.

Liz kuzeninin elini hemen itti, ayağa kalktı ve kollarını birbirine kavuşturdu. “Biz bir çift *değiliz*,” dedi. “Eğer bir çift olmamızı istediğim izlenimine kapıldıysan yanılmışsın.” Ses tonunu yumuşatarak ekledi. “Birkaç yıl içinde harika bir kadınla karşılaşacaksın ve benimle birlikte olmadığına şükredeceksin.”

“Sen kimseyle karşılaşmamışken benim karşılaşacağımdan nasıl emin olabilirsin?”

Liz, sorudaki iğneleyici imayı duymazdan gelerek, “Hayatım hakkında bilmediğin çok şey var,” dedi.

Willie iç geçirdi, incinmiş değil sinirlenmiş görünüyordu. “Şu kuzen meselesi seni bu kadar çok mu rahatsız ediyor? Büyürken neredeyse hiç görüşmedik.”

“Evet. Rahatsız ediyor.”

“Sana düşünmen için birkaç gün verebilirim,” dedi Willie. “Seni bu hafta sonuna doğru arayacağım. California’ya döndükten sonra.”

“Hayır Willie. Kardeşlerimden herhangi birine asılmanın da zaman kaybı olacağını şimdiden söyleyebilirim.”

Willie ellerini kalçalarına koydu. “Ne kadar zengin olduğumu biliyor musun?”

“Gitmen gerek.” Liz, kuzenine veda ederken ona sarılmayacaktı. Adamın inatçılığı saldırgan bir hal almıştı.

Willie merak dolu gözlerle Liz'e bakıyordu. Belki, diye düşündü Liz, kendisinin onun kafasında kurduğundan farklı bir kimliği ve amaçları olduğunu ilk kez fark ediyordu. "Otuz sekiz yaşında olmakla kırk yaşında olmanın arasında büyük bir fark olduğunu düşünmen komik," dedi sonunda.

Bölüm 40

LIZ, OLANLARI İLK önce Jane'le paylaşmak istiyordu ama Jane yoga dersindeydi. Jasper ikinci kişiydi fakat geçen akşam onun Standford'dan kovulduğu iddiasını duyan Liz bu konuda hâlâ huzursuzdu. Liz kendini üçüncü kattaki banyoya kapattı, çünkü Kuzen Willie en azından birkaç dakika Tudor'da olacaktı. Liz banyonun zemininde oturdu ve Charlotte Lucas'a mesaj gönderdi:

Kuzen Willie az önce beni öptü ıyyk!!!!

Bir dakikadan daha az zaman sonra telefonun ekranında Charlotte'ın cevabı belirdi:

Nasıl yani, ÖPÜŞÜR gibi mi öptü?

Evet. Bu adamın sorunu ne? Yoksa bende mi bir sorun var?

Bu ÇOK acayip. Willie şeker bir inek ama siz kuzensiniz?!? Birkaç saniye sonra bir mesaj daha geldi. Bu akşam buluşup bir şeyler içelim mi?

Evet! Yazdı Liz. Zula? Başka bir yer? Zamanı sen belirle.

Sonra Jasper'ı aradı.

"Cincinnati'de mi yoksa 21c'de mi kalmalıyım?" diye sordu Jasper. "Fiona şu anda Cincinnati biletimi ayırtıyor."

"Silikon Vadisi dâhilerinden Kuzen Willie ziyaretimize gelmişti ya," dedi Liz. "Az önce bana asıldı!"

Jasper güldü. “Mısırlı firavunlar gibi takılırsınız.”

“Dalga geçmiyorum. Dilini ağzıma soktu.”

“Hoşuna gitti mi?”

Liz bir saniye sonra ağzından çıkacakları söylemeyi hiç planlamamıştı ama her nasılsa, “Stanford’dan kovulmadın değil mi?” diye soruverdi.

Uzun bir sessizlik oldu. “Ne diyorsun? Bu *nereden* çıktı şimdi?”

“Özür dilerim.” Liz o ana kadar kovulma meselesinin gerçek olduğuna inanmıyordu. Darcy’nin Jasper’ı başka biriyle karıştırdığını düşünüyordu. “Ben... burada Fitzwilliam Darcy isimli bir adamla tanıştım. Sanırım ikiniz...”

Liz cümlesini tamamlayamadan, “Darcy, Cincinnati’de mi yaşıyor!” diye sordu Jasper. “Orada ne yapıyor?”

“Büyük bir felç merkezinde beyin cerrahı olarak çalışıyor.”

Jasper acı acı güldü. “Hiç şaşırmadım. O herifte yirmi yaşından beri tanrı kompleksi var. Tam bir şerefsiz.” Jasper nadiren bu kadar ciddi gücenirdi, sık sık şikâyet eden bir adamdı ama şikâyetlerinde alay ve hatta sevimlilik bulunurdu. “Stanford’da olanların çoğu Darcy’nin hatasıydı. Bunu sana söylemedim sanırım.”

Bu doğruydı. Liz ve Jasper, Stanford’da olanlar hakkında hiç konuşmamışlardı. Liz bundan emindi. Aslında, Liz bunca zaman boyunca, okulun ve orada geçirdiği yılların Jasper için duygusal bir yol gösterici olduğunu düşünmüştü. Jasper, mezuniyet yüzüğüne ek olarak, sonbahara denk gelen hafta sonlarında, rengi iyice solmuş kırmızı Stanford kazağını giyerdi. Evinin salonunda dönem arkadaşlarıyla birlikte çektiirdiği çerçeveli bir fotoğraf vardı. Liz o yakışıklı, mavi ceketli, çocuk kravatu takmış atletik adamların hiçbirleriyle tanışmadığını o anda fark etti. New York, Liz’in Barnard’daki sınıf arkadaşlarıyla doluydu ama Jasper’ın okul arkadaşlarının Batı Kıyısı’nda yaşıyor olmaları Liz’e tuhaf görünmemiştir.

“Cincinnati’ye geldiğimde sana bütün hikâyeyi anlatacağım,” dedi Jasper. “Bu konuyu düşünmek bile canımı sıkıyor.”

“21c’de kalmalısın,” dedi Liz. “Ben orada hiç kalmadım ama çok havalı bir yer olduğunu duydum.”

“Darcy’le arkadaş olmamışsındır umarım,” dedi Jasper. “O herifin ayakkabılarını yalamasına bile izin vermem.”

Jasper’la yakınlaşmak uzak düşmekten çok daha iyiydi. Liz rahatladı. “Merak etme,” dedi. “Ben de öyle düşünüyorum.”

Bölüm 41

LİZ’LE JASPER’IN YAPTIĞI nahoş sohbetin tek iyi tarafı, Liz’i Kuzen Willie’yle yaşadığı şeyi düşünmekten alıkoymasıydı. Bununla birlikte, telefon konuşması bittikten sonra, Willie’yle yaşananlar ve Jasper’ın Stanford’dan kovulmuş olduğu gerçeği Liz’in içinde çok daha büyük bir karmaşa yarattı. Liz izin istemeden annesinin arabasını aldı ve aklmda belli bir istikamet olmadan evden ayrıldı. Birkaç dakika sonra, manikür-pedikür yaptırmak düşüncesiyle Rookwood Pavilion’un otoparkına girdi. Aradan bir saatte fazla zaman geçtikten sonra, manikür-pedikürün yanı sıra saçının sekiz santimini de kaybetmiş bir halde salondan çıktı. *Mascara*’daki iş arkadaşlarının bu kat kat kesilmiş saç modelinden hiç etkilenmeyeceğinden hemen hemen emindi.

Lydia ve Kitty egzersiz kıyafetleri içinde mutfak masasında oturuyor ve kurutulmuş organik dana eti yiyorlardı. Liz arka kapıdan eve girdiğinde, “Kuzen Willie’nin şehvetinden kaçmak için Tanık Koruma Programı’na mı girdin?” dedi Lydia.

“Saç kesimini beğendim,” dedi Kitty. “Birkaç yıl önce bu model sana hiç yakışmazdı ama yaşın arttıkça elmacık kemiklerin belirginleşti.”

Liz, Lydia'ya baktı. "Sen Willie'yi nereden biliyorsun?"

"Annem kafayı yiyor," dedi Lydia. "Bilgin olsun."

Lydia konuşurken, mutfakla yemek odasını birbirinden ayıran yaylı kapının diğer tarafından Bayan Bennet'in sesi duyuldu. "O Lizzy'nin sesi mi? Lizzy mi geldi?"

Kapı mutfağın içine doğru açıldı, Bayan Bennet görüldü, telaşlı ve kıpkırmızıydı. "Lizzy, aklından ne geçiyordu Tanrı aşkına? Çocuğun hislerini çok kötü incitmiş olmalısın."

"Anne, Kuzen Willie'yle çıkmam gerektiğini düşündüğünü söyleme lütfen."

"Willie akıllı ve başarılı biri. Sen de seçici olamayacak yaştasın."

"Willie benim..."

"Willie senin üvey kuzenin Elizabeth. Bana akraba olduğunuzu söylemeye kalkma çünkü değilsiniz."

"Ohio'da birinci dereceden kuzenlerin evlenmeleri yasal değil," dedi Liz. Pedikür yaptırırken cep telefonundan internete girmiş ve bu bilgiye ulaşmıştı. İsteksizliğini yasalarla desteklemek istemişti. Bu çeşit evliliklerin California'da yasal olduğunu annesine söylemedi. "Diyelim ki Willie ve ben birbirimize çılgınlar gibi âşık olduk, ki böyle bir şey asla olmayacak, evlenmek için bir avukat tutmak zorunda kalırız."

"Willie'yle evlendiğin için hapse girmen acayip komik olur," dedi Lydia. "Gülmekten ölürüm."

"Peşinde olan başka biri var mı?" diye sordu Bayan Bennet. Kadının sesindeki suçlayıcı ton, Liz'in aklına kırmızı iç çamaşırlarını getirdi. "Eğer varsa kim olduğunu bilmek istiyorum."

Bölüm 42

LIZ VE CHARLOTTE, Zula'da oturuyorlardı. "Tamam, beni öldürme ama Willie'nin iyi bir erkek arkadaş olabileceğini düşünüyorum," dedi Charlotte.

"Onunla hiç sohbet ettin mi?"

"Chip'in evinde biraz konuşmuştuk. Hoş biri."

"Kuzen olma meselesini bir kenara bırakırsak, ki ben asla bırakamam, Willie aşırı derecede kendini beğenmiş biri. Zeki olabilir ama çok sıkıcı, çünkü kendinden başka kimseyle ilgilenmiyor. Şimdi durup düşünüyorum da, bana sorduğu soruların tek amacı, kendisi için uygun bir kız arkadaş olup olmadığını öğrenmekti."

Charlotte dikkatlice Liz'e baktı. "Darcy'yle aranızda CG olmadığından emin misin?"

"Kesinlikle eminim." CG, iki arkadaşın lise yıllarından beri "cinsel gerilim" için kullandığı bir kısaltmaydı. Liz öne doğru eğildi. "Jasper ve Darcy aynı üniversiteye gitmişler ama birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlarmış," dedi. Jasper'ın okuldan kovulduğunu söylemeyi düşündü ama konuyu bütün ayrıntılarıyla bilmediği için bundan vazgeçti. "Jasper sqaush'la ilgili bir makale yazmak için Cincinnati'ye geliyor dedi. "Onunla tanışmak ister misin?"

"Tabii ki isterim. Bir dakika, makale yazmak için mi geliyor dedin?" Charlotte gözlerini devirdi. "Lütfen."

Liz güldü. "Karşı konulamaz biri olduğum için ve benden ayrı kalamadığı için geliyor."

"Bir makale yazacak mı gerçekten? Yoksa bahane mi sadece?"

Liz şarabından bir yudum aldı. "İkisi de."

Bölüm 43

LİZ SAAT ONDA Tudor'a döndü. Bahçe yolunda tanımadığı lacivert renkli bir SUV gördü. Evde kendisinden başka uyanık birileri daha olduğunu anladığı için mutfağın ışığını açık bıraktı. Yemek odasından geçerek giriş holüne gitti. Merdivenin arkasındaki küçük odadan, alçak fakat gayet anlaşılır cilveleşme sesleri geliyordu. Tam o sırada, Lydia odanın kapısında belirdi. "Willie seni öptükten sonra PTSB²⁰ yaşamaya mı başladın?"

"Muhtemelen," dedi Liz.

"İçeri gel," dedi Lydia. Sesi normalde olmadığı kadar sıcaktı. "Seni Ham'le tanıştırayım."

Liz'in internette araştırırken fark ettiği gibi, Ham atletik ve klasik ölçülerde yakışıklı bir adamdı. Fakat Liz, kendisi içeri girerken ayağa kalkan adamın, tahmin ettiğinden çok daha kısa boylu olduğunu gördü. Ham elini uzattı. "Hamilton Ryan," dedi. "Ya da kısaca Ham. Öğle yemeği eti gibi."²¹

"Liz Bennet."

"Yanılmıyorsam New York'ta yaşayan ablalardan biri," dedi Ham.

"Hiç fena değil," dedi Liz. "Akılda tutulamayacak kadar kalabalığız." Eliyle televizyonu işaret etti. Ekranda FBI ajanlarıyla ilgili popüler bir dizinin açılış jeneriği vardı. "Hangi sezon?"

"İlk sezon, ilk bölüm," dedi Ham.

"Öyleyse merak edecek çok şeyiniz var," dedi Liz. "En azından, üçüncü sezonda her şey ortaya çıkana kadar. Ham, bir spor salonun var değil mi?"

20 Post Travmatik Stres Bozukluğu. -çn.

21 Ham: tuzlanıp tütsülenerek hazırlanan domuz eti. -çn.

“Evet.”

“Liz, CrossFit’in ‘kült’ olduğunu düşünüyor,” dedi Lydia.

Ham iyi huylu bir tavırla, “Öyle,” dedi.

“Ben asla böyle bir şey söylemedim,” diyerek itiraz etti Liz.

“Sadece bana uygun bir spor değil.”

“Altı yıl önce bir makale yazmak için sadece bir kez denedi,” dedi Lydia.

“Birden fazla,” dedi Liz.

“Doğru,” dedi Ham. “Bir dergide çalışıyorsun. Çok havalı bir meslek.”

“Gününe göre değişiyor,” dedi Liz.

“Liz, Ham de senin gibi yaşlı,” dedi Lydia. “Yetmişlerde doğmuş.”

Liz ve Ham birbirlerine bakıp güldüler. “Biraz ihtiyar göründüğünü düşünmüştüm zaten,” dedi Liz. “Hangi yıl doğdun?”

“Yetmiş dokuz.”

“Ah, daha çıtır sayılırsın. Ben yetmiş beş doğumluyum. Seattle’dan geldin değil mi?” Ham evet anlamında başını salladı. Liz, Lydia’dan değil internet soruşturmasından edindiği bir bilgiden bahsettiğini o an fark etti. “Yolun nasıl Cincinnati’ye düştü?”

“Uzun lafı kısası, eski bir sevgilinin peşine takılıp buraya geldim.”

“Bu kadar sorgulama yeter,” dedi Lydia. “Artık gidebilirsin Liz.” Ham’le birlikte tekrar koltuğa yerleşmişlerdi, vücutları birbirine değiyordu.

“Ah Lydia,” dedi Ham. “Zarif cümleler kurmayı hiç sevmiyorsun değil mi?” Konuşurken kolunu Lydia’nın omzuna attı. Liz, kardeşinin, nazik, normal ve ayakları yere basan biriyle tanıştığı gibi hayret verici bir düşünceye kapıldı. Böyle bir insanla Lydia’nın ne çeşit ortak noktaları olduğunu anlamak zordu.

“Lydia aile içinde inceliğiyle meşhurdur,” dedi Liz. Lydia cevap olarak orta parmağını gösterdi. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi Liz.

Bölüm 44

BAY BENNET’İ FİZYOTERAPİYE götürme sırası yine Liz’deydi. Araba bahçe yolundan çıkar çıkmaz, “Annen seni Kuzen Willie’yle evlendirmek istiyor çünkü adamın parasının bizi kurtaracağını düşünüyor,” dedi Bay Bennet. “Onu dinleme.”

“Nasıl kurtaracakmış?”

“Anlaşılan o ki hastanede geçirdiğim vakit bize epey pahalıya patlamış.”

“Ne kadar?”

“Seni hiç ilgilendirmez ama madem sordun söyleyeyim. Ameliyat bedeli yüz yirmi iki bin dolar, anestezi hariç. Christ Hastane diye bilinen beş yıldızlı otelin günlük oda fiyatı üç bin dolar. Doktor ücreti denen küçük bir şey var ki o da yedi bin dolar. Devam edeyim mi?”

“Hastane masrafının çoğunu sağlık sigortası karşılamıyor mu?”

“Annenle benim sağlık sigortamız yok. Daha önce ikimiz de ciddi bir rahatsızlık geçirmedik.”

“Aman Tanrım! Sağlık sigortanız yok mu?” Liz o kadar şaşırmıştı ki arabayı kenara çekmeyi düşündü. Fakat sonra ne olacaktı? Hiçbir şey değişmeyecekti ve doktor randevusuna geç kalacaklardı.

“Açık konuşayım,” dedi Bay Bennet. “Eğer Willie hastane faturasını ödemeyi teklif etseydi, bu senin ona katlanman için yeterli bir teşvik olurdu.” Liz’in gitgide büyüyen paniğine rağmen Bay Bennet’in sesi gayet sakindi.

“Öyleyse Lydia, Kitty ve Mary’nin de sağlık sigortaları yok, doğru mu?” dedi Liz. “Bunca zamandır, onların sizin sigortanıza kayıtlı olduğunu varsayıyordum.” Gerçi şimdi düşündüğünde bunun doğru olamayacağını anlıyordu çünkü Mary ve Kitty anne-baba sigortasından yararlanamayacak kadar büyümüşlerdi. Dana Bulvarı’ndan 71. Otoyol’a çıkarken, “Belki de evi ipotek ettirmelisin,” dedi Liz.

“Hayatım, ev zaten ipotekli.”

“Büyükbabamın evi sana bir dolar karşılığında sattığını sanıyordum.”

“Bu otuz yıl önceydi ve biz yedi kişiyiz. Kardeşlerini ve aneni çok uzun zamandır şımartıyorum.”

“Evi ne zaman ipotek ettirdin?”

“Sekiz yıl mı? On mu?” Bay Bennet bu sayıları, Avrupa’ya en son ne zaman gittiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi telaffuz etmişti.

“Annemle senin bir yatırım danışmanınız var mı?”

“Bizim yatırım danışmanımız benim.”

“Bay Meyer ne yapıyor?”

“Vergi işlerimizle uğraşıyor ama pek başarılı olduğu söylenemez. Adamın beceriksizliğine o kadar uzun zamandır katlanıyorduk ki bir başkasına gitmek ihanet olurmuş gibi geliyor.”

“En azından vergilerinizi ödüyorsunuz yani.”

“Fahiş miktarda.”

“Ayda ne kadar ipotek ödüyorsun ve tasarruf hesabında ne kadar para var?”

“Bu konuda endişe etmene gerek yok Lizzy.”

“Ama annem kendimi Willie’ye satarak ailemi kurtarmam gerektiğini düşünüyor. Konu açıldığı için öylesine soruyorum, Willie’yi arayıp fikrimi değiştirdiğimi söylesem ne olacak? ‘Ah

bu arada, annemlerin banka hesabına yüz bin ya da dört yüz bin dolarlık bir havale yapabilir misin?’ mi diyeceğim?”

“Annenin bu konuyu enine boyuna düşündüğünü zannetmiyorum. Ona cazip gelen şey, Willie’nin parasının ulaşılabilir bir yerde olması.”

“Annemle Margo bu planı birlikte mi yaptılar?”

“Margo maddi sıkıntılarımızdan haberdar değil. Kardeşlerin de öyle. Bu konuyu onlarla paylaşmamalısın. Onların sinir krizleriyle uğraşamam. Ama evet. Margo senin Willie’yle birlikte olman fikrinden hoşlanıyor. İtirazlarım bir kulaktan girip öbür kulaktan çıkıyor.”

“Peki hastane faturalarını ne yapacaksın?”

“Benim yaşıma geldiğinde, işlerin kendi kendine çözüldüğünü sen de göreceksin.”

“Bir dakika, sen Medicare’den²² ne zaman faydalanmaya başlayacaksın?”

“Altmış altıncı yaş günümde,” dedi Bay Bennet. “Kalp krizi mi bundan altı ay sonrası için planlayamamış olmam çok kötü, öyle değil mi?”

Liz iç geçirdi. “Bunu önermekten bile nefret ediyorum ama evi ikinci kez ipotek ettirebilirsin.”

“Onu da yaptık.” Bay Bennet bu bilgiyi yine gayet sakin bir şekilde vermişti.

Liz babasına baktığında, adamın pek de dertli görünmediğini fark etti. “Ah baba,” dedi.

“Kendimi öldürtmek için bir tetikçi tutabilirim ama hayat sigortam zaman aşımına uğradı. Yani ölü halim canlı halimden daha faydalı olmayacak.”

22 Amerikan Hükümeti tarafından hazırlanan federal sağlık sigortası programı. Altmış beş yaşını geçmiş ve en az on yıl gelir vergisi ödemiş vatandaşlar Medicare programından faydalanabiliyor. —çn.

“Hastanede konuşabileceğimiz biri olmalı,” dedi Liz. “Orada sigortasız tedavi edilen ilk kişi sen olamazsın.” Bay Bennet cevap vermedi. Liz devam etti. “Yanılıyorsam beni düzelt ama, böyle giderse banka eve haciz koymayacak mı?”

“Dertlerimize yenilerini eklemeyelim.”

“Neredeyse Willie’yle birlikte olmam gerektiğini düşünmeye başlayacağım.”

Bay Bennet çok kararlı bir sesle, “Sokakta dilenen evsizlere dönüşsek bile hayır,” dedi.

Bölüm 45

CAROLINE BINGLEY, CINCINNATI’DE kendi standartlarına uygun bir suşi restoranı bulmayı başarmış ve Jane’i öğle yemeği için oraya davet etmişti. **Sadece ikimiz, kardeşlerini getirme**, demişti yazdığı mesajda. O sabah Jane banyodayken, mesajı Liz görmüş ve hiç umursamadığı bir insan tarafından dışlandığı için kendisini aşağılanmış hissetmemeye çalışmıştı.

Liz, babasının arabasının anahtarını Jane’e verirken, “Caroline senin iyi bir görümce olup olmayacağım mı anlamaya çalışıyor acaba?” dedi. Eğer durum buysa, Bennet ailesini bu finansal harabeden çıkaracak kişi Chip olabilirdi. Liz babasıyla yaptığı sohbetin sarsıcı etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Sohbetin içeriğini herkesten saklayacağına dair verdiği sözü nasıl tutacağını bilemiyordu. Durumu Jane’den bile gizlemek hiç gerçekçi görünmüyordu ama şimdi konuyu açmanın zamanı değildi.

“Caroline’ın sadece takılmak istediğinden eminim,” dedi Jane. İki kardeş bakiştılar. “Lizzy, Chip dün gece beni sevdiğini söyledi,” diye fısıldadı Jane.

“Aman Tanrım,” dedi Liz. “Biliyordum! Sen de onu sevdiğini söyledin mi?”

Jane mahcup fakat memnun görünüyordu. Başını evet anlamında salladı. Yine fısıldayarak, “Çılgınlık, öyle değil mi?” dedi. “Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz.”

Liz ablası için mutluydu ama içine bir kıskançlık bıçağı saplandığını hissetti. Aradan on altı yıl geçmişti fakat Jasper ve Liz bu cümleyi hiç kullanmamışlardı. Bir defasında, on yıldan fazla zaman önce, hiç konuşmadan geçirdikleri birkaç ayın ardından ettikleri yoğun bir sohbet sırasında, “Hayatımda olmanı seviyorum,” demişti Jasper. “Hayatımda olmanı seviyorum,” diyerek karşılık vermişti Liz. Bir daha asla tekrarlanmayan, zafer ve dehşet dolu bir andı.

Liz, sesinin gamsız çıkması için çabalayarak, “Bildiğin zaman bilirsin,” dedi.

Bölüm 46

MASCARA’NIN GENEL YAYIN yönetmeni Talia Goldfarb, Liz’e *Cesaretli Kadınlar?* konulu bir e-posta göndermişti. Liz e-postadaki linke tıkladığında, ilk Çinli kadın astronottan –Çin’de taikonaut deniyordu– bahseden bir makaleyle karşılaştı. **Talia, K. de Bourgh röportajı nasıldı?** diye de sormuştu.

Liz, Kathy de Bourgh’ün basın danışmanına bir e-posta daha gönderdikten sonra, çeşitli medikal işlemlerin bedellerini araştırdı ve babasının hastane faturasının kabaca iki yüz kırk bin dolar olduğunu hesapladı. Bundan sonraki işler, annesiyle babasının banka hesabında ne kadar para kaldığını anlamak için bir ipotek sözleşmesi bulmak ve Christ Hastanesinin fatura departmanından bir randevu almaktı. Babasının çalışma odasında gizli

bir araştırma yapıp yapamayacağına bakmaya karar verdi, yatak odasından çıkıp ikinci kata inen merdivene gitti, o sırada cep telefonunun çaldığını duydu. Telefonu çalışma masasının üstünde bırakmıştı, aceleyle odasına döndü. Arayan Jane'di. Liz telefonu açtı, "Yemek nasıldı?" diye sordu.

"Ah Lizzy," dedi Jane, sesi titriyordu. "Restoranda bayıldım. Beni acil servise getirdiler."

"İyi misin? Ne oldu?"

Jane, uzun bir sessizliğin ardından, Liz'in zar zor duyduğu bir fısıltıyla, "Hamileyim!" dedi.

Bölüm 47

LIZ, ABLASININ OLAĞANÜSTÜ faziletinin farkına ilk olarak 1982 yılında varmıştı. O sıralar Jane ikinci, Liz de birinci sınıftaydı. Seven Hills'deki ilkokul öğrencileri için düzenlenen geleneksel Mayıs Pikniği, o sene, ay başında bir cuma günü gerçekleşecekti. Liz sek sek, balon patlatmaca ve halka fırlatma oyunlarını düşündükçe heyecanlanıyor ve pikniği sabırsızlıkla bekliyordu.

Jane piknikten tam bir hafta önce su çiçeği hastalığına yakalanmıştı. Semptomların gelişmesi için gereken zaman göz önüne alındığında, Liz'e virüsü bulaştıran kişinin Jane olması mümkün değildi ama biri bunu yapmıştı. Mayıs Pikniği günü gelip çatığında, Liz ateşli ve kaşıntılıydı. O zamana kadar, Jane lezyonlarından büyük oranda kurtulmuş ve okula dönmüştü, yani pikniğe gitmemesi için tıbbi bir sebep yoktu. Pikniğe gitmekten tamamen kendi isteğiyle vazgeçmişti. Liz bu beraberlik gösterisinden o zaman bile çok etkilenmişti. Durum tam tersi olsaydı, Liz Mayıs Pikniği'ne kesinlikle katılırdı. Fakat Jane, iyice afallamış annesine, "Eğer Lizzy evde kalıyorsa ben de evde kah-

yorum,” demişti sakın bir inatla. Sonra eklemişti. “Önümüzdeki yıl birlikte gideriz.”

O akşam, Jane ve Liz aynı yatakta yan yana oturup naneli dondurma yemişlerdi. Liz’in ellerine, kaşınırken kendine zarar vermesin diye pamuk eldivenler takılmıştı. Jane kardeşine *Kurbağa Arkadaşlar* kitabını okumuştı. İki kardeş saat sekizde uykuya dalmışlardı. Mayıs Pikniği’nin Liz’de uyandırdığı heyecanın coşkusu uzun yıllar devam etmiş olsa da, yetişkinken o yılları hatırladığında, aklına gelen ilk şey oyunlar değil, ablasının sevecenliği idi.

Bölüm 48

DURUM GAYET AÇIK olduğu için, Jane’in verdiği haber iki kardeş arasında daha fazla soru sorulmasını gerektirmeyen bir şekilde paylaşıldı. Jane, bir iki dakika kadar baygın kaldığını, hastaneye getirildiğini, iyi olduğundan şüphe etmemesine rağmen doktorların birkaç test yapmak istediğini anlattı. Chip, başka bir hasta için çağrılmadan önce Jane’in yanına ayaküstü uğramıştı ama Jane’in tedavisini o yapmamıştı. Caroline hâlâ Jane’in yanındaydı. Liz bu konuyu ailedeki hiç kimseye anlatmamalıydı.

“Hemen hastaneye geliyorum,” dedi Liz.

Tam o sırada, evde tek başına ve arabasız olduğunu hatırladı. Jane, Caroline’la buluşmak için babasının Cadillac’ını almıştı. Bay ve Bayan Bennet öğle yemeği için şehir kulübüne gitmişlerdi. Kardeşlerinin nerede olduğunu ancak Tanrı bilirdi. Liz Mary, Kitty ya da Lydia’ya mesaj yazmayı düşündü ama kardeşlerinin güvenilirmezliği ve boşboğazlığını hatırlayıp bu düşünceden vazgeçti. Otobüse binebilirdi fakat güzergâhlardan tamamen habersizdi. Aklına taksi çağırmak geldi ama Cincin-

nati'de daha önce böyle bir şey yapmamıştı ve dolayısıyla bunun işe yarayacağından emin değildi. Sonra, kararlı bir şekilde spor sütyenini taktı ve koşu kıyafetlerini giydi. Turkuvaz ve turuncu renkli spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladı, güneş gözlüklerini buldu, Kitty'nin odasından bir beyzbol şapkası aldı. Mutfak lavabosunda durup bir bardak su içti ve aceleyle dışarı çıktı. Saat biri biraz geçiyordu, hava sıcaklığı otuz altı dereceydi. Cep telefonundaki navigasyon uygulamasına göre Christ Hastanesi yedi kilometre uzaktaydı, Liz en fazla otuz beş dakika sonra hastanede olacağını hesapladı.

Jane'le koşarken yaptığığın aksine cep telefonunu yanına aldı, telefonu kalçasıyla iç çamaşırının arasına sıkıştırdı. Fakat Liz henüz bahçe yolundan bile çıkmamışken telefon yere düştü. Liz telefonu eline aldı, batıya dönüp Grandin Road'a doğru koştu, bu her sabah Jane'le birlikte koşarken ilerledikleri güzergâhtı, şehir kulübünün önünden bile geçti, annesiyle babası kalp dostu Sezar salatalarının yarısına gelmiş olmalıydı. Liz, hayatında ilk kez, şehir kulübünün yıllık üyelik aidatının ne kadar olduğunu merak etti.

Madison Road'a geldiğinde sağa dönmek yerine sola dönüp O'Bryonville'e devam etti, antikacıların ve butiklerin önünden geçti. Hava yoğundu, güneş yakıcıydı, niyeti bozuktur muhtemelen.

Yani Jane hamileydi. Jane *hamileydi*. Akla gelen ilk soru, bu gelişmenin sperm donörüne mi yoksa Chip'e mi atfedileceğiydi. Eğer sebep sperm donörüysen, Jane sekiz hafta önce hamile kalmış olmalıydı, bu durumda hamileliğini çoktan fark etmiş olması gerekmez miydi? Sonra Liz, Jane'in Chip'le ilgili tereddütlerini hatırladı. Jane biliyor olabilir miydi? Cincinnati'ye taşınmakla ilgili yaptığı yorumlar hamile olduğuna dair ipuçları mıydı? Öte yandan, Jane'in Chip'le birlikte bir çocuk büyüt-

mek için ya da yalnız bir anne olarak New York'un pahalılığından ve karmaşasından kurtulmak adına şehirde kalmak istiyor olması da eşit derecede olasıydı. Liz, Chip'in mi yoksa isimsiz sperm donörünün mü daha tercih edilir olduğunu bilemiyordu ama her ikisinin de bazı sorunlar yaratacağı kesindi.

Liz, Saint Francis de Sales Gotik Kilisesi'ni geçtikten sonra güneye dönüp Woodburn Bulvarı'na girdi, bütün hayatı boyunca terlemediği kadar fazla terliyordu. Baygınlık geçiren Jane'i görmek için hastaneye giderken bayılmak büyük ironi olurdu ama Liz sıcağa ve sabah koşusundan kalan kas yorgunluğuna rağmen koşmaya devam etti, adrenalin sayesinde azmini koruyordu. Bir bebek... Jane bunca zaman sonra bir bebeğin annesi olacaktı!

Liz'in geçeceği en geniş ve en kalabalık cadde olan East Mc-Millian –az yaya ve çok araba vardı– güneşin altında ısıldıyordu. Kitty'nin beyzbol şapkası lacivertti, üstünde Kentucky Üniversitesi'nin logosu vardı ama Bennet ailesindeki kimse KÜ'de okumamıştı. Liz, başını daha fazla ısıttığını düşünerek şapkayı çıkardı ama bir fayda göremeyince Reading yolunun üst geçidinde şapkayı tekrar taktı. Yavaşlayıp yürümeyi düşündü fakat Auburn Bulvarı fazla uzakta değildi ve oraya ulaştığında neredeyse hastaneye varmış sayılırdı.

Christ Hastanesinin tuğladan inşa edilmiş muazzam binası görüldüğünde, Liz zamanın çöktüğünü ve hiç değişmeyen bir sıcak statizinde²³ yıllar boyunca koştuğunu hissetti. Güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerine ter süzülüyordu, Liz etrafını görmekte zorlanıyordu. Cep telefonundaki haritaya baktı, Auburn Bulvarı'nı takip ederek Mason Caddesi'ne çıktı, Eleanor Place'e doğru kıvrıldıktan sonra acil servisin girişine vardı. Acil servisin

23 Organizmada, bireyde veya toplumda değişmezlik, hareketsizlik, kısır bir denge durumu. –çn.

otomatik kapısının önünde, yüksek saçağın altında durdu ve nefesini düzeltmek için öne eğilip ellerini dizlerine koydu.

“Liz?” dedi bir erkek sesi. Liz doğruldu. Şakaklarından, ensesinden ve koltuk altlarından ter akıyordu ama termoregülasyonla pek ilgisi olmayan bazı vücut bölümleri de –diz kapakları dahil olmak üzere– ıslaktı. Gözlerini silmek için gözlüklerini çıkardı. Bir ter damlası aşağı süzülüp Fitzwilliam Darcy’nin beyaz önlüğünün koluna düştü. Liz bunu görmüştü, Darcy’nin gördüğünden de emimdi. Darcy, kafa karışıklığıyla tasvip etmeme arasında bir yere denk gelen bir ses tonuyla, “Burada ne işin var?” diye sordu.

Hastaneye koşarak gelme kararı şu anda akıllıca değil tuhaf görünüyordu. Gerçeği saklamak zordu ama bütün gerçeği anlatmaya da gerek yoktu. Hâlâ nefes nefese olan Liz, “Jane bayılmış. Onu acil servise getirmişler,” dedi. “*Senin* burada ne işin var?”

“Bir hasta görmeye geldim. Jane’in sinkop geçmişi var mı?”

“Eğer bu bayılmakla aynı anlama geliyorsa, hayır.”

“Bu gün aşırı sıcak. Koşuya çıkmak için uygun bir saat de değil. Çoğu insan bu vakitte koşmayı tercih etmez.”

“Sadece İngilizler ve çılgın köpekler...” dedi Liz. Eliyle otomatik kapıyı gösterdi. “Ama evde araba kalmamıştı. İçeri buradan mı gireceğim?”

“Seninle geleyim,” dedi Darcy. İçeri girdiklerinde ekledi. “Jane otuz dokuz yaşında mı?”

“Evet.” Akli diğer meselelerle dolu olmasına rağmen, Liz, ablasının yaşının Chip ve Darcy arasında sohbet konusu olduğunu fark etti.

“Eğer genel sağlığında bir problem yoksa, Jane’in sıcaktan bayıldığını söyleyebilirim,” dedi Darcy. Resepsiyonda durdu. “Ben Dr. Fitzwilliam Darcy. Jane Bennet isimli bir hastayı bulmam gerek.”

Resepsiyondaki kadın bilgisayar klavyesinin tuşlarına bas-
tıktan sonra, “Oda 108,” dedi. Liz ve Darcy hiç konuşmadan
yürümeye devam ettiler. Çift kanatlı cam bir kapının önüne gel-
diklerinde, Darcy boynuna astığı isim kartını bir sensöre okuttu,
kapı açıldı. Geniş bir salona girdiler, salonun köşesini döndükle-
rinde Caroline Bingley’yi gördüler. Caroline’ın yüzünde sevinç
ve endişe karışımı tuhaf bir ifade vardı. Liz birdenbire, Jane’in
ölmüş olabileceği gibi isterik bir fıkre kapıldı. “Jane iyi mi?”
diye sordu panikle.

Caroline gözlerini kıstı. Liz’e dik dik bakarak, “Tebrikler Liz
teyze,” dedi.

Bölüm 49

LIZ, JANE’İN KALDIĞI küçük bölmenin girişindeki perdeyi kenara
çektı. Jane, baş tarafı yukarı kaldırılmış bir hastane yatağında
yatıyordu, üstünde hastane elbisesi vardı (Liz kıyafet değişikliği
beklemiyordu, hastane elbisesi Jane’in bir hasta olduğunu resmi
olarak doğruluyordu) ve sol kol dirseğinin iç tarafındaki damara
bir serum tüpü sokulmuştu. Jane sessizce ağlıyordu. İki kardeşin
gözleri buluştu. Jane bir peçeteye burnunu sildi. “Ah Lizzy,”
dedi. “Ben ne yaptım?”

Liz hastane yatağının kenarına oturup Jane’e sarıldı. “Şimdi-
den uyarayım, leş gibi kokuyorum,” dedi.

Jane bir an için üzüntüsünü unutmuş gibi göründü. “Cross-
Fit’e mi gittin?”

“Buraya koşarak geldim,” dedi Liz. “Evde araba yoktu. İyi
misin?”

Jane’in dudakları titredi.

“Seni sıkboğaz etmek istemiyorum ama İÜİ mi yoksa Chip mi?”

Jane birkaç saniyenin ardından başını salladı, konuşamıyordu. Uzun bir sessizlikten sonra burnunu çekti, “Babamın ameliyatı yüzünden her şey karmakarışık,” dedi. “Klinikteki son deneyimin işe yarayıp yaramadığını görmek için bir gebelik testi almaya niyetlenip duruyordum. Sonra Chip’le tanıştım. Öyle güzel vakit geçiriyorduk ki hamile kalmamamın daha iyi olacağını düşünmeye başladım.”

“Öyleyse bebek Chip’ten değil?” dedi Liz.

“Kaç aylık hamile olduğumu anlamak için bir ultrason çekcekler. Sanırım her şey mümkün ama Chip’le prezervatif kullanıyorduk.”

“Chip hamile olduğunu biliyor mu?”

Jane iç geçirdi. “Restoranda, ambulans doktoru hamile olup olmadığını sordu. Olabilirim dedim ama donörden bahsetmedim. Caroline konuşmayı duydu ve benden önce Chip’le konuştu. Sanırım ben ambulanstayken kendi arabasından Chip’i aradı. Hastaneye vardığımızda Chip yanıma geldi. Çok tatlı ve çok endişeliydi. O noktada, hamile olup olmadığımın bile emin değildim çünkü kan testi yapılmamıştı. Fakat Chip’e İÜİ işleminden bahsetmek zorunda olduğumu hissettim. Chip şaşır-
dı, konuşmamız bitmeden bir bıçaklanma vakası için acil servise çağrıldı. Bu bir saat önceydi.”

“Off,” dedi Liz.

Jane elinin tersiyle burnunu sildi. Liz yakındaki tezgâhın üstünde duran kutudan bir mendil almak için ayağa kalktı. “En azından bıçaklanmadım,” dedi Jane. “Bu çok daha kötü olurdu.”

“Doğru,” dedi Liz. “Ama yine de üzölmeye hakkın var.”

“Restoranda her şey çok tuhaftı Lizzy. ‘Belki de suşi yerine teriyaki ısmarlamalıyım,’ diye düşündüm. Aslında bunu hiç

yapmam ama çiğ balık gözüme iğrenç göründü. Sonra Caroline bir suşi tabağını paylaşmamızı önerdi, ben de kabul ettim. Tabak masaya geldiğinde suşilere baktım, o koku... Kusacağımdan emindim ama bir an sonra yerde yatıyordum ve tepemde beni seyreden garsonlar vardı.”

Liz kâğıt mendili aldıktan sonra hastane yatağının ayak tarafına oturdu. “Peki,” dedi tereddütle, “Hamile olmak istiyor musun?”

“İstiyordum,” dedi Liz titrek sesiyle. “Chip’le tanışmadan önce çok istiyordum.”

Bölüm 50

ULTRASON İNCELEMESİNİ YAPAN teknisyen, Jane’in son reglinden bu yana geçen zamanı da hesaplayarak, hamileliğin dokuz ila onuncu haftası arasında olduğunu söyledi. Jane, New York’tan ayrılmadan önce yaptırdığı son inseminisayon işleminin zamanını kesin olarak bildiğinden, bu tahmini doğrulayabilir durumdaydı. “Yani şubat sonlarında doğacak,” dedi Liz. “Bir kar bebeği.”

Liz, Chip’in adını anmadı. Jane de öyle. Liz’in hastanede olduğu zaman zarfında, Chip, Jane’in yanına gelmemişti. Caroline ve Darcy de görünmemişlerdi. Liz, Caroline’ı en son koridorda görmüştü ve birbirlerine hoşçakal dediklerini hatırlamıyordu.

Liz hastaneye geleli iki saat olmuştu. Jane’in doktoru son bir kontrol için odaya girdi. Jane’e bir jinekoloğu olup olmadığı sordu ve doğum öncesi vitaminleri almasını tavsiye etti. Jane o vitaminleri yaklaşık on aydır kullandığını söyledi. Jane’in taburcu kâğıtları hazırlandığında, Liz bir arabaları olmadığını hatırladı.

“Mary’yle başlayalım,” dedi Liz. “Ağzını Kitty ve Lydia’dan daha sıkı tutacağı kesin.”

“Hiçbirini aramayacağız,” dedi Jane, ses tonu itiraz istemediğini söylüyordu. “Onlara söylemeye hazır değilim.”

Liz birkaç saniye tereddüt ettikten sonra, “Chip bizi eve bırakabilir mi?” diye sordu.

“İşi yedide bitiyor,” dedi Jane. “Sonra da raporlarını yazıyor.” Hastane elbisesini çıkarmıştı, normal kıyafetlerini giyiyordu. “Bir taksi çağırıp suşi restoranına gideceğiz ve oradan babamın arabasını alacağız. Kimseye tek kelime söyleme. Ciddiyim Lizzy, babamla bile konuşma. O kalp kalbe yaptığınız sohbetler sırasında ağzından hiçbir şey kaçırma. Söz mü?”

“Sağlık sigortan var mı?” diye sordu Liz.

Jane başıyla onayladı. “Tabii ki var. Söz mü?”

Liz çok rahatlamıştı. Ama gelgelelim ortada saklı tutmak zorunda olduğu gizli bir iflas ve gizli bir hamilelik vardı. Aile üyeleri kendilerini bu durumlara düşürmeyi nasıl başarmışlardı?

“Dudaklarım mühürlü...” dedi Liz.

Bölüm 51

“CHIP’IN AİLESİNİN MAINE’DE yazlık evi varmış,” dedi Bayan Bennet. Liz mutfak lavabosunun yanındaki tezgâhın üstünde karnıbahar kesiyordu. “Boothbay Harbor’da. Olağanüstü bir yermiş. Suzy Hickman’ın ablası ve eniştesi her sene oraya gidiyorlar. Suzy manzaranın müthiş olduğunu söylüyor.”

“Yardım etmek istiyorsan kişnişi yıkayabilirsin,” dedi Liz.

Bayan Bennet durduğu yerden kımıldamadı. “Düğün genelde gelinin doğup büyüdüğü yerde yapılır ama Maine’in Chip için özel bir anlamı varsa... Siz digger kızlardan birinin düğününü Knox Kilisesi’nde yaparız artık.”

“Chip’le Jane’in düğün hazırlığı yaptıklarına dair belli bir şey mi biliyorsun?” diye sordu Liz. “Çünkü ben aynı izlenime kapılmadım.”

Bayan Bennet incinmiş görünüyordu. “Birbirlerine sırlıslık-lam âşıklar!”

“Bence birbirlerinden hoşlanıyorlar ama evlilik için henüz çok erken,” dedi Liz.

“Düğün törenini bir erkeğin yönetmesini tercih ederim,” dedi Bayan Bennet. “Öylesi daha doğal. Allie Carnes’in düğününü bir kadın yönetmişti, çok tuhaf, cırlak bir sesi vardı.”

Liz iki karnıbaharı da doğramıştı. Kesme tahtasını aldı ve üstündekileri bir tavaya boşalttı. “Jane’in eski odasında açılmamış bazı kutular gördüm,” dedi. “İçlerinde ne var?”

“Noel için sakladığım hediyeler.”

Üstüne Bayan Bennet’in adının baş harfleri işlenmiş olan lacivert banyo havlularının hangi müstakbel alıcıya gideceğini sormak cazip fakat yanlış bir hareket olurdu.

“Bu evi sattığınızda neler olacağını düşünmeye başladım,” dedi Liz. “Belki de sen ve ben etrafı biraz toparlamalıyız.”

“Evi satmayı aklımızdan bile geçirmiyoruz,” diyerek güldü Bayan Bennet. “Bu evden tabutlarımızın içinde çıkacağız.”

Liz buzdolabını açtı, bir paket kişniş çıkardı ve musluğu çevirdi. Annesiyle göz göze gelmekten sakınarak, “Alışverişin tıpkı alkol gibi bağımlılık yaratabileceğini biliyorsun değil mi?” diye sordu. “Biriyle konuşmayı düşündün mü hiç?”

“Ne saçma bir laf bu böyle! Ha, indirim varsa, kaçırmam tabii.”

“Bazı eşyaları ikinci el mallar satan bir dükkâna götürsem nasıl olur?” dedi Liz. “Sadece hiç kullanmadığımız porselenleri, büyükannemin bodrumdaki mobilyalarını filan. Senin karışma-na gerek bile yok.”

“Büyükannenin mobilyaları çok kıymetli. Burnunu böyle şeylere sokacağına ne yapmalısın biliyor musun?”

“Dur tahmin edeyim, kuzenimle mi çıkmalıyım?”

“Seni Willie kadar iyi bir adamla birlikte görmek isterim.”

Liz, ergenlik yıllarından beri, ne zaman annelerin çocuklarına karşı beslediği koşulsuz sevgiyi tasvir eden televizyon reklamları görse ya da mağazalarda bu eşsiz bağı onurlandıran şiirler ya da ipe sapa gelmez ifadeler yazan resim çerçevesi, magnet ve fırın eldiveni gibi şeylere rastlasa, kendini yabancı bir memlekete gelen ve oranın âdetlerini öğrenmeye çalışan bir değişim programı öğrencisi gibi hissederdi. Liz annesine yakın değildi ama ona karşı bir kırgınlığı, kini de yoktu. Bayan Bennet ortalama bir anneydi, çoğu zaman rahatsız ediciydi ama kesinlikle tacizkâr değildi.

Liz musluğu kapatıp kişnişin üstünde kalan suyu silkeledi. Mümkün olduğunca az bir duygusallıkla, “Sadece hatırlatmak için söylüyorum,” dedi. “Herkesin amacı evlenmek değil. Bu konuyu sürekli gündeme getirmekle hiçbirimizin evlenme şansını da arttıramazsın. Willie’yle kesinlikle ilgilenmiyorum.”

Bayan Bennet’in ses tonu zalim değil düşünceliydi. “Willie gibi biri seninle birlikte olmak istiyor. Ne kadar şanslı olduğunun farkında bile değilsin.”

Bölüm 52

JANE, AKŞAM YEMEĞİNDEN sonra genellikle Chip’in evine giderdi ama o akşam, küçük odada televizyon seyreden Liz, Kitty ve Bayan Bennet’e katıldı. Jane odaya girdiğinde, Bayan Bennet gözlerini incelediği katalogtan kaldırıp, “Chip bu gece çalışıyor mu tatlım?” diye sordu.

Jane başıyla onayladı. Liz, Chip'in vardiyasının saat yedide bittiğini bilmiyor olsaydı bile, ablasının yalan söylediğini kolaylıkla anlardı.

Epey bir vakit sonra, Kitty ve Bayan Bennet, polisiye dizideki fahişenin boğazının, kadının eski kocası mı yoksa müşterisi tarafından mı kesildiğini tartışırlarken, Liz Jane'e "Chip'ten haber var mı?" diye fısıldadı.

Jane karamsar ve sessiz bir şekilde, "Aradı," dedi.

"Ve?"

"Yarın değil öbür gün akşam yemeğine çıkıyoruz."

Liz bunun umut vadeden bir plan olmadığını düşündü; resmiyeti... Bir sonraki güne ertelenmiş olması... "Ona kaç aylık hamile olduğunu söyledin mi?" diye sordu.

Jane evet anlamında başını salladı.

Yani Chip bebeğin kendisinden olmadığını biliyordu ve bu konuyu kırk sekiz saat boyunca Jane'le konuşmamayı düşünüyordu.

Jane yirmi dakika daha televizyon odasında kaldıktan sonra yatmaya gitti. Görünüşe göre, dizideki fahişeyi öldüren adamın, Bayan Bennet'in tahmin ettiği gibi kadının eski kocası olduğunu öğrenmek Jane'in tadını kaçırmıştı.

Bölüm 53

O SABAH LİZ'İN telefon alarmı çaldığında, "Bugün koşmayacağım," dedi Jane. Liz ablasının yüzündeki mahmurluğun sahte olduğundan şüphelendi. Jane'in sabah bulantılarının başladığını biliyordu, üstelik hamileliğin bu aşamasında ne kadar yoğun spor yapılabileceğine dair bir fikri yoktu.

Liz, banyoya girip üstünü değiştirdikten sonar, çocukluk odasının kapısında durup ablasına baktı. Perdeler hâlâ kapalıydı ama güneş doğmuştu ve odanın içi aydınlık sayılırdı. Liz ablasına bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormayı düşündü. Fakat Jane'in solukları, gerçekten uykuya dalmış gibi derin ve düzenliydi.

Bölüm 54

LIZ BABASINI ÇALIŞMA odasında buldu. Onun durduğu yerden Bay Bennet'in bilgisayar monitörü her zamanki gibi görünmüyordu. Liz birdenbire babasına her zaman güvendiğini fark etti. Bay Bennet kendisini odasına kapattığında, Liz onun meşakkatli fakat gerekli meselelerle ilgilendiğini varsayıyordu. Bay Bennet sürekli ailesinin refahını düşünen bir adamdı ve erkeklere de bu yakışırdı.

Liz odaya girip kapıyı kapattı. “Evi satman gerek,” dedi. “Ellebrechtler evlerini mart ayında bir milyon sekiz yüz bin dolara satmışlar. İnternette dolaşırken gördüm. Mutfağı yenileyip yenilemediklerini biliyor musun?”

Bay Bennet gülerek Liz'e baktı. “Epey çalışmışsın.”

“Çok kaba bir tahmin olacak ama bu evi bir milyon iki yüz bin dolara sattığını varsayalım; hastane faturalarını ödersin, üç yüz bin dolar civarında bir ev satın alırsın –bu paraya Hyde Park'ta iki ya da üç odalı bir daire de alabileceğini sanıyorum– ve yaşamak için bir bütçe planı oluşturup ona sadık kalırsın. Obama ve sağlık planıyla ilgili ne düşünürsen düşün ama annem ve kendin için açık sigorta sezonunu kullanarak sağlık sigortası da yaptırmalısın. Bu yılki sezon 1 Ekim'de başlıyor.”

“Annen bu evi satmama asla izin vermez.”

“Başka bir seçeneğin olduğunu düşünmüyorum. Arabalar senin mi yoksa kiralık mı?”

“Peki savurgan kardeşlerini ne yapacağım?”

“Yuvadan ayrılmaları gerektiğini söyleyip duran sensin ve çok haklısın. Çalışmamaları için hiç sebep yok. Şehir kulübünün yıllık aidatı ne kadar?”

“Annen striknin²⁴ içmeyi Cincinnati Şehir Kulübü’ne üye olmamaya tercih eder.” Bay Bennet’in yüzünde afacan bir ifade belirdi. “Biraz versek mi?”

“Benim aklıma gelmeyen başka büyük harcamalar var mı?” diye sordu Liz. “Annemin mücevherleri biraz para ediyor olmalı, öyle değil mi? Bir de giriş holündeki şu tablo var, artık kimin portresiyse.”

Bay Bennet etkilenmemiş görünüyordu. “Tatlım, pek bir soğukkanlısın,” dedi.

“Bence daha küçük bir yerde daha az eşyayla yaşamak ikiniz için de rahatlık olur. Tanıdığın bir emlakçıyı mı tercih edersin yoksa sosyal çevrenin dışından birini mi istersin?”

“Eğer annenle ben daha küçük bir yerde yaşarsak, birbirimizle gerçekten karşılaşabiliriz.”

“Hastaneden gelen faturalarla ilgili bir şey yaptın mı?” diye sordu Liz. “Birini aradın mı?”

Baba ve kız birkaç saniye boyunca sessizce birbirlerine bakıyorlar.

“Faturaları bana ver,” dedi Liz. “Bir randevu alırım, birlikte gideriz. Bu meseleyi görmezden gelerek çözemezsin.”

24 Hindistan’da yetişen kargabükten ağacından üretilen çok zehirli ve ölümcül bir madde. —çn.

Bölüm 55

JANE'İN CHIP'LE YAPTIĞI görüşme iyi gitmemişti. Chip, Jane'i dürüst olmamakla suçlamamıştı ama onun sperm donöründen hamile kaldığı iddiasını sorgulamış ve New York'ta daha geleneksel bir yolla hamile kalıp kalmadığından şüphe etmişti. Bu da aslında Jane'i dürüst olmamakla suçlamak demekti. Jane'in Liz'e anlattığına göre, Chip üstü kapalı bir zalimlik sergilemişti; yine kendisi gibiydi ama artık âşık değildi. "Ben aptal değilim," demişti. "Benimle tanışmadan önce bakire olduğumu düşünmüyordum."

Jane, hamileliğin İUI işleminden başka bir şeyden kaynaklanmasının mümkün olmadığı konusunda ısrar edince, "Öyleyse, kendi kendine bir bebek sahibi olmaya çalıştığını bana nasıl söylemezsin?" demişti Chip. "Bu kadar önemli bir mevzuyu nasıl sır olarak saklarsın?" Jane bu sorunun gayet makul olduğunu kabul etmişti.

Bu konuşma şehir merkezindeki bir restoranda gerçekleşmişti. Jane oraya kendi başına gitmiş ve bu durumun, işlerin kötüye gideceğine dair bir işaret olduğunu düşünmüştü: Chip, Jane'i evden almak yerine, onunla halka açık bir yerde buluşmuştu çünkü ondan ayrılmayı planlamıştı.

"Ayrıldı mı peki?" diye sordu Liz.

"Açık açık söylemedi," dedi Jane. "Ama onun evine gidemeyeceğimizi çünkü Caroline'la bazı işler konuşması gerektiğini iddia etti. Vedalaşırken de beni alnımdan öptü." Liz ablasının gözyaşlarıyla savaştığının farkındaydı. "Bu haberi hazmetmenin zor olduğunu ve düşünmek için birkaç güne ihtiyaç duyacağını söyledi," dedi Jane. "Ama ilişkimizin bittiğinden eminim Lizzy. Ve onu suçlamıyorum."

Jane bunları anlatırken saat akşam dokuzdu, iki kardeş Tudor'un bodrum katındalardı. Liz, küçük odada televizyon seyretmek yerine, normalde sadece çamaşır yıkamak ya da yedek buzdolabından bir şeyler almak için indiği yeraltı ormanını araştırmaya karar vermişti. Büyük ev aletlerinin durduğu oda boş sayılırdı ama aileye ait döküntülerle dolu olan diğer üç odaya girmek neredeyse imkânsızdı. Jane, Liz'i, aşırı dolu odaların en büyüğünde bulmuştu.

"Ona en başında söylemeliydim," dedi Jane. "Sanırım işlerin böyle gelişmeyeceğini ya da Chip'in bana hamileliğimi umursamayacak kadar âşık olacağını düşündüm."

"Chip iyi bir adam," dedi Liz. "Bunun üstesinden gelinmeyecek bir durum olmadığını mutlaka fark edecek."

"Belki," dedi Jane. Kenarları turuncu kadifeyle çevrili tozlu bir cadı şapkasını işaret etti. "Bu dördüncü sınıfta giydiğim cadılar bayramı kostümünün şapkası değil mi?"

Şapkayı kaldırarak, "Bir de şuna bak," dedi Liz. Ensiz, yüksek bir mermer sehpayı gösterdi. Kavisli ayakları geyik toynağı şeklinde biten bu sehpa bir zamanlar Bayan Bennet'in annesinin salonunda dururdu. "Mary'nin bu sehpadan nasıl korktuğunu hatırlıyor musun?"

"Neden buraya indin?" diye sordu Jane.

"Bilirsin işte," dedi Liz. "Anılara yolculuk."

Bölüm 56

LIZ GECE YARISINA kadar bodrum katında kaldı. Yorgunluğa teslim olmak üzereyken, harcadağı çabanın odayı daha beter hale getirmekten başka bir işe yaramadığını görünce üzüldü. Eşyaları geniş sınıflara ayırarak tasnif etmek istemiş –mutfak malzemele-

ri, spor aletleri, yeni yıl süslemeleri— ve kısmen başarılı olmuştu ama halihazırda aşırı kalabalık olan zemini iyice yürünmez hale getirmişti. Üstelik, en azından bir düzine örümcekle karşılaşmıştı ve hayvanların hepsi ölü değildi. Bu karmaşayla daha sonra uğraşmaya karar verdi. Odaların ışıklarını söndürdü ve merdiveni tırmanarak mutfığa gitti. Lydia’yla Ham’in fırının yanında öpüşüklerini çok geç fark etti. Liz’i gören Lydia ve Ham telaşla ayrıldılar. “Ne yapıyorsun?” dedi Lydia suçlayıcı bir tonla.

“Özür dilerim,” dedi Liz. “Bodrumdaydım.”

“Selam Liz,” dedi Ham.

Lydia kaşlarını çatı. “Bodrumda ne yapıyordun?”

Yirmi üç yaşında olmak ve dudakların patlayıp cildin tahriş olana kadar öpüşmek, diye düşündü Liz. Lydia’nın masum bir kız olduğu söylenemezdi ama yine de... onu herkes uyurken annesinin mutfığında yeni erkek arkadaşıyla öpüşürken görmek Liz’in özlemle dolmasına sebep oldu.

“Bazı döküntüleri tasnif etmeye çalışıyordum, şimdi de yatmaya gidiyorum,” dedi Liz. “Selam Ham.”

“İnternette bazı makalelerini okudum,” dedi Ham. “Suudi Arabistan’la ilgili olan çok çarpıcıydı.”

“Ablama yağ çekmene gerek yok,” dedi Lydia.

Ham güldü. “Sen Orta Doğu’da olanları umursamıyorsun diye kimse umursamıyor sanıyorsun değil mi?” Liz’e baktı. “Orada ne kadar kaldın?”

“On gün,” dedi Liz. “Ve teşekkür ederim.”

“Ona asılacaksan hiç zahmet etme,” dedi Lydia. “Hiçbirimin bilmediğini sandığı evli bir erkek arkadaşı var.”

Ham, Liz’e gülümsedi —adamın zarif tavrı Liz’in paniğini neredeyse anlamsız kıldı— ve Lydia’nın burnunu öptü. “Seni cesaretlendirmek istemiyorum ama kıskançlığın çok şeker,” dedi.

Bölüm 57

LIZ, YEREL EMLAK ofislerine bakmak için internette dolaşırken, Seven Hills’de birlikte okuduğu Shane Williams isimli eski bir sınıf arkadaşının Cincinnati sakinlerine evler sattığını ve bu işte çok başarılı olduğunu keşfetti. Shane’in müşterilerinin arasında çok sayıda profesyonel sporcu da vardı. Bengals’in ve Reds’in oyuncularını, Shane’in yeteneklerini öven referans yazıları yazmışlardı. İş yaptığı esas alan Hyde Park değildi ama Shane, Tudor’un birkaç kilometre uzağında avuç dolusu mülk satmıştı. Liz eski sınıf arkadaşını sevgiyle hatırlıyordu. Shane lisedeyken sıcak ve dost canlısı bir çocuktuktu. Liz yirmili yaşlarında, Seven Hills mezunlarının Şükran Günü’nden önce düzenlediği bar toplantılarında Shane’le birkaç kez karşılaşmış ve arkadaşının hiç değişmediğini görmüştü.

Bununla birlikte, Shane’in profesyonel başarılarına ve kişisel cazibesine rağmen, Liz onunla temasa geçmek konusunda kararsızdı. Bu kararsızlığın sebebi, Shane’in siyah, Bayan Bennet’in ırkçı olmasıydı. Tıpkı Yahudi aleyhtarlığı meselesinde olduğu gibi, Bayan Bennet’in ırkçılığı türlü imalarla dolu sohbetler eşliğinde ortaya çıkardı. Bayan Bennet, siyah insanların beyaz insanlardan daha aptal ya da daha ahlaksız olduğunu söylemeyecek kadar akıllı bir kadındı. Fakat Liz’e, hiç pişmanlık duymadan, Walnut Hills’deki Kroger’dan alışveriş yapmamasını çünkü oranın “kirliliği” olduğunu söylemişliği vardı. Bir defasında, Liz yeni yıl hediyesi olarak Marvetta’ya kaşmir bir kazak vermeyi önermişti. “Tanrı aşkına Lizzy,” demişti Bayan Bennet. “Marvetta kaşmirden ne anlar?”

Liz, Bennetlerin evini herhangi bir toplumsal sıfatla ziyaret eden tek bir siyah insan olmadığından emindi. Yıllar boyunca, siyah adamlar Bennetler’in bozuk bulaşık makinelerini tamir et-

miş, çöplerini toplamış ve bahçe yolunu taşla döşemişlerdi. On yıldan fazla bir zaman, Marvetta iki haftada bir Cuma günleri sabah sekizde Bennetlerin evine gelmiş, onların halılarını süpürmüş ve tuvaletlerini temizlemişti. Fakat sadece Seven Hills'de okuyan siyah kızlar, doğum günleri ya da gece yatıları için Tudor'a davet edilmişlerdi. Liz'in Shane'le temasa geçip geçmemesi şu gerçeği değiştirmeyecekti: Shane de burada bir çalışan olacaktı.

Bay ve Bayan Bennet'in şehir kulübünde karşılaşabilecekleri beyaz, orta yaşlı, kadın emlakçıları aramak da kötü bir fikirdi, zira Bennetlerin içine düştüğü ekonomik sıkıntı bir dedikodu dalgası halinde bütün şehre yayılabilirdi. Liz, şehir kulübüne üye olmayan ve ebeveynlerinin hiç tanımadığı beyaz, orta yaşlı, kadın bir emlakçı elbette bulabilirdi ama tanıdık biriyle çalışma fikri daha cazipti.

Bayan Bennet'in Shane'den duyacağı rahatsızlığın, taşınma gerekliliğinden duyacağı çok daha büyük rahatsızlık yanında sönük kalacağını umut etmek delilik mi olurdu? Liz, *Dünyada görmek istediğin değişimin kendisi ol*, diye düşündü ve eski sınıf arkadaşına bir e-posta gönderdi.

Bölüm 58

JANE GÜNLER BOYUNCA Liz'le birlikte koşuya gitmedi. Dördüncü günde, Liz kahvaltıdan sonra üst kata çıktığında, Jane'in hâlâ yatakta olduğunu gördü. Yatak odasından geçip duş almak için banyoya girdi, banyodan çıkınca sessizce giyindi. Fakat Jane koştduğunda, sesi bir süredir uyanıkmiş gibi geldi. "Eğer New York'a erken dönersem benden nefret eder misin?" diye sordu Jane.

Liz ablasına baktı. “Tabii ki etmem,” dedi. “Jinekoloğunu görmek gerek, öyle değil mi?”

“İlk üç ay bitmeden çok fazla test yapmıyorlar ama yaşımla yüzünden yapabilirler.”

“Kürtaj düşünüyorsun...” Liz duraksadı ve cümleyi tekrar kurdu. “Gebeliği sonlandırmayı mı düşünüyorsun?”

“Chip’in bir mesaj yollamasını bekleyip duruyorum,” dedi Jane. “Nedense beni evine davet edeceğini düşünüyorum.”

“Bence seni arayacak,” dedi Liz, fakat günler geçtikçe, Chip’in Jane’i arayacağına dair umutları azalıyordu.

“Bir bebeğim olmasını gerçekten, gerçekten istemiştim,” dedi Jane. “Dünyada en çok istediğim şey buydu. Şimdiyse...” Cümlesini bitirmedi.

“Ama Chip’i tanıyorsun,” dedi Liz. “Bebeği henüz tanımıyorsun. Bebeğini çok tatlı bulacağımızdan eminim ama soyut bir fikrin senin halihazırda tanıdığın biriyle yarışması çok zor.” Yazı masasının üstündeki boncuklu bileziği aldı. “Söylemeye bir türlü fırsat bulamadım, tek başına çocuk sahibi olmayı tercih eden kadınlar için kurulmuş Yalnız Ama Birlikte isimli şu örgütün internet sitesini buldum.”

Jane hüznle gülümsedi. “Oraya iki yıldır ücretli üyeyim. Anneme bir şey söylemedin değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Liz, Jane’in bu sırrı sonsuza dek saklamayacağı gerçeğini söylemeye gerek duymadı. Jane’in Cincinnati’den ayrılma isteğini de anlayabiliyordu ama burada tek başına kalmak fikri içini karartıyordu. Liz boncuk bileziği sol koluna takarken, Jane’in Mayıs Pikniği’ne gitmeyi reddettiği yılı hatırladı ve bütün kalbiyle, “Ne yaparsan yap sonuna kadar arkadayım,” dedi.

Bölüm 59

OJE KOKUSU LIZ'i bir kez daha Kitty'ye götürdü. Kitty bu sefer kırmızımsı turuncu bir zemin üstüne siyah şeritler çizerek tırnaklarında kaplan desenleri yaratıyordu.

“Lydia ve Ham epey ciddi görünüyorlar,” dedi Liz. Ne dersin?”

Kitty elindeki fırçayı siyah oje şişesine batırdı. “Lydia'ya sor,” dedi.

“Lydia'ya Ham'i akşam yemeğine davet etmesini söyler misin? Sanırım Jane ve Chip ayrıldılar. Ham'le tanışmak annemin alacağı darbeyi yumuşatabilir.”

Kitty gözlerini tırnaklarından kaldırmadan, “Annemi mutlu etmek istiyorsan Willie'yle evlen,” dedi.

“Ham iyi bir adama benziyor ama onu yemeğe davet etmesini söylersem Lydia sırf bana inat olsun diye bunu reddeder.”

Kitty ablasına baktı. “Sen Ham'i tanıyor musun?”

“Birkaç kez karşılaştık. Neden?”

“Ham'le ilgili bazı şeyler seni çok şaşırtabilir.”

Liz, Kitty'nin yüzündeki ukala ve cilveli ifadeden hiç hoşlanmadı ama yine de sordu. “Ne gibi?”

Kitty omuzlarını silkti. “Bazı şeyler işte.”

“Aslında öküzüün teki mi?”

“Hayır.” Kitty kendinden çok memnun görünüyordu ve bu çok rahatsız ediciydi. Liz hem konuyu değiştirmek hem de samimi fikrini söylemek için Kitty'nin tırnaklarını gösterdi. “Bu işi profesyonel olarak yapmayı düşündün mü? Gerçekten başarlısın.”

Kitty yüzünü ekşitti. “Bu çok aşağılayıcı oldu.”

“Kitty, ben makyaj sanatçıları ve stilistlerin rock yıldızı muamelesi gördüğü bir sektörde çalışıyorum. Herkes o çeşit bir kariyer yakalayamaz ama sıradan biri bile bu işi yaparak düzgün bir gelir elde edebilir,” dedi Liz. *Sıfır gelirle kıyaslandığında her meblağ daha iyidir*, diye düşündü.

Kitty kuşku dolu gözlerle Liz’e bakıyordu. “Chip’le Jane neden ayrıldılar?”

“Sanırım aynı şeyleri istemiyorlar.”

“Chip mi Jane’den ayrılmış?”

“Resmi olarak ayrılmadılar ama ortak bir karar olduğunu düşünüyorum.” Liz bir an için, Lydia’nın birkaç gece önce mutfakta söylediği şeyin doğru olup olmadığını sormak istedi. Ailedeki herkes Jasper’ı biliyor muydu? Jasper bir sonraki hafta Cincinnati’ye geliyordu. Tarih yaklaştıkça, Liz, Jasper’ın gelişini ailesinden saklamasının tuhaflığını daha çok fark ediyordu. Bununla birlikte, Jasper’ın Tudor’a girmesi –ki Liz’in böyle bir planı yoktu– çok daha tuhaf olurdu. Jasper en azından şehirdeki ikinci gecesinde Charlotte’la tanışacaktı. Liz akşam yemeği için Boca’da rezervasyon yaptırmıştı. Belki Jane de onlara katılırdı, tabii hâlâ etrafta olursa.

Her halükârda, Kitty’ye Jasper meselesini sormak bütün şüpheleri ortadan kaldırırdı. Yaş farkı, coğrafya ve mizaç gibi sebepler yüzünden, Liz küçük kardeşleriyle hiçbir zaman açık konuşamamıştı. Kardeşler belli açılardan birbirlerini iyi tanırdı; kimin ne alışkanlığı var, öncelikleri nedir, hepsini bilirlerdi ama birbirleriyle gerçekten önemli bir konu konuşmadan yıllar geçirebilirlerdi.

“Chip bir keresinde, poposuna limon sokan bir hastayı tedavi etmiş,” dedi Kitty. “Bunu biliyor muydun?”

“Bu bilgiyi edinmek için kim bilir ona ne sorular sordun.”

Kitty sırtıttı. “Belki de Chip limonu dışarı çıkardığı için gurur duyuyordur.”

Bölüm 60

LIZ VE BAY BENNET fizyoterapi randevusundan sonra rehabilitasyon merkezinden ayrılıyorlardı. Jane, Liz’in telefonuna noktalamaya işaretleri olmayan bir mesaj gönderdi: **Chip gitti**

Bay Bennet’in yanında Jane’i aramak imkânsızdı. Fakat Liz 71. Otoyol’da güneye doğru ilerlerken, “Balık pazarında durur musun?” dedi Bay Bennet. “Canım istiridye istiyor.”

Liz, babasının tütsülenmiş istiridyeden bahsettiğini biliyordu, sağlıklı olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. “Seven Hills’den bir sınıf arkadaşım emlakçılık yapıyor,” dedi. “Gelip eve bakabilir. Kimseye bir şey de söylemez. Ne dersin?”

“Hayır dediğimi varsayarsak... bu durumda arkadaşın ne zaman gelecek?”

Eğer durum bu kadar kötü olmasaydı Liz utanabilirdi. “Kendisi yarın müsait, annemin Kadınlar Birliği toplantısına gittiği saatte.”

“Hiç şaşırmadım.”

Liz, balık pazarının otoparkında, “Tek başına gidebilir misin?” diye sordu babasına.

“Tanrı aşkına,” dedi Bay Bennet. “Ben ilkokul çocuğu değilim.”

“Aldıklarını taşıyabilir misin diye merak ettim.”

Bay Bennet balık pazarının arka girişinden içeri girerken, Liz ablasını aradı. “Nereye gitti?”

“Los Angeles’a.” Jane’in sesi üzgünden çok şaşkın geliyordu. “Gözde Bekâr’ın prodüktörünün yeniden birleşme programı yap-

mak istediğinden bahsetmiştim ya, Chip o programa katılmaya karar vermiş.”

“Hastane gitmesine izin vermiş mi?” diye sordu Liz.

“Bilmiyorum. Chip sadece bir mesaj gönderdi.”

Liz’in içinde, Jane’in Chip’le ilgili tereddütlerinin tamamıyla doğrulandığına dair nahoş bir duygu vardı. “Herifin yaptığına bakar mısın!” dedi Liz. “Kusura bakma ama kim daha üç ay önce çalışmaya başladığı işini –acil servis doktorluğunu– öylece bırakıp gider? Chip’in gönderdiği mesajı bana yönlendirir misin?”

“Bekle.”

Birkaç saniye sonra, Liz’in telefon ekranında gri bir konuşma balonu belirdi:

Selam. Gözde Bekar’ın en sevilen yarışmacılardan oluşan yeniden birleşme çekimlerine katılmak için LA’e gidiyorum. Seni tanımak çok güzeldi. Sen gerçekten özel bir insansın.

Liz telefonu tekrar kulağına götürüp, “Bu bir şaka mı?” diye sordu.

“Acelesi vardı galiba,” dedi Jane.

“Saçları tutuşmuş olsa umurumda değil. Bu çok acayip.”

“Chip’e anlayış göstermek istiyorum,” dedi Jane. “Kızgın olmak hoşuma gitmiyor.”

“Jane, erkek arkadaşı temel iletişim becerilerinden yoksunsa bir yogi bile sinirlenebilir,” dedi Liz.

“Sinirlenebileceğimi biliyorum,” dedi Jane. “Ama sinirlenmek istemiyorum.”

“Pekâlâ, onsuz kesinlikle daha iyi olacaksın.” Liz’in Chip’le ilgili olumlu izlenimleri hızla değişiyordu. Liz, Chip’le ilgili görmezden gelinmiş tatsız detayları hatırlıyordu; Chip hoş bir adamdı ama narsisist ve toydu, ne tıbbı ne de Jane’i yeterince

ciddiye almıştı. “Babamla birlikte beş dakika içinde evde olacağız,” dedi Liz. Graeters’a gidelim, hüznümüzü kakao ve dondurmaya gömelim, ne dersin?”

Bay Bennet arabanın yolcu kapısını açarken, telefonun diğer ucundaki Jane, “Lizzy, beni desteklediğin için sana nasıl müteşşekir olduğumu biliyorsundur umarım,” dedi. “Ama benim için Cincinnati’den ayrılma vakti geldi.”

Bölüm 61

LIZ, SHANE WILLIAMS’IN Tudor ziyaretini saat bire ayarlamıştı. Bay Bennet, isteksizce de olsa, Mary’den kendisini Mercatile Kütüphanesi’ne götürmesini rica etmişti. Liz, düşünceli kardeş kisvesinin altında, Jane için doğum öncesi masajı randevusu almıştı. Lydia ve Kitty’den hiç haberi yoktu ama onların gün ortasında evde olmaları pek mümkün değildi.

Shane tıpkı Liz’in hatırladığı gibiydi; zinde, şık, neşeli ve çenebaz. Liz evin ön kapısını açtığı anda, Shane ona sarılmak için öne eğildi. Liz çaktırmadan adamın eline bakınca yüzük parmağının boş olduğunu gördü. Seçtiği meslek göz önüne alınırsa, Shane büyük olasılıkla eşcinseldi. Tamam, Shane 1993 yılında Liz’in arkadaşı Rachel’in mezuniyet balosu kavalYESİYDİ ama o zamanlarda, Seven Hills gibi ilerici okullarda bile, öğrenciler cinsel tercihlerini kolay kolay açıklayamazlardı.

“Eğer eve bir gelen olursa havadan sudan konuşuyormuşuz gibi davranalım,” dedi Liz. “Telefonda bahsettiğim gibi, babam anneme taşınmaları gerektiğini henüz söylemedi.” Liz, ailesinin finansal durumuyla ilgili bu kadar açık konuşmanın özellikle Bayan Bennet’i çok rahatsız edeceğini biliyordu ama gizlilik gibi bir lükse sahip olduğunu düşünmüyordu.

“Güzel ev,” dedi Shane.

Liz, eski arkadaşım salona doğru götürürken, “Son yirmi yıl sana nasıl davrandı?” diye sordu.

Shane güldü. “Şikâyet edemem.” Duvardaki büyük su lekesini gösterdi. “Bu nasıl oldu?”

“Çok kötü görünüyor değil mi? Problemi çözmek için bir usta çağırmaya niyetlenip duruyorum ama bir türlü fırsat bulamadım.”

“Salonu boyatmayı da düşünmelisin. Birkaç ton açık bir renk burayı gerçekten aydınlatır. Açık gri ya da ekru.”

Shane konuşurken, Liz duvarların çirkin bir hardal sarısı olduğuna dikkat etti. Bunu daha önce nasıl fark etmemişti?

“Şöminenin üzerindeki tabloyu bir aynayla değiştirmek de ışık açısından faydalı olur,” dedi Shane.

Liz cebinden telefonunu çıkardı ve Shane’in tavsiyelerini not etmeye başladı. Salondan sonra evin giriş holüne, televizyon odasına ve yemek odasına gittiler. Mutfağa vardıklarında, “Maalesef satışın bir an önce gerçekleşmesi gerek,” dedi Liz. “Bu yüzden tam bir tadilat yapılabileceğini zannetmiyorum.”

“En azından her şey ortada,” dedi Shane. “Alıcılar bundan hoşlanıyorlar.”

Shane’in üst kata dair önerileri de aynıydı: Duvarları boyatmak, dağınıklığı toplamak, bariz bir şekilde bozuk olan şeyleri (Mary’nin odasındaki küçük banyonun son on yıldır neredeyse hiç kapanmayan kapısı gibi) tamir ettirmek. Kitty’nin odasında, “Üç kardeşim hâlâ bu evde yaşıyorlar,” dedi Liz. “Bumerang jenerasyonunun tipik özelliklerinden mi yoksa şahsi toyluklarından mı bilmiyorum ama kardeşlerim...”

Liz daha cümlesini tamamlayamadan, ikiz yataktaki örtülerin ve yastıkların altından bir cisim yükseldi ve Kitty’nin şeklini

aldı. Kızarık gözlü, dağınık saçlı ama o gizlenemez doğal güzelliğini hâlâ koruyan Kitty gözlerini kısıp Liz’le Shane’e baktı. “Odamda ne işiniz var?” diye sordu. Parmağını Shane’e uzattı. “Sen de kimsin?”

Liz huzursuzca, “Arkadaşım Shane,” dedi “Senin burada olduğunu bilmiyordum.”

Shane sıcak bir ses tonuyla, “Shane Williams,” deyip elini salladı. “Tanıştığımıza sevindim.”

Kitty yataktan kalktı. Üstünde t-shirt ve pembe çizgili külottan başka bir şey olmadığını farkında değildi. Liz’e baktı. “Ben toy değilim.”

“Senden bahsetmiyordum,” dedi Liz. “En iyisi biz seni yalnız bırakalım.”

Liz ve Shane aceleyle odadan çıktılar, önce üçüncü kata sonra da bodruma gittiler. Tudor’un en alt katma inerlerken, “Kendini en kötüsüne hazırla,” dedi Liz. “Neler gördüğümü bilsen şaşırırsın,” diye karşılık verdi Shane.

Tekrar giriş holüne döndülerinde, “Tamamıyla dürüst ol,” dedi Liz. “Ailem bu ev karşılığında ne kadar alabilir?”

“Hyde Park her zaman gözde bir semttir. Burası da en önemli mahallelerden biri. Fakat yalan söyleyemem; bazı tadilatlar yapılırsa çok daha iyi teklifler alınabilir.”

“Ama ev en azından bir milyon eder değil mi?” dedi Liz. “Şimdiki durumunda bile?”

“Ortalığı deli gibi toparlaman gerek,” dedi Shane. “Aksi takdirde kendi kendini ayağından vurmuş olursun. Fakat bütün yapacağın bununla sınırlı kalacaksa evet, ev karşılığında bir milyon istemenin mantıklı olduğunu söyleyebilirim. Ya da fiyatı bir milyon yüz bin olarak belirler ve pazarlıkla tam bir milyona satmayı umabiliriz.”

“Evimizi *satmaya mı* çalışıyorsun?” dedi Kitty. Liz başını yukarı kaldırdı ve kardeşinin merdivende olduğunu gördü. Son karşılaşmalarından bu yana on dakika geçmişti ama Kitty’nin üstünde hâlâ t-shirtü ve iç çamaşırı vardı. “Annemle babam bunu biliyor mu?”

Liz’le Shane bakıştılar. “Annemle babam yaşılanıyorlar Kitty,” dedi Liz. “Sonsuza dek burada yaşayamazlar.”

“Onların onayını almadan hiçbir şey yapmayacağız,” dedi Shane. Birkaç basamak tırmanıp Kitty’ye kartvizitini uzattı. “Soracağın ya da konuşmak istediğin bir şey olursa beni 7-24 arayabilirsin.”

Kitty önce karta, sonra da Shane’le Liz’e baktı. “Shane benim Seven Hills’den sınıf arkadaşım,” dedi Liz. “Onunla ilk kez bugün tanışmadım.”

“Şimdi gitmek zorundayım, Sycamore’da bir sunumum var,” dedi Shane. “Ama aramaktan çekinme Kitty. Bu akşam üstü ya da yarın görüşebiliriz.” Liz, Shane’in Kitty’ye asılıp asılmadığını merak etti.

Shane gittikten sonra, “Lütfen kimseye bir şey söyleme,” dedi Liz, Kitty’ye. “Sadece araştırma yapıyorum.”

“Ama biz burada yaşamaktan mutluyuz,” dedi Kitty, yüzünde huysuz bir ifade vardı. “Bizi evimizden kovup New York’a gitmen hiç adil değil.”

Bölüm 62

SENİNLE KONUŞMAM GEREK, diyordu Charlotte’tan gelen mesaj.
Bir dakikan var mı?

Liz arkadaşını aradı. “Ne haber?”

“Umarım bana kızmazsın,” dedi Charlotte. Ses tonunda hem neşe hem de ciddi bir gerginlik vardı. “Kendime epey şaşırdım ama anlatıyorum: Geçen hafta seninle bir şeyler içtikten sonra Willie’ye e-posta yolladım. **Hey, duyduğuma göre Cincinnati yolculuğun tuhaf bir şekilde bitmiş, umarım iyisindir,** gibi bir şey yazdım. Hemen cevap gönderdi ve beni arayıp arayamayacağını sordu. Ben de arayabileceğini söyledim. Sabahın dördüne kadar konuştuk. Ertesi gün yine aynı şey oldu. Uzun lafın kısısı, beni bu hafta sonu yanma çağırdı.”

“Kuzen Willie’den bahsediyoruz değil mi?” dedi Liz. “Bizim Willie’den?”

“Evet,” dedi Charlotte. “Sizin Willie’den.”

“Onun için üzölmene gerek yok,” dedi Liz. “Sonuçta koca adam.”

Charlotte geri adım attı, “Onun için üzölmüyorum,” dedi.

Liz, Charlotte’ın geri adım attığını ve sohbetin çok tuhaf bir hal aldığını fark etmemiş gibi, “Willie’nin e-posta adresini nereden buldun?” diye sordu.

“Chip’in yemek davetinde birbirimize kartvizitlerimizi vermiştik.”

Bu olay, kendi içinde ve sonradan gelişen olayların ışığında incelendiğinde şüpheli görünüyordu. Charlotte ve Willie’nin bu beklenmedik yakınlığında Liz’e memnuniyetsizlik veren bir şey vardı. Liz’in bu memnuniyetsizliği fark etmesi ayrıca can sıkıcıydı. Eğer Charlotte mutluydu, ki sesi gerçekten mutlu geliyordu, Liz’in arkadaşı için sevinmesi gerekmez miydi?

“Dilediğini yapabilirsin tabii,” dedi Liz. “Ama Willie’nin teknoloji müptelası ahmaklardan biri olduğunu düşünmüyor musun?”

Charlotte soğuk bir sesle, “Düşünmüyorum,” dedi.

“Ahmak derken onun aptal olduğunu söylemek istemedim. Willie çok zekidir. O sadece... bilmiyorum işte, çok tuhaf biri. Sence de öyle değil mi?” Liz işleri daha iyi değil daha kötü hale getiriyordu ve bunun farkındaydı. Ama Charlotte ve Willie? Gerçekten mi?

“Bir toplantı için hazırlanmam gerek,” dedi Charlotte. “Aile-ne bu konudan bahsetmezsen sevinirim.”

Liz neden herkesin sırrını saklamak zorundaydı? Willie’yle ilgili hoş bir şeyler söylemek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Konuşma bittiğinde, Liz sağ elini yumruk haline getirip parmak eklemlerini ısırdı.

Bölüm 63

JANE ÜÇÜNCÜ KATTAKI odada yoga yapıyordu, savaşçı pozisyonundaydı, sol bacağına geriye vermiş ve kollarını öne uzatmıştı. Liz odaya girdiğinde, Jane kollarını zarif bir şekilde aşağı indirdi. “Amanda’yla Prisha beni özel yoga eğitmeni olarak işe almak istiyorlar. İstedğim sürece onlarla birlikte yaşayabileceğimi de söylediler, bebek doğduktan sonra bile.”

Liz biraz kederlendiğini hissetti ama bu kötü plan değildi. Amanda, Jane’in üniversiteden arkadaşıydı. Barnard’dan mezun olduktan sonra Manhattan’da amatör arıcılık ekipmanları satan bir şirket kurup servet kazanmış, ardından Hudson Valley’ye taşınıp aynı sektörde yarı zamanlı danışman olarak çalışmaya başlamıştı. Amanda’nın karısı Prisha lisede İngilizce öğretmeni-ydi. Amanda ve Prisha, sekiz yaşındaki oğulları Gideon’la birlikte, şehrin iki saat uzağındaki yirmi dönümlük çiftlikte yaşıyorlardı.

“Gitmeden önce annemle babama hamile olduğunu söyleyecek misin?” diye sordu Liz.

Jane hayır anlamında başını salladı. “Biraz daha beklemek istiyorum.”

Liz iç geçirdi. “Tamam. Sana söylemek zorunda olduğum bir şey var. Görünen o ki annemle babam büyük bir borç batağı içindeler.” Jane dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Liz devam etti. “Biliyorum. Fakat durum bu ve bizimkilerin evi satmaktan başka seçenekleri yok. Endişe etme. Ama ilerleyen zamanlarda onlardan borç istemeyi düşünüyorsan, onlardan değil benden iste. Sen sadece kendine odaklan. Durumu sana anlattım çünkü bu eve bir daha gelemeyebiliriz.”

“Kendimi berbat hissediyorum. Hiç haberim yoktu.”

“Çünkü haberin olmaması gerekiyordu. Hiçbirimizin haberi olmaması gerekiyordu. New York’a uçak bileti aldın mı?”

“Haftaya bugün gidiyorum. Jasper’ı kaçırarak mıym?”

“Üzgünüm ama hiç şansın yok. Jasper Çarşamba günü burada olacak.” Liz öne eğilip dirseklerini masaya koydu. “İnanmayacaksın ama Charlotte ve Kuzen Willie bir süredir telefonda görüşüyorlarmış. Şimdi birbirlerine âşık olduklarını düşünüyorlar. Charlotte, Willie’nin yanma gidiyor.”

Liz, ablasının yüzünde tiksinti ya da alay göreceğini düşünmüştü ama Jane sakindi. “Onları bir çift olarak hayal edebiliyorum,” dedi.

Bölüm 64

ARABAYI CHRIST HASTANESİNİN P3 garajına park ettikten sonra, Liz ve Bay Bennet üst geçidi kullanarak hastanenin A katma çıktılar. Bay Bennet danışma masasındaki genç kadının yanma gitti ve idari işler bölümünün yerini sordu.

Liz eliyle işaret ederek, “Muhasebe şu tarafta,” dedi.

“Biz Dick Lucas’ı göreceğiz.”

“Ama Chad Thompson isimli bir finans danışmanıyla randevumuz var.”

Bay Bennet düşünceliydi. “Chad isimli erkekler beni huzursuz ediyor.”

“Dr. Lucas bizi bekliyor mu?” Liz, Bay Lucas’ın hastanede yönetici olduğunu biliyordu ama adamın tam olarak ne yaptığından emin değildi. Bay Lucas, Charlotte’ın Kuzen Willie’yi görmek için Palo Alto’ya gittiğini biliyor muydu?

“Dick bizi geri çevirmez, seni temin ederim,” dedi Bay Bennet.

Adamın haklı olduğu anlaşıldı. Bay Bennet idari işler bölümündeki resepsiyonist kadına adını verdi ve Dr. Lucas sadece bir dakika sonra bekleme salonunda belirdi. Adamın üstünde gri takım elbise ve beyaz doktor önlüğü vardı. Mavi kuş desenleriyle kaplı sarı bir kravat takmıştı. Bundan daha güzel bir sürpriz hayal edemeyeceğini anlatan bir ses tonuyla, “Fred ve Liz!” dedi. “Bu onuru neye borçluyum?”

Bay Bennet başıyla resepsiyonisti işaret etti. “Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Liz ve Bay Bennet, Dr. Lucas’ın ofisine girdiler. Kiraz ağacından yapılmış büyük masanın önünde duran koltuklara oturdular. Masadaki altın isim levhasının üstünde RICHARD G. LUCAS, BAŞKANYARDIMCISI VE BAŞHEKİM yazıyordu.

“Sally ve ben başımızı biraz derde soktuk,” dedi Bay Bennet. “Görünüşe göre, yaz başında burada geçirdiğim tatil tam pansiyon değilmiş.”

Dr. Lucas sıcak bir sesle, “Keşke öyle olsaydı,” dedi.

“Bu aralar biraz nakit sıkıntısı yaşıyoruz. Ve Liz, faturamızı zamanında ödemediğimiz takdirde, şüpheli bir karakterin kapımıza gelip dizlerimizi kıracağına inanıyor.”

Dr. Lucas güldü. “Bunun olmasına müsaade edemeyiz öyle değil mi?”

Liz boğazını temizledi. “Babamın sağlık sigortası yok.”

Dr. Lucas irkildi ama tavrı dostaneydi. “Ah Fred. Başkanımızı senden fazla sevdiğimi söyleyemem ama açık sigorta sezonu başladığında programa mutlaka kaydolmalısın.”

“Hastanelerin zaman zaman esnek ödeme planları yaptıklarını biliyorum,” dedi Liz. İnternette edindiği yarım yamalak bilgileri Chad Thompson isimli bir yabancıyla pazarlık etmek için kullanacağını düşünmüştü ama bunları yakından tanıdığı bir adamla konuşmak rahatsız ediciydi. Liz gençliğinde gece yatışı için Charlotte’ın evine gider ve pijamasıyla oturduğu kahvaltı sofrasında Dr. Lucas’ın pişirdiği krepleri yerdi. Sesinin olgun ve profesyonel çıkması için çabalayarak, “Tıbbi prosedür bedellerinin hastaneden hastaneye değişiklik gösterdiğinin farkındayım ama birçok hastane faturasında yanlışlıklar yapıldığım da biliyorum. Sormak istediğim şey...”

Bay Bennet, “Orada dur Liz,” diyerek araya girdi.

“Hayır. Liz gayet haklı,” dedi Dr. Lucas. “Hatalar yapılıyor. Üstelik rakamların üstünden geçip faturayı dikkatlice incelemizde hiçbir sakınca yok. Önerim şu. Muhasabe departmanımızda işinin ehli kişilerden oluşan bir ekibimiz var ve ekipte Chad Thompson isimli bir adam bulunuyor. Şimdi kendisini arayacağım ve dostlarımla oraya gelmek üzere olduğunu söyleyeceğim. Hem Bennet ailesini hem de hastaneyi memnun edecek bir ödeme planı hazırlayabileceğimizden eminim. Kulağa nasıl geliyor?”

Chad Thompson’ın adını duymak Liz’in kendini haklı hissetmesini sağlamıştı ama Dr. Lucas’ın planındaki muğlaklık ona kesinlikle güven vermemişti. Liz, “Babam nakit akışına yardım etmek için evi satıyor,” deyiverdi.

Bay Bennet öne eğildi. “*Entre nous*,”²⁵ dedi Dr. Lucas’a.

“Kesinlikle Fred. Kesinlikle. Hayat çok karışık. Şu anda sağlıklı ve zinde bir şekilde karşımda oturuyorsun ya önemli olan bu,” dedi Dr. Lucas. Liz’e baktı. “Baban bizi epey korkuttu öyle değil mi?”

“Yaptığınız her şey için teşekkür ederim, buradaki herkesin yaptığı her şey için,” dedi Liz. “Müteşşekir olmadığım izlenimine kapılmadınız umarım.”

“Liz, minnettarlığını, hayatımı kurtaran insanları görevi kötüye kullanmakla itham ederek gösteriyor,” dedi Bay Bennet. “Tahmin edebileceğin üzere, annesi ve ben onunla gurur duyuyoruz.”

Bölüm 65

LIZ, JANE’İN ESKİ odasında yirmi civarında kutu olduğunu tahmin ediyordu ama saydığına altmış bir kutu olduğunu anladı. Açtığı kutuların makbuzlarındaki tarihlere baktı. Ananas desenli kırlentler 2008 yılında satın alınmıştı!

Liz internette eBay aracısı olarak çalışan bir kadın bulmuştu. Terrace Park’ın on altı kilometre uzağında yaşayan bu aracı kadın, eşyaları eBay’de satacak ve satış fiyatının yüzde yetmişini Liz’e verecekti. Kathy de Bourgh af istemenin izin istemekten daha iyi olduğuna inanırdı. *Devrimler ve İsyanlar* isimli kitabında, bu dersi 1970 yılında, Kadınların Eşitlik Grevi sırasında öğrendiğini anlatmıştı.

Liz, Bourgh ruhunu takip ederek bütün kutuların envanterini çıkardı ve babasının Cadillac’ım eşyalarla tika basa doldurup

25 Aramızda kalsın. –çn.

aracı kadının evine iki tur yaptı. Şansı yaver gitti ve kutuları üçüncü kattan bahçe yoluna taşırken kimseyle karşılaşmadı. Tudor'un en önemli özelliklerinden biri, geniş boyutları sayesinde insana mahremiyet sağlamasıydı. Liz bazen aile üyelerinin yakınlarda bir yerde olduğunu hisseder ve onlarla karşılaşmasına gerek kalmadan onların varlığının tadını çıkarırdı.

Terrace Park'a yaptığı ikinci yolculuğun sonunda, Liz bir usta aradı ve duvardaki su lekesinin incelenmesi için iki gün sonraya randevu aldı. Telefon görüşmesinden sonra, hissettiği başarı duygusunun, henüz bir arpa boyu yol gitmişken abartılı olduğunu fark etti. Dr. Lucas ve Chad Thompson'la yapılan toplantılar, aracı kadına bırakılan eşyalar ve ustadan alınan randevu doğru yöne atılmış adımlardı ama bunları gerçek bir çözüm olarak görmek sadece saçmalık olurdu.

Bölüm 66

JANE AKŞAM YEMEĞİNDE, "New York banliyösünde yaşayan arkadaşlarımdan bir iş teklifi aldım," dedi. "Kendilerinin özel yoga eğitmeni olmamı istiyorlar. Burada olmak harikaydı ama önümüzdeki hafta arkadaşlarımla evine taşınacağım."

"Bravo," dedi Bay Bennet.

Bayan Bennet büyük bir huzursuzlukla sordu. "Ama öğle yemeği organizasyonum ne olacak? Tanrı aşkına Jane, Chip ne olacak? Adam yıkılacak."

"Doğrusunu istersen o Los Angeles'ta," dedi Jane. "Gözde Bekâr'ın yeniden birleşme çekimlerinde."

Jane'in sözlerini sessizlik takip etti. Sonra herkes aynı anda konuştu.

“Bu ne zaman oldu?” dedi Bayan Bennet.

“Chip küvette kızlarlar mı takılıyor,” dedi Kitty.

“Niye aynı şeyi tekrar yapıyor ki?” dedi Mary.

“Hmm,” dedi Lydia. “Küvette kızlarla takılmak içindir belki.”

“Ne zaman geri dönecek?” diye sordu Bayan Bennet. “O geri döndüğünde sen de burada olmalısın.”

Jane ve Liz bakıştılar. Liz, Jane’le Chip’in ayrıldığını duyurmak için dayanılmaz bir istek duydu. Bu haberi ertelemek ne işe yarayacaktı?

“Chip’in buraya dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum,” dedi Jane.

“Ama hastane ona güveniyor olmalı,” dedi Bayan Bennet.

“Chip’in Hollywood’la tıp arasında kaldığı gayet açık,” dedi Liz.

Bayan Bennet şüphe dolu gözlerle Jane’e baktı. “Evlerine taşınacağın arkadaşların şu hanımlar mı?” Jane yıllar önce, Amanda’yla Prisha’nın evlendiğini annesine söylemişti. Amanda’yı Jane’in üniversite yıllarından tanıyan Bayan Bennet, “O kızın çok erkeksi durduğunu düşünmüşümdür hep,” demişti. O zamandan beri, Amanda ve Prisha’dan bahsederken *şu hanımlar* tabirini kullanıyordu.

“Evet,” dedi Jane. “Onlarla çalışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum.”

“Eğer Chip California’ya taşınmanı isterse mutlaka kabul etmelisin,” dedi Bayan Bennet. “Hayır dersin aptallık etmiş olursun. Onun özgeçmişine ve eğitimine sahip birinin oturup seni beklemesini isteyemezsin.”

“Mary, belki de şu hanımların yanına sen taşınmalısın,” dedi Lydia. “Bence ortak noktalarınız var.”

“Annem ve babam Ham’le ne zaman tanışacaklar Lydia?” diye sordu Liz.

“Canım ne zaman isterse,” dedi Lydia.

“Biri bana Ham’ın kim olduğunu söyleyebilir mi lütfen?” dedi Bay Bennet.

“Seattle’daki Washington Üniversitesi’ne gitmiş,” dedi Bayan Bennet.

Lydia annesine dik dik bakarak, “Adamı sinsice takip mi ediyorsun?” diye sordu.

Bayan Bennet hakarete maruz kalmış gibi görünüyordu. “Lizzy söyledi,” dedi. Jane’e döndü. “Gump kataloğunda çok zarif servis takımları gördüm. Düşün hediyesi listeni şimdiden düşünmeye başlamalısın, böylece vakit geldiğinde hazır olursun.”

Bölüm 67

PATRONDAN NASIL ZAM istenir konulu makalenin teslim tarihi gelip geçmişti ve Kathy de Bourgh’ün basın danışmanından hiç ses çıkmamıştı. Kendini hiç Kathy de Bourgh gibi hissetmeyen Liz, editörü Talia’ya bir e-posta yazdı.

Röportajı gerçekleştiremediğim için üzgünüm ama IBM’deki yüksek rütbeli kadınlardan sağlam cümleler almayı başardım. Kathy de Bourgh’le daha ileriki bir tarihte yeniden bağlantı kurmaya çalışırız.

Bölüm 68

JASPER’IN CINCINNATI’YE GELİŞİNDEN bir gece önce Liz, Jane, Kitty ve Bayan Bennet hep birlikte televizyon seyrediyorlardı. Liz reklam arasında, “Kitty, bana pedikür yapar mısın?” diye sordu.

Kitty şaşkınlıkla ablasına baktı. “Neden?”

“Çünkü o işte iyisin ve benim pediküre ihtiyacım var,” dedi Liz, ayaklarını öne uzatıp parmaklarını kıvırdı.

“Tamam ama nasırlarına dokunmam,” dedi Kitty.

“Anlaştık,” dedi Liz.

Bayan Bennet kafasını katalogdan kaldırmadan, “Nasırlar çok koştüğün için oluşuyor,” dedi. “O kadar hareket etmek yurmatalıkların için de iyi değil.”

Liz küçük kardeşiyle onun banyosunda buluştu. Kitty oje katlarını sürerken profesyonel bir tavır içindeydi, Liz’in daha önce hiç görmediği şekilde ciddi ve titizdi. İşin en şaşırtıcı kısmı, Kitty’nin parmak seperatörlerine sahip olmasıydı. Kitty pembe köpükten yapılmış seperatörleri Liz’in parmaklarına taktı, seperatörlerin kırk beş dakika boyunca çıkarılmaması gerektiğini söyledi. “Ben bütün hayatım boyunca bu kadar uzun beklemedim,” dedi Liz. “Dört kat oje sürdüm,” dedi Kitty. “Bana güven.”

Liz, seperatörler parmaklarının arasındayken, topuklarının üstüne basarak koridorda yürüyüp Mary’nin odasına gitti, kapıyı çaldı. Mary bir dakika sonra kapıyı sadece birkaç santim araladı, davetsiz misafirlerden endişe ediyormuş gibiydi.

“Nasıl gidiyor?” dedi Liz.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Mary.

“Sadece merhaba demeye geldim.” Saat on biri biraz geçiyordu. Liz pedikür yaptırırken Mary’nin merdivenden çıktığını duymuştu, Mary her nereye gittiyse oradan dönmüştü. “Gecen güzel geçti mi?”

“Tuhaf davranıyorsun,” dedi Mary.

Liz normal bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, “Salı akşamları nereye gidiyorsun?” diye sordu. Mary’nin sessizlik yeminiyle çevrelenmiş gece hayatı insana gerçekten mantıklı gelmiyordu.

“Hiçbir yere,” dedi Mary.

Liz sıcak bir sesle, “Bir yere gittiğin apaçık ortada,” dedi.

“Eğer sorduğun şey buysa, eşcinsel değilim.”

Soruşturma Liz’in umduğu kadar iyi gitmiyordu. “Bunu sor-muyordum,” dedi ama tamamen dürüst olduğu söylenemezdi. “Aslında şunu merak ediyordum: Allen Bausch’a ne olduğunu öğrenmek hiç aklına geldi mi?”

Mary gözlerini kıstı. “Mezuniyet balosundaki kaval-yem mi? O çocuk tam bir ezikti.”

Liz taktik değiştirdi. “Yaptığın yüksek lisanslar içinde en çok hangisi ilgini çekiyor? Kariyer olarak hangisini seçeceksin?”

“Şu anki yüksek lisansım aralık ayından önce bitmeyecek.”

“Psikoloji üzerineydi değil mi?” dedi Liz. Mary başıyla onay-ladı. “Terapist olmak ister miydin?” diye sordu Liz. Bu çok kötü ve insanlar için son derece zararlı bir tavsiyeydi. Neyse ki Mary, başını hayır anlamında salladı.

“Uygulamalı psikoloji okuyorum, klinik psikoloji değil.”

“Uygulamalı psikoloji derecesi olan insanlar ne iş yaparlar?”

Mary omuzlarını silkti. “Eleman eğitimi. Ürün testleri.”

“Procter&Gamble’da çalışabilirsin!” dedi Liz heyecanla. Bu coşkulu tavır Mary’yi itmiş gibiydi. Liz daha sakın bir sesle de-
vam etti. “Charlotte’ın seninle seve seve konuşacağından emi-nim.” Liz’in Charlotte’la yaptığı son konuşma tuhaf geçmişti ama Charlotte, Mary’yi bu yüzden geri çevirmezdi. Liz, Char-lotte’ın Kuzen Willie’yi görmek için yaptığı yolculuğun nasıl geçtiğini merak etti.

“Bu soruları, yazdığın bir makale için mi soruyorsun?” dedi Mary.

“Sadece seninle ilgileniyor olamaz mıyım?” diye karşılık ver-di Liz.

“Evet. Tabii.” Mary çenesiyle yeri işaret etti, Liz’in her ayağında beş farklı şeker rengi vardı. “Bu çok gülünç görünüyor.”

Bölüm 69

CINCINNATI HAVALİMANI GERÇEK bir havalimanıydı ama gerçekten Cincinnati’de değildi; Kentucky’nin Hebron kasabasındaki nehrin karşı tarafına kurulmuştu. Liz, Jasper Wick’i öğleden biraz önce oradan aldı. Uçak indiğinde Liz otobandan çıkıyordu, Jasper’a bir mesaj yazdı. Jasper terminalden çıktığında Liz kaldırımın kenarında bekliyordu, arabamın penceresinden dışarı sarkıp el salladı. Jasper gülümsedi, gülümserken çok yakışıklı görünüyordu.

Jasper’ın sarı bukleleri artık eskisi kadar dolgun değildi ama hâlâ rüzgârda savrulacak kadar gürdü, kahverengi gözleri her zamanki gibi ıslık ıslıldı. Jasper, Liz’i dudaklarından öptü. Bu New York’ta yapabileceğinden çok daha cesur bir sevgi gösterisiydi ve Cincinnati’de bile risksiz bir hareket sayılmazdı. “Nati’ye hoşgeldin,” dedi Liz.

“Havalimanının bir hayalet kasabası olduğunu söylememiştin. Az önce yanımdan bir çalı topu geçti sanırım.”

“Burası eskiden Delta’nın aktarma merkeziydi ama bu çok uzun zaman önceydi.”

Jasper bavulunu bagaja koydu, Liz bagaj kapısını kapattı. Cadillac’a bindiklerinde, “Önce yemek mi yiyelim yoksa doğrudan oteline mi gidelim?” diye sordu.

“Aslında beni Avis’e götürmen gerek,” dedi Jasper. “Nerede olduğunu biliyor musun?”

Liz kafası karışmış bir halde Jasper’a baktı. “Madem araba kiralayacaktın neden seni almamı istedin?”

“Araba kiralama servislerinin terminalden bir milyon kilometre uzağa kurulduğu havalimanları vardır ya, buranın onlardan biri olup olmadığını bilmiyordum,” dedi Jasper. Gülümseyerek ekledi. “Üstelik seni görmek istiyordum.”

“Jasper, şu anda çalışıyor olabilirdim.”

“Öğle arası bir seks yaparız diye düşündüm. Kızma Nin. Arabayı dün kiraladım çünkü otelimle spor merkezinin birbirinden çok uzakta olduğunu fark ettim.”

Liz iç geçirerek motoru çalıştırdı ve Avis’e giden tabelaları takip etti. Jasper arabadan inerken, “Otele giriş yaptığımda sana oda numaramı yollarım,” dedi.

Liz başını sağa sola salladı. “Gidip yemek yiyelim. Oakley’deki Madison Yolu’nda Skyline Chili isimli bir restoran var, orada buluşalım.”

Jasper güldü. “Beni uğraştıracaksın yani,” dedi. “Tamam. Öyle olsun.”

Bölüm 70

SKYLINE’DAKİ GARSON KIZ istiridye çıtırlarıyla dolu tabakları masaya koyarken, “Büyük haber,” dedi Jasper. “Dün Brett Yankowitz’le bir şeyler içtim.” Liz, bahsettiği adamın güçlü bir yazar temsilcisi olduğunu biliyordu ama onunla hiç tanışmamıştı. Jasper devam etti. “Brett, sinek oltacılığı yapan Idaho’lu bir aile hakkında yazmak istediğim kitap fikrini çok sevdi. Eğer kitabı bir yayınevine satmayı başarırsa, ilkbaharda işten izin alacağım.”

“Sporty bunu kabul edecek mi?” Jasper’ın daha önce paylaştığı dedikodunun aksine, *Dude*’un genel yayın yönetmeninin kovulacağıyla ilgili bir duyuru yapılmamıştı.

“Beni ellerinde tutmak istiyorlarsa kabul etmek zorundalar. Bir kitap yazmak ne kadar zaman alır ki? Üç ay mı? Dört mü?”

“Yankowitz’in kitabı satabilmesi için ilk elli sayfayı yazman gerekmiyor mu?”

“Öyle sanırım.”

“Öyleyse günlük kelime sayma dikkat et. Bahse girerim ki...” Liz tam o anda, Fitzwilliam Darcy’nin restoranın arka tarafından onlara doğru geldiğini fark edip irkildi. Darcy sadece birkaç metre uzaktaydı ve onu görmemiş gibi davranmak çok saçma olacaktı.

“Buranın müdavimi oldun gerçekten,” dedi Liz.

“Sözümün eriyimdir,” dedi Darcy.

“Bir dakika,” dedi Liz. “Siz birbirinizi tanıyorsunuz.”

Liz, Jasper’la Darcy’nin hoşlaşmadıklarından habersiz olsaydı bile bunu iki adama bakar bakmaz anlayabilirdi. Jasper, eski üniversite arkadaşım selamlamak için ayağa kalkmak yerine, “Fitzwilliam Darcy...” dedi soğuk bir sesle. “Uzun zaman oldu.”

Darcy eşit derecede soğuk bir şekilde, “Öyle,” dedi.

Liz, Darcy’nin yine tek başına yemek yiyip yemediğini merak etti.

“Cincinnati’ye sürükleneceğini tahmin etmezdim,” dedi Jasper, Liz’e dönüp ekledi, “Kusura bakma.”

“Buradaki felç merkezinde doktorum,” dedi Darcy.

“Sporty için bir makale yazmak üzere New York’tan geldim, dergide baş editörüm. Ayrıca bir kitap sözleşmesi imzalamak üzereyim, sinek oltacılığı yapan soylu bir Amerikan ailesi hakkında yazacağım.”

“Tebrikler,” dedi Darcy. Bu kelime daha önce hiç bu kadar isteksizce söylenmemiş olabilirdi. Liz’le Jasper’a baktı. “Sizi tutmayayım.” Başıyla selam verdi. “Liz.”

Darcy gittiğinde, “Chip’i hatırlıyor musun?” dedi Liz, Jasper’a. “Jane’in çıktığı adam. *Gözde Bekâr*’a katılan. Darcy onun iyi arkadaşı. Aman Tanrım! Ben sana Jane’in hamile olduğunu söyledim mi?”

“Hadi canım! Sperm donörü mü yoksa eski usül mü?”

“Sperm donörü. Chip arkasına bakmadan kaçtı. Jane’in kendi kendine hamile kalmaya çalıştığını bilmiyordu. Çok şaşırması olmalı ama yine de... *Gözde Bekâr*’ın yeniden birleşme çekimine katılmak için Los Angeles’a gitti. Jane’le yemeğe çıktığımızda sakın bunlardan bahsetme.”

Jasper dikkatlice Liz’e baktı. “Darcy’le yatmıyorsun değil mi?”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Yemin ederim ki senin sahibinmiş gibi davranıyordu.”

Liz yüzünü buruşturdu. “Kuruntu yapıyorsun. Her neyse, Darcy’nin Chip’in ablasıyla çıktığından eminim zaten.”

“*Gözde Bekâr*, adamın şutlamak istediği kadını yanağından öptüğü programdı değil mi?”

“Programı bilmiyormuş gibi davranmana gerek yok Jasper. İlk sezonun bütün bölümlerini birlikte izledik.”

Jasper gülümsedi. Liz bütün uygunsuzluklara rağmen bu çocuksu gülümsemeyi her zaman karşı konulmaz bulurdu. “Doğru, izledik,” dedi Jasper. “Tamam yakalandım. Ama o zamandan sonra hiç izlemedim.”

Liz de gülümsedi. “Çok inandırıcısın.”

Bölüm 71

LİZ HENÜZ SKYLINE’IN otoparkından çıkmamışken telefonu çaldı, arayan Shane Williams’dı. “Bir meslektaşımın müşterisi sizin evle ilgileniyor,” dedi Shane. “Evi en erken ne zaman gösterebiliriz?”

“Etraf ne kadar toplu olmalı?” diye sordu Liz. “Bodrum katıyla uğraşıyorum ama biliyorsun, bu büyük bir proje.”

“Hafta sonu en acil işleri halletsen ve müşteriler pazartesi günü gelse olur mu?”

Bu, evi gezdirilir hale getirmek ve kızlarla Bayan Bennet’e satış haberini vermek için beş gün olduğu anlamına geliyordu. Jasper bu beş günün ikisinde şehirde olacaktı. Liz irkildi ama, sonra “Olur sanırım,” dedi.

“Bazen en basit çözüm bir depo kiralamak, her şeyi oraya tıkmak ve gerisiyle sonra ilgilenmektir,” dedi Shane. “Yapacağın ilk şey salondaki su lekesini yok etmek olmalı.”

“Hallediyorum,” dedi Liz. “Ev resmen satışa çıkmadıysa fiyat nasıl belirlenecek?”

“Buna özel satış deniyor, bazen fiyatının yükselmesini de sağlıyor. Ev için yine aynı parayı talep ediyorsun ama talebin genel listede görünmüyor. İçimden bir ses, evi bir milyon yüz bine satabileceğimizi söylüyor. Tabii ailen ve senin için de uygunsa.”

“Uygun,” dedi Liz. Cincinnati’deki depoların nerede olduğunu ve depo için ne kadar kira ödemesi gerektiğini merak etti. Babasını fizyoterapiye götürürken depoya benzer bir yerin önünden geçtiğini hatırlıyordu ama bunu kafasından uyduruyor olması da muhtemeldi. “Evle ilgilenen ailenin çocukları var mı?” dedi Shane’e.

“Sorarım,” dedi Shane neşeyle. “Ama olduğunu sanıyorum çünkü o ev bir aile için kusursuz bir yer.”

Bölüm 72

CHARLOTTE LUCAS ÖĞLEDEN sonra Liz’e bir mesaj yazdı, akşam bir şeyler içmek için müsait olup olmadığını sordu. Fakat Liz,

saat dokuzda 21c'nin barında Jasper'la buluşmak üzere plan yapmıştı. Charlotte'a saat yedide aynı yerde buluşmayı önerdi. Liz bu konuşmadan önce internete girmiş ve Doğu Kemper Yolu'nda on beş metrekairelik bir depo tutmuştu, haftasonu eşyaların taşınması için bir kamyonet de ayarlamıştı.

Liz ve Charlotte bir masaya oturdular, önlerinde şarap kadehleri vardı. Charlotte'ın California yolcuğu Liz'in düşündüğünün tam aksine gayet başarılı geçmişti.

"Willie'yle birlikte yaşamaya karar verdim," dedi Charlotte. "Bunu benden duymanı istedim."

"Kuzen Willie'yle mi yaşayacaksın?" dedi Liz, şaşkınlığını gizleyememişti.

"Willie benim kuzenim değil," dedi Charlotte, iş konuşması yapıyormuş gibiydi, mutluluktan mest olmuş görünmüyordu ama keyifsiz de değildi hani.

"Ama birbirinizi çok az tanıyorsunuz."

Charlotte omuzlarını silkti. "Birlikte yaşamak bu sorunu çabucak çözer."

"Sen Cincinnati'de kalıp kendi hayatını kurdun. Sana bunu nasıl önemli bulduğumu söylemiş miydin hiç? Sen zeki ve çekici bir kadınsın. Çok önemli bir işin var. Kendine böyle bir hayat kurabilmek için bu şehirden ayrılman bile gerekmedi."

"Beni neye ikna etmek istediğinden emin değilim."

Liz sesini alçalttı. "Willie'yle yattın mı?"

"Eğer gerçekten cevap vermemi istiyorsan bu kadar tiksiniş görünme. Şimdi söyleyeceğin şeyi tahmin edebiliyorum ama zahmet etme Willie'ye saksafon çeken fahişeden haberim var."

Bu çeşit bir bilgi paylaşmak Liz'in aklından bile geçmemişti. Liz tiksintiyle bükülen dudaklarını gevşetmeye çalıştı. "Yani California'ya mı gideceksin? Willie'nin Cincinnati'de yaşayabileceğini sanmıyorum. İş buna..."

Charlotte, “California’ya taşınacağım,” diyerek Liz’in sözünü kesti. “Silikon Vadisi benim iş geçmişime sahip biri için büyük fırsatlarla dolu. Ve buradaki sözüm ona muhteşem hayatıma rağmen yeni maceralara atılmaya hazırım. Dinle Liz, senden izin istediğim yok, sadece olanları sana anlatma nezaketi gösteriyorum.” Charlotte masanın yamndan geçen garsona bir el işareti yaptı. “Hesap lütfen.”

Bölüm 73

CHARLOTTE BARDAN AYRILDIĞINDA saat yedi buçuk bile olmamıştı –iki kadın on beş dakikadan az bir zaman birlikte oturmuşlardı– Liz, Jasper’a bir mesaj yazıp röportajlarının dokuzdan önce bitip bitmeyeceğini sordu. Jasper mesaja cevap vermedi. Liz tekrar yazdı, otelde olduğunu ve oda anahtarını alabilmesi için Jasper’ın resepsiyonu arayıp izin vermesi gerektiğini söyledi. Cevapsız bir yirmi dakika daha geçti. Liz ısmarladığı ikinci kadeh şarabı da bitirip sinirli bir şekilde Yedinci Cadde’ye, babasının arabasını park ettiği yere yürüdü.

Grandin yoluna dönüp, arabayı Tudor’un bahçe yoluna soktuğunda, geniş mutfak penceresinden, aile üyelerinin hep birlikte akşam yemeği yediğini gördü. Liz’in bizzat hazırladığı karides salatası sofrada olmalıydı. Liz, az önce içtiği iki kadeh şarabı da hesaba katarak, ailesine katılmak yerine eve ön kapıdan girip doğruca üçüncü kata çıktı, koşu kıyafetlerini giydi ve ön kapıyı kullanarak kendini tekrar dışarı attı.

Son derece hızlı bir ritim tutturdu ve sadece Madison Yolu’nda hafifçe yavaşladı. Jane hamileydi ve Chip artık onunla ilgilenmiyordu; Kuzen Willie’yle Charlotte bir çift olmuşlardı; Bay ve Bayan Bennet iflas etmişti, dolayısıyla Liz’in dört karde-

şı de parasızdı. Liz bütün bunların dışında kalması gerektiğini hissediyordu. New York'a dönmesi lazımdı. Jasper'ın dönüş uçağında bir yer ayırtmayı düşündü ama Jane gidiyordu ve ailenin diğer üyeleri kendi kendilerine yetecek durumda değillerdi.

Önce eczanenin sonra da hayvan hastanesinin önünden geçti, derin düşüncelere dalmışken birinin "Bir günde iki kez," dediğini duydu. "Her yerdesin." Liz gözlerini kırptırdı. Sadece birkaç adım ileride, ona doğru gelen, uzun boylu, koyu renk saçlı bir adam gördü. Adam da koşuyordu, lacivert şort ve gri t-shirt giymişti, kulaklığını çıkararak,

"Ben mi seni takip ediyorum, sen mi beni takip ediyorsun bilemiyorum," dedi.

Liz o kadar dalgındı ki, Darcy'yi tanımasına rağmen uygun bir cevap üretmeyi başaramadı. En sonunda, huysuz bir tavrıyla, "Seni takip etmiyorum," dedi. "Genelde sabahları koşarım." Liz de Darcy de oldukları yerde koşmaya başlamışlardı. Liz kendini tuhaf bir duyuru yaparken duydu.

"Charlotte Lucas, kuzenim Willie'yle yaşamak için Palo Alto'ya taşınıyor."

Liz o rahatsız ruh hali içinde bile, Darcy'nin bu bilgiyi bir kasaba dedikodusu olarak algılayıp surat asabileceğini düşündü ama adamla arasındaki husumetin özgülleştirici bir tarafı da vardı. Birbirlerini sürekli rencide etmeleri şimdiye kadar farazi bir tehdit oluşturmamıştı, aslında bu durum ilişkilerinin temeliydi. Bununla birlikte, Darcy konuştuğunda, yüz ifadesi alaycı değil düşünceliydi. "İkisinin birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Değiller. Yani değillerdi. Demek istediğim, daha üç hafta önce Willie *beni* öpmeye çalıştı. Willie, Cincinnati'den ayrıldıktan sonra Charlotte'la birkaç kez telefonda konuştu. Charlotte haftasonu için Palo Alto'ya gitti. Şimdi de sözüm ona birbirlerine âşıklar. Bu delilik değil mi?"

Darcy birkaç saniye düşündükten sonra, “Yönümü değiştirip seninle koşacağım,” dedi. “Rookwood Commons’da yaşıyorum, yani ters bir yere gitmiş olmayacağım.”

“Willie’yle asla çıkmadım,” dedi Liz. “Willie benim üvey kuzenim ama beni öpmeye çalışması yine de acayipti. Charlotte’ı kıskandığım filan da yok. Sadece Willie’nin kız arkadaşı olarak perişan duruma düşeceğini düşünüp endişeleniyorum.”

Darcy sakın bir ses tonuyla, “Ama kıskançlık anlaşılır bir duygu olurdu,” dedi. “Willie’yi değil, birlikte olmak istediği birini bulduğu için Charlotte’ı kıskanmak.”

“Charlotte çocuk doğurmak için yanıp tutuşuyor mu? Çünkü Willie’yi hiç tanımıyor.”

“Charlotte, Willie’yle Cincinnati’de tanıştı değil mi?” diye sordu Darcy.

Liz başıyla onayladı. “Sonra da Willie’yi ziyarete gitti. Bütün ilişkileri bundan ibaret. Charlotte’ın ayakları yere basan biri olduğunu düşünürdüm ama bu durum çok saçma.”

“İlk görüşte aşka inanmıyorsun yani.”

“On üç yaşını geçip de inanan biri var mı? Sen inanıyor musun?”

“Hayır. İnanmıyorum,” dedi Darcy. “Fakat ilk elden tecrübe etmediğim şeylerin başkaları için de imkânsız olduğunu düşünmüyorum.”

“Ah lütfen,” dedi Liz. “Olduğundan daha açık fikirliymişsin gibi davranma. Eğer bu birlikteliğin kaderlerinde yazılı olduğuna inanıyorlarsa, neden birkaç ay için şehirler arası bir ilişki yaşamayı denemiyorlar? Ya da Charlotte neden oraya gidip tek başına yaşayacağı bir ev tutmuyor?” Başını çevirip Darcy’ye baktı. “Bu arada, ailemin karmakarışık bir çöplük olduğunu düşünüyorsun ya, daha bilmediğin bir sürü şey var. Görünüşe göre,

babam ona kalan mirası tamamıyla tüketmiş, elinde aşırı kabarık bir hastane faturası var, ailede benden ve Jane'den başka kim-
senin sağlık sigortası ya da işi yok. Annem, Kuzen Willie'nin
benimle birlikte olacağını ve bizi borç batağından kurtaracağını
umut ediyordu. Ah, bu arada annem bir alışveriş bağımlısı.”

“Bunları duyduğuma üzüldüm,” dedi Darcy, sesi hüzünlüydü.

“Chip vartayı ucuz atlatmış öyle değil mi?” Madison yoluyla
Observatory Bulvarı'nın kesiştiği yere gelmişlerdi, hiç konuşma-
dan sağa dönüp bulvara girdiler. Liz, kızgınlığı saklamaya gerek
duymadan, “Chip, Los Angeles'da eğleniyor mu?” diye sordu.

“Gittiğinden beri onunla konuşmadım. Çekimler sırasında
dışarıyla bağlantı kurmaları yasak sanırım.” Darcy hava duru-
mundan daha önemsiz bir konudan bahsediyormuş gibi konuş-
muştu.

“Christ'ın acil servisi Chip'e kızgın olmalı.”

“Mutlu olmadıklarından eminim.”

“Sen işini öylece bırakıp gider miydin?”

“Tıbbın Chip için uygun olup olmadığını hiç bilemedim.
Bazen iyi insanlar yanlış sebeplerle tıbbi seçiyorlar.”

Liz güldü. “Chip de *o kadar* iyi bir insan. Önce insanları ezip
gececeksin, sonra da çok hassas ve şaşkınsın diye hiçbir açıklama
yapmadan çekip gideceksin.”

Darcy etkilenmemişti. “Moral değerlerden bahsetmişken,”
dedi, “Jasper nasıl?”

“Skyline'ı senin kadar sevdiğinden emin değilim.”

“Seni üniversite günahlarıyla ilgili aydınlatıldığını varsayıyorum.”

Liz, Jasper'la Stanford'da olanlar hakkında hâlâ konuşmadık-
larını söylemek istemedi. “Çok uzun zaman önce olmuş bir şeye
takılıp kalmışsın,” dedi.

“Profesyonel bir hikâyeci olarak bunun çok kuvvetli bir masal olduğunu kabul etmen gerekir.”

Kuvvetli mi? diye düşündü Liz. Neredeyse Edwards yoluna gelmişlerdi. “Rookwood Pavilion’da yaşadığını söylemiştin değil mi? Ben şuradan gidiyorum.” Liz eliyle sağ tarafı gösterirken, içini Darcy’ye döktüğünü ilk kez fark etti. Ve Darcy onu saygıyla dinlemişti. Bu farkındalık tamamıyla kabul edilebilir bir duygu değildi. Belki de bu yüzden, Liz sağa dönmeden hemen önce, “Cincinnati denen bok çukurunda iyi bir gece geçir,” diye seslendi.

Bölüm 74

LIZ, TUDOR’A VARDIĞINDA Ham ve Lydia bahçe yolundalardı, Ham’in lacivert SUV’sine doğru yürüyorlardı. “Ne zamandan beri günde iki kere koşuyorsun?” dedi Lydia. “Anoreksik misin?”

“Anoreksik gibi görünüyor muyum?” Liz iki eliyle göbeğini çimdikledi, göbeği çıkmış değildi ama hiç olmadığı da söylene-
mezdi.

“Akşam koşularını severim,” dedi Ham. “Güneş battıktan sonra hayat hakkında düşünmeyi severim.”

“Yaşlı bir adam gibi konuşuyorsun,” dedi Lydia.

Ham tatlı bir şekilde, “Seninle kıyaslandığımda *yaşlı* bir adamım zaten,” dedi.

Lydia kişner gibi güldü. “Farkında mısın bilmiyorum ama şimdi Liz’i de yaşlı bir kadın yaptın. Ben buna itiraz etmem gerçi.”

Liz, Ham’e döndü. “Seattle’da büyüdün değil mi?” dedi. “Liseye nerede gittin?”

“Ciddi misin?” dedi Lydia.

Bu soru, diğer Orta Batı şehirlerinde olduğu gibi Cincinnati’de de, birinin sosyal statüsünü pek de gizli olmayan bir şekilde belirleyebilmek için kullanılan yerel bir yöntem ve klişeydi.

“Ham buralı olmadığına göre soruyu o amaçla sormadığım ortada,” dedi Liz. “*Mascara*’daki patronum da Seattle’da doğup büyümüş, o yüzden sordum.”

Lydia ve Ham kısa bir an için –Liz’in neredeyse fark edemeyeceği kadar kısa bir an için– bakiştılar. “Çok da güzel sayılamayacak banliyölerde büyüdüm,” dedi Ham. Lydia adamın kolunu çektişirdi. “Gitmemiz gerek.”

Ham, Liz’e döndü. “Şu an doğru vakit gibi görünmüyor ama yakında, kardeşin tarafından fiziksel olarak çektiştirilmediğim bir zamanda, karışık ve eziyetli ergenliğimi sana anlatacağım.”

“Annemlerle yemek mi yediniz?”

Ham hayır anlamında başını salladı. “Ama onlarla tanıştım. Jane ve Mary’yle de. Harika insanlar.”

“Bir dahaki sefere daha erken gelip bizimle yemek yemeli-sin,” dedi Liz.

“Liz, kalbini kırmak istemiyorum ama Margo hala annemi aradı ve Charlotte Lucas’ın Kuzen Willie’yle yaşamak için California’ya taşınacağını söyledi,” dedi Lydia.

Liz bu ilişkinin uzun süre sır olarak kalmasını beklemiyordu ama yine de... Charlotte, 21c’den ayrılır ayrılmaz Willie’yi aramış ve haberi etrafa yayabileceğini söylemiş olmalıydı.

Ham araba anahtarındaki düğmeye bastı ve SUV bir bip sesi çıkardı. Ham yolcu kapısını açtı, –*nasıl da centilmen*, diye düşündü Liz– Lydia arabaya binerken Liz’e döndü. “Willie şişkolardan hoşlandığına göre sen kesinlikle anoreksik değilsin,” dedi.

Bölüm 75

LİZİN AMACI GİZLİCE üst kata çıkıp duş almaktı ama evin giriş holünde annesine yakalandı. Bayan Bennet çileden çıkmış bir şekilde, “Şu an Willie’yle ilgili pişmanlık yaşadığından eminim,” dedi.

“Aslında yaşamıyorum,” diye karşılık verdi Liz.

“Charlotte bütün hayatı boyunca bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacak.”

“Charlotte işini seviyor.”

Bayan Bennet dudaklarını büktü. “Ama Procter&Gamble’a işten ayrılacağını söylemek için uzun uzun düşünme ihtiyacı duymamış.”

Bölüm 76

“STANFORD’DA NELER OLDUĞUNU bana anlatman gerek,” dedi Liz, Jasper’a. “O konuyu düşünmek istemediğinin farkındayım ama bilmemek beni deli ediyor.”

21c’nin barına geri dönmüştü, Jasper’la paylaşacağı salatanın ve patates kızartmasının masaya gelmesini bekliyordu. Saat dokuz buçuktu. Liz hâlâ yemek yememişti ama Jasper bir squash antrenörüyle yaptığı röportajın ardından akşam yemeği için adamın evine gitmek zorunda kalmıştı.

“Anlatacağım,” dedi Jasper. “Fakat hikâyenin sonunda arkadaşın Darcy pek hoş görünmeyecek.”

“Daha iyi.”

Jasper derin bir nefes aldı. “Okulun son yılı, mevsim ilkbahar. Üniversite hayatının en güzel olması gerektiği zaman. Gerçek dünyayla yüzleşmeden önce arkadaşlarıyla eğlenmen gereken

bir zaman. Okulda asistanlık yapan bir kadının yaratıcı yazarlık dersine giriyorum. Yani, ilk olarak, kadın gerçek bir öğretim üyesi değil. İkinci olarak, bir kurgu yazarı bile değil. Tricia Randolph isimli siyahi bir şair. Bu arada ne o zamana kadar ne de o zamandan sonra bir kitap yayımladığını zannetmiyorum. Yani kadının Stanford'da ne öğrettiğini bir tek Tanrı bilir. Final ödevi olarak, öğrenci derneği partisine katılan herifler hakkında bir hikâye yazıyorum, ödevi teslim ediyorum. Hikâyem bir taşlama, bütün amacı o herifleri birer dangalak olarak göstermek. Ama Tricia Randolph beni ofisine çağırıp, 'Jasper, sınıfındaki kız arkadaşların kadınları nesneleştirmene nasıl tepki gösterecekler sence?' diye soruyor."

Liz küçük bir tereddüt hissederek, "Bunu neden sordu peki?" dedi.

"Hikâyedeki baş karakter ve arkadaşları birbirlerine becerdikleri kızları anlatıyorlar ama tekrar ediyorum, bu bir taşlama. Ve evet, üniversitedeki erkekler *böyle* konuşurlar. Elçiye zeval olmaz." Jasper'ın yüzü acıyla çarpıldı. "Tricia Randolph hikâyeyi baştan yazmamı, aksi takdirde hikâyeyi atölye çalışmasına dahil etmeyeceğini söylüyor. Ben de tamam diyorum, dahil olmasın. Fakat hikâye çoktan ortaya dökülmüş, sınıftaki herkeste bir kopyası var, onlar da başka arkadaşlarına vermek için sayfaları çoğaltıp duruyorlar. Hikâye bir samizdat²⁶ fenomenine dönüşüyor." Liz, Jasper'ın geçmişe yolculuk yaptığını görebiliyordu. Jasper, Liz'den, Cincinnati'den ve kendi yetişkinliğinden uzakta bir yerdedi.

26 Yayınlanması devlet tarafından yasaklanmış edebi eserlerin el altından çoğaltılıp yayılması demektir. Sovyet bloğunu oluşturan ülkelerde, komünist rejim tarafından yasaklanan kitaplar hızla kopyalanırdı, bu kopyaları alan insanlar yeni kopyalar yaratarak kitapları yaymaya devam ederlerdi. Rusça bir kelime olan *samizdat*, kaçak yayınları ve bu yayınların gizlice dağıtılmasını kapsayan bir terim olarak birçok dünya diline girdi. —çn.

“Hikâye yeraldında bu kadar ünlenince, Tricia Randolph kendini aşağılanmış hissediyor. İntikam almaya karar veriyor. Çok geçmeden, ben kendimi hukuk işleri komitesinin karşısında otururken buluyorum. Komite de sadece bir öğrenci var ve o Fitzwilliam Darcy’nin ta kendisi. Okul yönetimi tarafından öğrenci temsilcisi olarak seçilmiş. Bana sorarsan, Darcy, bütün hayatı boyunca akıllı ve ahlaklı olduğu için övülen şu heriflerden biri ama uzun boyundan başka bir meziyeti yok. Her neyse, yıl 1997, Stanford ve ülkedeki bütün okullar siyaseten doğruluk saçmalığıyla çalkalanıyor. Tricia Randolph birdenbire hikâyemin onu sadece bir kadın olarak değil, *siyah* bir kadın olarak da rencide ettiğine karar veriyor. Ben de bir ırkçılık tartışmasının tam ortasına düşüyorum. Sana yemin ederim, hikâyemde insanların renkleriyle ilgili bir tek satır yok. Ama komitede şahsen tanıdığım tek insan olan Darcy, mantığın sesi olmak yerine beni ortada bırakmayı tercih ediyor ve okuldan kovuluyorum.” Jasper’ın yüzünde hem acı hem de beklenti dolu bir ifade vardı. Liz, Jasper’ın, ondan gelecek bir meydan okuma umut ettiğini düşündü ama Liz’in mevcudiyetinin önemsiz olduğu da belliydi.

“İyi de, seni hangi suçla itham etmişlerdi?” diye sordu Liz.

“Bazı okul prensiplerinin ihlaliyle. Üniversite, Tricia Randolph’un dava açacağından korkmuştu.”

“Sana sadece F vermesi yetermiş aslında.”

“Hikâyeyi baştan yazmamı önerdiğinde ve ben hayır dediğimde işim bitmişti. Çifte yargılama meseleydi.”

Liz söz konusu meselenin çifte yargılamayla ilgisi olmadığından emindi ama bunu şimdi dile getirmek yanlış olacaktı. “Mezuniyet törenine katıldın mı?”

Jasper hayır anlamında başını salladı. “Diplomamı, okulu derhal terk etmem şartıyla aldım.”

Liz bütün bunlardan nasıl habersiz olabilirdi? Jasper'la bu olaydan sadece birkaç ay sonra tanışmıştı. Jasper'ın Stanford'daki arkadaşlarıyla hiç tanışmadığını tekrar hatırladı.

Yemek geldikten sonra Liz ve Jasper ara ara konuştular ki bu onlar için sıra dışı bir durumdu. Liz yorgundu, Jasper'ın da yorgun olduğunu tahmin ediyordu. İnsanlarla röportaj yapmak, bütün dikkatini onlara vermek insanı tüketen bir işti. Asansörle odaya çıkarken, “Yarın sabah kahvaltısında antrenörle tekrar buluşacaksın değil mi?” dedi Liz.

“Evet, dokuz buçukta, adamın evinin yakınındaki bir kahvaltıcıda.”

Odaya girdiklerinde Liz önce banyoyu kullandı, dişlerini fırçalarken birazdan seks yapacağı aklına geldi ve daha az patates kızartması yemiş olmayı diledi. Fakat banyodan çıktığında Jasper'ın derin bir uykuya daldığını gördü, adamın kıyafetleri hâlâ üstündeydi. Işıkların yanı sıra televizyon da açıktı. Liz, Jasper'ı uyandırmadı, sessizce yatağa girdi, Jasper'ın düzenli soluklarını dinledi. Jasper, Liz'e şu meşhur hikâyeyi okumasını önermemişti, önermiş olsaydı bile Liz okumak istemezdi. İşin doğrusu, Liz yatağın diğer tarafına dönüp gözlerini kapatırken, hikâyenin bütün kopyalarının kaybolmuş olmasını umdu.

Bölüm 77

BAYAN BENNET, TUDOR'UN ön kapısından telaşla çıkıp Liz'in kullandığı Cadillac'a doğru koşarken “SEN!” diye bağırdı. “Sen epey cesurmuşsun genç bayan! Kardeşlerine evi sattığımızı söylemişsin. Sırf sen satmamız gerektiğine karar verdin diye.”

Saat sekizi biraz geçiyordu. Liz telefon alarımını altıya kurmuştu, çalan alarmı uykulu bir halde kapatmış ve ancak bir saat

kırk beş dakika sonra, Jasper'ın otel odasının içi güneş ışııyla dolduğunda uyanmıştı. Columbia Parkway boyunca araba kullanırken, geceyi nerede geçirdiğiyle ilgili olası bahaneler üretmişti; yolun sağında kalan durgun Ohio Nehri, Liz'in telaşıyla dalga geçer gibiydi.

Liz bahçe yoluna girer girmez bütün korkuları doğrulandı. Krem rengi saten bir sabahlık ve terlik giyen Bayan Bennet kapıdaydı. Kadının arkasında Jane (Liz Jane'in karnının belirginleştiğini ilk kez fark etti) vardı. Jane'in arkasında Mary, Mary'nin arkasında da Kitty ve Lydia duruyorlardı.

Liz frene basıp motoru durdurdu. Annesini ezmek, zaten kötü olan durumu iyice berbat hale getirirdi. Liz arabanın kapısı açarken Bayan Bennet bağırdı;

“Bu senin verebileceğin bir karar değil! Bunu anlayabiliyor musun Elizabeth? Zaman geldiğinde ve eğer öyle bir zaman gelirse, evi satmaya baban ve ben karar veririz.”

Liz, Kitty'ye döndü. “Neden söyledin?”

“Ben hiçbir şey söylemedim,” dedi Kitty sertçe.

“Kitty söylemedi,” dedi Jane. “Ben annemin bildiğini sanıyordum.”

“Elini kolunu sallayarak buraya gelip bize ne yapacağımızı söyleyemezsin!” Bayan Bennet'in yüzü kıpkırmızıydı.

“Ben nerede yaşayacağım?” diye sordu Mary.

“Burada yaşayacaksın!” dedi Bayan Bennet. “Hayatın boyunca yaşadığın yerde yaşayacaksın.”

“İnternete gir ve bir ev bul Mary,” dedi Liz. “2013 yılındayız. İnsanlar böyle yapıyorlar.”

“Jane ve sen, organik sebzelerinizle ve kıymetli fikirlerinizle bizim kendimizi geliştirmemize yardım ettiğinizi düşünüyorsunuz,” dedi Bayan Bennet. “Ama siz yirmi yıldır New

York'ta hayatın tadını çıkarırken bu evde yemekleri kim yaptı sizce? Babanızı ve kardeşlerinizi açlıktan öldüreceğimi mi sanıyorsunuz?”

“Biz senin hayatımı kolaylaştırmaya çalışıyorduk,” dedi Liz.

“Amacımız seni gücendirmek değildi anne,” dedi Jane. “Kadınlar Birliği yemeğine yoğunlaşabilmen için evdeki yükünü biraz hafifletmek istedik.”

“Annemin yemeklerini sizin yemeklerinizden daha çok seviyoruz,” dedi Kitty ablalarına.

“Hayatımı nasıl kolaylaştırırsınız biliyor musunuz?” Liz'den altı santim daha kısa olan Bayan Bennet kaşlarını çatarak bedenini dikleştirdi. “Sizinle ilgisi olmayan meselelere burnunuzu sokmayarak.”

Tudor'dan çıktığı kimse tarafından fark edilmeyen Bay Bennet boğazını temizledi. “Lizzy evle ilgili haklı ve sen bunu biliyorsun Sally,” dedi. “Evi gerçekten satmamız gerekiyor. Kızlar, odalarınızı boşaltın ve yeni yaşam planları yapmaya başlayın.”

Bayan Bennet dehşete düşmüştü. “Ciddi olamazsın.”

“Seçeneğimiz yok,” dedi Bay Bennet. “*Tempora mutantur*²⁷ canlarım.”

Bayan Bennet nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. “Kızlardan birinin önünde sonunda kendi ailesiyle birlikte bu evde yaşayacağını düşünüyordum.”

“Ben,” dedi Lydia. “Ben yaşayacağım.”

Bay Bennet bitkin bir sesle, “Öyleyse bir kazan altım olan bir *leprikon* bulmanı tavsiye ediyorum,” dedi.

Jane kardeşlerine döndü, “Geçici eleman olarak çalışmayı düşündünüz mü hiç?” diye sordu nazik bir şekilde.

27 “Zaman değişir” anlamına gelen Latince bir özdeyiş. -çn.

“Niye umurunda ki?” dedi Lydia, Liz’e baktı. “Yakında ikiniz de şehirden ayrılacaksınız. Siz burada yaşamıyorsunuz bile. Siz iki fırsatçıdan başka bir şey değilsiniz.”

Bayan Bennet, umut dolu bir sesle, “Jane, Chip’le ikiniz evi satın alabilirsiniz belki,” dedi.

Jane sıkıntılı bir yüz ifadesiyle omuzlarını dikleştirdi. “Chip’le ben ayrıldık,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi Mary. “Bir aşk programına katılmak için California’ya giden adamdan ayrıldın mı yani? Şok oldum.”

“Ah Jane.” Bayan Bennet’in sesinde matem vardı. “Artık asla çocuk sahibi olamayacaksın.”

Bölüm 78

LIZ BODRUM KATINA indi. Shane’in tavsiyesine uydu ve daha verimli çalışabilmek için üstünkörü bir toparlamayla yetindi. Noel ışıklarını bir dosya dolabına tıktırdı, badminton setini fermuarı bozulmuş eski bir bavulun içine koydu. New York’a döner döner dönmez, evinde biriktirdiği dergilerden kurtulacağına dair kendi kendine yemin etti. Gardrobunu da gözden geçirecek ve geçen yıl hiç giymediği kıyafetleri Goodwill’e²⁸ bağışlayacaktı.

Liz, basamaklardan gelen ayak seslerini duyduğunda yaklaşık iki saattir bodrumdaydı ve geniş Bennet sülalesinin örümcekleriyle karşılaşmıştı; enerjik gençler, yorgun ebeveynler, merhum büyük halalar. Gelen Lydia’ydı, elinde bir şişe hindistan cevizi

28 1902 yılında Amerika’da kurulan, kâr amacı gütmeyen bir yardım kuruluşu. Asıl amacı, bir iş sahibi olmaya yetecek kadar eğitimi olmayan insanlara çeşitli branşlarda iş eğitimi vermektir. Amerika’nın çeşitli eyaletlerinde bulunan üç bin Goodwill mağazasında satılan ürünlerden elde edilen gelir, bu eğitim programının devamlılığını sağlamak için kullanılır. –çn.

suyu vardı. Liz meyve suyunun kendisi için olduğunu sandı ama kardeşi şişeyi ağzına götürdüğünde yanıldığını anladı. “Babamı bunu yapmaya ikna ettiğine inanamıyorum,” dedi Lydia. “Gerçekten bencilce davranıyorsun.”

“Bu benim kararım değil Lydia. Bu büyüklükteki bir evi idame ettirmek kaç mal oluyor haberin var mı?”

“İpotek filan yok sonuçta.”

Liz kardeşini düzeltmektense, “Emlak vergisinin ne kadar olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu.

Lydia omuzlarını silkti.

“Yılda yirmi binden fazla. Diyelim ki kalorifer kazanı patladı. Yenisi kaç paraya alınıyor dersin?”

Lydia gözlerini kapattı ve horluyormuş gibi yaptı.

“Buna inanmadığını biliyorum ama bir işe girmek ve kendi evine taşınmak başına gelen en güzel şey olacak,” dedi Liz. “Kendini yetişkin ve bağımsız hissedeceksin.”

“Tampon reklamı yapıyor gibisin. Her neyse, ben Ham’ın yanma taşınacağım.”

“Ve kiraya katkıda bulunmayacak mısın?”

“Ham evin sahibi.”

“Yaşamak için bir adama bel bağlamak mı istiyorsun gerçekten?”

“Feminist propagandalarını kendine sakla Liz. Sana burada yardım etmesi için Ham’i çağırmalısın. Ham hayatımda gördüğüm en düzenli insan. Kıyafet askılarının hepsi aynı ve her biri aynı yöne bakacak şekilde asılmak zorunda mesela.”

“Harika,” dedi Liz. “Onu bana gönder.”

Lydia hindistan cevizi suyundan bir yudum daha aldı. “Kitty ve Mary ev arkadaşı olmaktan bahsediyorlar. Bu çok komik olmaz mı?”

“Kötü bir fikir değil.”

“Ben Mary’yle yaşayamam. Çok sinir bozucu biri.”

“Zaten Mary’yle yaşıyorsun,” dedi Liz.

Lydia güldü. Tekrar üst kata çıkacakmış gibi bir havası vardı. Liz merak etti, bir insanı büyük bir işin tam ortasında görmek ve ona yardım etmek için en ufak bir dürtü hissetmemek nasıl bir şeydi? “Bir özgeçmişin bile yok değil mi?” dedi.

Lydia sırtıttı. “Bazı insanlar dış görünüşleriyle geçinebiliyor.”

Bölüm 79

LIZ, BODRUMDAYKEN JASPER’A mesaj yolladı. **İşin bugün kaçta bitecek? Annemlerin evinden depoya tonla döküntü götürüyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.**

Yediye kadar spor merkezindeyim, diye cevap verdi Jasper. **Jane ve arkadaşınla birlikte yemek yiyor muyuz?**

Liz, Charlotte’ı arayıp yemek randevusunu iptal etmemişti ama buna gerek olduğunu da düşünmüyordu.

Sadece biz ve Jane, yazdı Liz.

7:45’te 21c’nin lobisinde buluşalım.

Yarım saatten az bir zaman sonra, Liz mutfaktan ona seslendiğini duydu. Birkaç saniye boyunca, itirazlarının Jasper tarafından reddedildiğini ve Jasper’ın onu kurtarmak için Tudor’a geldiğini düşünüp uygulandı. “Aşağıdayım!” diye bağırdı ama gelenin Jasper olmadığını anlamıştı.

Ham odaya girerken, “Etrafta biraz yardıma ihtiyacın olduğuna dair dedikodular dolaşıyor,” dedi.

“Gerçekten mi? dedi Liz. “Vay. Teşekkür ederim.”

Ham omuzlarını silkti. “Ofiste çok iş yoktu. Şimdi, stratejimiz nedir?”

Liz kiralık kamyoneti almaya giderken Mary ona eşlik etmişti ama bunun dışında, Liz kendini şu masaldaki kırmızı tavuk gibi hissediyordu; etrafındaki hayvanlar oyunlar oynarken o tohum ekip ekin biçiyordu. Ama şimdi bir müttetiği vardı ve o kadar terli olmasaydı adama sarılırdı.

“Depo buradan on dakika uzakta,” dedi Liz. “Gerçekten hevesliysen ilk turu şimdi yapabiliriz.”

Yaptılar. Bodrum merdiveninin dik ve hasarlı basamaklarını tırmandılar, mutfaktan geçtiler, bahçe yoluna çıktılar. Bavulları, komidinleri ve eski dosyalarla dolu kutuları kamyonete taşıdılar. Kamyoneti ikinci kez doldururlarken, Ham, içlerinde hâlâ sahate çimenler olan rengi solmuş paskalya sepetlerini göstererek, “Bunları çöpe atsan daha iyi olmaz mı?” diye sordu.

“Aptalca görüldüğünü biliyorum ama annem herhangi bir şeyi atıp atmadığımı sorduğunda ona hayır diyebilmem gerek,” dedi Liz. “Aslında eve geldiğimden beri bir sürü eşyadan kurtuldum ama o, bugünden önceydi.”

“Hukuk diploman olmadığından emin misin?” dedi Ham. Son eşyaları yerleştirmek için kamyonete tırmandılar. Ham tekrar aşağı atlarken, “Öylesine bir soru: Sence annenle baban Cumhuriyetçi mi?” dedi.

“Babam, evet. Belki içinde bir parça demokrasi de vardır. Annemin görüşleri Cumhuriyetçi ama oy verdiğinden emin değilim. Neden sordun?”

“Lydia’dan öyle bir izlenim edindim ama sadece merak ediyordum. Sence annenle babanın eşcinsel arkadaşları var mıdır?”

“Belki Lydia bahsetmiştir, annemle babamın eşcinsel bir kızları olduğuna dair dedikodular var.”

“Lydia bu teoriyi benimle paylaşmıştı.”

Liz ve Ham tekrar bodruma indiler.

“Ailen muhafazakâr mı?” diye sordu Liz.

“Hem de nasıl. Babam öldükten sonra annem Florida’daki bir emekli sitesine taşındı. Oranın bir Çay Partisi²⁹ eğitim kampı olduğundan eminim. Annemle yakın değiliz maalesef.”

“Sen muhafazakâr değil misin?”

“Ben kendime orta yolcu diyorum.”

“Ben CrossFit’in muhafazakâr olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?”

“Hayır, yanılmıyorsun ama benim spor salonumun diğerlerinden farklı olduğunu söyleyebilirim.”

“Orduda mıydın?”

“Evet. Biraz Kore’de kaldım ve Afganistan’a bir tur yaptım.”

“Vay,” dedi Mary. “Zemini görebiliyorum.”

Liz kardeşinin bodruma geldiğini fark etmemişti, az önce onun hakkında yaptığı yorumu Mary’nin duymamış olmasım umdu. Kahverengi kadifeyle kaplı, içinden strafor parçaları döken armut koltuğu göstererek, “Yardım etmek ister misin?” diye sordu.

“Liz, özür dilerim ama bu kesinlikle çöp,” dedi Ham.

“Tabii ki çöp,” dedi Mary. “Liz çöp olmadığını mı söyledi?”

“Annemin eşyaları attığım için bana kızmasını istemiyorum,” dedi Liz.

“Öyleyse ben atarım,” dedi Mary. “Çöp yığını nerede?”

“Bu senin şanslı günün,” dedi Liz. “Çöp yığını yaratma ayrılaçağına sahip oldun.”

29 Çay Partisi, Amerika’da muhafazakâr görüşleriyle ve Cumhuriyetçi Parti içindeki önemli rolüyle tanınan politik bir harekettir. –çn.

Bölüm 80

JASPER, BOCA'DA YETMİŞ beş dolarlık bir şişe şarap ısmarladı. Jane'in içki içmediğini hesaba katan Liz, Jasper'ın faturayı *Sporty*'ye ödetecek olmasını umdu. Şarap garsonu şeyi masaya getirdikten sonra, "Yaz boyunca evin mutfak hizmetçiliğini siz yaptığınıza göre, bu akşam yemeği kim pişirecek?" diye sordu Jasper.

Jasper'la konuşurken *mutfak hizmetçisi* kelimelerini kullandığını hatırlamayan Liz, "Jane evdekiler için tavuk ve soğuk çorba yaptı," dedi.

Jasper güldü. "Tanrı onları kendi kendilerine bakmaktan korusun, öyle değil mi? Hey, Jane. Lizzy hamile olduğunu söyledi. Tebrikler."

Jane karamsar bir şekilde, "Teşekkürler," dedi

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedi Jane.

"Harika. Susan, hamile kaldığı andan doğuma kadar sürekli kusmuştu, kusarken içi dışına çıkıyordu."

Liz, Jane'in ona baktığını hissedebiliyordu, durumu telafi etmek istercesine kadehini kaldırdı ve neşeli bir sesle, "Afiyet olsun," dedi. "Lütfen Jasper, biraz daha anlat."

Jasper'ın asıl bahsetmek istediği şey, antrenörle ve squash oyuncularıyla yaptığı röportajlardı. Jasper aperatifler (Jasper için istiridye, Jane ve Liz için arpa salatası), ana yemekler (Jasper için fileto, Jane için makarna ve Liz için deniz tarağı) ve tatlılar (Jasper ve Jane için crême brûlée, Liz için hiçbir şey) boyunca bu isteğini yerine getirdi. Jasper'ın bitip tükenmek bilmeyen gevezeliği, Liz'i Jane'in bu gevezeliğe şahit olmasından daha az rahatsız etti.

Jane bu akşamın sonunda Jasper'ın bencil biri olduğu izlenimine kapılabilirdi. Jasper on bir yaşındaki Cheng Zhou'nun aşırı ciddi babasını anlatmaya başladığında Liz lafa karıştı. "Jane'in Rhineback'te yaşayan bir aile için özel yoga eğitmenliği yapacağını söylemiş miydim?"

"Gerçekten mi?" Jasper bir kaşık dolusu crème brûlée'yi ağzına attı. "Kimler?"

"Eşlerden biriyle aynı okula gitmiştim," dedi Jane.

"Gerçek bir iş mi yoksa merhamet gösterisi mi?"

"Tanrı aşkına Jasper," dedi Liz.

Jasper neşeli bir sesle karşılık verdi. "Ama Jane hamile ve tek başına."

"Evet. Bilerek yapılmış bir tercih," dedi Liz. "Jane isteseydi şehirdeki işine de geri dönebilirdi. Bu sadece mekân değişikliği."

"İkinizin arasında kimseyi-geride-bırakma anlaşması olduğunu sanıyordum," dedi Jasper.

Liz dik dik Jasper'a baktı. "Şartlar değişti. Üstelik ben kocaman bir kıyım. Cincinnati'de Jane olmadan da kalabilirim."

Jane sakın bir tavırla, "Arkadaşımanın beni merhamet yüzünden işe almadığını umarım ama bunu asla bilemeyeceğim," dedi. Liz'e döndü. "Annemin yemek organizasyonuna kadar burada kalacağı için Lizzy'ye müteşekkirim."

"Annenizin sözü geçmişken," dedi Jasper, "Sally Bennet ve arkadaşları şu çok verimli üç martini buluşmalarını hâlâ yapıyorlar mı?" Ağzına içki döküyormuş gibi bir hareket yaptı. Liz, Jane'in de en az onun kadar öfkeli olduğunu hissetti.

"Jasper," dedi Jane. "Şu squash oyuncularını biraz daha anlat."

Bölüm 81

JASPER ODA SERVİSİNDEN bir şişe şarap daha istedi. Şarap, iki kadeh, peynir tabağı ve meyve odaya getirildikten sonra Jasper kadeh kaldırdı. “Cincinnati’nin şerefine,” dedi. “Burası kesinlikle bana anlattığın kadar kötü değil.”

Jane ve Jasper tamamen giyinik bir şekilde, yatak örtülerinin üstünde yan yana yatıyorlardı, aralarında peynir tabağı vardı. Jane kadehini Jasper’ın kadehine vurdu. “Beni şımartacaksın,” dedi ama şimdiden kendini daha iyi hissediyordu. Sadece yemek bittiği için değil, Jasper hesabı gerçekten ödediği için de rahatlamıştı.

“Bugün depoya ne götürüyordun?” diye sordu Jasper.

“Bodrum katını boşaltıyordum,” dedi Liz. “Emlakçı evi gezdirirken bodrum katı suç mahalli gibi görünmesin diye.”

“Sizinkiler evlerini mi satıyor?” diye soran Jasper, Gouda peynirinden bir dilim aldı. “Annemle babam küçülmeye gittiklerinde, onlara süt mısırı yedirip altlarını değiştireceğim günler de gelecek mi acaba diye düşünüp dururdum.”

Liz gözlerini kısarak Jasper’a baktı. Ailesinin maddi sıkıntılarını Jasper’a anlatmamış mıydı? Sonra, Tudor’un satılmasıyla ilgili sohbeti Jasper’la değil Darcy’le yaptığını hatırladı.

“Annemle babam evi isteyerek satmıyor,” dedi. “Çok borçları var.”

“Kötüymüş,” dedi Jasper, dudaklarının arasına bir çilek sıkıştırdı. “Senin zengin bir mirasyedi olmam tercih ederdim,” dedi meyveyi çiğnerken.

“Susan bu işe yaramıyor mu zaten?”

“İyi tespit. Hey, Brett Yankowitz bir e-posta yollamış. Eğer sinek oltacılığı taslağımı yazarsam memnuniyetle okuyacağını

söylüyor. Bu harika bir şey ama bugünün ardından squash dâhileriyle ilgili bir kitap yazmamın daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Cincinnati havalimanı epey ilkel ama buraya gelmek Idaho'ya gitmekten çok daha kolay.”

“Sinek oltacılığı squash’tan çok daha romantik,” dedi Liz. “Kitabını floresan lambaları altında değil de güzel bir nehrin kenarında yazmayı tercih etmez misin?”

“Haklısın.”

“Romantizmden bahsetmişken...” Sevişmeyi başlatırken kendi kendiyile dalga geçmekten geri duramayan Liz abartılı bir şekilde gözlerini kırptırdı.

“Buraya gel,” dedi Jasper. Liz’in peynir tabağının üstünden geçmesine yardım etmek için iki kolunu birden öne uzattı.

Öpüşmek eğlenceliydi, Jasper’ın keyfi de yerindeydi. Fakat Liz ve Jasper çırlıçıplak soyunup yan yana uzandıklarında bazı teknik güçlükler baş gösterdi. Jasper’ın konuyla ilgili anatomik bölümü tamamıyla yumuşak sayılmazdı ama aktivitenin bir sonraki aşamasına geçecek kadar sert de değildi. Liz durumu iyileştirmek için doğrudan çaba gösterdikçe netice daha umut kırıcı hale geliyordu. Liz ve Jasper yüz yüze duruyorlardı, Jasper en sonunda Liz’in elini kenara çekti. “Neler olduğunu bilmiyorum,” dedi hayal kırıklığıyla.

“Önemli değil,” dedi Liz. Squash’la ilgili makalenin, Jasper’ın Cincinnati’ye gelip Liz’le sevişmesi için bir bahane olduğunu aklından silmeye çalıştı. “Sonra yine deneriz.”

“Seni boşaltmamı istemiyorsun, değil mi?” dedi Jasper.

Seni boşaltmamı ister misin? daha nazik bir soru olurdu. Birkaç saniye sonra, “Birazdan tekrar deneriz,” dedi Liz. Yatağın yan tarafına yuvarlandı ve komidinin üstündeki uzaktan kumandayı aldı.

Televizyonda politik bir tartışma programı vardı. Liz programı daha fazla izledikçe kendini daha kuşkulu hissetti. Jasper’la neredeyse iki aydır görüşmüyorlardı, bu nasıl olabilirdi? Tama-
mıyla fizyolojik bir mesele olarak, Jasper’ın olayı başlatmak için değil, çok hızlı bitmesini engellemek için mücadele ediyor ol-
ması gerekmez miydi?

“Susan’la seks mi yaptınız?” diye sordu Liz. Böyle bir soru sormayı planlamamıştı, soru aklına gelir gelmez ağzından çıkı-
vermişti.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Jasper. “Susan benden nefret ediyor.”

“Hâlâ şu adamla beraber mi?”

“Bunlar nereden çıkıyor şimdi?” dedi Jasper. “Evet, Susan ve Bob hâlâ beraber.”

“Az önce olanlar kafamı karıştırdı,” dedi Liz.

“Doyumsuz cinsel iştahını tatmin edemediğim için özür di-
lerim,” diye karşılık verdi Jasper.

“Bu benim cinsel doyumsuzluğumla ilgili değil.” Liz yatakta doğruldu, kollarını çıplak göğsünün üstünde kavuşturdu. “Başka bir kadınla mı yatıyorsun?”

“Diğer kadın, diğer kadınlar olup olmadığını soruyor. Lütfen ironiyi gördüğünü söyle.”

“Yatıyor musun?”

“Liz, neler oluyor?”

“Bu bir cevap değil.”

Jasper, Liz’e değil tavana bakıyordu. “Sen benim için ger-
çekten önemlisin,” dedi, ses tonu samimi ve yatıştırıcı bir hal almıştı. “Yaptığımız sohbetler, konuşma şeklimiz... bir başkası bana bunları veremez.”

Liz yıllardır tam bir budalaydı, akla sığmaz, katıksız bir salaktı, nasıl bu kadar aptal olabilmmişti? “Başka kimlerle yatıyorsun?” diye sordu.

Jasper, yüzündeki tuhaf şefkat ifadesiyle sordu, “Söylememi istiyor musun gerçekten?”

“Evet.”

“Fiona.”

“Editör asistanı?”

Jasper başıyla onayladı. Liz, Fiona’nın kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama kız kesinlikle yirmi beşin altındaydı, kızıl saçlı ve harikaydı. Liz bunca zamandır Jasper’la yaşadığı ilişkinin tatsız bir klişeyi andırdığını düşünmüştü. Yaşadığı şeyin aslında münferit, eşit derecede tatsız ve katıksız bir klişe olduğunu aklına getirmemişti.

“Başka?” diye sordu Liz. Jasper’la göz göze geldiklerinde Jasper hiçbir şey yapmadı, başını sallamadı, konuşmadı. Sonra Liz’i kendine çekti, Liz itiraz etmedi, yüzünü Jasper’ın sıcak omzuna gömdü.

“Sen benim yaşam koçumsun,” dedi Jasper yumuşak bir sesle. Liz bunun Jasper’dan gelecek en büyük iltifat olduğundan emindi.

Liz onca yılını –şimdiye kadarki bütün yetişkin hayatını!– bu adam için harcamıştı. Suçlanacak kişi Jasper değil kendisiydi. Kendini bu işten kurtarmak zor muydu yoksa zor değil miydi?

Liz yine de sevişebileceklerini düşündü, gecenin ilerleyen saatlerinde ya da ertesi sabah Jasper’ın New York’a uçuşundan önce. Ama sevişmediler ve Jasper kiraladığı arabayı geri vermek için otelden erkenden ayrıldı.

Bölüm 82

LIZ, KATHY DE BOURGH'ÜN basın danışmanından beklenmedik bir e-posta aldı.

KDB, 29 Ağustos'ta, Houston'da, Finans Dünyasındaki Kadınlar Ulusal Derneği için bir konferans verecek. Makalenizdeki konuşma/kuruluş bahsini göz önüne alarak, konferanstan sonra yüz yüze bir röportaj yapmak için size yirmi dakika ayırabilecek.

Kathy de Bourgh ile geçirilecek yirmi dakika, gazeteci olmayan birine kısa bir zaman gibi gelebilirdi ama bu vakit, farklı bir konuda yazılmış bir makalenin içine sıkıştırılacak birkaç yorumdan ziyade, tam bir profil yazısı için malzeme toplamaya yeterdi. Liz, *Mascara*'daki editörüne danışmaya gerek duymadan ve Houston'daki konferansla ilgili hiçbir araştırma yapmadan cevap verdi,

Kesinlikle orada olacağım.

Bölüm 83

"BUNUN SANA GÖRE bir şey olmadığını biliyorum, o yüzden çok teşekkür ederim," dedi Jane. Liz'le birlikte arka bahçede, incir ağacının altındalardı.

"Saygısızlık etmek istemiyorum ama sekiz dakika sonra havalimanına gitmek için yola çıkmalıyız," dedi Liz.

Jane, Tudor'a törensel bir şekilde veda etmek istemiş ve Liz'in de ona katılmasını rica etmişti. Liz bu tören yüzünden olası alıcıların evi beğenmeyeceği vehmine kapılmış ama Jane'e bir şey söylememişti.

Jane gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı, “Om,” dedi. Liz gözlerini kapatmadı; annesinin, babasının ve kardeşlerinin bir pencereden onları izleyip izlemediğini merak etti. “Ailemize bunca yıldır sığınak olduğun için teşekkür ederim,” dedi Jane. “Bizi kışın sıcak, yazın serin tuttuğun için teşekkür ederim.” Liz, kasım civarında ortaya çıkan cereyanlı soğuğu ve üçüncü kattaki klimanın kararsız işleyişini göz önüne alarak iki iddianın da fazlasıyla cömert olduğunu düşündü. “Bayramları kutladığımız, oyunlar oynadığımız ve harika yemekler yediğimiz yer olduğun için teşekkür ederim,” dedi Jane. “Burada yaşadığımız güçlükler bile hayatlarımızı zenginleştirdi, hissetme kabiliyetlerimizi derinleştirdi. Ailemiz bu kadar güzel bir yerde yaşadığı için çok şanslıydı.”

Jane oyunlardan bahsedince, Liz seksenlerde Mary’yle oynadığı bir *remi* oyununu hatırladı. Liz kusursuz bir el yakalamış ve bir tek kâğıt bile çekmeden cin demişti. Kendisini kendisine rağmen çok üzgün hissetti. Fakat bütün hüznünü sadece Tudor’un satışına bağlamak dürüstlük olmazdı. Liz’in hüznü Jasper’la ilgili yaşadığı hayal kırıklığına da bağlıydı. Bu hayal kırıklığı, onu birden geriye götürerek geçmişini aydınlattı. Liz, bu evde geçirdiği onca sene boyunca, farkında olmadan bencil ve güvenilmez bir adama doğru yol almıştı.

Jane bir kez daha, “Om,” dedi ve gözlerini açtı. “Eklemek istediğin bir şey var mı?”

Liz başını salladı. “Yok,” dedi. “Sen insanlarla vedalaşırken ben bavullarını arabaya koyayım.”

Bölüm 84

BAY BENNET, JANE’LE evin içinde vedalaştı ama ailenin dışı üyeleri Jane’i bahçe yoluna kadar takip etti. Bayan Bennet, Jane

üniversitenin ilk yılına başlamak için şehir dışına gidiyormuş gibi kızına tavsiyeler vermeye devam etti. “Tek servislik küçük bir kahve makinesi al, böylece sabahları şu hanımlara bağımlı kalmazsın,” diye bağırdı Jane’in açık penceresine doğru. “O makineler sadece otuz dolar civarında.”

“Ben kahve içmiyorum anne,” dedi Jane. “Üstelik sadece bir telefon uzaktayım.”

“Ev sahibesine verilecek en güzel hediye bir peynir tahtası olur,” dedi Bayan Bennet. “Ama bambu tahta alırsan söyle bulaşık makinesinde yıkamasınlar.”

“Jane onların misafiri olmayacak,” dedi Lydia. “Hizmetlileri olacak.”

“Hoşçakalın,” diye seslendi Liz ama Bayan Bennet’in Kitty’ye “Keşke Chip, California’ya dönmeseydi,” dediğini duyduğunda henüz arabayı çalıştırmamıştı.

Liz bahçe yolundan çıktığında Jane’e döndü. “Eylülün birinden sonra daireni ne yapacağına karar verdin mi?”

“Oraya dönmeyeceksem kira kontratımı iptal etmem gerek sanırım. Fakat taşınma işi... Dün Ham ve sen bütün bodrum katını boşaltmışken şikâyet etmemeliyim aslında. Olağanüstü bir iş başardın Lizzy.”

“Depoyu görseydin böyle söylemezdin. Ham elinden geleni yaptı ama depo şehir çöplüğüne benziyor.”

“Sahip olduğum her şeyden kurtulmak ve yerlerine minimalist bebek eşyaları koymak gibi fantazim var. Sadece bir araba koltuğu, birkaç zıbın ve bebek bezi.”

Liz sola döndü, Torrence Park Yolu’na girerken, “Minimalist bebek eşyası diye bir şey var mı ki?” diye sordu. “Bu arada, Jasper’la her şeyi bitirebilirim.”

“Ne oldu?”

“Bunca zamandır gözlerimin önünde duran şeyi en sonunda görebildiğim dışında mı?” Liz gülümsemeye çalıştı ama gözleri beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu.

“Ah Lizzy,” dedi Jane. “Üzgünüm.”

“Jasper yemekte berbattı,” dedi Liz. “Sence de öyle değil miydi?”

Jane anlayışlı ve nazik bir şekilde, “Sadece kendisi gibi davranıyordu,” dedi.

Bölüm 85

MADISON YOLU'NDAKİ The Grasmoor tuğladan inşa edilmiş, üç katlı, krem renkli, yeşil markizli iki harika binadan oluşuyordu. Liz'in anne babasıyla birlikte gezdiği dairenin üç yatak odası, iki buçuk banyosu, iki terası ve bahçedeki su fıskiyesine bakan bir manzarası vardı, daire iki yüz otuz dokuz bin dolara satılıyordu. Bayan Bennet, Shane'in yaptığı sunum boyunca ağladı. Bu durum Liz'den ve Bay Bennet'ten çok Shane'i şaşırttı.

Daireyi gezme işi bittiğinde, “Böyle bir para karşılığında bu kadar alana sahip olmak gerçekten inanılmaz,” dedi Liz.

“Tatlım,” dedi Bay Bennet, “Şu okyanus sahilinde yaşayan insanlara has yapmacık tavırlarından artık gına geldi, söyleyeyim.”

“Kıyaslama yapabilmeniz için size yolun sonunda bulunan bir daireyi de göstermek isterim,” dedi Shane.

“Hiç enerjim kalmadı,” dedi Bayan Bennet.

“Biraz daha bakalım anne,” dedi Liz.

“Bunun benim için ne anlama geldiğine dair en ufak bir fikrin yok,” dedi Bayan Bennet.

“Bir evi kaybetmek bir aile üyesini kaybetmek kadar zor olabilir,” dedi Shane. “Haksız mıyım Bayan Bennet?”

Bayan Bennet boş gözlerle Shane'e baktı –Liz bu görüşmeden önce, annesine Shane'in ırkından bahsetmemeye karar vermiş ve onun Seven Hills'den bir sınıf arkadaşı olduğunu söylemekle yetinmişti– ve onu hiç duymamış gibi Liz'e döndü. “Şimdi beni anlamadığından eminim,” dedi. “Ama bir gün, çocuklarının su katılmadık duyarsızlığına maruz kalmanın ne demek olduğunu öğreneceksin.”

Bölüm 86

LİZ AKŞAMIN ERKEN saatlerinde koşuya çıktı. Kapalı ve boğucu bir hava vardı, her an yağmur yağabilirdi. Koşu saatini Fitzwilliam Darcy'yle karşılaşmak umuduyla belirlememişti –önceki karşılaşmaları daha geç bir vakitte gerçekleşmişti– ama Easthill Bulvarı'nda, lacivert şort ve kırmızı t-shirt giymiş uzun boylu bir adam gördüğünde hiç şaşırmadı. Darcy selamlama cümlesi olarak “Sabahları koştuğumu sanıyordum,” dedi, izin istemeye ihtiyaç duymadan yönünü değiştirip, Liz'in yanında koşmaya başladı.

“Sabahları koşuyorum,” dedi Liz. “Ya da koşuyordum, Jane'le birlikte, ama şimdi... Jane'i bu sabah havalimanına bıraktım. Hudson Vadisi'nde arkadaşlarıyla birlikte kalacak.”

“Ağustos ayını geçirmenin en medeni yolu.”

“Ah, gerçekten mi? Orası kırık bir kalbi tamir etmek için de uygun bir yer mi sence?”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Şehirden ayrıldığı için Chip'in aşağılık bir adam olduğunu düşünüyorsun,” dedi Darcy. “Fakat Chip ve Jane'in hayattan çok farklı şeyler bekledikleri ortada.”

“Sen de konunun uzmanı mı oluyorsun?”

“Bir ilişkiye başlamayı umut eden bir kadından sperm donörü kullanmasını beklemezsin herhalde.”

“Jane’in Chip’le tanışmadan önce hamile kaldığını biliyorsun sanırım. Hayat her zaman ideal bir sıralamayla ilerlemiyor. Jane bir ilişkisi olsun istiyordu, nitekim bir ilişkisi de *vardı*.”

“Ciddi çekinceleri var gibiydi.”

“Sen ablamı tanımıyorsun bile!” Darcy bu iddiayı yalanlamadı. Liz ekledi. “Caroline Bingley hâlâ burada mı yoksa o da mı Los Angeles’a döndü?”

“Los Angeles’a döndü.”

“Yıkıldın mı?”

Darcy ifadesiz bir yüzle, “Neden yıkılayım?” dedi.

“Caroline ve sen birlikte değil misiniz?”

“Bu kanıya nasıl vardın?”

“Gözlem güçlerim dışında mı?”

“O güçlere inanmakla hata etmişsin. Chip’le birlikte tıp fakültesine gittiğimiz sırada, Caroline ve ben kısa bir süre çıktık. Fakat bu çok uzun zaman önceydi.”

“Umurumda olduğundan değil ama Caroline sana karşı hâlâ bir şeyler hissediyor.”

“Los Angeles’da görüştüğü adamın bundan haberi var mı merak ediyorum.”

“Seni kışkırtmak için öyle söylemiş olamaz mı? Görünüşe göre seni kandırmayı da başarmış.”

Darcy eğleniyormuş gibiydi. “Beni bilip bilmeden konuşmakla suçlayana bak sen.”

Observatory Bulvarı’na girerlerken, “Öyleyse ilgilendiğin kişi kim?” diye sordu Liz. “Biri olmalı.”

“Bunu fark etmemiş olabilirsin ama cerrahların çalışma saatleri çok uzundur.”

“Duyduğuma göre bununla böbürlenmeye de bayılırlar. Tamam, tahminim şu: Çok zayıf, aristokratik bir yatırım bankeri –artı– sosyal hizmet uzmanı –artı– balerin. Boston’da yaşıyor, Londra’da yaşıyor da olabilir. Cincinnati’de yaşamadığı kesin, zira Cincinnati kadınlarının vasatın altındaki kalitesini hepimiz biliyoruz.”

“Lucasların evinde söylediğim şey –bu arada edepsiz bir kulak misafiri olduğunu biliyorsundur umarım– amirlerimin kaprisli eşleri tarafından ayarlanan tanışma randevularına gitmek istemediğimdi. Bu bütün Cincinnati kadınlarına yasak koyduğum anlamına gelmez.” Menlo Bulvarı’ndan geçerlerken Darcy ekledi. “Lafı açılmışken, çok zayıf kadınlarla çıktığım nadirdir. Balerinlerle de öyle. Gerçi çok zayıf kadınlar kategorisi balerinleri de kapsayabilir. Aristokratlar, yatırım bankerleri ve sosyal hizmet uzmanlarıyla ise sıkıntım yok.”

“Caroline’la ne zaman birlikteydiniz? Neden ayrıldınız?”

“Herhangi bir çift neden ayrılır? Uyumlu değildik.”

“Hiç evlendin mi?”

“Hayır. Ya sen?”

“Hayır. Fakat şöyle bir şey var,” dedi Liz. “Sen –kelime seçimi mimi lütfen mazur gör– tam bir gözde bekârsın. Sakın mütevazı bir tavır takınma çünkü bunun farkında olduğundan eminim. Şahsen ben seninle asla çıkmazdım ama sen uzun boylusun, iyi okullarda okumuşsun ve bir doktorsun. Senin nasıl kibirli bir elitist olduğunu bilmeyen kamu için tam bir cazibe kaynağısın. İstersen evlenebilirsin, en azından bir kız arkadaşına sahip olabilirsin. Yoğun iş programını bahane etme çünkü insanlar zaman yaratmak istediklerinde yaratırlar.”

“Sen şu anda yalnız mısın?”

Bu tuhaf bir soruydu, Jane birkaç gün önce olsa bu soruya hayır cevabı verirdi. “Yalnızım,” dedi. “Ama bu yeni bir durum.

Her neyse, işlerin bir kadın için çok farklı olduğunu herkes bilir. Sen bir caddenin köşesinde durabilir, bir eş aradığını duyurabilir ve on beş dakika sonra nişanlanabilirsin. Halbuki ben, hızla yaklaşan son kullanma tarihimi görmezden gelmeleri için insanları ikna etmek zorunda kalırım.”

Fakat Liz kendini bir marketin rafında duran tozlu bir konserve kutusu gibi hissetmiyordu, canlı ve neşeli olduğunu hissediyordu. Güçlüydü, sağlıklıydı ve hamile değildi. Koşu kıyafetlerinin içinde mutlu bir şekilde terliyordu, turkuvaz ve turuncu renkli spor ayakkabılarıyla uçarcasına koşuyordu. Yanındaki adam, biraz nahoş olmasına rağmen, onu bir parça bile sıkıkmıyordu. “Edwards’a vardığımızda tepeye kadar yarışalım mı?” dedi Liz.

“Alman kurtlarına kafa tutup havlayan şu küçük köpekleri bilir misin?” diye sordu Darcy. “Bana onları hatırlatıyorsun.”

“Kaybetmekten mi korkuyorsun?”

“Görünüşe göre, Madde IX³⁰ ile büyümek sana olağanüstü bir özgüven kazandırmış.”

“Öyleyse tamam,” dedi Liz. “Yarışıyoruz.”

Edwards Yolu’na daha elli metre olmasına rağmen Liz süratle koşmaya başladı; kaldırımda uçuyordu, evlerin ve ağaçların önünden geçiyordu, yoldaki arabalar bulanık şekillere dönüşmüşlerdi. Darcy sadece birkaç saniye sonra Liz’e yetişti ama ikisi de konuşamayacak kadar hızlı koşuyorlardı. Liz kendini vahşi ve nefessiz hissediyordu, birazdan kahkahalara boğulacak gibiydi.

30 1972’de kabul edilen Birleşik Devletler Eğitim Yasası’nın 9. Maddesi. “Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşayan hiç kimse, cinsiyeti sebebiyle, hiçbir eğitim programının ya da finansal yardımın dışında bırakılamaz. Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşayan hiç kimsenin, cinsiyeti sebebiyle, eğitim programlarından ya da finansal yardımlardan faydalanması engellenemez. Amerika Birleşik Devletleri’nde yaşayan hiç kimse, cinsiyeti sebebiyle, eğitim programları ya da finansal yardım konularında ayrımcılığa maruz kalamaz.” —çn.

Birkaç saniye daha başa baş koştular, sonra Darcy öne geçti. Liz kendini sonuna kadar zorluyordu, Edwards'a döndüğünde Darcy'den sadece bir iki adım gerideydi, sonra bir iki adım daha geriye düştü ve çok geçmeden kırk metre kadar arkada kaldı. Liz yine de öne atıldı, eğer yarışı Darcy kazanacaksa, bunu sadece birkaç santimle başaracaktı.

Darcy tepenin zirvesinde bekliyordu. Adamın nefes nefese olduğunu gören Liz sevindi, yavaşladı, hafifçe yalpaladı, konuşmıyordu. İki elini birden başının üstüne koydu, sonra ellerini indirip öne eğildi. Bir dakika sonra, Darcy'nin "Saygı duyulması," dediğini duydu.

Doğrudu, başını salladı, "Bana üstünlük taslama," dedi. Kasları yanıyordu, kalbi güm güm atıyordu, midesi hafiften bulanıyordu ama keyfi yerindeydi. Darcy'yle yüz yüze geldiler, aralarında öyle yoğun bir enerji vardı ki ikisi de ne yapacaklarını bilemediler, bakıştılar, sonra gözlerini ayırdılar, sonra yine bakıştılar. Liz en sonunda -Darcy'nin de benzer bir şey düşündüğü belliydi ve Liz sadece bu düşünceye ses verdi- "Evine gidip nefret seks yapmaktır ister misin?" dedi.

Darcy gözlerini kıstı. "Böyle bir şey mi var?"

Liz'in içi cesaretle doluydu, sonsuz bir şey değildi, çok çabuk kaybolabilirdi, fakat cesaret hâlâ oradayken Liz azimli bir şekilde "Tabii ki var," dedi.

"Seks kankası gibi bir şey mi?"

"Sosyoloji dersinde değiliz. Basit bir evet ya da hayır yeterli olur," dedi Liz, sonra ekledi. "Ona benzer bir şey ama arkadaş kısmı hariç."

"Hemen şimdi demek istiyorsun sanırım." Darcy tahrik olmuş gibi görünmüyordu, şaşkın bile değildi.

"Evet," dedi Liz. "Hemen şimdi demek istiyorum." Bu Darcy'nin teklifi kabul etmek için son şansındı ama Liz bunu ona

söylemeyi düşünmüyordu. Darcy kapının kapandığını hissetmiş olmalıydı. “Tamam. Tabii ki,” dedi.

Bölüm 87

CINCINNATI, LİZ’İN SEKSLE tanıştığı şehirdi. Şölensel bir klişe sonucunu, bekâretini, mezuniyet balosunda kavalyesi olan Phillip Haley’e vermişti. Üniversitedeyken, çıktığı çocuklardan birkaçını yaz tatili için Tudor’a getirmişti ve evin içinde gizli gizli haşarılıklar yapmıştı. Fakat bütün bunlar epey zaman önceydi. Jasper’ın ziyareti de beklenmedik bir şekilde verimsiz geçmişti.

Liz, Darcy’yi takip ederek, tuğladan inşa edilmiş üç katlı sıradan bir binaya girip ikinci kata çıktı. İçinde, gençliğinde yaptığı yaramazlıkları anımsatan bir his vardı. Darcy evin kapısında, spor ayakkabısının ucunu, diğer ayakkabının arka tarafını ayağından kurtarmak için kullandı, hareketi çorabının ucuyla tersten tekrarladı. Liz de aynı şeyi yaptı.

Eve girdiler, duvarlara hiçbir şey asılmamıştı ve ahşap kaplı zeminde halı yoktu. Salonda sadece uzun bir koltuk, düz ekran bir televizyon ve alçak bir sehpa vardı, sehpanın üstünde bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Darcy, Liz’i mutfığa götürdü. Mutfak küçük ve penceresizdi ama yakın zamanda yenilendiği belliydi. Dolapların ve tezgâhların arasında kalan duvarlar siyah, beyaz ve yeşil karolarla kaplıydı. Darcy iki bardağı çeşme suyuyla doldurdu ve bardaklardan birini Liz’e uzattı. Suyu sessizce içtiler, sonra Darcy, “Ya ikimiz de duş almalıyız ya da ikimiz de duş almamalıyız sanırım,” dedi.

Darcy’nin ev sahibi rolünü üstlenmeye istekli olması, Liz’in ona karşı hafif bir minnettarlık duymasına sebep oldu. Liz hayır anlamında başını salladı.

“Akşam yemeğinden önce evde olmalıyım ama tuvalete gitmem gerek. Prezervatifin var mı?”

Darcy başıyla onayladı.

Liz, modern ve temiz banyoda mesanesini boşalttıktan sonra ellerini yıkadı, yüzüne su çarptı, fakat bunu hijyen sağlamaktan çok serinlemek için yapmıştı. Gri örtüyle kaplı büyük boy bir yatak, bir komidin ve bir gece lambasının olduğu yatak odasına girdi. Darcy yerde oturuyordu, üstünde hâlâ şortu ve t-shirti vardı, tek bacağına öne uzatmış ve bedenini bacağın üstüne eğmişti. Liz, Darcy’ye doğru yürüyüp elini uzattı. Darcy, Liz’in elini tutup ayağa kalktı. Belirsizlik kendini o sırada gösterdi. Liz on sekiz yaşında olsaydı, hatta yirmi sekiz yaşında bile olsaydı, adamın gözlerinin içine bakar ve belirsizliği ortadan kaldırırdı ama otuz sekiz yaşındaydı ve bu yakınlaşmaya bizzat öneyak olmuştu. “İkimiz de kıyafetlerimizi kendimiz çıkarsak daha iyi olacak sanırım,” dedi. “Nevresimlerine ter bulaşması sorun olur mu?”

Darcy bu soruyu komik bulmuş gibiydi. “Yıkatabiliyorlar,” dedi.

Birbirlerinden birkaç adım uzaktayken soyundular. Liz, Darcy’ye bakmaktan kaçındı ama birkaç gizli bakış atmaktan geri duramadı. Darcy onun düşündüğünden daha kıllıydı ama itici bir şekilde değil. Darcy’nin formda olduğu soyunmadan önce de ortadaydı ama soyunduğunda bir heykeltraşın elinden çıktığı anlaşıldı. Liz, Darcy’nin bedeninin bu kadar kusursuz olduğunu daha önceden bilseydi, çekinir ve böyle bir yakınlaşma teklif edemezdi.

Sonra Darcy’nin bedeni Liz’in bedenine yaslandı. Öpüşmeye başladılar. Daha önce nefret seks yapmayan Liz, öpüşmenin anlaşmaya dahil olduğunu öğrenince sevindi. Çırılçıplak bir halde ayakta gerçekleşen öpüşme, bedenlerde dolaşan eller eşliğinde bir

süre daha devam etti. Bir noktada, odanın içi güçlü bir klima vızıldısıyla doldu. Kısa bir aranın ardından, evin kapalı pencerelelerinden içeri araba kornalarının kakafonisi girdi. Dışarıda, akşam güneşinin altında, ayakta cırılçiplak bir halde öpüşmeyen insanlar vardı. Sonra, ya Darcy Liz'i yatağa doğru itti ya da Liz Darcy'yi kendine çekti. Çok geçmeden, Darcy komidinin çekmecesinden bir prezervatif aldı. Neticede oldukça tatmin edici bir deneyim yaşadılar; Liz için harika olduğu şüphesizdi, görünür durumdaki ipuçlarına bakılacak olursa Darcy için de öyleydi.

Bu tecrübenin Liz'in mezuniyet gecesinde Phillip Haley'le ya da sonraki yirmi yılda diğer adamlarla yaşadığından çok daha keyifli olduğu tartışma götürmezdi. Gerçekten, Liz'in bu yakınlığı ne kadar makul bulduğunun ilk işareti, yakınlığı paylaştığı insanın kimliğinin hayal meyal farkında olmasıydı. En başta, Darcy'ye –Fitzwilliam Darcy'ye!– bu kadar yakın olmanın mantığa aykırılığı Liz'in dikkatini dağıtmıştı ama sonunda, Liz o çöşkulu bulanıklıktan sıyrılırken Darcy'yle aynı anda yatağa yığıldı. Kendine gelirken, Darcy'le o anda yaptıkları şeyin sarılma sayılıp sayılmayacağını merak etti. Nefret seksi öpüşmeye izin veriyor olsa bile, sarılma kesinlikle kural ihlaliydi. Liz yatağın diğer tarafına yuvarlanıp yerdeki giysilerine uzandı.

Darcy'nin bakışlarını sırtında hissedebiliyordu ama terli ve leş kokulu şortuyla t-shirtünü giyene kadar dönüp adama bakmadı. Sonunda gözlerini Darcy'nin gözlerine dikerek, “Kendim çıkarım,” dedi.

Bütün sevişme boyunca yatak örtüsünün altına hiç girmemişlerdi. Darcy iki elini birden başının altına koymuştu; uzun, kıllı ve kaslı bedeni gözler önündeydi. Yüzünde okuması zor bir ifade vardı. Liz kızarmamaya kararlıydı, “Görüşürüz,” dedi.

Darcy eğleniyor muydu? Tedirgin miydi? Şaşkın mıydı? Bilmek imkânsızdı. “Görüşelim,” diye karşılık verdi.

Bölüm 88

LIZ, JASPER'DAN BİR mesaj geldiğini gördüğünde ustaya çek yazmakla meşguldü. Usta, salondaki su lekesinin üstünde bulunan kabarcıkları kazımış, duvarı önce bir kat astarla sonra da hardal rengi boyayla kaplanıştı. Liz hardal rengi boyayı bodrum katı kazısı sırasında tesadüfen bulmuş ve hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Ustanın söylediğine göre, su lekesinin sebebi, çatı oluklarının ağaç yapraklarıyla dolu olmasıydı. Tıkali oluklar sağanak yağışlar sırasında taşmaya sebep oluyordu. Liz'in aptallığına dikkat çekip onu utandırmaktan korkan adam son derece yumuşak bir şekilde konuşmuştu. Çeki alırken, "Olukları temiz tutmak iyidir," dedi nazikçe.

Harika! diyordu Jasper'ın mesajı. Mesajın altına bir link de eklenmişti. Liz linke tıkladığında, bir hayvan dükkânından yılan çalmayı başaran Nebraskalı bir adamın hikâyesine ulaştı. Jasper, Liz'in nabzını ölçmeye çalışıyordu, aralarının nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu ve Liz bunu biliyordu, mesaja cevap vermedi.

Bölüm 89

SHANE'İN MESLEKTAŞININ MÜŞTERİLERİ, Pazartesi öğleden sonra, ikiyle üç arasında Tudor'u gezmeye geleceklerdi ve bunun anlamı ev sakinlerinin başka bir yerde olmaları gerektiği idi. Liz, Marry'nin Bay Bennet'i Mercantile Kütüphanesi'ne götürmesini ayarladıktan ("Bunu geçen hafta yapmıştım zaten," dedi Mary. "Aynen öyle," diye karşılık verdi Liz. "Buna üstüne düşeni yapmak deniyor.") sonra Lydia, Kitty ve Bayan Bennet'ten onunla birlikte Kenwood alışveriş merkezine gelmelerini ve Kathy de Bourgh röportajı için kıyafet seçmesine yardım etmelerini is-

tedi. Bu o kadar sahte bir bahaneydi ki Liz'in isteğinin hemen kabul edilmesi şaşkınlık vericiydi.

Liz mağazanın soyunma kabinindeydi, vücudu saran mavi renkli bir elbise deniyordu. Saat iki buçukta, Liz'in beklediğinden çok daha erken bir vakitte Shane aradı. "Eve bayıldılar," dedi Shane. "Bu akşam bir teklif verecekler, evin teftişinden sonra teklifin miktarı değişebilir."

Aynada kendine bakan Liz –koyu renk saçlar, ona ait olmayan pahalı bir elbise, çıplak bacaklar ve ayaklar– gülümsedi. "Teşekkür ederim Shane," dedi. "Bu harika bir haber."

Bölüm 90

LIZ, DARCY'NİN TEMELDE tatsız olan tabiatıyla ilgili fikrini değiştirmemişti ama adamın yatağında yapılacak birkaç yaramazlığın bu tatsızlığı ne yok edeceğine ne de çoğaltacağına karar vermişti. Özellikle bu yaramazlıklar hakkında kimseyle, hatta Jane'le bile konuşmazsa.

Cinsel birleşmeyle sonuçlanan karşılaşmanın üstünden yirmi dört saat geçtikten sonra, Liz, Darcy'yi görmeye hazır bir şekilde koşuya çıktı. O kadar hazırdı ki, Darcy'nin muhteşem endamını Easthill Bulvarı'nda göremeyince çok şaşırdı, sonra Observatory Bulvarı'nda tekrar şaşırdı. Menlo Bulvarı'nda, Stettinius Bulvarı'nda ve Edwards'da da şaşırmaya devam etti. Darcy'yle karşılaşma ihtimalinin gitgite azaldığını kabullenmek zorunda kaldı. Aslında Darcy'nin iş programıyla ya da egzersiz rutiniyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Tesadüfi karşılaşmaları tamamen bir kenara bırakıp Darcy'nin e-posta adresini ya da telefon numarasını bulmak ve bir diş doktorundan randevu almış gibi bir görüşme ayarlamak da müm-

kündü ama bunun ne kadar doğru olacağı belirsizdi. Aralarında karşılıklı sevgi ve saygı olsaydı hadi neyse ama birbirlerinden hiç hazzetmediklerine göre, böyle bir plan uğruna gururunu hiçe sayması ne derece akıl kârıydı emin değildi.

Liz, Darcy'yle hiç karşılaşmadan ve atacağı bir sonraki adımın ne olması gerektiğine karar veremeden Tudor'a döndü. Derin bir hayal kırıklığı yaşıyordu, bunun da bir değil birden çok sebebi vardı.

Bölüm 91

EVİN MÜSTAKBEL ALICILARI Jacqueline ve Adam Whitman'dı. Bennetlere Tudor için dokuz yüz on beş bin dolar önerdiler. Bu rakamı duyan Bayan Bennet öyle çok incindi ki hastalanıp yatağa düştü. Shane, teklifin taranmış bir kopyasını e-posta aracılığıyla Liz'e gönderdi. Bennetler akşam yemeğini az önce bitirmişlerdi, Bayan Bennet teklifteki miktar yüzünden küçük odada televizyon seyretmeye bile gidemedi, stresini kontrol altına alabilmek için yatay bir pozisyonda olması gerekiyordu.

Liz, annesinin odasının eşliğinde durup, "Onlarla ortak bir noktada buluşacaksınız," dedi. "Bu son rakam değil."

"Beni yalnız bırak," dedi Bayan Bennet. "Yeterince zarar verdin."

Bölüm 92

BAY BENNET'İN ORDOPEDİSTİ Dr. Facciano, "Hareket kabiliyetinizi tamamıyla geri kazanmış görünüyorsunuz," dedi. "Ağrı var mı?"

"Çocuklarımdan kaynaklanan duygusal ağrılar," dedi Bay Bennet.

“Babam tekrar araba kullanabilir mi yani?” diye sordu Liz.

“Kullanmaması için bir sebep yok,” dedi Dr. Facciano.

“Harika,” dedi Liz. “Heyecanlı mısın baba?”

“Heyecanlıyım,” dedi Bay Bennet. “Çünkü New York’a dönmek için kullandığın son bahaneyi de kaybettin.”

“Annemin yemek organizasyonuna kadar burada kalıyorum,” dedi Liz.

Bay Bennet gözlerini devirdi. “Öyleyse kendinden başka kimseyi suçlayamazsın.”

Bölüm 93

LIZ, SABAH KOŞUSUYLA yer değiştiren akşam koşusu sırasında, Grandin Yolu’ndan Madison Yolu’na döndü –Darcy’yi görüp görmeyeceğini merak etmeye başlamadan önce değil, onu göreceğine inandıktan sonra– ve onu gördü. İşte oradaydı; uzun boylu ve sakindi, çok az terlemişti, muhtemelen aklından kibirli düşünceler geçiriyordu ama o kadar insafsızca yakışıklıydı ki Liz’in bütün iç organlarını yerinden oynatıyordu. Liz mümkün olduğunca sakın ve umursamaz bir sesle, “İnsanların beyinleri bugün nasıldı?” diye seslendi.

“Eğer ben gördüysem iyi değildir.” Darcy olduğu yerde koşuyordu, Liz’in ona yetişmesini bekliyordu, Liz yetiştiğinde, Darcy onun yanında koşmaya başladı.

“İnsanlar ne der bilirsin,” dedi Liz. “‘Hey, sonuçta beyin ameliyatı yapmıyoruz.’ Peki sen ve meslektaşların şöyle mi diyorsunuz? ‘Biraz zor ama hey, sonuçta beyin ameliyatı yapıyoruz.’” Darcy’nin yüzündeki ifadeyi görünce eklemek zorunda kaldı. “Sana bunu soran bir milyonuncu kişi miyim?”

“İlk kişi değilsin,” dedi Darcy. Madison Road’a dönerlerken ekledi. “Kız kardeşimin sana hayran olduğunu öğrendim. Anladığım kadarıyla yıllardır *Mascara* abonesiymiş. Ona *Mascara*’da çalışan biriyle tanıştığımı söylediğim anda senin kim olduğunu anladı.”

“Kardeşin kusursuz bir zevke sahip olmalı.”

“Georgie gerçekten çok zekidir. Tarih doktorası yapıyor.”

“Kardeşinin hangi okula gittiğini söylemeye cesaret edecek misin yoksa bayılacağımdan mı korkacaksın?”

“Böyle bir şey söyleyeceğini biliyordum. Stanford’a gidiyor.”

Liz elinin tersini alnına yapıştırdı. “Amonyak tuzumu getirin!” Darcy’ye baktı. Adam çok da eğlenmiş gibi görünmüyordu. “Şakası bir yana, kendisine teşekkürlerimi ilet,” dedi Liz. “*Mascara*’da çalışanlar olarak zeki okurları severiz. Kardeşin öğretim görevlisi olmayı mı planlıyor?”

“Eğer orada bir iş bulabilirse. Kendisi biraz ev kuşudur.”

“Senden ne kadar küçük?”

“Epey küçük. Henüz yirmi altı yaşında.”

“Hâlâ annenle ve babanla birlikte mi yaşıyor gerçekten? Kendi kardeşlerimi hesaba kattığımı ve bu konuda yargıda bulunamayacağımı unutma.”

“Annem ve babam rahmetli oldular. Georgie’nin yaşadığı yer...”

Liz, “Üzgünüm,” diyerek araya girdi.

“Sorun değil,” dedi Darcy. Bedford Bulvarı’ndan geçerlerken ekledi. “Babam annemden epey büyüktü, öldüğünde ben lisedeydim, Georgie üç yaşındaydı. Annemiz beş sene önce vefat etti. Georgie üniversite eğitimi için Standford’a gitti, okulun kampüsünde yaşamaya başladı, aslında hâlâ orada yaşıyor ama

aile evimizden vazgeçmek de istemiyor. Ben şehirde değilken eve uğradığını sanmıyorum ama oraya çok bağlı.”

“Peki *sen* evi satmak istiyor musun?”

“Ev kırk sekiz dönüm arazinin üstünde öylece oturuyor. Birileri oranın tadını çıkarabilir.”

“Sen Körfez Bölgesi’nde büyümüşün değil mi?” Liz mümkün olduğunca normal bir sesle konuşmaya çalışmıştı. Darcy az önce *kırk sekiz* dönüm mü demişti?

Darcy sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi, “Atherton’da,” dedi.

Liz daha önce düşünmeye zahmet etmediği şeyi o anda fark etti. Darcy’nin zengin bir ailden geliyor olması şaşırtıcı değildi –eğitimi ve tavırları bunu anlamak için yeterli ipuçlarıydı– ama Liz zenginliğin bu kadar uç noktada olduğunu hiç düşünmemişti. Bu zamanda, öyle bir yerde öyle bir mülkün değerini tahmin bile edemiyordu. Otuz milyon dolar mı? Kırk mı? Kişiliği bir kenara bırakılırsa, Darcy gerçekten eşine az rastlanır bir gözde bekârdı.

“Ev hâlâ mobilyalı mı?” diye sordu Liz.

Darcy başıyla onayladı. “Arazideki evde bir çift yaşıyor. Bekçimiz Roger ve karısı. Georgie ve ben yılda birkaç kez eve gidiyoruz. Orası insanların toplanıp eğlenmesi gereken bir mülk. Yani konuk ağırlamadığımız zamanlarda epey kasvetli bir yere dönüşüyor. Georgie’nin dairesindeki küçük yatakta yatmayı tercih ederim.”

Liz, Darcy’yi nasıl olmuştu da internette hiç araştırmamıştı? Caroline Bingley’nin Darcy’nin peşine düşmesi de boşuna değildi. Darcy’nin serveti onu Liz’in gözünde daha çekici hale getirmemişti. Eğer Liz para peşinde olsaydı kuzeninin ilgisine karşılık verirdi. Darcy’nin boş ve sade evini, Skyline’daki yedi dolarlık yemeklere olan düşkünlüğünü düşündü. Sonra, ailesinin

ekonomik sorunlarını Darcy'ye anlattığını hatırladı. Darcy'nin özgeçmişinden haberdar olsaydı bunu yapmayabilirdi ama artık yapmıştı. “Dün evimiz için bir teklif verildi,” dedi. “Hem de evi gezen ilk insanlar tarafından.”

“Tebrükler.”

“Aslında düşük bir teklif. Ama annemle babam sonsuza kadar eve tutunmak gibi bir seçenekleri olsa tutunurlardı. Kardeşlerim de aynı şeyi yapardı.”

“Sen yapmaz mıydı?”

“Hayır, ama babamın da söylediği gibi ben soğukkanlıyım.”

“Böbürlendiğinden şüpheleniyorum.”

“Bu gece çalışıyor musun?” diye sordu Liz.

“Sekizde başlıyorum.”

“Öyleyse evine şimdi mi gelmeliyim?”

Darcy bu sefer gerçekten güldü. Liz'in nadiren duyduğu bu ses epey sarsıcıydı. “Kesinlikle gelmelisin,” dedi Darcy.

Bölüm 94

TUDOR'UN BAHÇE YOLUNDA, Ham'ın SUV'sinin bagaj kapısı sonuna kadar açıktı. Bagajın içi kutularla doluydu, kutuların üstüne askıları çıkarılmamış elbiseler serilmişti. Dışarıda kimse yoktu. Darcy'nin evinden dönen Liz çimenlerin üstünde esneme hareketleri yaparken Lydia evden çıktı, elinde Seven Hills yıllıkları ve bir küpe askısı vardı. Lydia'nın arkasındaki Ham, katlanmış kıyafetlerle dolu bir çamaşır sepeti taşıyordu.

Liz, Lydia'ya, “Taşınıyor musun?” diye sordu.

“Hiç göze çarpmayan ipuçlarını hemen fark etme yeteneğin çok etkileyici,” dedi Lydia. “Dedektif olmayı düşündün mü hiç?”

“İkinizin atışma şekli bir çeşit sevgi ifadesi olmalı,” dedi Ham. “Bilemiyorum çünkü benim hiç kız kardeşim olmadı.” Lydia’nın ya da Liz’in cevap vermesini beklemeden ekledi. “Liz, Lydia yerleştikten sonra seni akşam yemeği için evimize davet etmek istiyoruz.”

“Harika,” dedi Liz. “Ve yeni ev arkadaşından dolayı sana şans diliyorum Ham.”

Ham gülümsedi. “Mücadeleyi severim.”

Bölüm 95

BAYAN BENNET, OTUZ altı saatlik bir sürecin ardından, bir Kadınlar Birliği toplantısı için yatağından çıkmak zorunda kaldı. Yirmi katlı bir binada bulunan apartman dairesini görmeyi de kerhen kabul etti. Daha arabaya bile binmeden evi kötülemeye başlamıştı. Liz ve Shane’e, “Otoyola o kadar yakın bir yerde asla yaşamam,” dedi. “İnsanlar sürekli arabaların geçtiği bir yerde nasıl uyur hiç bilmiyorum.”

“İyi haber şu ki,” dedi Shane, “baktığımız her yer, siz sevmezseniz bile, arama alanımızı daraltacak ve istediğiniz gibi bir yer bulmamızı kolaylaştıracak.”

Ev turu devam ediyordu, annesiyle birlikte büyük banyoda olan Liz, “Evin satışından gelen parayla bir bütçe planı yapmanın tam sırası,” dedi. “Şöyle diyebilirsin: ‘Ayda X miktarı kataloğlardan alışveriş yapmak için ayıracağım, eğer ayırdığım miktarı ay bitmeden tüketirsem başka bir şey almayacağım.’ Kulağa nasıl geliyor?”

Bayan Bennet öfkeli gözlerle Liz’e baktı. “Bütçenin ne demek olduğunu gayet iyi biliyorum Elizabeth.” Aynada kendini seyrederken ekledi. “Lydia, Ham’ın yanma taşınarak büyük bir

hata yapmamıştır umarım. Sütü bedavaya alan adamlar için ne derler bilirsin.”

“Ham, Lydia’yı destekliyor. Lydia bir iş bulmaya bile çalışmadı.”

Liz’in yorumu Bayan Bennet’i memnun etmiş gibiydi. Bayan Bennet onaylar bir tavırla, “Lydia çok güzel bir kız,” dedi.

Bölüm 96

LIZ, GOOGLE’IN ARAMA kutusuna *FITZWILLIAM DARCY ATHERTON, CA* yazdı. Çıkan sonuçları okuduktan sonra, sırasıyla *Fitzwilliam Darcy Harvard Tıp Okulu, Fitzwilliam Darcy Cincinnati Üniversitesi Kapsamlı Felç Merkezi* ve sadece eğlence olsun diye *Fitzwilliam Darcy kız arkadaşı* aramalarını da yaptı. Darcy’nin Facebook ya da Twitter kullanmadığını böylece öğrendi. Adamın internetteki varlığı çoğunlukla bilgi içerikliydi: Stanford’dan aldığı derece biyokimyasal bilimler dalındaydı ve Harvard’da nörobilim doktorası yapmıştı. (Doktora yapacak vakti nereden bulmuştu?) Anlaşılması zor isimleri olan sayısız ödül kazanmıştı (Amerikan Cerrahi Üniversitesi 44. Geleneksel Toplantısı’nda, Rothman T. Barnett Asistan Hekim Ödülü) ve tıp dergilerinde, ödüllerden de tuhaf isimlere sahip sayısız makale (“Ekspektasyon ve Oryantasyon Sırasında, Ventral ve Dorsal Frontopayetal ile Bazal Ganglion-Kortikal Ağının Arasındaki Etkileşimde, Beyin Stimülasyonunun Modülasyonu”) yayımlamıştı. Felç merkezinin internet sitesindeki fotoğrafta, beyaz bir doktor önlüğü giymiş ve kravat takmıştı. Ailesinin Atherton’daki malikânesinin adı Pemberly’di –malikâne 1813 Pemberly Yolu’ndaydı; yol muhtemelen adını malikânedan almıştı– ve değeri elli beş milyon dolar, altmış beş milyon dolar ya da yetmiş milyon dolar olarak tahmin ediliyordu.

Fitzwilliam Darcy kız arkadaşı aramasından ise bir sonuç çıkmadı.

Bölüm 97

LIZ’İ TELEFONLA ARAYAN Jane, Rhinebeck’teki hayata kolayca uyum sağladığını söyledi. Lydia’nın tezinin tam aksine, Amanda ve Prisha, Jane’e bir çalışandan ziyade bir dost gibi davranıyordu. Gideon harika bir çocuktu. Jane çok lezzetli bir vegan pastanesi bulmuştu. Kilo alma korkusundan kurtulmuş olduğu için, her öğleden sonra pastaneye yürüyor ve çeşitli keklerle turta dilimleri alıyordu. Chip’le ilgili hâlâ üzgündü ama bu çeşit bir hüznün Jane nereye gitse var olurdu, mekân değişikliği zaman içinde hüznü azaltacaktı. “Bu arada, evi bir solukta satmayı başarmışsın,” dedi Jane. “Harikasın.”

“Evi Shane sattı. Üstelik henüz anlaşma da yapılmadı,” dedi Liz.

“Her neyse,” dedi Jane. “Tudor şahane bir ev. Jasper’la konuştun mu?”

“Birkaç kez mesaj attı ama cevap vermedim.”

“Aferin Lizzy.”

Liz, Jane’e, Darcy’yle oynadığını söylemeyi düşündü ama Jane çok neşeliydi, Liz’in karakterinin kuvvetine olan inancı daha az evvel yenilenmişti. Liz böyle bir ifşada bulunmanın uygunsuz olacağına karar verdi. “Amanda’yla Prisha’ya selam söyle,” demekle yetindi.

Bölüm 98

KITTY ODASINDA ŞINAV çekiyordu, Liz kapının eşiğinde duraksadı. “Sen ve Mary bir ev aramaya başlamalısınız,” dedi. “Bu evin teftişi yarın yapılacak.”

Kitty sessizce sınav çekmeye devam ederken –formu olağanüstüydü– Liz’in gözüne odadaki şöminenin üstünde duran

çerçevesi bir fotoğraf takıldı. Liz fotoğrafa bakmak için odanın karşı tarafına yürüdü, boyutu beş santime yedi santim civarında olan fotoğrafta Kitty'yle Marvetta vardı. Marvetta sarı bir döpiyes giymiş ve aynı renkte hasır bir şapka takmıştı, bir koltukta oturuyordu. Kolsuz bir elbise giyen Kitty kadının yanına çömelmişti, ikisi de gülümsüyorlardı.

“Bu fotoğraf ne zaman çekildi?” diye sordu Liz.

“Marvetta’nın yetmişinci doğum gününde,” dedi Kitty.

“Nerede?”

“Bond Hill’de. Marvetta’nın oğlunun evinde.”

“Bizim aileden, senden başka biri doğum gününe gitti mi?”

“Babam.”

Liz, aile üyeleri tarafından güzel bir şekilde şaşırtılmanın ne kadar nadir bir mutluluk olduğunu düşündü.

“Babamla sen Marvetta’nın cenazesine gittiniz mi?”

Kitty başını hâlâ yerden kaldırmamıştı. “Tabii ki,” dedi.

Bölüm 99

LIZ KOŞU KIYAFETLERİNİN içinde merdivenden aşağı inerken, Bayan Bennet, “Helen Lucas yeğenimi onun kızıyla tanıştırdığım için bana teşekkür edebilir en azından,” dedi. “Bak sana ne söyleyeceğim; o boyutlarda bir genç hanımla çıkmaya gönüllü bir adam bulmak hiç kolay değil.”

Bayan Bennet’in zihninde, iki münhasır anlatının bir arada var olması mümkün müydü? Liz’in Willie’yi reddederek korunç bir hata yaptığını düşünen inanç ve Bayan Bennet’in Willie’yle Charlotte’ı tanıştırdığı için itibar görmesi gerektiğini düşünen inanç. Görünüşe göre durum buydu.

Liz ön kapıya vardığında, “Koşmaya gidiyorum,” dedi.

“Bilgisayarından Allen Bausch’a mesaj gönderdin mi?” diye sordu Bayan Bennet. “Mary’yle tekrar görüşmek onu çok mutlu eder.”

“Mary’nin onunla görüşmek istediğini sanmıyorum.”

“Denemeye değer. Sonucu asla bilemezsin.”

“Hayır,” dedi Liz. “Bu doğru değil. Bazen bilirsin.”

Bölüm 100

“SENİNLE TANIŞTIĞIMIZ AKŞAM,” dedi Darcy, “Lucasların evinde, yanımdaki sandalyenin dolu olduğunu söylediğimde... Dr. Lucas kendisi için bir yer ayırmamı istemişti. Sandalyede o gece hiç oturmamıştı. Ama hem beni evine davet eden hem de çalıştığım hastanenin yöneticilerinden biri olan adamın ricasını duymazdan gelemezdim. Sana sırf kabalık yapmış olmak için kabalık yapmıyordum.”

“Umarım bütün yazı bunun ağırlığıyla geçirmişsindir,” dedi Liz, çıplaktı. Darcy yeni soyunmuştu, yatakta sırt üstü yatıyordu, başının altında iki yastık vardı. Liz ata biner gibi Darcy’nin belinin üstüne oturmuştu. Liz ve Darcy her zamanki gibi yarı tesadüfî bir şekilde karşılaşmışlardı, plan yaparak görüşmeleri mümkün değildi çünkü birbirlerine ne telefon numaralarını ne de e-posta adreslerini vermişlerdi. “Beni, ailemi ve Cincinnati’yi karalarken,” dedi Liz, “bunu da mı Dr. Lucas’ı gücendirmemek için yapıyordun? Bir şekilde muhteşem soyunla övünüyordun sanırım çünkü sadece mal gibi davranmış olamazsın.”

“Tam üstüne bastın,” dedi Darcy. Ellerini Liz’in kalçalarına koydu. Bu sohbeti asıl aktivitenin öncesinde çırılçıplak yapmanın gülünç ve kuşkulu –hoş şekilde gülünç ve kuşkulu– bir yanı vardı.

“Açıklığa kavuşturmak istediğin başka bir şey var mı?” dedi Liz.

Liz bu soruyu şaka olarak sormuştu ama Darcy ciddileşti. “Çocuk istiyor musun?”

“Amacın beni prezervatif kullanmamaya ikna etmekse, cevabım kesinlikle hayır.”

Darcy başını salladı. “Mesele bu değil. Samimi bir soru sordum.”

“Hayır,” dedi Liz. “Çocuk istemiyorum.”

Genelde Liz bu çeşit sohbetler sırasında sahte bir kararsızlık sergilerdi, fakat o anda bunu yapmasına gerek olmadığını hissetti, neticede kendini Darcy’ye daha sevimli ve cazip göstermeye çalışmıyordu. “İstersen senin verebileceğin olası cevapları sıralayayım, sen de en beğendiğini seç,” dedi. “A) Ah Liz, bir gün fikrini değiştireceksin, henüz doğru insanla tanışmadığın için böyle düşünüyorsun.” Liz devam etmeden önce kaşlarını yukarı kaldırdı ve başını sahte bir samimiyetle yana eğdi. “B) Yaşlandığın zaman seninle kim ilgilenecek?” Sesine aşağılayıcı bir ton ekledi. “C) Tabii ki çocuk istemezsin, çünkü Doğu Yakalı narsist bir bencilsin.” Endişelenmiş rolü yaptı. “D) Vay, korkunç bir çocukluk geçirmiş olmalısın.” Son cümle için yukarıdan bakan bir tavır takındı. “E) Anneliğin nasıl harika ve yoğun bir deneyim olduğundan haberin yok. Aslında, çılgınlık atan dört yaşında bir çocuğu bir mağazada yere yapıştırana kadar, yaşamış bile sayılmazsın. Sakın unutma Fitzwilliam Darcy, yukarıdaki şıkların hepsini de seçebilirsin.”

“Uzun bir liste,” dedi Darcy. “Gerçi ben senin Doğu Yakalı değil Orta Batılı bir narsist olduğunu düşünüyorum.”

“İster inan ister inanma ama insanların neden çocuk sahibi olduğunu anlamıyorum. Hayatımın büyük bölümünü bir gün anne olacağımı düşünerek geçirdim. Anneliğin çok tatminkâr

olduğundan da eminim, çocuklar sinir krizleri geçirmediği sürece tabii. Fakat yaşımla ilerledikçe, kendim için istediğim şeyin bu olmadığını fark ettim. Jane'in inseminasyon işlemine şahit olmak son noktaydı. Hayatımı bu haliyle seviyorum. Gelecekte yapmak istediğim şeyler var, çocuk sahibi olmakla bağdaşmayan şeyler. Bu büyük ve zor bir karar bile değil. İç rahatlatıcı bir karar.”

“Yapmak istediğin ve ve annelikle bağdaşmayan şeyler neler?”

Liz omuzlarını silkti. “Seyahat etmek. Kitap yazmak. Maraton koşmak. Harika bir teyze olmak. Bütün bunları tuvalet eğitimiyle uğraşmak zorunda kalmadan yapmak istiyorum.”

“Ben de çocuk istemiyorum,” dedi Darcy.

“Gerçekten mi?” Liz gerçekten şaşırmıştı.

Darcy belli belirsiz gülümsedi. “Sence bana hangi mazeret uygun?”

“Sen benden daha iyi bilirsin.”

“Nöroşirurjiye girdiğimde bir seçim yapmak zorundaydım, ya ebeveynliğin yüzde doksan beşini eşine bırakan bir baba olacaktım ya da baba olmayacaktım, nokta. Cerrahların ailelerine karşı sorumluluklarını yerine getirdiğini iddia eden biri varsa yalan söylüyordur. Çalışma saatleri bunu imkânsız kılar. Evet, çocuk istememenin bencillik olduğunu söyleyen insanlar duydum ama bu çok saçma. Eğer gerçekten bencilce olmayan bir şey yapmak istiyorsan, yedi yaşındaki siyah bir çocuğu yetimhaneden çıkarıp evlat edin. Bunu söylediğim için benimle dalga geçeceksin ama ben, sahip olduğum yeteneklere bakınca, topluma en büyük hizmeti bir bilim adamı ve doktor olarak verebileceğime inanıyorum. Sağlıklı spermilere sahip her adam baba olabilir ama çok az insan *dekompresif kraniektomi* ameliyatı yapabilir!”

“Bunun için seninle neden dalga geçeyim?” dedi Liz, sırıttı. “Egomanyak olduğunu zaten biliyordum.” Liz aslında Darcy’yi egomanyak bulmuyordu, ona göre Darcy prensipli ve düşünceli bir adamdı. Darcy’nin beyin travması geçiren insanları iyileştirdiğini düşündü ve yirmili yaşlarındaki kadınlara yaşlanma karşıtı kremler kullanmalarını tavsiye eden bir dergide çalıştığı için hafifçe utandı. Fakat şimdi şakşakçılık yapmanın sırası değildi.

Sevişmek için soyunmanın dışında bir hazırlık aktivitesi yapmamışlardı. Liz birkaç dakika önce Darcy’nin sertleşip sertleşmediğini merak etmişti ve şimdi sertleştiğinden emindi. Kalçasını bir kez öne doğru hareket ettirdi. “Bence partiye başlama zamanı geldi,” dedi, öne eğilip Darcy’nin dudaklarını öptü.

Bölüm 101

SHANE, TUDOR’UN İNCELENMESİNİN altı saat kadar sürebileceğini söyleyerek Liz’i uyarmıştı. Liz, büyük bir planlama ve yoğun bir endişenin ardından, annesiyle babası için teftişin yapılacağı tarihe denk gelen bir Berea, Kentucky yolculuğu ayarlamaya karar verdi. Berea, Cincinnati’nin iki saat kuzeyinde bulunan on dört bin nüfuslu bir kasabaydı ve orada bulunan sanatçı topluluğuyla ünlüydü. Topluluktaki sanatçılar tablo, heykel, mücevher, seramik ve dokuma üretip satıyorlardı. Aslında Berea’ya gitmek pek çok açıdan berbat bir fikirdi. Liz, Bayan Bennet’in kasabada satılan şeyleri fazla basit bulacağından ve dürtülerine yenilip devasa ve çok pahalı bir kuş havuzu satın alacağından endişeliydi. Fakat evin teftişi uzun saatler sürecekti; asıl amaç Bayan Bennet’i Cincinnati’nin dışına çıkarmak ve Tudor’a tek başına dönmesini imkânsız hale getirmekti.

Liz, Berea konusunu babasına açtığında, “Bundan daha sıkıcı bir teklif düşünemiyorum,” dedi Bay Bennet.

“Doğru,” dedi Liz. “Ama eğlencenin konuyla hiç ilgisi yok.”

Bay Bennet güldü. “Yola ne zaman çıkacağımızı haber ver.”

Bayan Bennet biraz daha ılımlıydı. “Deb Larsen, Berea’da yaşayan bir hanıma dokuma halı siparişi vermişti,” dedi. “Halının üstünde Deb’in Michigan’daki evinin resmi vardı. Benzerlik inanılmazdı.” Sonra yüzü asıldı. “Ne yaptığını bilmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun Lizzy.”

Liz evden ayrılmadan önce, Kitty’yle Mary’ye teftiş boyunca Tudor’dan uzak kalmalarının çok önemli olduğunu söyledi. “İnceleme bitince size haber veririm,” dedi. “Eğer hâlâ birlikte yaşamayı düşünüyorsanız, bugün ev bakmak için harika bir gün.”

“Olabilir,” dedi Kitty. “Ama saat on birde Ham’in verdiği kürek dersine gireceğim.”

Liz’in ekibi Bayan Bennet’in arabasını kullandı: Liz sürücü oldu, Bay Bennet ön koltuğa yerleşti ve Bayan Bennet arkaya oturdu. Şoför rolünü üstlenmek Liz için büyük rahatlıktı çünkü annesi de babası da berbat sürücülerdi ve onlarla ikiye bir zaman geçirmek Liz’i derinden rahatsız ediyordu. Bay ve Bayan Bennet yıllardır öyle ayrı hayatlar yaşıyorlardı ki, bir araya geldikleri ender zamanlarda, insan yanlış giden bir şey olduğunu hissediyordu; dikkatle bakma ve kesintisiz konuşma için çok fazla fırsat vardı. Yolculuk sırasında kendini korumak isteyen Liz, Hyde Park Branch Kütüphanesi’ne gitmiş ve annesiyle babasının ortak çıkarlarının örtüştüğü daracık alanı doldurur umuduyla bir sesli kitap –bir harami baronun yıllar önce basılmış ve edebiyat çevrelerince övgüyle karşılanmış biyografisinin on üç diskten oluşan on dokuz saatlik sesli versiyonu– almıştı.

İlk diskin altıncı dakikası geldiğinde, Bayan Bennet arabanın ısısından (arka koltuk kesinlikle buz gibiydi) Tudor’un satılmasının küçük düşürücülüğüne (Shane’in güvenilir biri olduğunu nereden biliyorlardı? Shane, Seven Hills’e gitmiş olabilirdi ama

o adamda Bayan Bennet'i rahatsız eden bir şey vardı), sesli kitabın sıkıcılığından (Tanrı aşkına, kitabın yazarı, bu kadar ismin ve akrabalık ilişkilerinin okurların aklında kalabileceğini mi düşünmüştü?) Ham'in Lydia'ya evlenme teklif edip etmeyeceğine (Bayan Bennet, Lydia'nın kocasının daha sağlam bir gelir kaynağı olmasını tercih ederdi. CrossFit'in daha ne kadar popüler kalacağını bir tek Tanrı bilirdi. Fakat Ham akıllı bir adama benziyordu ve işi kötüye giderse başka bir yerde çalışmaya başlayabilirdi) kadar yayılan çeşitli konularda yorumlar yapmaya başladı.

Yola çıktıktan bir saat on beş dakika sonra, Bay Bennet, Liz'e döndü, "Sana ne yapacağımızı söyleyeyim," diye fısıldadı. "Lexington'a vardığımızda, beni Kentucky Üniversitesi Sanat Müzesi'ne bırakacaksın ve üç saat sonra oradan alacaksın. O arada, sen ve annen ne yapmayı tercih ederseniz onu yapacaksınız."

Böylelikle, Liz ve Bayan Bennet, Berea'ya gitmekten vazgeçtiler ve Doodles isimli bir restoranda keyifli bir öğle yemeği yemeye karar verdiler. Bayan Bennet arabada açtığı konuları daha geniş bir şekilde tekrar ele almakla kalmadı, Kadınlar Birliği müzayedesinde satılacak eşyaların toplanma sürecini en ince detaylarına kadar anlattı. Berea'ya gidemedikleri için hayal kırıklığına uğradığını söyledi ama üzüntüsünün içten olmadığı ve sadece yüz ifadesine yansıdığı belliydi.

Liz, Doodles'ın önünde annesinin tuvaletten çıkmasını bekliyordu, o sırada telefonu vızıldadı. Shane bir mesaj göndermişti: **Beni ara.**

Shane lafı hiç dolandırmadı. "Tudor'da örümcek istilas var," dedi. "Evi acilen ilaçlatmalıyız."

Liz irkildi. "İstila mı? Yani...?" Sesi duyulmaz oldu. "Yani, niçeliği ne?"

"Bunu haşere mücadele ekipleri belirleyecek ama durum iyi görünmüyor."

“Alıcılar hâlâ evle ilgileniyorlar mı?”

“Hayır,” dedi Shane. “Ama şu anki en büyük sorunumuz bu değil.”

Bölüm 102

MASCARA’NIN HER YENİ sayısı baskıya gönderilmeden birkaç gün önce, Liz ve editörü çok sık irtibat kurardı: Bazen yazılara, Liz’in röportaj yaptığı oyuncunun röportajdan hemen sonra rehabilitasyona gittiğini ya da kadın milli futbol takımı oyuncularından birinin hamile kaldığını aksettiren bir cümle eklemek gerekirdi. Ek bir cümle, cümleye denk sayıda kelimenin makaleden çıkarılması anlamına gelirdi.

Liz ve editörü, ya *Mascara*’daki ofislerde yüz yüze, ya da e-posta, mesaj ve telefon gibi yöntemlerle, gitgide daha yorucu ve daha bıktırıcı hale gelen kısaltmalar kullanarak sürekli konuşurdu. Düzeltmeler tamamlandığında, makalenin konusu Liz’in midesini bulandırırdu –Liz, dergideki yazıları metroda yolculuk ederken ya da küvette dinlenirken okuyan insanların çoğunun, o yazıların ne büyük bir emek ve güçlüklerle yaratıldığından habersiz olduğuna inanırdı– ama her şey bittiğinde, Liz editörünü ve onunla yaptığı hızlı ve akıllı sohbetleri özlerdi.

Liz daha sonra, Gazlı Dezenfekte Haftası olarak adlandırdığı şeye dönüp baktığında, buna benzer, hatta bundan daha şaşırtıcı bir nostalji duygusunu, Ken Weinrich’le yaptığı yoğun konuşmalar için hissedecekti. Ken, Weinrich Haşere Kontrol&İmha’nın sahibiydi. Liz’e örümcek istilasının nahoş ve şaşırtıcı dünyasını gezdiren adamdı. Liz ve Ken ilk kez, Liz hâlâ Lexington’daki Doodles isimli restoranın dışında beklerken konuşmuşlardı. Ertesi gün, Ken Weinrich arabasını Tudor’un bahçe yoluna park

etti. Güçlü kuvvetli, orta yaşlı, beyaz bir adam olan Ken Weinrich, üstündeki ten rengi, kısa kollu t-shirt, kot pantolon ve iş botlarıyla Tudor'a girdi. Elinde bir fener ve klipsli kâğıt altlığı vardı.

Ken'in Tudor'a gelişine kadar geçen zaman, Liz'in bütün hayatı boyunca uyuduğu en kötü gece uykusunun temsilcisiydi. İlkokuldaki gece yatışı partileri, üniversitedeki takılmalar ve denizaşırı uçak yolculukları bile bu kadar kötü bir uykuya sebep olmamıştı. Eski alıcıların tekliflerini geri çekmesinden kaynaklanan yasal sebeplerden dolayı, Liz evi teftiş eden müfettişle doğrudan konuşmamıştı. Bununla birlikte, müfettişin Shane'e, Shane'in de Liz'e söylediğine göre, evin bütün katlarında örümcekler vardı. Şömineler, tavandaki aydınlatma üniteleri ve duş başlıkları bile örümceklerle doluydu. Örümcekler en yoğun olarak bodrum katında ve tavan arasına yuvalanmışlardı.

Liz bu sebeple Lydia'nın yatağında uyudu, yani uyumaya çalıştı; beş dakikada bir, teninde sürünerek yürüyen eklem bacaklıların kaşıntısını hissettiğinden emin bir şekilde uyandı. Müfettiş'in Shane'e söylediğine göre, ölü numunelerin kafalarının arkasında görünen keman şekilli lekeler, evi istila eden hayvanların kahverengi münzevi örümcekler olduğuna işaret ediyordu. Münzevi örümceğin ısırtığı şişkinliğe, mide bulantısına ve et yiyen ülserle sebep oluyordu. Ken Weinrich türü teyit ettiğinde, Liz'in ilk tepkisi, Jane'in Tudor'dan gittiğine sevinmek oldu.

Ken Weinrich'in tahminine göre Tudor'da binlerce örümcek saklanıyordu. Münzevi örümcekler, adlarına uygun olarak, genellikle gözden uzak yaşarlardı. Geçen üç ay içinde onlarla defalarca karşılaşan Liz, *O kadar da münzevi değiller*, diye düşündü. Geçmişe bakıp kanıtların çokluğunu görüyor ve ilaçlama şirketini Tudor'da geçirdiği ilk hafta içinde aramış olması gerektiğini anlıyordu.

Yağmur yağmayacağı varsayılarak, ilaçlama işleminin iki gün sonra yapılmasına karar verildi. Evin bütün dış yüzeyi muşambayla kaplanacaktı. Kaplama işi bittiğinde, muşambanın içine sülfirid florür gazı verilecekti ve gaz özel fanlarla sirküle edilecekti. Bennetler üç günlüğüne evi terk etmek zorundaydı. Ken Weinrich sülfirid florürün atık bırakmadığına dair defalarca teminat verdi; Bennetlerin sadece mobilyaları değil, yiyecekleri bile daha sonra kullanılabilecek kadar güvende olacaktı. İlaçlama işleminin bedeliyse on bin dolardı.

Bayan Bennet istila haberini infialle karşılarken Bay Bennet sakin göründü, ikisi de fazla dertlenmediler; Liz örümceklerden değil de bir tek fare gördüğünden bahsetmişti sanki. “*Binlerce* örümcek olmadığından eminim,” dedi Bayan Bennet. İlaçlama işlemi sırasında şehir kulübünde kalmaya karar verdiler.

Bay ve Bayan Bennet’in aksine, Liz’in kardeşleri istila haberiyle dehşete düştü. Fakat Lydia’nın dehşetinde, Bennetleri hiç vakit geçirmeden Mount Adams’daki evine davet eden Ham’i birazcık mükafatlandıran gizli bir neşe vardı. Mary’yle Kitty aynı gün iki odalı bir daire –tesadüfen Darcy’nin evinden birkaç blok uzakta– bulmuşlardı. Dairenin ilk kirasını Liz ödeyecek ve kontrata kefil olacaktı. Örümcekleri yeni yaşam alanına taşımak istemeyen Mary, Kitty ve Liz, en yakındaki Ikea’ya gittiler. Liz kardeşlerine birer yatak, bir koltuk, bir mutfak masası ve sandalyeler aldı.

Liz kardeşlerini ele geçirmişti ve bu durumun getirdiği avantajların farkındaydı. Artık ona borçlu olan kızlar, Cincinnati’den ayrıldıktan sonra bile Liz’in verdiği talimatları yerine getirmek zorundalardı. Talimatların arasında Bay Bennet’in diyetini takip etmek, Tudor’u Shane’in ya da başka emlakçıların ziyaretleri için uygun vaziyette tutmak ve Kadınlar Birliği organizasyonunun kırk sekiz saat öncesine kadar Bayan Bennet’in her

türlü ayak işini görmek vardı. Kadınlar Birliği yemeği iki hafta sonraydı ama Liz yemek için şehirde kalmamaya karar vermişti. Artık Cincinnati'ye tahammül edemiyordu. Şimdi-örümcek-li-ve-çok-yakmda-kimyasal-dolu Tudor'da iki hafta daha geçirmek istemiyordu. İki hafta boyunca Mary'yle Kitty'nin koltuğunda da uyumak istemiyordu. Teklif için müteşekkirdi ama Ham'le Lydia'nın yanına yerleşip onların öpüşmelerini, koklaşmalarını ve lahana suyu içmelerini izlemek istemiyordu.

Liz acilen eve gitmek istiyordu. Brooklyn'deki *kendi* evine gitmek istiyordu. En sevdiği Hint restoranından *saag paneer*³¹ ve *samosas*³² sipariş etmek; yemeğini evinin salonunda, koltukta, bir dergi okurken tek başına yemek, klimasına şükretmek ve koca-sız olduğu için kendini savunmak zorunda kalmamak istiyordu.

Liz telefonla aradığı Jane'e, "Houston'da Kathy de Bourgh'le görüştüktan sonra doğrudan New York'a gitsem korkunç bir şey yapmış olur muyum?" diye sordu.

"Sana bunu yapmamayı söyleyecek durumda değilim," diye karşılık verdi Jane.

Liz, Mary'yle Kitty'nin beş yüz dolarlık koltuğunda yatar-ken, davranışlarının bir abla ve bir evlat olarak iyi bir örnek mi teşkil ettiğini yoksa mazur görülemez mi olduğunu düşündü. Bir yandan, son günlerde ailesinin refahını garanti altına almak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Öte yandan, şehirden ayrılmak için evin ilaçlanması bitmesini bile beklememeye karar vermişti. İşçi Bayramı zamanında New York'ta olacaktı ve işleri bunca büyük telaşla yapmasının asıl sebebi şehirden bir an önce ayrılmaktı.

31 Yeşil sebze yaprakları ve peynirle hazırlanan, ekmek ya da pirinçle birlikte yenen geleneksel bir Hint yemeği. -çn.

32 Baharatlı patates, soğan, mercimek ya da et gibi malzemelerle doldurulup yağda kızartılan hamur bohçaları. -çn.

Bölüm 103

LİZ BAVULUYLA ÇANTASINI, babasının Cadillac'ının bagajına yükleyecek, Tudor'dan kardeşlerinin yeni evine götürecekt ve evin küçük bahçesinde tekrar boşaltacak şekilde topladı. Bagajda kıyafetleri, kozmetik malzemeleri, ses kayıt cihazları ve dizüstü bilgisayar da vardı. Kardeşlerinin küçük bahçesindeki çimenlerin üstünde diz çöktü, hiçbir şeye örümcek yapışmadığından emin olmak için bütün kıyafetlerini ve makyaj çantasındaki her nesneyi teker teker inceledi. Binada yaşayan insanların sinirlenip sinirlenmeyeceğini merak etti çünkü bahçe ikinci el eşya satan bir pazar alanına dönüşmüştü ama kimse şikâyetçi olmadı. Liz, işini bitirdiğinde eşyalarını kardeşlerinin evine taşıdı, kimsenin annesi olmayacağı ve hiçbir çocuğun başından bit ayıklamak zorunda kalmayacağı için şükretti.

Bölüm 104

DARCY'Yİ YAKLAŞIK BİR haftadır görmeyen Liz, koşu bahanesini kullanmaktan vazgeçti ve kardeşlerinin evinden Darcy'nin evine yürüyüp kapıyı çaldı. Kapıyı açan olmadı. Liz hoşnutsuz bir şekilde binadan çıktığı sırada Darcy'yle karşılaştı. Darcy'nin iki elinde de plastik alışveriş poşetleri vardı.

“İşte olduğunu düşündüm,” dedi Liz.

Darcy başını salladı. “Bu akşam altıda başlıyorum,” dedi. “Bir şey mi oldu?”

Liz nasıl cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu. Darcy, Liz'in kendini kötü hissetmesini sağlamaya mı çalışıyordu?

Liz'in aklından bunlar geçerken Darcy ekledi. “Yoksa sadece şey için mi... Ah, tamam. İçeri gel. Tabii ki.”

Liz elini öne uzattı. “Birkaç poşeti bana ver.”

Liz, Darcy’yi takip edip merdivenden yukarı çıkarken, aile-siyle ilgili son haberleri sapkın bir keyifle anlattı. Darcy, Bennet-lerin ilahi boyutlarda bir haşere topluluğuna ev sahipliği yap-masına hiç şaşırmadığım söylemek yerine, neredeyse anlayışlı bir şekilde, “Eski evler bir sürü sıkıntı çıkarır,” dedi. “Alıcıların teklifi geri çekmesi kötü olmuş.”

“Kitty’yle Mary sana komşu oldular,” dedi Liz. “Millsbrae ile Atlantic’in köşesine taşındılar. Bir fincan şekere ihtiyacın olursa diye aklında bulunsun.”

“Mülk sahibinin iki işsiz insana ev kiralamasına şaşırdım.”

“Kontratta benim adım var.”

İkinci kata gelmişlerdi, Darcy kapının kilidini açarken, “İti-barını mahvetmekten korkmuyor musun?” diye sordu.

“Ah, sanırım mahvedeceğim ama başka bir seçeneğim yoktu.”

Eve girdiler, Darcy buzdolabına konulması gereken şeyleri yerleştirirken Liz mutfak tezgâhında oturdu. Darcy bira ve su teklif etti, Liz iki teklifi de geri çevirdi. On dakika içinde, Liz’in ziyaretinin gerçek sebebi sadece başlamakla kalmadı, iki taraf için de başarılı bir şekilde sonlandı.

“Şu sözde nefret seksi,” dedi Darcy, “Senin için standart bir şey mi?”

Son birleşmeleri, tıpkı daha öncekiler gibi yatak örtüsünün üstünde gerçekleşmişti. Darcy ve Liz yan yana yatıyorlardı ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Liz, sarılmaktan kaçınmak kura-lına uygun bir şekilde yatağın diğer tarafına yuvarlanıp sırt üstü uzanmıştı, Darcy de aynı şeyi yapmıştı.

Liz güldü. “Eğer birine sürtüğ olup olmadığını sormak zo-runda kalıyorsan, cevap büyük ihtimalle evettir.”

“Söylemeye çalıştığım şey kesinlikle bu değildi. Sadece, bu çeşit bir yakınlığı daha uygun bulup bulmadığını merak ediyö-

rum. Gerçi uzun süren bir ilişkiyi yeni bitirdiğini söylemiştin, eğer doğru hatırlıyorsam.”

“Nefret seksi benim için standart bir şey değil,” dedi Liz. “Ama Cincinnati’de yaşamak da öyle. Aslına bakarsan şehirden ayrılmak üzüyüm. Yarın öğleden sonra Kathy de Bourgh’le röportaj yapmak için Houston’a gidiyorum, oradan da New York’a uçacağım.”

“Yarın şehirden ayrılıyor musun?” Darcy çok şaşkın görünüyordu.

“Bu kadar hüzünlenme,” dedi Liz. “Arkadaşlık sitelerini denedin mi hiç? Denemediysen mutlaka yapmalısın.”

“*Sen* arkadaşlık sitelerini denedin mi?”

“Tabii ki. Eğer burada yaşasaydım mutlaka tekrar denerdim.”

Darcy birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. “Ayrıldığın adam Jasper Wick mi?” diye sordu sonunda.

“Bu büyük bir skandal olurdu değil mi? Zira Jasper hem evli hem de Stanford’dan kovulmuş.” Liz saatine baktı. “Bir yanımda, arkadaşlık siteleri için profil hazırlamana yardım etmek istiyor ama seni bir başka kişinin kollarına atmanın etik bir davranış olacağından emin değilim. Anlarsın ya, bu çok kardeşvari bir tavır olur.”

Liz dalga geçiyordu ama Darcy’nin yüzünde gerçek bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı. “Arkadaşlık sitesi profili hazırlamak için yardımına ihtiyacım yok.”

“Yeterince makul. Sonuçta doktora sahibisin.” Liz bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı, öne eğilip yerdeki kıyafetlerine uzandı, sütyeninin kopçasını bağlarken, Darcy’nin “Şu dövme beni her seferinde şaşırtıyor,” dediğini duydu.

Liz’in belinde, beş santime iki buçuk santim boyutlarında bir daktilo dövmesi vardı. Liz arkasına dönmeden, “O dövme kaç yaşında yaptırdığını tahmin etmek ister misin?” diye sordu.

“Yirmi?”

“Daha kötü. Yirmi üç. Üstelik bu şeklin, bir çiçekten ya da Çin sembolünden daha havalı olduğunu düşünüyordum. Bir yazar olarak ciddi ihtiraslara sahip olduğumu beyan ediyordum. Ama her nedense, bunca yıl boyunca, röportaj yaptığım insanlara dövmemi gösterebileceğim doğru bir an yakalayamadım.” Liz omzunun üzerinden Darcy’ye baktı. “Sen de popona Hipokrat Andı dövmesi yaptırmalısın.”

“Olabilir,” dedi Darcy. Liz içinin burkulduğunu hissetti. Darcy’den hâlâ aman aman hoşlanmıyordu ama yolunun onunla tekrar kesişip kesişmeyeceğini merak etmekten de geri duramıyordu. Darcy’nin sol pazısına dokundu. “Ya da şuraya Skyline Chili logosu yaptırabilirsin.”

Liz ayağa kalkıp t-shirtünü ve iç çamaşırını giydi, kot pantolonunu bacaklarına geçirirken Darcy’ye döndü. Bu büyük ihtimalle birbirlerini son görüşleriydi. Liz’in içinde beklenmedik ve gitgide artan bir hüznün duygusu vardı. Bundan daha da tuhafı, birkaç dakika önce, Darcy zevkin doruğuna ulaştığı sırada, ağzından “Sevgilim,” kelimesini çıkarmış olabilirdi. Eğer bu gerçekten olduysa, Liz bu kelimenin kazayla söylendiğinden emindi ve kelime ne Liz ne de Darcy tarafından tasdik edilmişti. Peki Liz şimdi ne yapmalıydı? Darcy’ye bir iş arkadaşı gibi sarılmalı mıydı? Hayır, Darcy’ye sarılmayacaktı.

“Eğer ayrıldığın adam Jasper’sa,” dedi Darcy, “sen onun için fazla iyisin.” Aynı anda hem çok yabancı hem de Liz’in çok iyi tanıdığı biri gibi görünüyordu. İkisi arasında ya söylenecek çok şey vardı ya da hiçbir şey yoktu.

Liz sesinin tasasız çıkması için çaba göstererek, “Ben bu kadar emin olmazdım,” dedi.

Bölüm 105

LIZ, ERIE BULVARI'NDAKİ Coffee Emporium'da Shane'le buluştu. "Ben gittikten sonra annemle babam evi satmaktan vazgeçtiklerini söyleyebilirler," dedi. "Özellikle annem, ama ona güvenme. Böyle bir şey olursa hemen beni ara."

"Durumun hassasiyetinin farkındayım," dedi Shane. "Ama bir emlakçının yapabileceği şeylerin yasal kapasitesini kolayca aşabilecek bir meseleden bahsediyorsun."

"Annemle babam evi satmak istiyorlar," dedi Liz. "En azından babam başka bir seçenekleri olmadığını farkında. Bunun aksi bir şey söylerlerse duymazdan gel. Başka bir emlakçının evi birilerine göstermeyi planladığını öğrendiğin anda beni ara. Ben de Mary'yi ya da Kitty'yi ararım. İkisinden biri evin iyi görüldüğünden emin olur ve annemle babamın dışarı çıkmalarını sağlar."

Shane gözlerini kısıp Liz'e baktı. Liz bu bakışta sahte bir rahatlık olduğunu sezdi. "Kitty'den bahsetmişken," dedi Shane. "O kaç yaşında?"

"Yirmi altı," dedi Liz. *Evi satarsan kız senindir*, diye eklemek için paragöz ve sadakatsiz bir dürtü hissetti. Fakat Shane, Kitty'nin yalnız olup olmadığını sormamıştı, bunu merak ettiği çok açıktı ama sormamıştı.

Bölüm 106

"MARY'NİN NEREYE GİTTİĞİNİ anladım," dedi Kitty. "Çok komik." Liz, kardeşlerinin salonundaki Ikea koltuğuna uzanmıştı, kucığında bilgisayarı vardı, bir zamanlar Jasper'la birlikte 'olgusal hata kontrolörü' olarak çalıştığı derginin son sayısında yer alan uzun bir makaleyi okuyordu.

“Nereye gidiyormuş?” diye sordu.

Kitty araba anahtarını gösterdi. “Benimle gel.”

“İyi mi kötü mü?”

“Sen sadece gel,” dedi Kitty. “Sokağa çıkmaya değer.”

Oakley boyunca yol aldılar –Liz hayatının sayısız sabahını bu yoldan Seven Hills’e giderek geçirmişti– ama Oaklawn Drive’a devam etmek yerine sağa dönüp Madison Bowling’in otoparkına girdiler.

“Mary bowling mi oynuyor?” diye sordu Liz.

“Bir ligde oynuyor,” dedi Kitty, sesi zevkten kalınlaşmıştı. “Üstelik bir hipster ligi bile değil. Orta yaşlı şişman insanlar var.”

“Bu kanunlara aykırı değil.”

“Onları gördüğünde kanunlara aykırı olması gerektiğini düşüneceksin.”

Kitty arabayı boş bir yere park edip motoru durdurdu.

“Mary şu anda içeride mi?” diye sordu Liz.

Kitty başını salladı.

“Peki planın ne? İçeri girip ‘Sürpriz!’ diye mi bağıracağız?”

“Son seferinde, Mary arabasının içinde kıyafetlerini çıkarıp kırmızı-siyah bir forma giydi,” dedi Kitty. “Bu kadar aptalca bir şey için bu kadar gizemli davranması çok tuhaf değil mi sence?”

“Bize söylerse böyle bir tepkiyle karşılaşacağını biliyordu sanırım.”

Kitty bir lamba direğinin yanına park etmişti, iki kardeş lambanın loş ışığında birbirlerine baktılar. Kitty huysuz bir şekilde, “Hiç eğlenceli değilsin,” dedi ablasına.

“Biliyor musun Kitty? İyi bir insan olmaya karar verebilirsin. Eğer şanslıysan, önünde uzun bir yetişkinlik dönemi var. Zalim olmak yerine nazik olmayı seçersen hayatım daha mutlu geçirebilirsin.”

“Ben *iyi* bir insanım,” dedi Kitty. Fakat kızın ses tonundaki küskünlük, Liz’in ateşi yaktığına dair güzel bir işaretti.

Bölüm 107

LIZ, IKEA KOLTUĞUNDAN Jane’i aradı, ona nerede olduğunu söyledi.

“Cincinnati’deki son gecenin rahatsız geçmesine üzüldüm,” dedi Jane.

“Her neyse,” dedi Liz. “Bu sayede Houston’daki lüks otel odamın kıymetini bileceğim.”

“İlaçlamacmın sana söylediği şeyi düşünüp duruyorum,” dedi Jane. “Annemle babamın ilaçma sırasında evde olan yiyecekleri tüketeceklerini düşünmek beni rahatsız ediyor. Yiyecek malzemelerini Mary’yle Kitty’nin dairesine götürsen ya da hepsini çöpe atsan olmaz mı? Annemin bazı baharatları muhtemelen seksenlerden kalmıştır zaten.”

Liz canının sıkıldığını hissetti, çünkü hem Jane’in haklı olduğunu hem de mutfaktaki sayısız dolabı ve iki kattaki buzdolaplarını boşaltmanın kolay iş olmayacağını biliyordu. Üstelik Ken Weinrich’in ekibi ertesi sabah saat onda Tudor’da olacaktı.

Kitty’nin yatak odasının kapalı kapısına bakan Liz, kapının altındaki boşluktan gelen ışığı görebiliyor, Kitty’nin telefon ekranından seyrettiği televizyon programının sesini duyabiliyordu. Mary dışarıdaydı, muhtemelen hâlâ bowling salonundaydı. Liz iki kızı da çalıştırabileceğini düşündü. “Evin dışı muşambayla kaplandığında bir fotoğraf çekip sana göndermemi ister misin?” diye sordu Jane’e.

“Hayır!” dedi Jane, sesi kederliydi.

“İstemezsen göndermem.” Liz sesini alçalttı. “Sana Darcy hakkında söylemediğim bir şey var.” Liz’in itiraf arzusunun kökünde ahlaki bir dürtüden çok, o öğleden sonra Darcy’nin evinden ayrılırken hissettiği huzursuzluktan kaynaklı kafa karışıklığı vardı. Liz, Darcy’yle son görüşmesinin tuhaflığını biriyle konuşma ihtiyacı duyuyordu.

Liz daha fazla bir şey söylemeden, “Biliyor musun,” dedi Jane, “eğer Darcy olmasaydı, Chip ve ben hâlâ birlikte olabilirdik diye düşünüyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Darcy, Chip’le benim iyi bir çift olmadığımızı düşünüyor-muş. Bunu ayrıldığımız akşam Chip söyledi, Darcy’ye ne kadar saygı duyduğunu da söyledi, sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi.”

Liz’in üstüne nahoş bir tedirginlik hissi çöktü. “Darcy, Chip’le seni neden onaylamasın ki?”

“Kim bilir? Ama şimdi başlayıp sonsuza kadar tahminlerde bulunarak kendime işkence edebilirim.” Jane güldü. Bu da ilerleme kaydettiğinin bir işaretiydi. Gerçekten de Jane Chip’ten bahsederken, Liz’in olduğundan çok daha sakın görünüyordu. “Her neyse, Darcy’nin ailemizle ilgili kötü kanaatleri olduğunu zaten biliyorduk,” dedi. “Bana Darcy hakkında söylemediğin şey ne?”

Liz, Darcy’yle yatmasının yanlış bir şey olmadığına dair var-dığı sonucu –sadece kendine hizmet eden o sonucu– düşününce kendini çok kötü hissetti. Jane’e nasıl da ihanet etmişti! Bu noktada, yaptığı kaçamakları Jane’e ifşa etmenin –özellikle kaçamaklar son bulmuşken– hiçbir anlamı olmayacaktı. “Bayıldığın gün, hastanede,” dedi tereddütle, “Acil serviste Darcy’yle karşılaştım. Bana nereye gitmem gerektiğini gösterdi.”

Jane sessizdi, daha fazlasını beklediği belliydi.

Liz zayıf bir sesle ekledi. “Sana bundan hiç bahsetmiş miydin?”

“Şimdi olayları Chip’in perspektifinden görebildiğimi hissediyorum, en başta bunu yapamıyordum,” dedi Jane. “Ben ona hamile olduğumu söylemeseydim de o bana başka bir kadının onun çocuğuna hamile olduğunu söyleseydi ne olacaktı? Ya da Chip, – Amanda’yla Prisha’nın heteroseksüel bir arkadaşlarının spermlelerini kullandıkları gibi– yakından tanıdığı lezbiyen bir çiftte sperm bağışladığını söyleseydi ne olacaktı? Ne kadar özenli bir şekilde açıklamaya çalışırsa çalışsın her şey çok tuhaf görünecekti.”

“Aslında görünmeyecekti. Artık böyle şeyler oluyor.”

“Ama ya karşındaki insanla daha yeni tanışmışsan?”

“Chip’i fazlasıyla kayırıyorsun,” dedi Liz, bununla birlikte, gerçekten böyle mi düşündüğünü yoksa dikkati kendi üstünden ve az önce ifşa etmek üzere olduğu şeyden başka bir tarafa çekmeye mi çalıştığını bilmiyordu. “Kitty, Mary’nin akşam gezintilerinin sırrını çözdü,” dedi sonra. “Mary bildiğimizi bilmiyor ama görünüşe göre bir bowling ligindeymiş.”

“Gerçekten mi?” Jane gülüyordu. “Çok şeker.”

Bölüm 108

LIZ, DAHA ÖNCE duymadığı kapı ziline sesiyle sabahın yedisinde uyandı. Yatarken giydiği şort ve t-shirtle –Tudor’daki eski dolabında bulduğu t-shirt’ün önünde HASAT FESTİVALİ 1991 yazıyordu– kapıyı açtı. Kapıyı açmaya giderken, binanın kapıcısının ya da mülk sahibinin gelmiş olabileceğini tahmin edecek kadar uyanmıştı ama zili çalanın Fitzwilliam Darcy olduğunu görünce hayretten donakaldı. Kollarını içgüdüsel olarak sutyensiz göğüslerinin üstüne koydu. “Burada ne işin var?” dedi.

“Kardeşlerinin evinin Millsbrae’yle Atlantic’in köşesinde olduğunu söylemiştin,” dedi Darcy. Yüzü berbattı, teni hiç olmadığı kadar solgundu ve gözlerinin altında torbalar vardı. Yeşil doktor kıyafeti gitmişti, hastanedeki gece nöbetinden çıkıp doğruca oraya geldiği belliydi. Liz ve Darcy birbirlerine baktılar –Liz onu içeri davet etmeli miydi?– ve yakında bir yerde bir sarıcık kuşu şakıdı. “Anlıyorum ki bu öğleden sonra şehirden ayrılmakta kararlısın.”

“Evet. Destansı ilaçlamadan sonra. Aslında ilaçlama başladıktan sonra, zira üç gün sürecek.”

Kısa bir sessizliğin ardından, sert bir sesle ve girizgâha gerek duymadan, “Sana âşık oldum,” dedi Darcy.

“Ha, ha,” dedi Liz.

“Muhtemelen seks sırasında salgılanan oksitosin yüzünden,” diyerek devam etti Darcy. “Ama sana âşık olduğumu *hissediyorum*. Güzel değilsin, düşündüğünün yarısı kadar bile komik değilsin. Her işe burnunu sokan ve bunu insan soyuna duyduğu antropolojik ilgi olarak yutturmaya çalışan çekilmez bir dedikoducusun. Ailenin utanç verici olduğu da ortada. Sağduyum böyle diyor ama seni düşünmeden de duramıyorum. Şu saçmasapan nefret seksi bahanesini bir kenara bırakmanın ve bir çift olduğumuzu kabul etmenin zamanı geldi.” Darcy bu monoloğu gergin bir şekilde yapmıştı, Liz’le göz göze gelmekten kaçınmıştı ama konuşması bittiğinde umut dolu gözlerle Liz’e baktı.

Liz bütün hayatı boyunca hiç bu kadar şaşırmamıştı, şaşırdıysa bile bunun ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Darcy’nin sözlerinin özünde gurur okşayıcı olduğunu anlıyordu ama daha önce hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Saniyeler boyunca doğru kelimeleri aradı ve en sonunda, “Yani sen... sen şaka yapmıyorsun. Yoksa yapıyor musun?” dedi.

“Kesinlikle yapmıyorum.”

“Darcy, biz nasıl çift olabiliriz? Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile.”

“O en baştaydı.”

“Belki senin için öyledir,” dedi Liz. “Demek istediğim, kusura bakma ama sen benim için hâlâ öküz herifin tekisin. Ne kadar çirkin olduğumu, ailemden nasıl nefret ettiğini ve bunlara rağmen bana âşık olduğunu söyleyerek bana büyük bir iyilik yaptığını mı düşünüyorsun?”

Darcy’nin şaşkınlığı kocaman olmuş gözlerinden okunuyordu. Liz’e göre bu şaşkınlık adamın küstahlığının bir başka kanıtıydı. Darcy gergin bir şekilde, “Açık sözlülüğü takdir ettiğini düşünüyordum,” dedi. “Amacım seni rencide etmek değildi.”

“Chip’le Jane’i ayıran biriyle nasıl birlikte olmak isteyebilirim? Chip’e Jane’den ayrılmasını söylediğini biliyorum. Jasper’ın Stanford’dan kovulmasında payın olduğunu da biliyorum. Herkesten daha iyi bir muhakeme kabiliyetin olduğunu ve diğer insanların kaderini senin belirlemen gerektiğini düşünüyorsun. Buradaki tek soru; cerrah olmanın sana tanrı kompleksi kazandırıp kazandırmadığı.”

“Anlıyorum,” dedi Darcy. “Öyleyse, insanların davranışlarını yönetme arzum olduğunu düşünmekle kalmıyor, bunu yapabilecek gücüm olduğuna da inanıyorsun.”

“Görünen köy kılavuz istemez.”

“Chip’in tıbbı bırakması ve tekrar *Gözde Bekâr*’a katılması fikri kesinlikle benden çıkmadı.”

“Chip’in Los Angeles biletini sen almamış olabilirsin ama adamı etkilediğinden eminim.”

“Ve Jasper’ı Stanford’dan kovdurduğumu söylerken...” Darcy’nin yüz ifadesi kibirliydi. “Sadece tam olarak anlayabilmek için soruyorum. Jasper masumdu ve ben onun aleyhinde sahte

deliller mi oluşturdum yoksa Jasper suçluydu ama ben onu ipin ucundan almayarak yanlış bir şey mi yaptım?”

“Aptal bir hikâye yazmaktan daha beter suçlar var.”

Darcy, Liz’in yüzüne dikkatlice bakıp, “Evet var,” dedi.

“Jasper’la Jane’in hayatını mahvetmemiş olsaydın bile asla senin sevgilin olmak istemezdim,” dedi Jane. “Görünüşüme, kişiliğime, aileme hakaret etmemiş olsaydın ve bana olan ilgini seks hormonlarına bağlamasaydın... bana âşık olduğunu normal bir insan evladı gibi söyleseydin bile sevgilin olmazdım.”

Liz’in içinde memnuniyet verici bir kızgınlık ve günlük hayatında nadiren ortaya çıkan tatmin edici bir öfke vardı. Liz, Darcy’nin de aynı şeyleri hissetmesini bekliyordu. Fakat Darcy öfkeli değil yaralı görünüyordu. Liz’in içine küçük bir şüphe tohumu düştü.

“Durumumuzu bu kadar korkunç bir şekilde yanlış okuduğum için özür dilerim,” dedi Darcy. Sonra çok tuhaf ve eski usul bir tavırla başını eğdi. “Beni bağışla.” Arkasını döndü, saniyeler içinde, veda dahi etmeden gitmişti. Liz bu tuhaf konuşmanın bütünüyle bir hayalden ibaret olup olmadığını merak etti.

Hâlâ kapının eşiğinde duran Liz titrediğini hissetti; içindeki öfke hızla kayboluyor ve yerini gitgide büyüyen bir huzursuzluğa bırakıyordu. Darcy’nin –Darcy– ona ilan-ı aşk etmesi nasıl mümkündü? Bu ilan bir derece mutluluk vericiydi ama aynı zamanda akıl almazdı. Liz kendini karmakarışık, sarsılmış ve dengesiz hissediyordu.

Mary, odasının kapalı kapısının ardından, “Lizzy, biri kapıyı mı çaldı?” diye seslendi.

Bölüm 109

LIZ GÜN BOYUNCA –annesiyle babasının şehir kulübüne yerleşmesine yardım ederken, son kullanma tarihi geçmemiş konserve-leri Tudor’dan bir aşevine götürürken, Ken Weinrich’le ilaçlama hazırlıklarını konuşurken (evet, Liz bir gün önce toprağı sulamıştı)– sürekli Darcy’yi düşündü. Şehir kulübünün terasında annesi, babası ve Mary’yle birlikte öğle yemeği yerken konuşmaları takip edemedi. Konunun Chip ve Jane’in ayrılıklarına dair spekülasyonlardan Kathy de Bourgh’ün nasıl bir kadın olduğuna geldiğini bile zor fark etti. Bayan Bennet kaşlarını çatarak, “O kadını her zaman fazla sert bulmuşumdur,” dedi.

Liz’i Houston uçağı için havalimanına götüren kişi Bay Bennet’ti. Önce, Liz’in bavullarını almak için Mary’yle Kitty’nin evine uğradılar. Evin kapısının tam önünde, yerde, basit bir zarf duruyordu, zarfın üstünde Liz’in adı vardı.

“Kimden gelmiş?” diye sordu Mary.

Liz zarfı ikiye katlayıp pantolonunun cebine soktu. “Kimse- den.”

Mary alay eder gibi güldü. “Evet. Kendi kendine gelmiş.”

Liz babasının arabasının yolcu koltuğunda otururken, cebin- deki zarf tıngırdayıp duruyordu adeta.

Bay Bennet 71. Güney Otoyolu’na girerken, “Eve dönmeniz- ne ne zaman izin verileceğini hatırlıyorsun değil mi?” diye sordu Liz. “Cuma günü öğlen birde. Buzluktaki buzları çöpe atman gerekecek. Onlarla cin tonik yapmaya kalkma sakın.”

“Epey hayret verici öyle değil mi?” dedi Bay Bennet. “On- larca yıldır senin günlük talimatların olmadan hayatta kalmayı başarıyorum.”

“İlaçlamacılar hava sirkülasyonu sağlamak için bütün dolap- ları ve çekmeceleri açmış olacaklar,” dedi Liz. “Kapıları ve pen-

cereleri de. Ama Mary gelecek ve her şeyi kapatmanıza yardım edecek. Ondan sonra, sen ve annem, evi emlakçıların ziyareti için derli toplu tutmaya çalışabilir misiniz lütfen?"

Bay Bennet dikiz aynasını kontrol etmeden şerit değiştirdi, arkasındaki araba öfkeyle korna çaldı. "Rahat ol tatlım," dedi Bay Bennet. "Hepimiz iyi olacağız."

"Az önce bir kaza yapmana ramak kaldığının farkında mısın?"

Bay Bennet elini uzatıp Liz'in dizine vurdu. Ondan beklenmeyecek kadar ciddi bir sesle, "Lizzy, sen kakafoninin ve budalalığın ortasında mantığın sesi oldun," dedi. "Bu yaz eve gelmekle harika bir şey yaptın."

Bölüm 110

LIZ BAGAJLARINI KARGOYA verdi, havalimanı güvenliğinden geçti, uçağına bineceğı kapıyı buldu ve cebindeki zarfı açtı. Mektup dört defter sayfası uzunluğundaydı. Darcy'nin el yazısı sıradandı, kullandığı orta boy harfler siyah dolmakalemle yazılmışlardı, okunaklı bir yazı yazmak isteyen birinin gayretine işaret ediyorlardı.

Sevgili Liz,

Her şeyden önce, seni bu sabah söylediğim şeylere ikna etmeye çalışacağımı düşünüp endişelenme. Son derece tiksindirici bulduğun yanlış fikrimi ne kadar çabuk unutursak ikimiz için de o kadar iyi olacak. Bununla birlikte, Jane ve Jasper Wick'le ilgili birkaç noktayı açıklığa kavuşturma gereğı duyuyorum. Söyleyeceğim bazı şeylerin seni daha da üzeceğinin farkındayım, amacım kesinlikle bu değil ama doğruyu söylemenin sonucu bu olacaksa, bırak olsun.

Chip'in ablana âşık olduğunun elbette farkındaydım. Doğrusunu istersen, Chip'in herhangi bir kadına bu ka-

dar derin duygular beslediğine daha önce hiç şahit olmamıştım. Bununla birlikte, Jane'in her zaman nazik bir kadın olduğunu bilmeme rağmen, Chip'in ilgisine karşılık verdiğinden emin olamadım. Chip'in evinde yemek yediğimiz akşam, Jane'in, kendisine Chip tarafından hediye edilen bisikleti geri vermek istediğini, çünkü Chip'le yaşadığı ilişkiye dair şüpheleri olduğunu söylediğini duydum. Evet doğru, Bennet ailesinin Chip için uygun olmadığını düşünüyordum. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama, annenin pişkinliğini ve ikbal arzusunu bir kenara koysam bile, Lydia ve Kitty'nin temel terbiye kurallarını bu kadar hiçe saymalarını akıl almaz buluyorum. Unutma ki benim de onlarla yaşıt sayılabilecek bir kız kardeşim var. Lydia ve Kitty kadar şımarık egoistlerin reality-showlar dışında bir yerde var olduklarını hiç düşünmemiştim... reality-show demişken diğer meseleyi aydınlatayım. Jane'le ilgili çekincelerim ne olursa olsun (bu arada bunlar Caroline'ın paylaştığı çekinceler), Chip'i Cincinnati'den ayrılıp tekrar *Gözde Bekâr*'a katılması için ikna etmiş falan değilim. Doğruyu söylemem gerekirse, Chip bence Jane'in hamileliğini bahane etti ve zaten yapmak istediği şeyi yaptı; tıptan uzaklaştı.

Sen ablanı benden daha iyi tanıyorsun, onun Chip'le ilgili duygularını yanlış yorumlamış olabileceğimi kabul ediyorum. Fakat Jane, Chip'e vurulduysa bile ben bir kanıt göremedim. Her şeye rağmen, Jane'i gerçekten seviyorum ve onun acı çekmesine sebep olduysam çok özür diliyorum.

Jasper Wick'e adil davranmadığımla ilgili suçlamana gelince, bu suçlamanın aksini ispatlamak daha zor çünkü tam olarak ne yaptığımı düşündüğünü bilmiyorum. Ben yine de gerçekleri anlatacağım. Eğer anlattıklarımı doğrulama ihtiyacı duyarsan, o tarihlerde basılmış Stanford gazetelerinde konuyla ilgili birçok makale bulabilirsin.

Kampüste geçirdiğim zamanın büyük bölümünde Jasper'ı sadece ismen tanıdım ve onunla ilgili bir fıkre sahip değildim. Üniversitenin son yılında, Jasper yaratıcı yazarlık dersi almaya başladı (bu da herkesçe malum bilgilere dahil) ve Sigma Alpha Epsilon derneğine üye bir öğrencinin bakış açısından aktarılan bir hikâyeye yazdı. Kısa bir süre sonra suçlamalarla karşı karşıya kaldı. Hukuk işleri komitesinde olduğum için hikâyeyi okumak gibi nahoş bir deneyim yaşamak zorunda kaldım. Okuduğum şeyin kolejli züppe oğlan edebiyatının en kötü versiyonu (kötü olmayan bir versiyonu varsa tabii) olduğundan eminim. Fakat Jasper'ın başını derde sokan şey İngiliz diline karşı işlediği suçlar değildi. Ben yaratıcı yazarlık dersi almıyordum (üniversitede aldığımı tek İngilizce dersinin, bir zorunluluğu yerine getirmek amaçlı olduğunu duymak seni ne şaşırtır ne de etkiler sanırım) ama hikâyeyeyle ilgili tartışmaların çok sert geçtiğini ve Tricia Randolph isimli asistanın, hikâyeyi rencide edici bulan öğrencilerden yana tavır koyduğunu öğrendim.

Stanford'a iki yıllık edebiyat bursuyla gelen Bayan Randolph, kampüste lisansüstü öğrencileri için inşa edilmiş bir binanın zemin katındaki stüdyo dairede yaşıyordu. O gece, kadın dairesine döndüğünde, pencere camlarından birinin söküldüğünü, çalışma masasındaki kâğıtların ve dizüstü bilgisayarın üstünde idrar gölcükleri olduğunu görmüş. Jasper'ın sarhoş bir halde binanın çevresinde dolaştığını gören şahitler vardı. Daha sonra kampüs polisi tarafından sorgulandığında Jasper suçlu olduğunu itiraf etti. İşlediği suçun mala kasten zarar vermek olduğu açık-
tı, fakat Bayan Randolph siyah olduğu için bunun aynı zamanda bir nefret suçu olup olmadığı sorusu ortaya çıktı, gerçi en sonunda bu suçlamadan vazgeçildi. Bana sorarsan, Jasper, Bayan Randolph'un masasına işemenin komik bir

eşek şakası olduğunu düşündü ve kendisini siyaseten doğruluk tartışmalarının kurbanı olarak gördü. Fakat benim bakış açımı göre, Jasper'ın yaptığı şeyde kesinlikle ırkçı bir unsur vardı. Jasper beyaz bir asistana bu kadar bariz bir şekilde saygısızlık yapmaya cesaret edemezdi.

Her şeye rağmen, hukuk işleri komitesi Jasper'ın okuldan kovulması için gizli oylama yaparken, söz konusu tek suç mala kasten zarar vermektir. Olayın mezuniyetimizden birkaç hafta önce gerçekleşmiş olması, okuldan atılmanın acısını daha da arttırmıştır muhtemelen. Üniversite diplomasından mahrum bırakılmak da cabası. Ama benim düsturum çok basit: Stanford'dan mezun olmak istiyorsan insanların masasına işeme. Sen ve ben Jasper'a dair çok farklı izlenimlere sahibiz. Umarım bu mektup Jasper'dan hoşlanmama sebeplerimi bir parça aydınlatabilmiştir. Bir insanın değişip gelişebileceğini düşünmek çok güzel olurdu ama ben buna inandığımdan emin değilim. Sana dün söylediğim şeyi pekiştirmek için tekrar ediyorum: Jasper'la ilişkinin sınırları ne olursa olsun sen onun için fazla iyisin. Bütün bunları kendimi bir alternatif olarak göstermek için söylediğimi düşünme lütfen. Hakkımdaki fikirlerin ziyadesiyle açık.

Sana bunları bugün anlatmak istedim ama konuşmamız kırıcı bir hal alınca her şeyi anlaşılır bir şekilde aktarabileceğime dair kendime güvenemedim. Bu mektubu okuyacağından emin değilim ama aklındaki yanlışları çok tedirgin edici buldum ve her şeye rağmen yanlış anlamaları düzeltmek istedim.

Sana New York'ta bol şans dilerim.

Sevgiyle,
Fitzwilliam Darcy.

Bölüm 111

DARCY'NİN KUŞKULARININ TAM tersine, Liz mektubu sadece okumakla kalmadı, baştan sona defalarca okudu ve her seferinde yeni bir kararsızlık ve üzüntü hissetti. Darcy'nin Jane'le ilgili yorumları pek ikna edici değildi. Darcy olayları kendi bakış açısıyla değerlendiriyor ve vardığı sonucun akla yakın olduğuna inanıyordu. Jane'le Chip'in ayrılmasında Darcy'nin rolü vardı. Fakat Liz'in mektuptan anladığı kadarıyla, Darcy, Jane'in Chip'e karşı duygularından emin olmadığı için değil, Bennet ailesini sevmediği için bu rolü oynamıştı. Caroline Bingley'nin de Jane ve Chip ilişkisini onaylamadığını öğrenmek Liz'i hiç şaşırtmadı.

Liz'i duraksatan şey Darcy'nin Jasper Wick betimlemesiydi. Bu betimleme –aynı anda hem çok rahatsız edici hem de inanılır bir şekilde– birçok açıdan Jasper'ın karakterini yansıtıyordu. Yine de, Liz insanları tahlil etmekte gerçekten bu kadar başarısız mıydı? Jasper ufak tefek kusurlara sahip bir adam olmanın yanı sıra ırkçı ve namussuz muydu? Jasper ve Liz'in ilişkisi bir klişeyi andırmaya başladığında, Jasper bulduğu her fırsatta, üstü kapalı imalarla tam bir pislik olduğunu dile getirmeye başladılar. Liz de bu imaların şakadan ibaret olduğunu düşünürdü; sonuçta hangi pislik herif kendini bu kadar iyi tanırdı?

Liz mektubu ilk kez okurken midesinin kasıldığını hissetmişti, uçak koltuğuna oturduğunda midesindeki o rahatsız edici hissin utanç olduğunu fark etti. Hem Darcy'ye her fırsatta kabalık etmesinin hem de Jasper'a kayıtsız şartsız inanmasının son derece hatalı olduğu açıkça ortadaydı. Liz'in utancına, Jane adına hissettiği korkunç bir pişmanlık eşlik ediyordu. Çünkü Jane'le Chip'in ilişkisini mahveden şey, iki insanın birbirini arzulamaması değil, yanlış anlamasıydı. Bununla birlikte, Chip, Los Angeles'da bir televizyon programı çekiyordu ve Jane anneliğe

her gün biraz daha yaklaşıyordu, yanlış anlaşılmanın Cincinnati’de içilecek bir kahve eşliğinde giderilmesi artık imkânsız görünüyordu.

Liz’in kendi adına pişmanlık duymadığı tek şey, Darcy’nin aşk ilanını reddetmiş olmasıydı. Tıpkı Kuzen Willie’nin teklifini kabul etmediği gibi Darcy’nin teklifini de kabul edemezdi. Liz ve Darcy birbirlerini hemen hemen hiç tanımıyorlardı; birlikte oldukları zamanın tamamını tartışarak ve seks yaparak geçirmişlerdi; ikisinin de üstte olmak istediği bir gece, hem tartışıp (tartışmadan Darcy mağlup çıkmıştı) hem seks yapmışlardı. Liz, Darcy’yle çok eğlendiğini inkâr edemezdi. Yaşadıkları kısıtlı, çatışmacı ve olağandışı bir eğlenceydi ama eğlence bir ilişkinin temeli olamazdı. Olabilir miydi?

Uçak pistte hızlanmaya başladı ve birkaç saniye içinde havalandı. Liz uçak penceresinden, aşağıda gitgide küçülen binaları ve tepeleri seyretti. Ohio Nehri gözden kaybolmadan önce hareketsizleşti, otoyoldaki arabalar iyice yavaşlayıp sürünür hale geldi. Cincinnati o anda, mimarlık şirketlerinin hazırladığı minyatür maketlere benziyor, son birkaç ayda gerçekleşen olayları barındıramayacak kadar küçük görünüyordu. Liz onca zaman boyunca ikilemde kaldığı şeyin farkına şimdi varıyordu: Cincinnati’den ayrılmayı başarabilecek miydi yoksa mecburiyet ve eylemsizlik yüzünden sonsuza kadar orada esir mi kalacaktı? Fakat kaçma arzusunun üzerine gölge düşüren şey, şu anda gerçekleşen kaçma eyleminin ta kendisiydi. Pilot uçağı güneye döndürürken, Liz kuşkularının sembolik olabileceğini düşündü; belki de kafasındaki gölge, yeşil Orta Batı’nın üstüne bir leke gibi düşen uçak gölgesinden başka bir şey değildi.

Zaman, yetişkinliğin belli bir evresine ulaşıldığında hep olduğu gibi, bütün ağırlığına ve tatsızlığına rağmen çabucak geçti.

Bölüm 112

LIZ, HOUSTON GEORGE Bush Uluslararası Havalimanı'ndan şehir merkezindeki oteline giderken Jane'i aradı. Jane telefona cevap verdiğinde, Liz hiç düşünmeden, "Darcy'yle dört kez yattım," dedi. "Ve Darcy bu sabah Mary'yle Kitty'nin evine gelip bana âşık olduğunu söyledi."

"Ciddi misin?"

"Üstümde pijamalarım vardı, üstelik sutyen bile takmamıştım."

"Sen ona ne dedin?"

"Sence ne dedim? Darcy delirmiş."

Jane birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Belki de Darcy düşündüğümüz kadar kötü biri değildir," dedi. "Sonuçta senin ne kadar özel bir kadın olduğunu anlayabilmiş."

"Aslında bana güzel olmadığını, komik olmadığını, dedikoducu olduğumu ve anneme tahammül edemediğini söyledi, hem de aşkını ilan ettiği sırada. Bence Darcy, ben dahil hiçbir kadının, onun kız arkadaşı olma fırsatını kaçırmayacağını düşünüyor."

"Zavallı adam."

"Chip'le senin aranı bozan adamdan bahsediyoruz."

"Gururunu ayaklar altına alabildiğine göre, ki Darcy'nin ne kadar gururlu olduğunu hepimiz biliyoruz, sana iyice vurulmuş olmalı."

“Chip’in mutfağında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Chip’in sana aldığı dağ bisikletini kabul edip etmemek konusunda kararsız olduğunu söylemiştin. Anlaşılan o ki Darcy konuşmanızı duymuş ve senin bisikletle ilgili tereddütünün aslında Chip’le ilgili bir tereddüt olduğunu düşünmüş.”

“Bunu anlayabilirim.”

“Delisin. Darcy onun sohbetine kulak misafiri olduğum için bana bozuk atmıştı. Ben hiç değilse hakkını vererek yapmıştım.”

“Lizzy, Ben Chip’le ilgili *gerçekten* tereddütlüydüm. Bunları seninle defalarca paylaştım. Chip’ten çok hoşlanıyordum ama...” Jane duraksadı. “Chip’le geçirdiğim zaman içinde hamile olduğumdan emin değildim, ama olmadığımdan da emin değildim.”

“Sana Jasper hakkında da tuhaf bir şey söyleyeceğim,” dedi Liz.

“Konuştunuz mu?”

“Konuştuk sayılmaz.” Jasper iki mesaj daha yollanmıştı ama Liz ikisine de cevap vermemişti. İlk mesajda başka bir link vardı—istemedi komik hale gelmiş gazete başlıklarından oluşan bir liste—ve ikinci mesaj, **Beni görmezden mi geliyorsun?** diye soruyordu.

“Söyleceğim şeyi yakın zamanda öğrendim,” dedi Liz. “Jasper mezun olmasına birkaç hafta kala Stanford’dan kovulmuş. Jasper ve Darcy aynı sınıftalarmış. Jasper bana okuldan atıldığını söylememişti ama böyle bir şey olduğunu kabul etti. Gel gör ki, Jasper’ın anlattığı hikâyeye Darcy’nin anlattığı hikâye tamamıyla aynı değil. Darcy’nin söylediğine göre, Jasper’ın okuldan atılma sebebi...” Liz taksi şoförüne bakıp tereddüt etti. Adam Liz’i dinliyorsa, birkaç dakika içinde onunla ilgili bir sürü şey öğrenmişti. Ama Jasper’ın yaptığı şeyi isabetli bir şekilde tarif edebilecek çok az cümle vardı. “... yaratıcı yazarlık dersi veren

asistanın masasına işemekmiş,” diyerek devam etti. “Ve asistan siyah bir kadınmış.”

“İşemiş mi?” dedi Jane. “Tuvalette yaptığımız gibi mi?”

“Evet,” dedi Liz. “Tuvalette yaptığımız gibi.”

“Kadının *masasına*?”

“Evet,” dedi Liz. “Kadının evindeki masanın üstüne.”

“Bu hayatımda duyduğum en garip şey,” dedi Jane.

“İğrenç, değil mi? Jasper bunu yaparken yirmi iki yaşındaymış ve sarhoşmuş ama yine de... iğrenç. Darcy, Jasper’ın diploma alamadığını da söyledi. Yani Jasper bütün işverenlerine yalan mı söyledi? Taktığı Stanford yüzüğüne ne demeli?”

“Stanford yüzüğü mü takıyor? Dikkat etmemişim.”

“Altın bir yüzük. 1980’lerde New Jersey’de yaşayan bir borsa tacirinin takacağı türden bir şey.”

“Darcy, Jasper’ı kışkandığı için böyle bir hikâye uydurmuş olabilir mi?”

“Hayır. Darcy’ye güveniyorum.” Liz bu beyanın kulağa tuhaf geldiğini düşündü. “Acaba Jasper asistanın masasına işerken ayakta mı duruyordu yoksa idrarla doldurduğu bir kavanozu masaya mı boşalttı?”

“Ah Lizzy...”

“Peki olay spontane mi gelişti? Yani Jasper çişinin geldiğini hissedip, *Kadının masasına işeyeceğim*, diye mi düşündü? Yoksa böyle bir şey yapmaya önceden mi karar verdi?”

“Jasper her zaman karmaşık biriydi.”

“Ne demezsin” Liz taksinin penceresinden dışarı baktı, yolun bütün şeritleri tıka basa araba doluydu, güneş batmak üzereydi, gökyüzünde kırmızıya çalan pembe çizgiler vardı. “Her neyse,” dedi. “Sen nasılsın?”

“İyiym,” dedi Jane. “Bugün doktora gittim. Gerçekten hoş bir kadın. Cincinnati’den ayrılmak üzücü müydü?”

Liz, Tudor’un son görüntüsünü hatırladı, bütün ev muşambayla kaplanmıştı. Ken Weinrich’in ekibinin kullandığı muşamba sarı-lacivert çizgiliydi, sirk çadırlarını anımsatıyordu, eve neşeli fakat haysiyetsiz bir hava kazandırmıştı. Liz sonra, Mary’yle Kitty’nin kapısında doktor kıyafetleri içinde bekleyen Darcy’yi hatırladı. “Tam olarak üzücü değildi,” dedi “Fakat tahmin ettiğimden farklıydı.”

Bölüm 113

LİZ BAZEN ÜNLÜLERLE röportaj yapmak çok büyüleyici bir şeymiş gibi davranırdı ama gerçekte bu röportajlardan nadiren keyif alırdı. Ünlülerin basın danışmanlarıyla ve basın danışmanlarının asistanlarıyla görüşerek röportaj ayarlamak eziyetli bir işti. Röportajlar sık sık iptal edilir ya da tarihleri değiştirilirdi. Röportaj sırasında, ünlü kişiler, sorulan sorulara daha önce verdikleri cevapları verirlerdi ve editörler bu cevapları makaleye dahil etmek istemezlerdi. Basın danışmanları tüm görüşme boyunca bir gözetmen misali odada durur ve ünlü kişinin konu dışı bir şey söylemesine engel olurdu. Röportajlara genel bir ivedilik hissi hâkim olurdu; ünlü kişi, kurgu hikâyelerle televizyon ekranlarına çıkan biri değilmiş de, nükleer bir tehlikeyi kontrol altına almaya çalışan bir devlet başkanymış gibi. Bütün bunlara ek olarak, Liz her zaman dijital kayıt cihazlarının –ünlülerle konuşurken iki cihaz birden kullanırdı– bozulacağından endişe ederdi. Böylece röportajlar ilginç değil, stresli hale gelirdi.

Fakat aynı zamanda –Liz bu iddianın bazı insanlar için, özellikle küçük kardeşlerine benzeyen insanlar için hoşnutsuzluk verici olduğunu öğrenmişti– ünlülerin çoğu karizmatik, zeki ve

sıcak insanlardı. Lydia, Kitty, Mary ve genel popülasyonun büyük bir bölümü, ünlü insanların kaba, aptal ve cazibesiz olmasını arzu ederdi ama Liz bu çeşit deneyimleri nadiren yaşırdı. Basın danışmanları neredeyse her zaman kabaydı, fakat ünlü insanların neredeyse hiç kabalık etmediğini söylemek mümkündü. Ayrıca, ünlüler genelde, ekranlarda göründüklerinden *daha güzel* görünürlerdi ve şöhretlerinin kaçınılmaz olduğunu ispatlayan bir ışıltı saçarlardı.

Kathy de Bourgh seksen yaşındaydı ve bir Hollywood yıldızı değildi ama kadının saçtığı ışıltı, “Finans Dünyasındaki Kadınlar” konferansının düzenlendiği geniş otel salonunun en ucundan bile görünüyordu. Konferans, iki bin kişinin önünde, öğleden sonra bir buçukta başladı; Liz’in tahminine göre dinleyicilerin içinde en fazla bir düzine erkek vardı. Sahnenin iki yanına yerleştirilmiş dev ekranlar Kathy de Bourgh’ün görüntüsünü salonun dört bir tarafına ulaştırıyordu. Kathy de Bourgh sahneye çıktıktan birkaç saniye sonra, Liz kadının botox enjeksiyonu ve cilt dolgusu yaptırdığını fark etti ama çok geçmeden kadının duruşuna ve konuşmasına odaklandı.

Liz hem *Devrimler ve İsyanlar*’ı hem de Kathy de Bourgh’ün denemeleri ve anılarından oluşan diğer kitapları okuduğu için, kadının verdiği tavsiyelerin ve paylaştığı anekdotların çoğuna aşinaydı. Fakat Kathy de Bourgh’ün enerjik ve zinde tavrı her şeyi yenileştiriyordu. Profesyonel yöneticiler arasında kadın sayısının azlığını ortaya koyan istatistiklerden bahsederken ya da kadınların yönetimde söz sahibi olmak için bireysel olarak atmaları gereken adımlarla ilgili tavsiyeler verirken, Kathy de Bourgh kendinden emin ve eğlenceli bir duruş sergiliyordu.

Konuşma bittikten sonra Liz salondaki sandalyesinde bekledi; Kathy de Bourgh’ün basın danışmanı Valerie’den, böyle yapmasını söyleyen bir telefon mesajı almıştı. Sekiz dakika sonra,

Valerie, Kathy de Bourgh'ün bir telefon konuşması yapmakta olduğunu ama Liz'in birazdan kulise götürüleceğini söyleyen bir mesaj daha gönderdi.

Ve sonra, son otuz saat boyunca defalarca olduğu gibi, Liz'in aklına Darcy'nin söyledikleri geldi. *Sana âşık oldum. Seni düşünmeden duramıyorum.* Evet, Darcy'nin itirafında birçok aşağılama vardı ama bu cümleler bütün o aşağılamaları örtüyordu. Bu itirafı hatırlamak fevkalade tedirgin ediciydi. *Sana âşık oldum. Seni düşünmeden duramıyorum.* Liz, kalbinin lav püskürttüğünü hissediyordu.

Darcy'yi gamsız bir şekilde geride bırakmayı planlamıştı ama şimdi onunla arasında çözülmemiş meseleler olduğunu görüyordu. Bununla birlikte, çözülmesi gereken şeyin –Darcy'ye neyi nasıl açıklayabilirdi– ne olduğunu da bilmiyordu. Liz, Darcy'yle son konuşmasında, adamın duygularına karşı kayıtsız kalmış ve hatta ona çok kaba davranmıştı; çözülmesi gereken şeylerden biri kesinlikle buydu. Darcy bazı konularda duyarsız davranmıştı ama Liz kendisinin de az fenalık etmediğine hükmetti. Merak da ediyordu hani: Darcy ona *hâlâ* âşık mıydı? Liz'in düşmanlık dolu tepkisi Darcy'nin arzusunu bir anda yok etmiş miydi? Nasıl etmezdi ki?

Sahnenin arka kapısından Liz'in oturduğu yere doğru gelen siyah takım elbiseli genç kadın, “Liz?” dedi. “Ben Valerie Wright. Kathy de Bourgh seni bekliyor.”

Bölüm 114

KULISTEKİ KATHY DE BOURGH roka salatası yiyordu. Ayağa kalkıp Liz'in elini sıktı. “Beklettiğim için özür dilerim,” dedi. “Köpeğimde kornea iltihabı var, veterinerle görüşüyordum.”

“Üzüldüm,” dedi Liz. Kathy de Bourgh’un Button isimli, Pekinez cinsi bir köpeği olduğunu biliyordu ama titiz olmakla korkutucu olmak arasındaki fark yüzünden bu bilgiden bahsetmedi.

Oturduklarında Kathy de Bourgh gülümsedi. “Güç ve kadın konulu sohbetimizin ilk otuz saniyesinde her ikimiz de üzüntülerimizi dile getirdiğimize göre artık başlayabiliriz,” dedi. Liz iki kayıt cihazını cam sephamn üstüne koyup çalıştırdığında, Bayan Bourgh ekledi, “Belki biliyorsundur ama bir zamanlar ben de *Mascara*’da çalışıyordum.”

“Ah, bununla sürekli övünüyoruz,” dedi Liz. Kathy de Bourgh’un hangi dergiyle röportaj yaptığının farkında olduğunu anlayıp rahatlamıştı, zira çok ünlü insanlar çoğu zaman bunun farkında olmazlardı.

“Elli bin yıl önceydi,” dedi Kathy de Bourgh. “Buzul Çağı sırasında.”

“Sizin *Mascara*’da çalıştığınızı bilmek, orada çalışmak istememin asıl sebebiydi,” dedi Liz.

Kathy de Bourgh güldü. “Liz, bu dalkavuklukla her yere gidersin.”

Valerie Wright ve kimlikleri röportaj boyunca sır kalan iki kadın, duvarın önündeki sandalyelerde oturup akıllı telefonlarına bir şeyler yazarlarken, Liz, Kathy de Bourgh’e feminizmin bugünü ve geçmişiyile ilgili sorular sordu. Feminizmin popüler kültürdeki izdüşümü Bayan Bourgh için anlamlı mı yoksa kısa süreli miydi? Üreme özgürlüğü ve eşit ücret, ırk ve cinsiyet, akıl hocalığı, ihtiras, kabul edirlilik; bütün bunlara sahip olmak gerçekçi bir olasılık mıydı yoksa İngiliz dilinden çıkarılması gereken söylemler miydi? Röportajlar sırasında, röportaj yapılan kişi yaklaşık beş dakikada bir, Liz’in makalesinde kullanabileceği kadar belirgin ya da anlamlı bir şey söyler ve Liz’e kendini

iyi hissettirirdi. Fakat Kathy de Bourgh'ün kurduğu her cümle anlamlı ve kullanılabılır türdendi. Ve kadının verdiği cevapların hiçbirisi Liz'in daha önce duyduğu cevaplar *değildi*.

Röportaj için ayrılan yirmi dakikanın sonuna gelindiğinde, Liz süreyi aşmak umuduyla, "Altmış yedi yaşına gelene kadar evlenmediniz," dedi. "Bunun sebebi, sizi kendine eşit görecektir ve ona göre davranacak bir eş bulmamın zorluğu muydu?"

Kathy de Bourgh tekrar gülümsedi. "Evli misin?" diye sordu.

Liz, *Et tu Kathy de Bourgh?*³³ diye düşündü ve başını hayır anlamında salladı. Kathy de Bourgh'ün kocasının tanınmış bir mimar olduğunu ve düğünden sadece üç yıl sonra anevrizma yüzünden öldüğünü biliyordu.

"Evlenmeyi pek çok kez düşündüm," dedi Kathy de Bourgh. "Epey talibim oldu ama..." Duraksadı. "Bunu nasıl tarif edebiliriz?" Liz sessiz kaldı; sessiz kalmak röportaj donanımının en güvenilir parçasıydı. "Benjamin'den önce çıktığım bütün adamlarla bir çeşit performans sahneliyorduk. Kimyamın ziyadesiyle uyuşturucu adamlarla çıktığımda bile, hatta bilhassa o zamanlar, o kimyayı bazı seyirciler ya da sadece bizim için sahneliyor gibiydik. Bir vakitler çok yakışıklı bir adamla nişanlandım."

—*Evet*, diye düşündü Liz, *New York başsavcısıyla*...—

"Ama çok geçmeden, onunla geçirdiğim zamanlarda, sadece *kendim olmak* yerine, kendimin en neşeli, en eğlenceli ve en çekici versiyonunu sergilemeye çalıştığımı fark ettim. Halbuki Benjamin'le birlikteyken, insanların bizi altın çift olarak gördüğü hissine hiç kapılmadım. Biz de kendimizi öyle görmüyorduk. Birlikte olmaya başlamadan önce birbirimizi on yıldır tanıyorduk. O zaman zarfında, Benjamin'in yanında çok rahat olduğum-

33 "Sen de mi?" anlamına gelen Latince bir cümle. "Et tu Brute?" (Sen de mi Brutüs?) sorusuna gönderme. —çn.

mu ve onunla çok kolay konuşabildiğimi yavaş yavaş fark ettim. Bir seferinde, bir delegasyonun üyeleri olarak birlikte Çin'e gittik. Sadece biz değildik, bizimle beraber yirmi kişi daha vardı. Otobüsümüz geç kaldı, bavullarımız kayboldu ama Benjamin o durumda bile soğukkanlıydı ve insanlara karşı hürmetkârdı. Kulağa çok romantik gelmiyor değil mi? Ama *gerçektir*. Birbirimizi net olarak görmüştük. Halbuki diğer adamlarla birlikte olduğumda, ister bir protesto gösterisine katılmış olalım isterse Beyaz Saray'da bir davete, beraber geçirdiğimiz vaktin masalsı bir yanı vardı; işin bu yönünün bizi hayatın içinde barındırdığı günlük sıradan mücadelelere hazırlamadığı kanısındayım."

Kathy de Bourgh bir yudum su içerken, Liz, "Yani... almamız gereken ders?" dedi.

Kathy de Bourgh bardağını sehpayı bıraktı. "Benjamin insanı doyurup büyüten bir adamdı. Sürekli duygularından bahsedirdi demek istemiyorum. Etmezdi. Ama beni sürekli kollar, her şeyin üstünde tutardı. Umarım ben de onun için aynı şeyi yapabilişimdir."

"Kathy, saat üçte George Schiff'le görüşeceksin," dedi Valerie Wright. "Liz, artık toparlamamız gerek. Bu görüşmeyi yapabildiğimiz için çok mutluyuz."

Kathy de Bourgh, Valerie'yi duymazdan gelerek, "Biriyle ilgilenmek ya da birinin seninle ilgilenmesine izin vermek, her ikisinin de özünde feminizme aykırı olduğuna dair bir inanç var. Ben bu inanca katılmıyorum. Kendini başka bir insana adanmak utanılacak bir şey değil, o da kendini sana adanmışsa tabii."

Liz otuz saniye içinde kulisin diğer ucunda olacağını biliyordu. Kayıt cihazlarını sehpadan aldı ama ikisini de kapatmadı; Kathy de Bourgh son bir bilgelik incisi daha paylaşabilirdi. Ama Bayan Bourgh konuşmak yerine Liz'e sarıldı. Liz, ikinci dalga feminizm hareketinin lideri tarafından kucaklandığını kanıtla-

yan, zar zor duyulur hışırtıları hayatındaki hangi insana dinletebileceğini düşündü. Jane o sesleri sadece Liz'i mutlu etmek için dinlerdi ama içten bir ilgi göstermezdi.

“Sağlıcakla,” dedi Kathy de Bourgh.

Bölüm 115

LIZ CEP TELEFONUNU açtığı anda, “Vay!” dedi Jasper. “Telefonu açmana sevindim, beklemiyordum.”

Akşam olmuştu. Liz, Houston'daki otel odasında yatağa uzanmıştı, lisedeyken sinemada gördüğü vasat bir filmi televizyonda seyrediyordu, aklında Darcy vardı. *Sana âşık oldum. Seni düşünmeden duramıyorum.*

“Yaratıcı yazarlık dersine giren asistanın masasına işedin mi?” dedi Liz.

Soruyu takip eden sessizlik, dönüşümsel bir şaşkınlığın açığa çıkması için gerekli zamandan çok daha uzun sürdü. Jasper en sonunda, “Darcy kulaklarına yine zehir damlatmış sanırım,” dedi.

“Gerçekten neler olduğunu bilmeye hakkım var.”

“Zamanda geri gidebilseydim bazı şeyleri daha farklı yapmak ister miydin? Kesinlikle evet.”

“Kafan güzel mi senin?”

“On şişe bira sağolsun.” Jasper, Liz'in gülmesini bekliyor gibiydi, beklediği tepkiyi alamayınca konuşmaya devam etti “Aptalca ve çocukça bir şey yaptım. Bunu inkâr edemem. Ama yemin ederim ki ırkçılıkla ilgisi yoktu. Tricia Randolph mavi, yeşil ya da benekli olsaydı da ondan hoşlanmazdım.”

Jasper, Liz'e birini anımsatıyordu. Birkaç saniye sonra, Liz o kişinin kendi annesi olduğunu fark etti. “Kadının bilgisayarını

mahvettin mi? Mahvetmiş olmalısın,” dedi. Jasper karşılık vermedi. Liz ekledi “Bir yazarın bilgisayarına işediğine inanamıyorum.”

“Yirmi iki yaşındayken aptalca hiçbir şey yapmadığını söyleme.”

“Seni çok sevdim,” dedi Liz, sesini yükseltmemiştii, kendini öfkeli değil üzgün hissediyordu. “Tanıştığımız ilk andan itibaren... senin için her şeyi yapmaya hazırdım. Senin çok akıllı, sevimli ve komik olduğunu düşündüm. Bana saygı duyduğun ve benim arkadaşım olmak istediğin için mutlu oldum. Ama onca yıl boyunca benimle nasıl oyalanabildin? Benim mazaretim yanlış bir sevdâ, peki seninki ne?”

“Nin...” dedi Jasper. Sesindeki acı, o kadar taş kalpli olmasa da kabahatli olduğunun ikrarıydı. Liz’e olan tutkusu sahte değildi, sadece yarımdaydı. Belki de sahteydi, Jasper şimdi bile duyulanmış rolü yapıyordu, bir kişilik bozukluğu vardı. Bu olasıkları değerlendiren Liz, Jasper’ı klinik bir vaka değil de yetersiz bir adam olarak görmeyi tercih etti. “Daha iyi biri olacağım,” dedi Jasper. “Şu andan başlayarak kendime çeki düzen vereceğim. Lütfen benden vazgeçme.”

“Ah Jasper,” dedi Liz. “Vazgeçtim bile!”

Bölüm 116

LİZ BİR SAATTEN az uyumuşken cep telefonu tekrar çaldı. Karanlıkta, bir otel odasında, gecenin geç saatinde çalan telefonun sesi o kadar rahatsız ediciydi ki, Liz kimin aradığına bile bakmadan telefonu açtı.

“Seni uyandırdım,” dedi bir kadın sesi. “Özür dilerim. Yarın tekrar ararım.”

Liz, arayanın Jane olmadığından emindi ama telefonun diğer ucunda kimin olduğunu saniyeler sonra anlayabildi. “Charlotte,” dedi. “Selam. Sorun yok. Uyanığım.”

Charlotte Lucas ağlamaya başladı, hıçkırıkların arasında, “Beni uyarmıştın,” dedi. “Beni uyarmıştın ama ben seni dinlemeyip aptal gibi buraya taşındım.”

“Bekle,” dedi Liz. “Yavaşla. Neredesin?”

“Evdeyim. *Onun* evinde.”

“Sen... iyi misin? Sana bir şey yapmadı değil mi?”

Charlotte burnunu çekti. “Hayır. Yapmadı. Willie tatlı ve egoist bir ahmak.”

“Şu anda seninle mi?”

“İşte. Her zaman olduğu yerde.” Liz, Charlotte’ın yutkunduğunu duyabiliyordu. Charlotte tekrar konuştuğunda sesi daha sakın çıktı. “Ben çok aptalım.”

“Bir şey mi oldu?”

“Hiç kimseyi tanımadığım bir eyalete taşındım,” dedi Charlotte. “Erkek arkadaşım dahil. Olan şey bu.”

“Belirgin bir şey mi oldu yoksa en başından beri mi böyle hissediyorsun?”

“Bir iş teklifi aldım,” dedi Charlotte.

“Harika!” dedi Liz.

“Sen öyle san. Üstelik iyi bir iş. Önümüzdeki yıl içinde üç kat büyümeyi planlayan bir data analiz şirketinde. Birkaç görüşmeye gitmiştim ama hiçbirinden sonuç çıkmamıştı. Bu öğleden sonra bahsettiğim iş teklifi geldi ve her şeyi gerçek hale getirdi. Geldiğimden beri rahat davranıyordum. Günde bir saat spora gidiyordum. Günün ortasında, akşam onda yiyeceğimiz havalı yemekler pişiriyordum. Ama bu işi kabul edersem evcilik oyunu

biter. 1950’lerde yaşayan bir ev kadını gibi davranmam. Gerçekten burada yaşıyor olurum, uzun bir süre, Willie’yle birlikte.”

“Bunu istemiyor musun?”

“Ne istediğimi bilmiyorum!” diye inledi Charlotte. “Belki de işi kabul etmek yerine hemen çocuk yapmalıyım. Willie’yle ayrılısak bile annelik yanıma kâr kalır.”

“Nasıl bunaldığını anlayabiliyorum,” dedi Liz. “Ama bence iki ayrı meseleyi bir noktaya bağlıyorsun.”

“Willie’nin bir yük treni gibi horladığını söylemiş miydin? Ben de yatakta öylece uzanıp düşünüyorum; tamam, birlikte yaşamaya başlamadan önce normal insanlar gibi iki yıl –hatta sadece altı ay– çıksaydık horlamasına alışkın olurdu. Ya da ona öyle sıırıslıkla âşık olurdu ki, *Sevgili erkek arkadaşımın sevimli kusurları*, diye düşünürdüm. Ama ben kendimi postayla sipariş edilmiş gelin gibi hissediyorum. Willie de beni uykusuz bırakan sevimsiz bir yabancı.”

“Kimse horultuyu sevimli bulmaz,” dedi Liz. “Willie horladığının farkında mı?”

“Hiç fikrim yok!”

“Sorsana. Eğer farkında değilse bir doktora görünmesi gerekir, solunum problemleri olabilir. Satın alabileceğin özel yastıklar yok mu? Ama asıl soru şu: Sen bu işin yürümesini istiyor musun? Eğer bir uçağa atlayıp Cincinnati’ye dönmeyi tercih edersen bunu yapabilirsin. Bahse girerim ki Procter&Gamble seni hiç düşünmeden tekrar işe alır.”

“Sana bir uçak bileti alsam, buraya gelir ve bana hayatımla ilgili ne yapacağımı söyler misin?”

“Şimdi mi?”

“İşçi Bayramı tatili için bir planın var mı? Hâlâ Cincinnati’desin değil mi?”

“Houston’dayım. Kathy de Bourgh bugün burada bir konferans verdi, onunla röportaj yaptım. Yarın sabah New York’a dönmeyi düşünüyordum.”

“Kathy de Bourgh... aman Tanrım! Harikaydı değil mi?”

“Evet” dedi Liz. “Gerçekten harikaydı.”

“Çok şey istediğimin farkındayım,” dedi Charlotte. “Fakat başka birinin bakış açısına ihtiyacım var. Beni iyi tanıyan birinin bakış açısına. Bir konuk odamız var.”

Son karşılaşmalarından sonra Willie’nin evinde kalmak Liz için hiç cazip değildi ama Liz, “Telefonu kapattıktan sonra uçuşlara bakacağım,” dedi. “Ama bana bir söz ver: Hemen şimdi bir eczaneye git ve kulak tıkacı al.Ya da bu gece başka bir odada uyu.”

“Kulak tıkacı kötü bir fikir değil,” dedi Charlotte.

“Uykusuzluğu diğer problemlerin çok daha büyük görünmesine sebep olur.”

“Haklısın. Nasıl delirdiğimi görüyor musun? Kendim için en basit şeyleri bile yapamıyorum.”

“Kendine fazla yükleniyorsun. Kulak tıkacı al, rahatla, ben de yarın orada olacağım.”

“Teşekkür ederim Lizzy,” dedi Charlotte. “Gerçekten müteşekkirim. Bu arada, Willie’yle aranızın tuhaf olacağından endişeleniyorsan, Willie tuhaflığın tanımını bilmiyor.”

“Onu kıskanıyorum,” dedi Liz.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Charlotte.

Bölüm 117

LIZ, HOUSTON GEORGE Bush Uluslararası Havalimanı’nın güvenlik kontrolü sırasında beklerken, Darcy’yle ilgili anlamsız ve hat-

ta mazoşist düşüncelere daldı. Onunla sevgili olmak nasıl bir şey olurdu? Darcy'nin işi göz önüne alınırsa, Liz, Cincinnati'ye taşınmak zorunda kalırdı. Bu, ilişkiye engel teşkil edebilecek bir olasılık olmamakla birlikte kesinlikle tatsızdı ama yerine getirebilir bir şarttı. Gerçekten, Liz'in ailesine yakın bir yerde hayat kurması, ailesi için büyük bir lütuf olabilirdi. Liz annesiyle baba-sının yeni bir eve yerleşmesine yardım edebilir ve onların finansal meseleleriyle yakından ilgilenebilirdi. Mary, Kitty ve Lydia ile yetişkin ilişkiler kurabilirdi. (bu olasılık tamamıyla hayalden ibaret de olabilirdi) Talia'yı Liz'in temelli olarak Cincinnati'de çalışmasına ikna etmek zorlu bir işti ama ağız sulandıran bir Kathy de Bourgh profili Liz'in editörünü aşırı cömert bir ruh haline sokabilirdi.

Bir de Darcy meselesi vardı elbette. Bir seferde on beş terli dakika için değil bütün geceler boyunca Darcy'nin yatağını paylaşmak ve varlığının Darcy'yi mutlu ettiğinden emin olmak; Liz'in kendisini aynı anda hem sevinçli hem de hüznü hissetmesine sebep olan ve tuhaf bir şekilde rahatlık veren düşüncelerdi. Günlük, sıradan aktiviteleri Darcy'le yapmak –kış mevsiminde bir cumartesi günü, çorba ve kızarmış peynirden oluşan öğle yemeğini paylaşmak, geceleri televizyon dizileri ya da politik tartışma programları seyretmek, hastalandıkları zaman eczaneye gidip birbirleri için soğuk algınlığı ilaçları almak ve avuçlarını birbirlerinin alnına koymak– anlaşılabilir bir şekilde garip görünüyordu. Ama her şeye rağmen, bütün bunlar Liz'in içini hassas bir özlem duygusuyla dolduruyordu.

Liz, biletini kapıdaki görevliye uzatıp New York'a değil San Francisco'ya giden uçağa binerken, eğer Darcy'yle birlikte yaşayacaklarsa daha büyük bir eve taşınmaları gerektiğine karar verdi, böylece kendine ait bir çalışma odası olabilirdi. Ev dekorasyonuna karşı –özellikle annesiyle kıyaslandığında– çok sınırlı

bir ilgisi vardı ama duvarlara birkaç tablo asmanın ve bir bitki almanın fena olmayacağını düşündü.

Ama bütün bunlar asla gerçekleşmeyecekti. Liz, Darcy'ye o kadar kaba ve saldırgan davranarak bu çeşit ihtimalleri yok etmişti. Darcy'nin Liz için hissettiği arzu çoktan kaybolmuş olmalıydı.

Aslında Liz, Darcy'nin telefon numarasını ya da e-posta adresini hâlâ bilmiyordu. Adamın ev adresinden bile habersizdi. Darcy'nin apartmanına gittiği her seferinde, binaya kimlik kazandıran numaralara bakmak yerine, kafasını birazdan gerçekleşek şeylerle meşgul etmişti. Ama bu çağda, Darcy'yi elektronik ortamda arayıp bulmak çok zor olamazdı. Liz, Cincinnati Üniversitesi'nin internet sitesine girip Darcy'nin e-posta adresine ulaşabilirdi. Fakat bir sorun daha vardı: Liz ona ne söyleyecekti? *Özür dilerim*, en uygun seçenek gibi görünüyordu. *Hey, hayat nasıl gidiyor?* diye sormak daha rahat bir açılış olabilirdi.

Liz uçak penceresinden dışarı baktı, kuzeybatı Utah dağlarının zirveleri ağustosta bile karla kaplıydı. Kafası bir şeyler okuyamayacak kadar dolu olan Liz dikkatle dağlara baktı ama dağların da Liz'verecek cevabı yoktu. Liz en sonunda arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Bölüm 118

LIZ, SAN FRANCİSCO'YA indiğinde, ilaçlama işinin başarıyla tamamlanıp tamamlanmadığını öğrenmek için Ken Weinrich'i aradı. Ken, evdeki sülfür florür gazı miktarının milyonda beş birimin altında olduğunu, hiç örümcek görmediğini ve muşambalarla fanların söküldüğünü söyledi. Liz daha sonra Mary'nin cep telefonu aradı ama arka planda bağırان Bayan Bennet yü-

zünden Mary'nin sesini duymak zordu. Anlaşıldığına göre, Bennetler Tudor'a dönmüş, mutfaktaydılar.

"O yiyecekler kesinlikle iyi durumdaydı!" diyordu Bayan Bennet. "Bev Wattenberg'ün şeftali marmelatım açmamıştım bile!"

Liz telefondaki Mary'ye, "Watenburglerin Noel'de yine marmelat getireceklerini söyle," dedi.

"Hiçbir işe yaramaz," diye karşılık verdi Mary.

"Evde tuhaf bir koku yok mu?" diye sordu Liz.

"Evde hiç koku yok," dedi Mary.

"Size kimin fûme alabalıktan hiç anlamadığını söyleyeyim," diye bağıırıyordu Bayan Bennet. "Barınaktaki berduş."

"Kapatmam gerek," dedi Mary.

"Sık dişini," dedi Liz.

Mary aksi bir ses tonuyla, "Uzun mesafe moral konuşması için teşekkürler," diye karşılık verdi.

Bölüm 119

CHARLOTTE, SAN FRANCISCO Uluslararası Havalimanı'nın Delta terminalinde bekliyordu, Liz'in tahmin ettiğinden çok daha sakin görünüyordu; bu sakinlik iç rahatlatıcıydı ama Liz'in orada olma gerekliliğinin üstüne şüphe de düşürüyordu. Fakat Liz ve Charlotte tekrar arkadaş oldularsa, bundan başka bir şeyin önemi var mıydı?

Charlotte arabayı sol şeride geçirirken, "Kulak tıkacı bugüne kadar icat edilmiş en iyi şey," dedi. "Dün gece on bir saat uyudum."

"Tebrikler."

“Nordstorm’a gelip yeni iş kıyafetleri almama yardım eder misin?”

“Bu iş teklifini kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Seni almak için arabaya binmeden hemen önce onları aradım. İşçi Bayramı’ndan sonraki hafta başlıyorum.”

“Charlotte bu harika bir haber. Ve seninle birlikte Nordstorm’a gelmekten sevinç duyarım.”

Trafik çok yoğundu, Palo Alto’daki Stanford Alışveriş Merkezi’ne gitmeleri neredeyse bir saat sürdü. Liz ve Charlotte mağazaya girmeden önce bir restoranda öğle yemeği yediler.

Charlotte, büyük beden bluzların durduğu reyonu karıştırırken, “Herkes buranın ne kadar rahat bir yer olduğundan bahsediyor ama bu sadece yirmi beş yaşında bir çıtırsan geçerli,” dedi.

Bluzların yanındaki iç çamaşırı reyonunda bir sutyene bakan Liz, *Bunu sever mi yoksa dandik mi bulur?* diye düşündü. Sonra, aklından geçen adamın uzun zamandır ilk kez Jasper olmadığını irkilerek fark etti.

“Bunları deneyeceğim,” dedi Charlotte. Elindeki üç askıyı yukarı kaldırdı, sonra çenesiyle Liz’in elindeki sutyeni işaret ederek, “Vaaayy!” dedi.

“Çok pahalı.”

Charlotte kuşkulu görünüyordu. “Bir New Yorklu için?”

Liz fiyat etiketini gösterdi, üstünde iki yüz dolar yazıyordu.

“O parayı göğüs çatalından daha iyi bir şeye yatıramazsın.” Charlotte güldü. “Bunu işletme fakültesinde öğrettiklerinden eminim.”

Yetmiş dakika sonra alışveriş merkezinin oto parkına dönmüşlerdi, aldıkları şeylerle birlikte, (Liz o sutyeni satın almasının mantıklı bir açıklamasını yapamazdı ama sutyen çantasındaydı)

Charlotte'ın arabasına doğru yürürlerken "Jasper'dan ayrıldım," dedi.

"Sarsıldın mı yoksa rahatladın mı?"

"İkisinin arasında bir yerdeyim. Onun nasıl mide bulandırıcı bir adam olduğunu şimdiye kadar fark edemediğim için kendimi aptal hissediyorum, çevremdeki insanlar en başından beri bunun farkındaydı."

"Jasper'la tanıştığında gerçekten çok gençtin," dedi Charlotte. "Bu sana biraz muafiyet kazandırmalı." Araba anahtarını kilide soktu. "Bu sabah Willie'yle birlikte bir KBB doktorundan randevu aldık," dedi. "Anlaşılan o ki Willie horladığını hiç bilmiyormuş. Bir kız arkadaşın yoksa, sana horladığını söyleyecek kimse de yoktur tabii."

Söyleyeceği şey tamamıyla doğru değildi ama Liz kendini, "Willie'yi sevdiğini bilmeni istiyorum," demek zorunda hissetti. "O iyi bir adam."

Charlotte alaycı fakat kızgın olmayan bir tavırla, "Willie seni öpmeye çalıştığında bu yüzden mi tiksinti duydun?" dedi. Liz tam, *O benim kuzenim*, diyecekken Charlotte ekledi, "Kuzen olduğunuz için tiksindiğini söyleme sakın. Her halükârda tiksindirsin ve bunu ikimiz de biliyoruz, ama sorun yok."

"Willie'yle aramda bir kimya olduğunu düşünmüyorum, hepsi bu," dedi Liz.

Charlotte gülümsedi. "Akşam yemeğine halanı ve enişteni davet ettim, umarım sorun olmaz."

"Harika," dedi Liz. Körfez Bölgesi'nde üç gün kalacaktı ve sonra geç bir gece uçuşuyla New York'a dönecekti. "Eğer öğleden sonra biraz uyumak istersen market alışverişini ben seve seve yaparım. Herhangi bir ayak işi varsa onu da yaparım. Bu yaz ayak işi yapma kaslarımı epey güçlendirdim."

Alışveriş poşetlerini arabanın bagajına koyup ön koltuklara yerleştirdiler. “Buraya alışmakta zorlanmadığımı söylemeyeceğim ama dün gece seni aradığımda fazla zayıf bir âmmdaydım. Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım. Daha önce Stanford kampüsünü gördün mü?”

“Hayatın bir anda çok değişti,” dedi Liz. “Aslında hiç şüpheye *kapılmaman* tuhaf olurdu. Hayır, Stanford’ı hiç görmedim ama...” Üniversitenin kampüsünü gezmek Jasper’ın asistan kadına yaptığı iğrenç şeyi hatırlatmaktan başka bir şeye yaramazdı. “Biliyor musun, Darcy’nin aile malikânesi de burada.”

Charlotte güldü. “Malikânesi mi? Darcy, İngiltere kralı filan mı?”

“Malikâne Atherton’da bir yerde,” dedi Liz. “Tamam, sakın beni yargılama ama Darcy’yle birkaç kez yattım.”

Charlotte bir sevinç çılgılığı attı. “Chip’in yemek davetinde Darcy’yle flört ettiğinizi *biliyordum!*”

“Doğru,” dedi Liz. “Söylemiştin.”

“Demek *birkaç kez*. Eğer birden fazla olduysa tatmin edici bir seksten bahsettiğimizi söyleyebiliriz.”

“Evet,” dedi Liz. “Söyleyebiliriz.”

“Malikânenin adresini biliyor musun?”

Liz cep telefonunu çıkarırken kalbinin güm güm attığını hissetti. Birkaç saniye sonra, “1813 Pemberly Yolu,” dedi. “Sand Hill Yolu’ndan El Camino Yolu’na çıkacaksın.”

Charlotte komik bir sesle, “Hmm, Darcy bu civarda mı büyümüş?” dedi. “Ne? Gidip evine bir bakalım mı? Hay aksi, ben bunu neden düşünemedim?”

On iki dakika sonra, Charlotte, El Camino Yolu’ndan sağa dönüp meskûn bir bölgeye girdi. Bölgenin yoğun trafikli yolla ilişkisi, sarmaşık kaplı yüksek bir duvar tarafından kesilmiş-

ti. Bölgeye ait çok daha sessiz yolun girişinin her iki tarafına, GEÇİŞ YASAĞI. SADECE MUKİMLER, diyen tabelalar yerleştirilmişti. “Tutuklanmamayı tercih ederim,” dedi Liz. “Benim yüzümden burada olduğumuzun farkındayım ama geri dönelim.”

“Korkak bir tavuk gibi davranan bu kadın, Suudi Arabistan’a tek başına giden kadın mı?” dedi Charlotte.

“Merak etmiyormuş numarası yapmayacağım,” dedi Liz. “Ama... Vay canına, malikâne şu mu?” Yemyeşil ve uçsuz bucaksız bir arazi, dövme demirden yapılmış en az üç metre yüksekliğinde bir çit tarafından çevrelenmişti. Arazinin üstünde düzenli aralıklarla yerleştirilmiş modern ve klasik heykeller ile ağaçlar vardı. Charlotte arabayı sürmeye devam ederek çitin kapısına vardı, kapı kapalıydı. Kapının ardındaki uzun bahçe yolu, boyut ve simetri açısından güney çiftliklerini anımsatan devasa bir malikâneye uzanıyordu.

Charlotte kapının diğer tarafında duran, bronzdan yapılmış olağanüstü güzellikteki çıplak erkek heykelini işaret etti. “Sence bu heykelin modelliğini Darcy mi yapmıştır?”

“Evde kimse yaşamıyor,” dedi Liz. “Darcy’nin annesiyle babası ölmüş. Kız kardeşi Stanford’da lisans öğrencisi. Bu evde yaşamak nasıl bir...” Liz cümlesini tamamlayamadı. Koyu renk camlı siyah bir kamyonet karşı istikametten gelip Charlotte’m arabasının yanında durdu, sürücü tarafındaki pencere aşağı inmeye başladı. Orta yaşlı, asker tıraşlı bir adam, “Size yardım edebilir miyim hanımlar?” diye sordu sertçe.

“Mülkün sahibi olan ailenin arkadaşlarıyız,” dedi Charlotte. “Fitzwilliam Darcy’nin arkadaşları.”

Adam önce Charlotte’ı sonra da Liz’i inceledi. “İkinizden biri Caroline Bingley mi?”

Liz'in duymayı beklediği soru bu değildi ve Liz durumu iyi-ce değerlendirmiş olsaydı bir saniye sonra söylediği şeyi kesinlikle söylemezdi. Elini yukarı kaldırıp, "Benim," dedi.

Adamın tavrı gözle görülür şekilde yumuşadı. "Bir dakika," dedi. Telefonunu kulağına götürdü ama Liz'le Charlotte'ın onu duymasına fırsat vermeden kamyonetin camını yukarı kaldırdı.

Charlotte, Liz'e döndü. "Baya baya suç işliyoruz!"

"Benim neyim var?" dedi Liz. "Adama neden yalan söyledim?"

Koyu renkli cam tekrar aşağı indi. "Fitzwilliam bizimle ana binanın girişinde buluşacak," dedi adam. "Beni takip edin." Çift kanatlı devasa kapı görünmez bir mekanizma tarafından ardına kadar açıldı, kamyonet kapıdan içeri girdi.

"Gidelim buradan," dedi Liz.

"Darcy'nin Cincinnati'de olduğunu sanıyordum," dedi Charlotte.

"Ben de öyle." Liz paniğe kapılıyordu. Charlotte sola dönüp kamyonetin arkasından bahçe yoluna girerken, Liz, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Şu adamla kovalamaca oynamayacağım," dedi Charlotte. "Ya silahı varsa?"

"Charlotte, Darcy'yle karşılaşamayız. Arabayı durdur. İneceğim."

"Neden bu kadar endişeleniyorsun? Sen ve Darcy birbirinizi yakından tanıyorsunuz."

"Bir sapık gibi peşine düştüğümü düşünecek. Charlotte, ben Cincinnati'den ayrılmadan hemen önce, Darcy bana beni sevdiğini söyledi! Bunu çok tuhaf ve düşmanlık dolu bir şekilde yaptı. Ben de ona karşı çok kabaydım. Her şey acayipti."

Charlotte güldü. “Liz Bennet! Seni fette! Bu yaz sana âşık olmayan bir adam kaldı mı? Ayrıca, Darcy’nin peşine düştüğümüz doğru. En azından evinin peşine.”

Liz, evin önünde (aslında bu muazzam büyüklükteki yapıyı tarif etmek için *ev* kelimesi kullanılamazdı), devasa kapıya çıkan basamakların hemen yanında duran kişinin Darcy olduğunu yirmi metre uzaktan bile anladı. Onunla yatakta zevkten kıvrılarak geçirdikleri vakitleri düşündü ve kendini her açıdan karmakarışık hissetti. Siyah kamyonet Darcy’nin durduğu yerden U dönüşü yapıp bahçe yoluna geri döndü. Charlotte basamakların önünde arabayı durdurdu ve Liz’i hiç uyardmadan camları aşağı indirdi. Darcy arabaya doğru yürüdü, sonra irkilerek –Liz bu irkilmenin tiksintinden değil, hoş bir şaşkınlıktan kaynaklanmış olmasını umdu– durdu.

“Liz?” Darcy şoktaymış gibi görünüyordu.

Charlotte öne eğilip el salladı. “Selam Darcy.”

“Charlotte?”

“Bu civardaydık,” dedi Charlotte. Bu karşılaşmadan büyük keyif almadığına inanmak imkânsızdı.

“Şu adam,” dedi Liz. “Koruma ya da her kimse... benim Caroline Bingley olduğumu sandı ama değilim.”

“Hayır,” dedi Darcy. “Değilsin.” Darcy, Liz’in korktuğu gibi öfkeli görünmüyordu, sadece şaşkın görünüyordu. “New York’a döndüğünü sanıyordum.”

“Charlotte’ı ziyarete geldim.”

Darcy, Charlotte’a baktı. “Anladığım kadarıyla Californialı olmuşsun.”

“Kimin aklına gelirdi, öyle değil mi?” dedi Charlotte.

Liz, “Sen neden buradasın?” diye sordu Darcy’ye.

“Niye kendi evimdeyim diye mi soruyorsun?” Fakat Darcy’nin sesi alaycı değil sıcaktı. Aslında Darcy, Cincinnati’de hiç olmadığı kadar sıcak görünüyordu. “Georgie ve ben her İşçi Bayramı’nda küçük bir davet veririz,” dedi. “Daha doğrusu, benim çalışmadığım zamanlarda küçük bir davete ev sahipliği yaparız. Roger seni bu yüzden Caroline Bingley’yle karıştırdı. Caroline yarın buraya gelecek.”

Liz, bu rahatsız edici haberdan etkilendiğini bariz bir şekilde belli etmemeye çalışarak, neşeli ve nazik olduğunu umduğu bir ses tonuyla, “Chip’le birlikte mi?” diye sordu.

Darcy başım hayır anlamında salladı. “Chip hâlâ program çekimlerinde. Ama tıp fakültesinden birkaç ortak arkadaşımız San Francisco’dan geliyorlar. Georgie’nin arkadaşları da gelecek.” Darcy önce Liz’e sonra Charlotte’a baktı. “Madem buradasınız, evi gezmek ister misiniz?”

“Aslında biz...” diye başladı Liz.

“Çok isteriz,” dedi Charlotte.

Charlotte kantağı kapatırken, “Roger kaba davranmamıştır umarım,” dedi Darcy. “Kendisi evin bekçisi, benim korumam değil. Fakat zaman zaman aşırı heyecanlı davranabiliyor, zira bazen arazinin çevresinde dolaşan başı boş tipler oluyor.”

Bölüm 120

LIZ ASLA SORMAZDI ama Charlotte, müzede sergi gezen bir insanın bir eserle ilgili soru sorarken takınacağı rahat bir tavırla sordu: Pemberley’deki merkez ev bin yedi yüz altmış beş metrekareydi, on iki yatak odası ve on yedi banyosu vardı. Arazide ayrıca bir konuk köşkü, bir bekçi evi ve şu anda kullanılmayan bir ahır vardı.

Ana holden geçip sağa döndüler, yüksek tavanlı bir koridora girdiler, tekrar sağa kıvrıldılar ve kendilerini bir balo salonunda buldular. Balo salonu, zemini ceviz ağacıyla kaplı engin bir alandı, fevkalade güzellikte iki kristal avize dışında boştu, odanın iki ucunda avizelerle uyumlu iki şömine vardı. Duvarlarda, Darcy'nin İngiltere Göller Bölgesi olarak açıkladığı yeri tasvir eden bir düzine freks bulunuyordu. "Sanırım büyük-büyükbabam, küçük bir İngiliz zarafeti pırıltısı kullanarak, on üç yaşındayken Virginia'daki bir taşra mahallesinde bulunan evinden kaçtığını unutabileceğimi düşünmüş," dedi Darcy.

"Gecekondundan saraya," dedi Charlotte.

"Yani Pemberly o zamandan beri senin ailene ait," dedi Liz.

"Kardeşimin endişesi de bu işte," dedi Darcy. "Evi Ulusal Tarihi Koruma Vakfı'na bağışlarsak atalarımızı utandıracağımızı düşünüyor. Ben aynı kanıda değilim. Georgie ya da ben, bu evin hakkını verecek kadar büyük ailelere sahip olmayacağız. *Kimse-nin* o kadar büyük bir ailesi yok."

Balo salonundan aile yadigârlarının saklandığı odaya, oradan da bir çalışma odasına geçtiler. Çalışma odasının duvarları meşe lambriyle kaplıydı. Duvardaki şöminenin üzerine hafif kel, ciddi görünümlü, siyah kravatlı, beyaz gömlekli, siyah yelekli, siyah ceketli bir adamın tablosu asılmıştı; adamın yeleşinin cebinde, sadece zinciri görünen altın bir cep saati vardı.

"Bu orijinal Fitzwilliam Darcy. Büyük-büyükbabam," dedi Darcy. "Pemberly'yi inşa etmeye 1915 yılında başlamış. Kendisi o zamanlar demiryolu ve boraks kralı olarak anılıyormuş. Her servetin altında büyük bir suç yatar deyişini duymuşsunuzdur sanırım."

Eve girdiğinden beri çok az konuşan Liz, normal bir ses çıkarmaya çalışarak, "Boraksın ne olduğunu biliyormuşum gibi davranmama gerek var mı?" diye sordu.

“Charlotte, senin Procter&Gamble’dan aşına olduğuna eminim,” dedi Darcy. Liz’e döndü. “Sodyum borat. Deterjandan cam elyafına kadar her şeyin içinde bulunan bir bileşim.” Kütüphaneye gelmişlerdi. Raflar deri ciltli kitaplarla doluydu, yerde devasa bir İran halısı vardı.

“Kabalık etmiş olmayayım ama kitaplar sahte mi?” dedi Liz.

“Üstünde kelimeler olan sayfaları var. Eğer sormaya çalıştığın şey buysa tabii. Ama haklısın. İlk alındıklarında bile biraz gösteriş amacı taşıdıklarından eminim. Bir zamanlar bu kütüphanede bulduğum bir *Hazine Adası* nüshası okumuştum ama biz çoğunlukla üst katta yaşıydık. Gördüğünüz üzere, ilk katın tamamına bir resmiyet hâkim. Annem hayır işleriyle yakından ilgilenirdi, babamla birlikte sayısız bağış etkinliği düzenledi.”

“Burası Beyaz Saray gibi,” dedi Charlotte.

“Öyle galiba,” dedi Darcy.

Kütüphaneden sonra sırasıyla konuk odasına (küçük bir salona benziyordu), oturma odasına (erkekler akşam yemeğinden sonra purolarını içerken kadınların toplanıp sohbet etmesi için düzenlendiği belliydi), yemek odasına, kilere ve mutfığa gittiler. Konuk odasında, Darcy, sütunlarla ve dik bir çatıyla çerçevelenmiş nişi gösterip, “Bu çerçeve *aedicule*³⁴ olarak biliniyor,” dedi Liz’e. “Bir yazar için güzel bir kelime, öyle değil mi?”

Bu adam kimdi? Konuklarına vakit ayıran, kusursuz bir terbiye sergileyen bu zarif ve güler yüzlü ev sahibi kimdi? Ve onun bu saçma evde büyümüş olması ne tuhaftı; burası bir evden çok, zenginlikle ilgili bir televizyon dizisinin setine benziyordu.

Darcy, Liz ve Charlotte’ın tırmandığı siyah mermer merdiven, yadigâr odasının yakınındaydı ve merdiven sahanlığından dışarı bakınca bir meyve bahçesi görünüyordu. İkinci kattaki

34 Eski Roma mimarisinde, kutsal eşyaların, Tanrı ya da ölü heykellerinin konulduğu küçük niş. –çn.

bütün odalarda birer şömine ve düz ekranın icadından önce üretilmiş birer televizyon vardı. Darcy'nin eski odasının duvarında hâlâ Larry Bird posterı asılıydı. Küçük bir masanın üstünde, kaset yuvası da olan bir disk çalar duruyordu. Bu nesnelerde Liz'i hiç beklenmedik bir şekilde hüznlendiren bir şey vardı. Yatağın üstüne serilmiş lacivert yorgan (Darcy bu yatakta en son kaç yıl önce uyumuştı?) ve Darcy'nin dördüncü ya da beşinci sınıfta futbol takımıyla birlikte çekilmiş çerçeveli resmi de aynı hüznü uyandırıyordu. Fakat Liz birdenbire şüpheyle doldu; Darcy'ye karşı hissettiği bu şefkat, kılık değiştirmiş bir servet tutkusu muydu? Liz bilinçli bir şekilde Pemberly gibi bir yerin hanımı olmak istemezdi ama bu evin işaret ettiği zenginlik gerçekten büyüleyiciydi.

Liz ve Charlotte, Darcy'yi takip ederek tekrar alt kata indiler ve dışarı çıktılar. Evin arkasında, mutfağın epey uzağındaki bir sebze-meyve bahçesinde, olgunlaşmış bir domates buldular. Sonra duvarlı bir bahçeden geçtiler, sonra çukur bir bahçeden, sonra bir gül bahçesinden ve en sonunda, kademeli olarak alçalan taraçalara geldiler. En alçak taraçada bulunan sığ havuz ikindi güneşiyle ısıldıyordu. Darcy bunun yüzme havuzu olmadığını söyledi ve Liz'le Charlotte'ı oraya götürdü. Havuz 1940'larda eve ek olarak inşa edilmişti. Darcy ve konukları bu hafta sonu havuzun yanındaki konuk köşkünde kalacaklardı.

Gezinti biterken, Liz, Darcy'nin nezaketine müteşekkîr olduğunu ifade edebilecek birkaç cümle kurmak istedi. Bu nezaket, Cincinnati'deki son konuşmalarının ışığında çok daha dikkat çekiciydi. Üç kişi, eve tekrar girmeden Charlotte'ın arabasına doğru yürürken, Liz sadece, "Bize etrafı gezdirdiğin için teşekkürler," diyebilirdi.

Darcy, Liz'e baktı, Liz de Darcy'ye. Yalnız olsalardı birbirlerine hangi duygulardan bahsederlerdi? "Rica ederim," dedi Darcy.

“Bu hafta sonu ikimizin de burada olması garip.” Charlotte’ı yanağından öptü. “Çevreyi eskisi kadar iyi bilmiyorum ama bir tavsiyeye ihtiyaç duyarsan aramaktan çekinme.”

“Ararım,” dedi Charlotte.

“Hoşakal Liz,” dedi Darcy, Liz’i yanağından öpmek için öne eğildi. Liz, Darcy’nin dudaklarına yapışmamak için kendisiyle savaştı ve yanağa konan öpücük bir an içinde sona erdi.

Charlotte’ın arabasına binmekten başka yapacak ne vardı? Liz arabaya bindi, Charlotte motoru çalıştırdı. Liz ağlamak üzere olduğunu hissetti. Pencerenin diğer tarafındaki Darcy’nin ifadesi düşünceliydi. Araba ağır ağır hareket ederken, Liz minik ve perişan bir hareketle Darcy’ye el salladı.

“Tamam. Bu çılgınlıktı,” dedi Charlotte. “Bu kesinlikle, tamamıyla...”

“Bekle, bir şey söylüyor. Dur.” Liz arabanın yan aynasından, yirmi metre kadar gerideki Darcy’nin onlara doğru koştuğunu görebiliyordu.

Charlotte frene bastı. Liz camını açtı.

“Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum,” dedi Darcy. “Bu akşam buraya yemeğe gelmelisiniz. Tabii ki Willi de. Kız kardeşimin sana nasıl hayran olduğunu biliyorsun Liz. Seninle tanışmak onu çok mutlu eder.”

“Ah...” Liz, Charlotte’a döndü, sonra yine Darcy’ye baktı. “Bu akşam halam ve eniştemle birlikte yemek yememiz gerekiyor. Yani Willie’nin anne ve babasıyla. Çok teşekkür ederim ama...”

“Onları da getirin. Altı buçuk uygun mu?”

“Altı buçuk harika,” dedi Charlotte.

“Yemediğiniz herhangi bir şey var mı? Georgie et yemiyor. Yani vejeteryan mutfak seçenekler arasında.”

“Ben her şeyi yerim,” dedi Liz.

“Ben de öyle,” dedi Charlotte. “Gelirken ne getirelim?”

“Sadece kendinizi,” dedi Darcy. “Basit bir yemek hazırlayacağım. Liz, bana numaranı verirsen sana bir mesaj atarım. Akşam buraya geldiğinde bahçe kapısını açmam için sen de bana mesaj atarsın.”

Liz rakamları söyledi ve birkaç saniye sonra cebindeki telefonun titreştiğini hissetti. Bunca zaman sonra Darcy’nin numarasını öğrenmişti! O Darcy’nin numarasını biliyordu, Darcy de onunkini. Küçük bir kız gibi sersemlemişti, yedinci sınıftaki en yakışıklı çocuktan aşk mektubu almıştı sanki.

“Gelmenize çok memnun oldum,” dedi Darcy.

Charlotte, Liz’in onu tokatlamak istemesine sebep olan bir mırıltıyla, “Bizim için bir zevk, Darcy,” dedi.

Bölüm 121

LIZ’IN SINIRLERİ O KADAR gergindi ki, Charlotte’la birlikte o akşam Pemberly’ye götürmek üzere şarap almak için durduklarında, Liz fazladan bir şişe merlot aldı ve Charlotte’ın mutfağına adım atar atmaz şişeyi açtı. “Saat Cincinnati’de *beşi geçti*,” dedi. “New York’ta da.”

“Hey,” dedi Charlotte. “Kafana göre takıl.”

“Hiç tanışmadığı halam ve eniştem de dahil olmak üzere bir sürü insan için akşam yemeği hazırlamak mı istiyor gerçekten? Yarın o kadar konuk ağırlayacakken?”

Charlotte sırtıttı. “O adam sana deli gibi âşık,” dedi. “Bu akşam yemek hazırlamaktan fazla istediği bir şey yok bence.”

Liz şarabından büyük bir yudum aldı. “Bana katılmak ister misin?”

Yeni akşam yemeği planının bir avantajı vardı; akşamı Darcy'yle geçirmek endişesi Kuzen Willie'yi görmek endişesini öyle fena bastırmıştı ki ikinci endişe tamamıyla göz ardı edilebilir hale gelmişti; Liz'in Willie tiksintisi artık kafa yoran bir şey değildi.

Liz ve Charlotte, şarap kadehleriyle birlikte, üç yatak odalı mütevazı çiftlik evinin ön verandasına çıktılar. Liz evle ilgili detayları biliyordu zira internette küçük bir araştırma yapmış ve Kuzen Willie'nin bu evi 2010 yılında bir milyon yüz bin dolara satın aldığını öğrenmişti. Verandadaki Adirondack³⁵ sandalyeye oturdu, masmavi gökyüzüne gelişigüzel dağılmış beyaz bulutlara baktı. Palo Alto o anda el yakan fakat yaşaması çok keyifli bir yer gibi görünüyordu.

“Darcy'nin bana hâlâ âşık olduğunu söyleyen teorindeki kursu şu,” dedi Liz. “Hafta sonu Caroline Bingley'yi de davet etmiş. Üstelik Chip yok, Caroline tek başına gelecek.”

“Caroline itici bir kadın. Senin rakibin olamaz.”

“Ama Darcy'yle Caroline eskiden çıkıyorlarmış. Kesinlikle yatmışlardır.”

“Bu mu Caroline'ı senden farklı kılıyor?” Charlotte pis pis gülüyordu.

“Cincinnati'de hiç dikkat etmedin mi? Caroline, Darcy'nin ağzının içine düşüyordu. Tekrar Darcy'yle birlikte olmak istediği çok açıktı.” Liz oturmaya devam edemeyecek kadar gergin olduğunu hissetti, ayağa kalktı. “Bir duş alabilir miyim?”

“Tabii ki. Havlular yatağın üstünde.”

Liz eve girmeden önce, “Şu Darcy meselesi buraya gelişimin asıl sebebini gölgede bıraktı, bunun için özür dilerim,” dedi. “Bu

35 On bir yassı plakadan yapılan, geniş kolçaklı, düz sırtlı ve düz oturaklı ahşap sandalye. 1903 yılında Thomas Lee tarafından New York'taki Adirondack Dağları'nda tasarlanmıştır. Günümüzde bile en çok kullanılan dış mekân sandalyesidir. -çn.

akşamı atlattıktan sonra oturacağız ve buradaki hayatınla ilgili bir plan yapacağız.”

“Lizzy, seni bir adam yüzünden çıldırmış halde evimde ağrlamak benim için büyük mutluluk.”

Bölüm 122

GÜRUH HALİNDE PEMBERLY'YE gittiler: Willie ve Charlotte, Willie'nin Prius'un'da, Liz ise Margo halayla Frank eniştenin arabasında. Willie eve geldiğinde Liz'i suçlayıcı bir ses tonuyla selamlamış, “Son görüşmemizden bu yana çok şey değişti,” demişti. Liz, kendisini bile şaşırtan bir içtenlikle, “Charlotte ve senin için çok mutluyum,” diyerek karşılık vermişti.

Palo Alto'dan Atherton'a doğru giderken, Liz, Margo halaya Cincinnati'den son haberleri verdi. Bay Bennet'in sağlığından, Jane'le Chip'in ayrılmasından (Charlotte'la paylaştığından çok daha az detay paylaştı) ve Lydia'nın yeni erkek arkadaşından bahsetti. Ham'in nasıl bir adam olduğunu anlatmak, Margo halanın büyüdüğü evin satışa çıkarıldığını söylemekten iyiydi. Çok geçmeden, Frank enişte Pemberly Yolu'na girdi ve hayranlık dolu bir ıslık çaldı. “Epey sağlam bir arkadaşın varmış Lizzy.”

Liz, Darcy'ye mesaj gönderdi: **Selam ben Liz. Geldik.** Bahçe kapısı birkaç saniye sonra açıldı.

Liz merkez evin önünde Darcy'yi gördü. Darcy'nin yanında, kahverengi düz saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış ve güneşten korunmak istermişçesine hafifçe öne eğilmiş, ince uzun, genç bir kadın vardı. Arabalar park edildi, yolcular dışarı çıktı. Yedi kişi, çakıl taşıyla kaplı bahçe yolunda durdu, takdimler yapıldı, el sıkışıldı. Darcy çok kaliteli parmak arası terlikler, haki bir pantolon ve beyaz gömlek giymişti. Kolları dirseğe kadar

kıvrılmış gömleğin sol göğüs cebine *FCD V* harfleri işlenmişti. Liz, Darcy'nin göbek adının Cornelius olduğunu, yaptığı internet araştırmasından biliyordu.

Liz, Georgie'nin anoreksik olduğunu ilk bakışta anladı. On yıldan uzun zamandır bir kadın dergisinde çalışıyor olmak ona yeme bozukluklarıyla ilgili büyük bir tecrübe kazandırmıştı. Anoreksik insanların verdiği mücadeleyi çok iyi anlıyor ve onlara ölçüsüz bir ilgi göstermekten kaçınıyordu. Daha *Mascara*'daki ilk yılını doldurmadan, iş arkadaşlarıyla egzersiz ve diyet sohbetleri yapmayacağına dair kendi kendine yemin etmişti çünkü bu konularda onlar kadar takıntılı olmak istememişti. Yeminini defalarca bozmuştu tabii ki, ama perspektifini bu yemin sayesinde muhafaza ettiğine hâlâ inanıyordu.

Liz'den birkaç santim kısa olan Georgie en fazla kırk beş kiloydu. Düz ayakkabılar, kot pantolon ve çok bol bir t-shirt giymişti ama çene hattı ve dışarıdan belirgin olan dişleri aşırı zayıflığının ipuçlarıydı. Liz'in beklediğinden çok daha kırılğandı. Kitty ve Lydia, Georgie'yle kıyaslandıklarında iri yarı kalırlardı.

"Yemeği konuk köşkünde yiyeceğiz," dedi Darcy. Margo halaya, Frank enişteye ve Kuzen Willie'ye bakarak ekledi. "Bugün Liz ve Charlotte'ı esir alıp onlara merkez evi gezdirdim. Sizi bu derde hiç sokmayacağım."

Liz, Margo halanın bu haberi hayal kırıklığıyla karşıladığını fark etti ama ne Willie ne de Frank merkez evle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Grup halinde merkez evin batı kanadının önünden geçerlerken, "Havuz, konuk köşkünün yanında," dedi Darcy. "Ama size yüzme fırsatı sunamayacağım için özür dilerim. Havuzu birkaç yıldır hiç açmadık."

Frank enişte kötü bir haber almış gibi ellerini birbirine vurdu. "Hay aksi, ben de her ihtimale karşı arabamın torpidosuna slip bir mayo sıkıştırmıştım."

Bu iştah kapatıcı imge herkesin nazikçe gülmesine sebep oldu. Liz kendini Georgie'yle yan yana yürürken buldu. "Bizi ağırladığın için teşekkür ederim," dedi. "Ağabeyin beş yabancının yemeğe geleceğini söylediğinde paniğe kapılmamışsındır umarım."

"Ah, tam tersi," dedi Georgie. "Fitzy senden çok bahsetti. Sana sadık bir *Mascara* okuru olduğumu söylemiştir sanırım." Hızlıca ekledi. "Şapşal bir hayran gibi görünme riski de almış oldum."

"Ama ben şapşal hayranlara bayılırım," dedi Liz. "Darcy –sen ona Fitzy diyorsun galiba– senin lisans öğrencisi olduğunu söyledi."

Georgie başıyla onayladı. "Bitirme tezimin ortasındayım. Muhtemelen en fazla sekiz kişi tarafından okunacak, tamamlamayı başarırsam tabii. Sana bir şey soracağım, eminim herkes bu soruyu soruyordur ama... Sence Hudson Blaise, Jillian Northcutt'ı aldattı mı?"

Liz, bu tür konulardaki alışılmış ketumluğunu bir kenara bırakarak, "Tabii ki aldattı!" dedi.

"Hudson'la röportaj yaptın mı?"

Liz başım hayır anlamında salladı. "Fakat banyo yapmayı hiç sevmediği ve çok tuhaf koktuğuna dair dedikodular var."

Georgie kıkırdadı. "Jillian nazik miydi?"

"Yeterince nazikti. Bence hayatının çok garip bir dönemiydi. Boşanmaktan bahsetmek istediği için değil, promosyonunu yapmak zorunda olduğu yeni bir film çektiği için konuşuyordu. Aslında onun için üzül müştüm. Tezin ne üzerine?"

"Yirminci yüzyıl başlarında Fransız süfrajetleri³⁶ ve vergi sistemi. Büyüleyici, öyle değil mi?"

36 Yirminci yüzyıl başlarında, İngiltere, Fransa ve Birleşik Devletler'de, kadınlara seçme ve seçilme hakkı kazandırmak amacıyla eylemler yapan kadın hakları savunucularına verilen isim. –çn.

Birkaç metre ilerideki Darcy, “Georgie, tirbuşonu gördün mü?” diye seslendi. Yanındakilerle birlikte konuk köşküne varmıştı; üstüne şarap şişeleri, kadehler ve peçeteler dizilmiş iki katlı bir servis arabasının yanında duruyordu.

Georgie eliyle işaret etti. “Alt rafta.”

Havuzun yüzeyi yeşil bir brandayla kaplanmıştı ama her nasılsa ortamın güzelliği hiç bozulmamıştı. Havuzun kenarında yine yeşil renkli dört şezlong vardı. Konuk köşkünün girişine kabarık minderli bir bahçe koltuğu ve koltuğun her iki yanına ayaklı ısı lambaları koyulmuştu. Ferforje yemek masasının iki ucuna da ısı lambaları yerleştirilmişti. Uzun masanın üstündeki yeşil yemek takımı ve yeşil peçeteler o kadar zevkli bir şekilde düzenlenmişti ki, Liz, masanın Darcy ya da Georgie’den başka biri –profesyonel ustalığa sahip biri– tarafından hazırlandığını düşündü. Havuzun karşı tarafında, Liz’in o güne kadar gördüğü en yeşil ve en bakımlı çimenlik uzanıyordu. Yeşil alan kullanılmak için yalvarıyordu; Liz keşke parende atmayı ya da en azından düzgün bir çember hareketi yapmayı biliyor olsaydı. Liz’in burnuna California’ya ait bir koku –belki de okaliptüs– çarptı.

Kuzen Willie kırmızı şarapla dolu iki kadehle birlikte Liz’le Georgie’nin yanına geldi. “Hanımlar.”

Liz kadehlerden birini aldı ama Georgie başını salladı. “Ben sadece su içeceğim.”

Herkes içkisini aldıktan sonra, Darcy kadehini havaya kaldırdı. “Aileye ve dostlara.”

Liz’le Darcy bir an için bakiştılar, sonra herkes gibi kadeh tokuşturdular. Liz, Darcy’nin bu versiyonun yanında enerjisini nasıl kontrol edeceğini bilemiyordu. *Kendisini* nasıl kontrol edeceğini de bilemiyordu. Hiç beklemediği ve hoş karşılamadığı bir netlikle, Cincinnati’deyken kendi hınçlarını Darcy’ye yönlendirdiğini fark etti; kaba ve kıskırtıcı yorumlar yapmış, Darcy’nin

cevaplarında hakaret bulmaya çalışmış ve amacına ulaşmış ya da ulaşmamış olabilecek küçük aşağılamalardan büyük keyif almıştı.

Darcy, aşk itirafı sırasında karşılaştığı hırçınlığa rağmen, Liz’le arasındaki husumeti bir kenara bırakmaya karar vermişti. Darcy’nin şu anki tavrı alaycı bir iyi terbiye canlandırması değildi; samimiyetten yoksun bir nezaket gösterisi sergilenmiyordu. *Gerçek* bir nezaketti! Darcy, Liz dahil olmak üzere bütün konuklarına, onlarla birlikte olmaktan daha büyük bir keyif hayal edemiyormuş gibi davranıyordu ve böyle yaparak Liz’in utancını çoğaltıyordu.

Herkes grup halinde sohbet ederken, kimsenin onlara bir şey söylemediği bir anda, Liz, Darcy’ye, “Diğer konukların ne zaman geliyorlar?” diye sordu.

“Yarın, sabahın erken saatleriyle öğle vakti arasında. İstersen sen de gel. Caroline’ın seni görmekten mutluluk duyacağına eminim.”

Liz dikkatlice Darcy’nin yüzüne baktıktan sonra, “Caroline Bingley’le birbirimize tahammül edemediğimizi bilmiyor musun?” dedi.

Darcy eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Ne zamandan beri?”

“Tanıştığımızın otuzuncu saniyesinden beri. Beni benden hoşlanmayacak kadar iyi tanımıyor olması mümkün ama ben ondan hoşlanmıyorum.”

“Sebebini sorabilir miyim?”

Liz’in Caroline’ı eleştirmek istememesinin sebebi, eleştiri hakkına sahip olmaması değildi; Caroline’ı eleştirmek Liz’in kötü görünmesini sağlayacaktı. “Sebebini söylersem, dedikocu-luğumu insan soyuna duyduğum antropolojik ilgi olarak yutturmaya çalıştığımı düşünürsün.” Darcy hafifçe irkildi. “Çok mu erken oldu?” dedi Liz.

“Hak ettiğimden daha erken değil. İzin verirsen, artık barbekünün başına geçmeliyim.”

Liz, Darcy’yi gerçekten gücendirmiş miydi? Darcy konuk köşküne girdi ve bir dakika sonra iki büyük tabakla birlikte dışarı çıktı. Tabaklardan birinde çiğ biftekler, diğerinde portobello mantarları ve uzun şeritler halinde kesilmiş kabaklar vardı. Frank barbekünün yanına gidip Darcy’ye katıldı, evin tarihiyle ilgili sorular sormaya başladı. “Atherton’daki bir mülkün epey para ettiği sır değil,” dedi. Darcy nazik bir şekilde, “Evet. Büyük-büyükbabama bu araziyi dönüm başına dört dolar vererek almış ama o zamandan beri çok şey değişti,” diyerek karşılık verdi.

Liz bir tuvalet bulmak için ayağa kalktı. Konuk köşkünün diğer ucunda bir cam kapı vardı. Liz kapıdan girdi ve kendini paslanmaz çelikten üretilmiş mutfak aletleriyle dolu geniş bir odanın içinde buldu. İlk banyoyu geçip uzun bir koridorda yürüdü. Koridorda üç yatak odası vardı. Odalardan ikisinde ikiz yataklar bulunuyordu. Üçüncü odadaki büyük boy yatak dağınıktı, yerde kapağı açık bir bavul duruyordu ve bavulun ilerisinde bir ebeveyn banyosu görünüyordu.

Liz, duvarları ve musluk başlıkları mavi şakayık desenleriyle süslenmiş banyonun lavabosunda ellerini yıkarken, aynadaki yansımalarının ne kadar güzel görüldüğünü fark edip şaşırdı. Üç kadeh şarap içmişti; kendisiyle ilgili eleştirileri, tanıdığı kadınların çoğu gibi ayıkken yapmayı tercih ederdi ama bu sefer parlak gözlerine, ışıldayan saçlarına ve cazibeli gülümsemesine hayranlıkla baktı. Kot pantolonunun kesimi ve o gün aldığı aşırı pahalı sutyenin yarattığı görsel etki de övülesiydi. Ortamın harikallığı, havanın güzelliği ve alacakaranlık sırasında yakılan mumlar, tuhaf kuzenin ve patavatsız eniştenin varlığına rağmen akşama belirgin bir büyüleyicilik kazandırıyordu. Liz, Darcy’nin konuklarına gösterdiği aşırı özenin doğrudan kendisiyle ilgili olduğunu hissetti ama bundan emin de değildi, hiçbir şeyden emin değildi.

Liz, ya kendi hesaplaması ya da karşılıklı bir manevra sonucu, akşam yemeği başlarken kendini Darcy'nin yanında oturur buldu, adamın diğer yanında Margo vardı. Darcy'nin pişirdiği etlere ve sebzelere taze ekmekler, salata ve daha fazla şarap eşlik etti. Hepsinin de tadı nefisti ama bir yaz akşamında yıldızların altında yenen hangi yiyecek lezzetli olmazdı?

Margo hala, Darcy'ye, "Annen de baban gibi California yerlisi miydi?" diye sordu.

Darcy başını hayır anlamında salladı. "Annem buraya temelli olarak yerleşmeyi hiç düşünmeyen gururlu bir Kuzeyliydi," dedi. Kardeşine baktı. "Sen ne dersin Georgie?"

Dikkatlerin üzerine toplandığını hisseden Georgie bir an için rahatsız göründü ama kendini hemen toparlayıp, "Annemiz Boston'da büyümüş," dedi. "Televizyonda Red Sox maçı seyrederken öyle çok bağıırdı ki sesi kısılırdı."

"Annenle baban nasıl tanışmışlar?" diye sordu Liz.

"Babam tıp fakültesindeyken annem Radcliffe Üniversitesinde öğrenciymiş," dedi Darcy. "Babamdan evlilik teklifi aldığında yalnızca on dokuz yaşındaymış. Babam onun okulu hemen bırakacağını ve buraya taşınacağını düşünmüş. Annem hayır demiş. Babam San Francisco'daki bir klinikte çalışmaya başlamış ve anneme mektuplar yazarak her ay bir kez evlenme teklif etmiş. Sonunda, annem mezun olduğu gün teklifi kabul etmiş."

"Baban da mı doktordu?" dedi Margo hala.

"Pratisyen hekimdi," dedi Darcy. "Annem başka bir hayatta peyzaj mimarı olurdu diye düşünüyorum. Bütün vaktini buradaki bahçeleri kazarak geçirirdi."

"Şimdi hatırladım," dedi Georgie. "Hepiniz yarınki kriket turnuvasına gelmelisiniz." Kimse bir şey söylemeyince Georgie

ekledi. “Beyaz filan giymek zorunda değilsiniz. Resmi bir turnuva olmayacak.”

“Büyük ihtimalle planları vardır, Georgie,” dedi Darcy. “Liz, burada ne kadar kalacaksın?”

“Pazar akşamına kadar.”

“Aslında bir yolunu bulabiliriz,” dedi Charlotte. “Sence de öyle değil mi Liz? Turnuva kaçta başlıyor?”

“Üç gibi,” dedi Georgie. “Ama kulağa sıkıcı geliyorsa kendinizi mecbur hissetmeyin.”

“Margo ve ben başka bir zaman geliriz,” dedi Frank. “Yarın bir arkadaşın teknesiyle denize açılacağız.”

“Benim ofiste olmam gerek,” dedi Willie. “Bu aralar çok yoğunum, bu akşam gelebildiğim için bile şanslıyım.”

“Öyleyse beni ve Liz’i deftere yazın,” dedi Charlotte. “Darcy, sessiz sinema oyunundan hatırlıyoursundur belki, Liz yaman bir rakiptir.”

“Çok iyi hatırlıyorum,” dedi Darcy.

Bölüm 123

ALTMİŞ KÜSUR YAŞLARINDA, Alberta isimli bir kadın, tatlı servisin-den önce ortaya çıktı ve masadakilerin herhangi bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Darcy, yemeklerin kusursuzluğu için kadına iltifat etti ve Liz’in profesyonel yardım şüphesini doğrulamış oldu. Bununla birlikte, Liz, Charlotte ve Georgie’nin mutfağa taşıdığı tabakları bulaşık makinesine bizzat Darcy yerleştirdi.

Georgie cevizli turtayı alarak dışarı çıktı –Liz genç kadının turtadan bir lokma bile yemeyeceğinden şüphelendi– ve Char-

lotte vaniyalı dondurma kâsesini alıp Georgie'yi takip etti. Darcy ve Liz o akşam ilk kez yalnız kaldılar. Darcy salata kâsesini sudan geçirirken, ondan en fazla beş adım uzakta olan Liz, "Bu akşamki her şey için teşekkürler," dedi. Tekrar konuşmaya başladı ama Darcy onun sözlerini bastırarak, "Yarın sırf Georgie'yi mutlu etmek için gelmek zorunda değilsin," dedi "Artık Caroline Bingley'den hoşlanmadığını bildiğime göre, ben..."

"Hayır, sorun yok," dedi Liz, bu sefer o Darcy'nin sözünü kesiyordu. "Yani, eğer gelmemi istemezsen..."

"Bize katılman beni mutlu eder."

Birbirlerine bakarak öylece durdular. Liz, Darcy'yi öpmenin imkânsız olmamasını isterdi. Onu öpmek *imkânsız* mıydı? Cam kapının diğer tarafında Georgie, Margo, Frank, Willie ve Charlotte varken tabii ki öyleydi. Bir an, mahremiyet yoksunluğuna ve çetrefilli durumlarına rağmen öpüşecekmiş gibi göründüler; Darcy, Liz'e doğru bir adım attı, Liz de Darcy'ye. "Cincinnati'den ayrıldığından beri..." dedi Darcy. Tam o sırada Georgie içeri girdi. "Alberta servis bıçağını merkez evde mi bıraktı? Ah, kusura bakmayın."

"Burada." Darcy döndü, çekmeceyi açtı ve bıçağı Georgie'ye uzattı.

Hem göz teması hem de büyü bozulmuştu. Ama Georgie'nin özrü, büyüünün var olduğunun kanıtıydı; Liz her şeyi kafasından uydurmamıştı.

Georgie'nin rahatsızlığını çoğaltmak istemeyen Liz, "Tatlı tabakları bende," dedi. Aslında bundan başka ne yapabileceğini de bilmiyordu. Georgie'nin peşinden verandaya çıktı. Birkaç saniye sonra Darcy de geldi. Turtayı Margo hala kesti.

Cincinnati'den ayrıldığımdan beri ne? diye düşündü Liz. Pemberly'den ayrılmadan önce Darcy'yle bir kez daha yalnız ka-

lamadı. Mutfaktaki yakınlaşma sırasında kabaran kalbi, ancak saatler sonra, Willie'yle Charlotte'ın evindeki misafir yatağına uzandığında küçüldü.

Bölüm 124

ERTESİ GÜN ÖĞLEDEN sonra, El Camino Yolu'nda, Charlotte'ın arabasıyla tekrar Pemberly'ye giderken, Liz güneşliği aşağı indirip aynadaki yansımasına baktı. Aynı şeyi Willie'yle Charlotte'ın evinde de defalarca yapmış, cildine dikkatlice fondöten uygulamış, kirpiklerini rimellemiş ve dudaklarına ruj sürmüştü. “Oraya gitmemiz tuhaf mı?”

“Liz, Darcy'yle aranızdaki CG, Kuzey California'nın tamamını bir ateş bulutuyla sarmalayacak kadar tehlikeli. Darcy'yle sevişip hepimizi kurtarmak senin görevin.”

“Seni bu kadar eğlendirebildiğim için mutluyum.” Liz çantasından rujunu çıkardı, dudaklarındaki rengi tazeledi –*Mascara*'da çalışırken öğrendiği sayısız tüyolardan biri, rujun dudakların ortasından başlayıp kenarlara doğru sürülmesi gerektiği – ve dudaklarını birbirine sürttü. “Gerçekten, Caroline partiyi bastığımızı düşünmez umarım.”

“Caroline'ın ne düşündüğü kimin umurunda?”

Liz, aynanın kapağını çekti ve güneşliği yukarı kaldırdı. “Doğru. Dün gece kulak tıkacı taktın mı?”

“Bir meleğin ninnisiyle uyumuş gibiydim. Tıkaç önerisi için çok teşekkürler.” Charlotte, El Camino Yolu'ndan çıkarken daha ciddi bir ses tonuyla, “Willie'nin Darcy gibi çarpıcı olmadığını biliyorum ama beni seviyor sanırım,” dedi. “Bu işin yürümesini istiyorum.”

“Willie’nin seni sevdiğinden *eminim*.”

“Tuhaf,” dedi Charlotte. “Eğer baban kalp krizi geçirmeseydi, sen ve Jane bu yaz Cincinnati’ye gelmezsiniz. Siz Cincinnati’ye gelmeseydiniz Willie ve Margo da gelmezlerdi ve ben Willie’yle tanışamazdım. Bazen, hayatlarımızın en önemli olaylarının sadece şans eseri geliştiğini düşünüp çok şaşırıyorum.”

“Evet. Ben de sürekli aynı şaşkınlığı yaşıyorum.”

İkisi de sessizleştiler, bir süre sonra Pemberly’nin bahçe kapısı göründü.

“Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?” diye sordu Charlotte. “Kullanmıyorsan geri dönüp prezervatif alabiliriz.”

“Buna gerek olmayacak,” diye karşılık verdi Liz.

Bölüm 125

CAROLINE, LIZ’İ SELAMLARKEN, “Darcy’yle aynı zamanda burada olman ne büyük bir tesadüf,” dedi. Üstü brandayla örtülü havuzun yakınındaki çimenlikte duruyorlardı, kriket ekipmanları yeşil alanın üstüne çoktan yerleştirilmişti; kaleler toprağa sokulmuş, topolar ve tokmaklar düzenli bir şekilde sıralanmıştı. Havuzun bir kenarına öğle yemeği için açık büfe kurulmuştu, öğlen vakti geçeli epey olmuştu ama yiyecekler hâlâ taptaze görünüyordu: çeşitli sandviçler, salatalar, devasa kurabiyeler, limonata, buzlu çay, bira ve beyaz şarap. Liz manzarayı dikkatlice inceledi ve Darcy’nin Cincinnati’yi neden sevmediğini anlamaya başladığını düşündü: Bu yemyeşil bahçelerle, mavi gökyüzüyle ve olağanüstü lezzetli yiyeceklerle yarışmak *her yer için* zordu.

“Charlotte’ı görmeye geldim,” dedi Liz. “Charlotte’ın kuzenim Willie’yle birlikte olduğunu duymuşsundur belki.”

“Güzellik gerçekten bakanın gözünde galiba,” dedi Caroline.

Liz, Charlotte’ın bu hakareti duymadığından emindi zira Charlotte o anda diğer konuklarla tanıştırılıyordu. Fakat Caroline’ın yorumu duymazdan gelinemeyecek kadar kabaydı. “Kuzenimin mi yoksa en eski arkadaşımın mı çirkin olduğunu ima ediyorsun?”

Caroline omuzlarını silkti. “Sen seç. Onlara benzeyen iki insan bir araya geldiğinde, onlar için mutlu mu olsam yoksa üremeleri için dua mı etsem bilemiyorum.”

Korkunçsun, diye düşündü Liz. Hatırladığımdan da kötüsün.

“Üremekten bahsetmişken,” dedi Caroline, “Jane şiş-bilekler ve deri-çatlakları aşamasına geldi mi?”

Liz başarabildiği kadar sıcak bir şekilde gülümsedi. “Bazı kadınların bütün hamilelik boyunca nasıl ısıltı saçtığını bilirsin,” dedi. “Jane de o kutsanmış kadınlardan.” Caroline’ın cevap vermesine fırsat bırakmadan ekledi. “Duyduğuma göre Chip hâlâ *Gözde Bekâr*’ın yeniden birleşme çekimlerindeymiş. Timsah güreşçisi Holly de orada mı? Diline Celtic dövmesi yaptıran kızın adı Gabrielle miydi? Chip’le onun arasında büyük bir çekim olduğu ortadaydı. İkisinden biri yengen olabilir, çok eğlenirsin.”

Bölüm 126

DARCY, CHARLOTTE’LA LIZ’İ nazik fakat heyecansız (Liz’i hayal kırıklığına uğratacak kadar heyecansız) bir şekilde karşılamış ve diğer konuklarla tanıştırmıştı. Liz, tanıştığı insanların isimlerini daha duyduğu anda unutmuştu: Bir anesteziist ve onun avukat karısı, bir erkek radyolog, bir nefrolog (erkek) ve onun mimar eşi (yine erkek) ayrıca Stanford’da tarih doktorası yapan iki genç adam. Liz doktora öğrencilerinin duruşlarından ve Georgie’nin

etrafında dönüp durmalarından, ikisinin de ona âşık olduğu sonucunu çıkarmıştı.

Liz ve Darcy'nin başlangıçta yaptığı konuşmalar sınırlı ve sıradandı. Fakat gün ilerleyip de kriket maçı başladığında –aynı anda iki ayrı oyun oynanıyordu ve boğaz kesen tabir edilen bu oyunlarda herkes kendi adına yarıştıyordu– Liz ev sahibiyle arasında gitgide şiddetlenen bir elektrik olduğunu hissetti. Darcy'nin ondan ne kadar uzakta durduğunu, yokluğunu –Darcy bazen konuk köşkünden şarap getirmek ya da yeni gelenleri karşılamak için alandan ayrılıyordu– ve kiminle konuştuğunu bilinçli bir şekilde sürekli takip ediyordu. Darcy'nin konuştuğu kişi bazen Liz oluyordu. İkisi aynı oyunun içinde değildi ama oyun sahaları yan yanaydı ve Darcy'yle Liz zaman zaman birbirlerinin yakınına düşüyordu; bir oyuncunun yaptığı vuruştan ya da havanın güzelliğinden bahsediyorlardı. Bu konular baygınlık verecek kadar saçmaydı ama muhtemelen bütün konular saçma olacaktı.

Liz topu oyun sahasının dışına attığında, “Senelerdir, bir gün kendimde yeni bir yetenek bulacağım hayalini kurarım,” dedi Darcy'ye. “O yeteneğin kriket olmadığı ortada.”

Darcy dikkatlice Liz'e baktı. “Sen makyaj mı yaptın?”

Liz elini gayri ihtiyari yanağına götürdü. “Komik mi görünüyorum?”

“Seni makyajlı görmeye alışık değilim sanırım,” dedi Darcy.

Liz, niyetlendiğinden daha savunmacı bir tonla, “Makyaj kadınların sıkça yaptığı bir şeydir,” diye karşılık verdi.

Darcy hiç konuşmadan Liz'in sağ omzuna dokundu, onu teselli etmeye çalışıyor gibiydi ama dokunuşu teselli değil rahatsızlık vericiydi, her nasılsa iyi bir şekilde!

Bir süre sonra, Alberta bir golf arabasıyla gelip, kullanılmış tabakları, çatalları ve bıçakları topladı. Liz o noktaya kadar iki bu-

çok kadeh şarap içmiş ve hindili bir sandviçin üç lokmasıyla bir kurabiyenin yarısını yemişti; başka bir şey yiyemeyecek kadar gergindi. İlk oyunu Darcy kazandı. İkinci oyunu ise Charlotte. Caroline, “Anladığım kadarıyla atletik bir tip değilsin,” dedi Liz’e.

Liz, Darcy’yle konuşurken kendi kriket becerisiyle dalga geçmişti ama Caroline’dan gelen bir hakareti mazur göremezdi. “Haftada kırk kilometre koşuyorum,” dedi. “İşim gereği hemen hemen bütün fitness trendlerini de deniyorum ama bunlar dışında pek atletik değilim.”

İki kadın zar zor gizledikleri antipati duygusuyla birbirlerine baktılar. “Yarın gece gidiyorsun değil mi?” dedi Caroline.

“Varlığım yaptığın planları mı bozuyor?”

Caroline, Liz’e doğru bir adım atıp sesini alçalttı. “Sakın unutma, senin içini bile görebiliyorum. Şu rahat ve tasasız duruşun tamamıyla sahte.”

“Bunun senden geldiğini göz önüne alırsam, bir iltifat olduğunu düşünebilirim.”

Liz üçüncü şarabını bitirirken içinde sabırsızlık, pişmanlık ve sarhoşluk biriktiğini hissetti. Kardeşlerinin evinin kapısında yaşanan o sutyensiz, hazırlıksız sabaha geri dönmek için neler vermezdi! Madison Yolu’nda Darcy’yle bir koşu daha yapmak ve daha sonra Darcy’nin evine gitmek için neler vermezdi. Bu sefer, Darcy’nin Liz’le arasındaki yakınlığı sadece alışveriş olarak görmediğini, Liz’den gerçekten *hoşlandığını* bilerek yatağa girmek için neler vermezdi! Darcy’nin aşkına atfettiği seks hormonları ne kadar süreyle kan dolaşımında kalıyordu?

Liz kısa bir süre sonra Georgie’yle konuşmaya başladı, kıza yanık olan gençlerden biri de onların yanındaydı. “Darcy, laf arasında, bu evi satabileceğinizi ya da bağışlayabileceğinizi söy-

lemişti. Umarım haddini aşmıyorumdur ama sana ablamın yaptığı bir şeyden bahsetmek istiyorum. Annemle babam uzun zamandır yaşadıkları evi satışa çıkardılar. Yoga eğitmeni olan ablam bir çeşit veda ayini düzenledi. Ayin sırasında, evde yaptığımız ve özlemine çekeceğimiz şeylerden bahsetti. Başlangıçta epey kuşkuluydum ama o ayinin bana yardım ettiğini düşünüyorum. Üstelik sadece beş dakika sürdü.”

Georgie hem alakalı hem de şaşkın görünüyordu. “Biri gelip sizin için bir ayin mi düzenledi yoksa ablan her şeyi kendi kendine mi yaptı?”

“Kendi kendine yaptı. Söyledikleri yazılı şeyler miydi yoksa doğaçlama mıydı bilmiyorum ama sorarım.”

“Taşınmaya dair batıl inançlar duymak istiyorsan Çinli büyükannele konuşmalısın,” dedi Georgie’ye yanık olan çocuk. Darcy birdenbire Liz’in yanında belirdiğinde çocuk hâlâ konuşuyordu. Liz, Darcy’nin koluna dokundu, sonra bir kez daha, kendini bayılacakmış gibi hissetti ama imkânsız derecede normal bir ses tonuyla, “Selam,” dedi.

Georgie ve arkadaşı sohbete devam ederken, Darcy, Liz’e, “Yarın sabah uygunsan birlikte kahvaltı edelim mi?” diye sordu.

“Ah,” dedi Liz. “Elbette.”

“Erken saatte buluşmalıyız çünkü yarın için bir grup yürüyüşü planlandı. Charlotte ve sen yürüyüşe de katılabilirsiniz tabii.”

“Charlotte’la biraz başbaşa kalmalıyım,” dedi Liz. Charlotte büyük ihtimalle bunun tam tersini söylerdi. “California’ya gelmemin asıl amacı bu. Ama kahvaltı harika bir fikir.”

“Sabah sekiz abes bir saat mi olur?”

“Harika olur.”

“Bana Charlotte’in adresini gönderirsen gelip seni alırım.”

O büyüüyü Darcy de hissetmişti demek. Liz’le yalnız kalmak istiyordu. Sakinliğine bakılacak olursa, bunu Liz’in istediği kadar çok istemiyordu ama yine de istiyordu. Liz bedenini Darcy’nin bedenine yaslamak, yüzünü onun göğsüne gömmek, boynunu ve yüzünü öpmek ve onu kimseyle paylaşmak zorunda kalmayacağı bir yere götürmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

Sakin bir şekilde, “Charlotte ve Willie, Palo Alto’da yaşıyorlar. Evleri buraya çok yakın,” dedi.

Bölüm 127

GEORGIE, “AĞABEYİM,” DİYE fısıldadı ve Liz’in kolunu yakaladı. Akşam olmuştu, Charlotte nefrolog adamla depremler üzerine koyu bir sohbeta dalmıştı ama birazdan Liz’le birlikte Pemberly’den ayrılacaklardı. “Bence senden hoşlanıyor,” diye devam etti Georgie, hâlâ fısıldıyordu. Liz alkolün etkisinden kurtulmuştu ama genç kadının sarhoş olup olmadığını merak etti. Eğer Georgie sarhoşsa, alkolün kalori değerini bilen Liz çok şaşırırdı. “Ciddiyim,” dedi Georgie. “Ve bu harika bir şey. Kendimi bildim bileli ağabeyimin Caroline Bingley’yle birlikte olmasından korkarım, o iğrenç bir kadın.”

Evet, Georgie kesinlikle sarhoştur ama bu güvenilirmez olduğu anlamına gelmiyordu. Liz solgunlaşan ışığın altında genç kadına yaklaştı. “Seninle aynı fikirdeyim,” dedi. “Caroline gerçekten iğrenç bir kadın.”

“Fitzy’den hoşlanıyor musun?”

Liz sadece bir an tereddüt ettikten sonra, “Evet,” dedi. “Hoşlanıyorum.”

“Hoşlanmak gibi hoşlanmak mı?”

Liz gülümsedi. “Ne demek istediğini anladım ve cevabım hâlâ evet.”

Georgie cebinden telefonunu çıkardı. “Bana numaranı ver. New York’a geldiğimde ben, sen ve Jillian Northcutt birlikte kahve içeriz.”

“Ver.” Liz genç kadının telefonunu aldı ve rakamları bizzat tuşladı. Georgie’nin yarın sabah bu sohbeti hatırlayıp hatırlamayacağını merak etti. Hatırlayacak olursa, Liz’le konuştuklarını ağabeyine de anlatabilirdi.

Liz telefonu geri verirken, “Jillian Northcutt adına konuşmam ama seni görmek beni her zaman mutlu eder,” dedi.

Bölüm 128

DARCY, CALIFORNIA PLAKALI gri bir SUV ile gelip Liz’i tam zamanında aldı. Güneşli bir sabahtı ama hava hâlâ serindi. Liz dün gece, bir gece önce uyuduğundan da az uyumuştı. Sabahın dördünde, Darcy’den bir şans daha istemekten başka yapacak bir şey olmadığına karar vermişti. İkisi arasında bir ilişki yaşanması, coğrafi açıdan zahmetli ve mizaç bakımından mantıksız görünüyorsa da Liz o ilişkiyi istiyordu; bunu umutsuzca istiyordu ve Darcy’nin de isteyip istemediğini öğrenmesi gerekiyordu.

Darcy’nin seçtiği restorana –Palo Alto Mandrası, yemeklerin bu isimle elbette ilgisi yoktu– doğru yol alırlarken, Liz birlikteliği andıran, aynı anda hem acı hem de heyecan veren bir tavır içinde olduklarını hissetti. Darcy’nin sağ eli, Liz’in sol dizinin yanında, vites kolundaydı. Kullandığı şampuanın ya da sabunun ya da traş kreminin belli belirsiz kokusu insanın aklını başından alıyordu. Sabahın bu kadar erken saatindeki yakışıklılığı kahredici ve baş edilmezdi. Liz kafasını dağıtmak için havadan sudan

konuşmaya başladı, evdeki konukların hâlâ uyuyup uyumadığını sordu. Darcy herkesin uyuduğunu söyledi. Liz, dün akşam oyun bittikten sonra gecenin devam edip etmediğini sordu. Darcy yine olumlu yanıt verdi. Liz, Darcy'nin bitkin olması gerektiğine dikkat çekti. Darcy uykusuzluğa alışkın olduğunu söyledi.

Emerson Caddesi'ne dönerken, "Georgie senin harika olduğunu düşünüyor," dedi Darcy.

"Ah, duygular karşılıklı," dedi Liz. "Georgie büyüleyici."

"Keşke annemle sen tanışabilseydiniz. Çok iyi anlaşırdınız."

Liz'in kalbi sıkıştı. "Onunla tanışabilmiş olmayı çok isterdim. Anladığım kadarıyla harika bir kadınmış."

"Georgie'yle tanıştın. Düşündüğünden farklı görünüyor muydu? Belki de onun nasıl görüldüğünü düşünmemiştin."

Liz'in içinden belirgin bir tedirginlik boşaldı ki bunda sıkıntı yoktu; neticede, tedirginlik taşınması kolay bir şey değildi. Liz kelimelerini dikkatlice seçerek, "Çok zayıf olduğu ortada," dedi. "Sormak istediğin bu muydu?"

"Çeşitli tedavi merkezlerine girip çıktı ama bunun işe yaramadığını söyleyebilirim." Darcy iç geçirdi. "Fakat tekrar tedavi görmesi gerektiğini düşünmeye başladım. Onu son gördüğüm-den beri yine kilo kaybetmiş."

"Bir iş arkadaşım Kuzey Carolina'da yürütülen bir programa katılmıştı, gerçekten fayda görmüştü. Sanırım Duke'teydi. Georgie orayı denedi mi?"

"Duke kulağıma tanıdık gelmiyor. Georgie, Güney California ve Arizona'daki merkezleri denedi." Darcy hüznle gülmüsedti. "San Diego'da bir klinik vardı. Georgie oraya yatmayı kabul etmişti çünkü ünlülerin rağbet ettiği bir yerdi. Fakat Georgie'nin döneminde hiç ünlü yoktu. Sanırım ölü sezonda."

“Yeme bozukluklarının zor olduğunu biliyorum,” dedi Liz. “Üzgünüm.”

“Georgie’nin hayatının tehlikeye girmesinden endişe ediyorum,” dedi Darcy. “Kalbinde ve böbreklerinde sorun çıkmasından korkuyorum.”

Darcy arabayı park ederken –her şey nasıl kaçınılmaz görünüyordu ve Liz kendini Darcy’ye nasıl yakın hissediyordu– Liz’in cep telefonundan mesaj sesi geldi. Babası daha önce kalp krizi geçirmiş olmasaydı Liz telefona bakmazdı; restorana girer ve sadece birkaç lokmasını yiyeceği çırpılmış yumurta siparişi verirdi. Ama Liz telefona baktı. Mesajı okumadan önce gönderenin adını gördü. “Kardeşlerden söz açılmışken, Mary mesaj göndermiş,” dedi. Sonra, “Aman Tanrım,” diye inledi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Darcy. Fakat iki gündür ilk kez Liz’in aklındaki en önemli şey Darcy değildi. Başka bir mesele Darcy’yi kenara itmişti ve adamın sesi arka plan gürültüsünden ibaretti.

Lydia’yla Ham, Chicago’ya kaçtılar, diyordu Mary’nin mesajı. **Meğerse Ham kadın olarak doğmuş bir transcinsiyetmiş!!!!!! Annemle babam çıldırmış durumda. Eve gelebilir misin?**

Bölüm 129

DARCY TEKRAR, “HER şey yolunda mı?” diye sordu.

“Lydia, en küçük kardeşim, erkek arkadaşıyla birlikte kaçmış. Ayrıca... off!”

Liz hızla, **Gerçekten mi?** diye yazdı Mary’ye. **Şaka mı?** Mary cevap vermeyince de Liz bir mesaj daha yolladı: ??????

Ham'ın transcinsiyet olması... bu imkânsız görünüyordu. Ve Lydia bunu biliyor muydu? Ama Ham'ın keçi sakalı vardı!

Birkaç saniye sonra telefonun ekranında Mary'nin cevabı belirdi: **Şaka değil.** Bir mesaj daha geldi: **Ve Lydia BENİ eşcinsel olmakla suçluyordu!**

Bir mesaj daha: **Babamla Kitty arabayla Chicago'ya gidiyorlar. Annem aklını kaçırdı. Buraya ne zaman gelebilirsin?**

Liz, Darcy'ye baktı. Darcy arabayı park etmiş ve kontağı kapamış, endişeli gözlerle Liz'e bakıyordu. "Özür dilerim," dedi Liz. "Ben sadece... bunu hiç tahmin etmemiştim. Mary'yle konuşmalıyım. Sen içeri girip bir masaya otur, ben de birazdan sana katılırım, olur mu?"

Darcy anahtarı Liz'e uzatıp arabadan indi. Liz o sırada kardeşinin telefonunu çaldırmaya başlamıştı.

Mary telefona cevap verdiğinde, Liz, "Ham'ın transcinsiyet olduğundan emin misin?" diye sordu. "Kaçtıklarından emin misin? Bu Lydia'nın eşek şakalarından biri olabilir mi?"

"Onlar dün akşam annemle babama her şeyi itiraf etti. İşler iyi gitmedi. Bu sabah mutfak masasında Lydia'nın notunu bulduk, Ham'le evleneceğini yazmış."

"Ham'ın sahte bir penisi mi varmış?" Sonradan Liz, bu edepsiz soruyu sadece Mary'ye sorduğu için rahatlayacaktı.

"Ben nereden bileyim?" dedi Mary. "Ama annem delirmiş gibi davranıyor. Onunla baş edemiyorum."

"Babamla Kitty, Chicago'da ne yapmayı planlıyor? Evliliğe engel olabileceklerini mi düşünüyorlar?"

"Lydia ve Ham bugün evlenemiyor çünkü adliyeler Pazar günleri kapalı. Yarın da İşçi Bayramı. Ayrıca, internette araştırdım, evlilik cüzdanlarını kullanabilmek için bir gün beklemek

zorundalar, tabii cüzdanı kaçmadan önce almadılarsa ki ben al-dıklarını düşünmüyorum. Uzun lafın kısıası, en erken Çarşamba günü işi resmiyete dökebilirler.”

“New York’ta değilim,” dedi Liz. “California’dayım. Kendi dairende misin yoksa evde misin?”

“Evdeyim. Annem az önce bir avuç Valium yuttu, ilacın son kullanma tarihi on yıl önce geçmiş olmalı.”

“Bekle.” Liz telefonunu aşağı indirip yazmaya başladı, Cincinnati uçuşlarını arıyordu. Yetişebileceği en erken uçakla 11:40’ta San Francisco’dan ayrılabilir ve Atlanta’da aktarma yapıp 21:28’de Cincinnati’ye varabilirdi. Bu dolaylı yolculuğun bedeli sekiz yüz seksen yedi dolardı ve Liz’in bir zamanlar hatırı sayılır miktardaki birikiminden son kalanı da tüketecekti.

“Mümkün olan en kısa zamanda havalimanına gideceğim, sana oradan mesaj gönderirim,” dedi Liz.

“Lydia yine yapacağını yaptı ve bizi kendi pisliliğiyle uğraşmak zorunda bıraktı.”

“Ben Ham’i seviyorum,” dedi Liz. “Sen sevmiyor musun?”

“Ham benim umurumda değil,” dedi Mary. “Haftaya teslim etmem gereken bir ödevim var.”

Bölüm 130

LIZ RESTORANA GİRDİ, masada oturan Darcy’yi gördü, adamın önünde plastik bir menü vardı. Liz yine, Darcy’yle sıradan bir çift olabilecekleri o paralel evrenin farkındalığına yakalandı. Masaya yaklaştı, “Çok üzgünüm ama gitmek zorundayım,” dedi. “Beni –senden böyle bir şey istediğim için özür dilerim– eşyalarımı toplamam için önce Charlotte’ın evine, sonra da havalimanına götürebilir misin?”

“Sorun ne?”

“Lydia’nın birlikte kaçtığı kişi –erkek arkadaşı– transcinsiyetmiş. Annemle babam gerçekten alt üst olmuş.”

Darcy şaşırmış görünmüyordu. Liz, ailesinin Darcy tarafından onaylanmadığını tekrar hatırladı. Bennetlerin kendilerini yeni bir karmaşanın içinde bulmaları Darcy’nin beklemediği bir şey değildi. “Seni şimdi mi havalimanına götürmemi istiyorsun?”

“Ben sadece... evde bana ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

Bu soruya cevap vermek şaşırtıcı şekilde zordu. Liz, “Bu annemle babamın iyi karşılayacağı türden bir haber değil. Özellikle annemin.”

“Bu onların problemi değil mi? Görünüşe göre ne Lydia ne de erkek arkadaşı yanlış bir şey yapmış.” Darcy’nin birdenbire aşağılama tonuyla dolan sesi Liz’e onunla tanıştığı ilk günü hatırlattı.

“Annemle babam ben orada olmasam da bu meseleyle baş etmenin bir yolunu bulurlar mı?” dedi Liz. “Tabii ki bulurlar.” Sesinin titrediğini hissederek ekledi. “Ama ne var biliyor musun? Yirmi yıl boyunca aile meseleleriyle hiç ilgilenmedim ve birçok şey çığırından çıktı.”

“Şimdi bir uçağa atlayıp geçmişten gelen suçluluk duygunu azaltacağını mı düşünüyorsun?”

“Seni haklı olduğuma ikna etmeye çalışmıyorum,” dedi Liz. “Sadece, beni havalimanına götürüp götürmeyeceğini bilmek istiyorum. Yoksa bir taksi mi çağırayım?”

Darcy menüyü kapattı. “Tamam,” dedi. Ama Liz’e yardım etmeyi kabul eden tavrında, aralarındaki iyi halin sona erdiğini anlatan bir şey de vardı. Aralarında, Kuzey California’nın tamamını bir ateş bulutuyla sarmalayacak kadar tehlikeli bir CG kalmamıştı.

Liz ve Darcy restoranın kapısına doğru yürürlerken, “Bugün yemeklerimizden tatmayacak mısınız?” diye sordu garson.

Darcy sert bir sesle, “Hayır,” dedi.

Liz sahte bir neşeyle ekledi. “Başka bir zaman.”

Arabaya döndüklerinde ikisi de sessizdi. Liz, Darcy’ye onu doğruca havalimanına götürmesini söylemeyi ve Charlotte’tan bavullarını daha sonra göndermesini istemeyi düşündü ama Kathy de Bourgh röportajında kullandığı kayıt cihazlarından ayrılma riskini göze alamadı.

Eve girip de Charlotte’la Willie’nin yatak odasının kapısının hâlâ kapalı olduğunu görene kadar, onlara kısa bir açıklamada bulunmak için yol boyunca prova yaptığını fark etmemişti. Kıyafetlerini ve kozmetik malzemelerini bavuluna tıktırdı. Kayıt cihazlarıyla dizüstü bilgisayarını çantasına koydu. Charlotte’la Willie’nin odasının önünden geçerken onlara en azından bir not bırakıp bırakmaması gerektiğini düşündü ama tam o sırada Charlotte’ın seks inlemelerini duyup aceleyle evden çıktı.

Darcy kontağı hiç kapatmamıştı. Liz bavulunu arka koltuğa koyduktan sonra arabaya bindi. O daha emniyet kemerini bile bağlamadan, Darcy arabayı sürmeye başladı. Uzun bir sessizlikten sonra, “Lydia barda tanıştığı bir kovboyla ya da Bengaller’in oyun kurucusuyla kaçmış olsaydı tamamdı. Ama bu... Bilemiyorum. Lydia’nın genel yönelimin dışında kalan insanlara sempati duyduğunu hiç görmedim.”

Darcy bir şey söylemedi.

“Annemin *transcinsiyetin* ne olduğunu bildiğinden bile emin değilim,” diye ekledi Liz. “Artık öğrenmiştir sanırım.”

On dakikadan fazla zaman sessizlik içinde geçti. Sonra Liz, “Ham bir erkek için kısa boylu ama bunu asla tahmin edemedim. Keçi sakalı var. Üstelik çok kaslı,” Dedi.

“Testesteron tedavisi gördüğünden eminim,” dedi Darcy ters bir şekilde.

“Transcinsiyet hastaların oldu mu?”

“Evet. Ama bana transcinsiyet oldukları için gelmediler. Bunun için endokrinoloğa gidiyorlar.”

101. Otoyol’da trafik açıldı –İşçi Bayramı haftasının pazar günüydü ve saat sabah sekiz buçuktu– ve Darcy orta şeritten gidiyordu. Liz, içindeki aciliyet hissine rağmen, havalimanının ilk tabelasını gördüğünde hüzünle doldu. “Cincinnati’de ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Sen ne zaman geleceksin?” diye sordu, sesindeki kararsızlığın farkındaydı.

“Salı sabahı, ama doğruca işe gideceğim.”

“Pekâlâ, şehirde ne kadar kalacağıma bağlı ama belki sana kendimi affettirebilirim.”

Darcy yine bir şey söylemedi.

Araba terminalin kapısına yanaştığında, “Sen hiç inme,” dedi Liz, Darcy’ye. “Öylesi daha hızlı olur.”

Darcy bu isteği yerine getirdi. Liz, arabanın arkasından bavulunu aldıktan sonra, “Teşekkür ederim Darcy,” dedi.

Liz, Darcy’nin zaten arabadan inmeyeceğinden, ona sarılmaya ya da onu öpmeye çalışmayacağından korkmuştu, ona bu yüzden arabada kalmasını söylemişti. Çünkü ülkenin öbür ucuna gitmek için uçağa binmeden önce gerçekleşen son şeyin Darcy’nin ona sarılmayışı olmasını istemiyordu.

Bölüm 131

BAY BENNET O SABAH Tudor’un mutfağına girdiğinde Lydia’nın notuyla karşılaşmıştı:

Siz bu notu okurken, biz Ham'le birlikte, evlenmek üzere Chicago'ya gidiyor olacağız. Aramaya çalışmayın çünkü telefonlarımızı yanımıza almadık. Eğer beni sizinle Ham arasında bir seçim yapmak zorunda bırakırsanız Ham'i seçerim!

Müstakbel GELİN Lydia.

Tıpkı Liz'in tahmin ettiği gibi, dün gecedan önce ne Bay ne de Bayan Bennet *transcinsiyet* tabirini duymuşlardı. Lydia ve Ham, Tudor'un salonunda, kokteyller eşliğinde kelimeyi tanıtmış ve korkunç bir tepkiyle karşılaşmıştı. Liz eve geldiğinde, Bayan Bennet *böyle bir şeyi* hayatında duymadığını söyledi. Ham'ın aslında bir kadın olması nasıl tuhaf ve mide bulandırıcıydı. Lydia, dengesizliği apaçık ortada olan biriyle ilişkiye girerek ne yaptığını düşünüyordu? Bununla birlikte, Bay Bennet haberi biraz daha sakin karşılamıştı, bir saygı timsali olmadığını gösterircesine, "Bir asır önce doğsaydın," demişti Ham'e, "Barnum'un³⁷ sakallı kadınlarından biri olabilirdin."

Bu sohbet sırasında, Lydia ve Ham evlenmek için Bay ve Bayan Bennet'in onayını istememişti. Mary'nin açıkladığına göre, kaçma kararı, Ham'in itirafına anlayış ya da nezaket göstermeyen Bay ve Bayan Bennet'e tepki olarak ortaya çıkmıştı.

Liz'in eve gelişinden önce, Bayan Bennet uzun zamandır dostu ve avukatı olan Landon Reynolds'ı da aramıştı. Reynolds polise haber vermenin hiçbir amaca hizmet etmeyeceğini söylemişti. İki yetişkinin evlenmek üzere gizlice bir yere gitmesi suç değildi ve Ham'in Lydia'yı zorla kaçırdığını işaret eden bir ipucu yoktu. Bununla birlikte, eşcinsel evliliğin Ohio ve Illino-

37 1841 yılında Amerikalı politikacı, showman ve işadamı Phineas Taylor Barnum tarafından kurulan sirk. "Dünyanın en büyük gösterisi" olarak lanse edilen sirkten en önemli figürlerinden biri, "Sakallı Kadın" olarak tanınan Annie Jone idi. -çn.

is’de yasak olması Lydia ve Ham’in evliliğini geçersiz kılabilirdi. Mahkemeden Lydia adına evliliğin iptali kararı istenebilirdi ama Lydia’nın reşit olduğu göz önüne alırsa, bu çok karışık ve pahalı bir süreç anlamına gelirdi. Ve her durumda, doğum sertifikasında tam tersini yazıyor olsa da, Ham’in sürücü ehliyeti onun bir erkek olduğunu söylüyordu. Reynolds’ın Bayan Bennet’e verebileceği en iyi tavsiye, bir şişe şampanya alması ve çiçeği burnunda eşlerin eve dönüşünü beklemesiydi.

Fakat Bayan Bennet o kadar ısrarcıydı ki, yirmi dakika sonra, Bay Bennet ve Kitty beş saat sürecek bir Chigaco yolculuğuna çıkmak zorunda kalmışlardı. Bayan Bennet’in amacı, çiftin evlenmesine engel olmak, eğer geç kalındıysa onları ayırmak ve Lydia’yı tek başına Cincinnati’ye geri getirmektir. Mary’nin görevi, Chicago’daki otelleri aramak ve Bennet ya da Ryan isimleriyle rezervasyon yapıp yapılmadığını öğrenmektir. Pazar günü geç saatlerde yapılan araştırma hiçbir sonuç vermemiştir.

Bay Bennet ve Kitty yola çıktıktan kısa bir süre sonra, Bayan Bennet son kullanma tarihi geçmiş Valium’ları içip odasına çekilmişti. Liz annesini akşam on buçukta orada buldu. Bayan Bennet, sürdürülmesi mümkün görünmeyen bir kuvvetle ağlıyordu ama yataktaki, komidindeki ve yerdeki sayısız kâğıt mendil, kadının epey zamandır aynı kuvvetle ağladığını gösteriyordu. Gerçekten, yataktaki dört kâğıt mendil kutusunun ikisi boştu, birisi yarısına kadar doluydu, diğeri henüz açılmamıştı ama açılmayı bekliyordu. Bayan Bennet’in etrafı bir telsiz telefon, iki uzaktan kumanda (Liz odaya girdiğinde televizyonda sıvı mühür mumu reklamı vardı), bir kısmı tüketilmiş yüz gramlık çikolata, sadece kırıntıları kalmış büyük boy bir Cheetos paketi ve kırılentlerle çevrilmişti. Komidinin üstünde bir şişe cin ile viski bardağı vardı. Tudor’un ön kapısını açıp Liz’i içeri alan Mary, şimdi kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde Bayan

Bennet'in odasında idi. Liz yatağa doğru yürüdü, oturdu ve elini annesinin koluna koydu. “Merhaba anne.”

Bayan Bennet başını salladı, yanakları nemli ve kıpkırmızıydı. “O çok güzel,” dedi hüznle. “O kadar güzel bir kız neden bu kadar korkunç bir şey yapar hiç bilmiyorum.”

“Ben Ham’in iyi bir insan olduğunu düşünüyorum,” dedi Liz. “Bodrumu tenüzlememe nasıl yardım etmişti hatırlıyor musun?”

“New York’ta böyle insanlar var mı?”

“Her yerde transcinsiyet insanlar var,” dedi Liz. “Tarih boyunca da vardı.”

Liz, hem San Francisco’daki havalimanında hem de Atlanta’daki beklemede, akıllı telefonundan internete girmiş ve Güneydoğu Asya’daki *kathoe*y ile kadim Orta Doğu’daki *salzıkum* hakkında yazılar okumuştı. Liz bu operasyonlara cinsiyet değiştirme yerine cinsiyetin yeniden belirlenmesi demesi gerektiğini, Ham’in “alt kısım” operasyonu yaptırmamış olabileceğini (gözlemlerine dayanarak üst kısım operasyonu dahi geçirmediğinden şüphelendi) ve Mary’ye Ham’in bir sahte bir penisi olup olmadığını sorduğu için utanması gerektiğini artık biliyordu; bir transcinsiyetin jenitalleri hakkında spekülasyonlarda bulunmak, transcinsiyet olmayan ya da cinsiyet değiştirmeyen insanların jenitalleri hakkında konuşmaktan daha az ayıp değildi.

Liz’in Ham’den önce sürekli olarak karşılaştığı tek transcinsiyet insan, Jasper’la birlikte olgusal hata kontrolörü olarak çalıştığı dergide editörlük yapan altmış küsur yaşında bir kadındı. Liz, New York’taki sosyal çevresinde bulunan herhangi birinin evlenmek üzere bir transcinsiyetle kaçtığını öğrenmiş olsa, ona hiç tereddütsüz destek verirdi. Farklılıkları kolayca kabullenen ve bununla gurur duyan beyaz heteroseksüellere özgü bir tavırla kendi kendini tebrik bile ederdi. Öyleyse, Ham’e karşı hissettikleri neden farklı olsundu?

Kitty, Liz'in Ham'in gerçek karakterinden habersiz olduğunu ima etmişti ve Ham, Seattle'da büyümesiyle ilgili soruya kaçamak bir cevap vermişti; Liz bunların sebebini şimdi anlayabiliyordu. Liz, Kansas'ın buğday tarlalarının üzerinden geçerken karar verdi: Eğer bir Cincinnatili kendini bir New Yorklu olarak yeniden yaratabiliyorsa, günlük tutan ve okumayı seven bir kız çocuğu kendini profesyonel bir yazar olarak ilan edebiliyorsa, cinsiyet denen şey de değişken ve seçime tabi olabilirdi. Aslında Ham'le ilgili tek sır, Lydia'nın varlığına nasıl tahammül edebildiği ve bunu bir ömür boyu yapmayı nasıl planlayabildiğiydi.

"Beş kardeşsiniz," derken Bayan Bennet, gözlerinden yeni bir gözyaşı dalgası aktı. "Beş kardeşsiniz ama biriniz bile evlenmek için iyi, normal ve zengin bir adam bulamadınız."

"Anne, hepimiz sağlıklıyız," dedi Liz. "Uyuşturucu bağımlısı değiliz. İşler çok daha kötü olabilirdi. Bak babam hastanede yat-tı. Bu senin hayata bakışını hiç mi değiştirmedir?"

"Ham sabahları kalkıp 'Bugün bir elbise giyeceğim. Hayır pantolon! Hayır elbise!' mi diyor?"

"Ham'in her zaman erkek olduğundan eminim anne. Onu önceden düşündüğün gibi düşün. Onun eskiden bir kadın olduğunu unut." *Eskiden bir kadın olduğunu...* Liz, yeni aydınlanmış biri olarak böyle bir cümle kurmaması gerektiğini hissetti, bunu internette araştıracaktı.

"Biraz uyumalısın anne," dedi Mary.

"Babandan haber bekliyorum," dedi Bayan Bennet.

"Büyük ihtimalle babamla Kitty de uyumak üzerelerdir," dedi Mary.

Bayan Bennet kızlarına baktı. "Hepiniz nasıl da bencilsiniz," dedi. "Aile adımızın nasıl etkileneceğini hiç düşünmeden canınızın istediğini yapıyorsunuz."

“Tamam. Ben gidiyorum,” dedi Mary.

Liz de ayağa kalktı. “Mary haklı anne,” dedi. “Uyumalısın.”

Bölüm 132

BAYAN BENNET’İN KAPISININ önündeki Mary, “Lydia gizli eşcinselliğini bunca yıldır beni kullanarak yansıtıyordu,” dedi.

Liz kardeşine baktı. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Lydia insanların ne kadar kötü olabileceğinden habersiz çünkü kötü insan aslında *kendisi*.” Mary ses tonundaki keyfi saklamaya çalışmıyordu. “Bütün hayatını zayıf ve güzel sarışın olarak geçirmek kolay. Lydia gerçek hayatı şimdi öğrenecek.”

“Bence Ham’le tanışan insanların çoğu onun transcinsiyet olduğundan habersiz,” dedi Liz. “Ayrıca, Ham ya da Lydia bu durumu saklamaya çalışıyormuş gibi görünmüyor.”

“Kesinlikle,” dedi Mary. “Çünkü Lydia o kadar akıllı değil. Bana inan, bu çeşit bir dedikodu çok çabuk yayılır.”

“Lydia ve Ham kendi gerçeklerini yaşıyor,” dedi Liz. “Bravo onlara.”

Bölüm 133

AYRILDIKTAN BU KADAR kısa zaman sonra tekrar çocukluk odasında olmak can sıkıcı ve kafa karıştırıcıydı. Üstelik Liz, evi örümceklerden arındırmak için kullanılan kimyasalların zararsız olduğuna bir türlü inanamıyordu. Sadece dört gecedir Cincinnati’den uzaktaydı ama bu odada kalan ve Darcy’yi büyüleyen o eski halini tuhaf bir şekilde kıskanıyordu. California’da geçirdiği

vaktin net sonucu, Darcy'nin ona karşı hissettiği tutkunun azalması olmuştu. Gelecek vadeden bazı anlar yaşanmıştı ama Liz kahvaltıyı iptal edip Darcy'den onu havalimanına götürmesini istediğinde her şey bozulmuştu.

Liz, Darcy'ye bir mesaj yazıp, eve sağ salım vardığını söylemek istedi. Fakat Darcy, Liz'i havalimanına bıraktığında ondan böyle bir şey yapmasını istememişti. Üstelik, Caroline Bingley ve Darcy tam o anda karşılıklı gülüşüyorlarsa ne olacaktı? Caroline pahalı elbisesinin içinde harika görünüyorsa ve Darcy'ye çok yakın duruyorsa ne olacaktı?

Olayların zamanlaması korkunçtu ama her nasılsa şaşırtıcı değildi; Liz'in Darcy'le en sonunda yapabildiği samimi sohbetin zirvesinde, Bennet ailesinden tabii ki skandal kokan bir haber gelecekti. Liz, insanın kendi hayatında sembolizm görmesinin hata olduğunu düşünürdü; buna rağmen, California'dan o kadar ani bir şekilde ayrılmak zorunda kalarak cezalandırıldığını hissediyordu. Darcy'ye daha önce o kadar kötü davrandığı için karma tarafından azarlanıyor muydu?

Liz en sonunda uykuya yenik düştü. Ama uyurken bile, rüyalara örülmüş pişmanlıkları onu rahat bırakmadı.

Bölüm 134

LIZ SABAH KOŞUSUNU yapıp duşunu aldıktan sonra annesinin odasına girdi. Saat dokuza geliyordu ve Bayan Bennet telefındaydı.

“Tekrar kontrol etmelisiniz,” diyordu Bayan Bennet. “Siz oradan ayrıldıktan hemen sonra gelmiş olabilirsiniz.”

Bay Bennet'le Kitty'yi Chicago'da hayal etmek Liz için zordu. Michigan Bulvarı'nda bir yukarı bir aşağı araba mı sürüyorlardı? Yoksa Navy Pier ve Grant Park'ta amaçsızca dolanıyorlar

mydı? Adliye binasının önünde mi oyalanıyorlardı? Restoranlara girip Ham'le Lydia'nın fotoğrafını insanlara mı gösteriyorlardı? Yoksa sadece, ki en olası ihtimal buydu, bir otel odasında oturup televizyon mu seyrediyorlardı?

“Tanrı aşkına Fred, onu bulmak zorundasınız,” dedi Bayan Bennet. “Dün gece bir saniye bile uyumadım.” Liz, telefon konuşmasının bittiğini ve son cümlelerin kendisine söylendiğini ancak birkaç saniye sonra fark edebildi.

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Liz.

“Kızların içkisine ilaç atıyorlar ya, ona ne deniyordu?” diye sordu Bayan Bennet. “Ham, Lydia’yı Chicago’ya öyle mi götürdü acaba?”

“Ham’in ona tecavüz hâpı vermediğinden eminim anne.”

“İşte sana bir soru: Ham yüzmeye gittiğinde hangi soyunma odasını kullanıyor? Zira, Cincinnati Şehir Kulübü’ndeki kimse o çeşit bir insanın yanında mayosunu değiştirmek istemez.”

“Ham mayosunu evde de giyebilir anne,” dedi Liz. “Mayo giymenin birçok yolu var. Ama bahse girerim ki Ham erkeklerin soyunma odasını kullanıyordur. Onu bir erkek olarak düşün lütfen.”

Bayan Bennet yüzünü asarak, “Lydia asla bebek sahibi olamayacak,” dedi. “Bu gidişle sen de olamayacaksın.”

“Lydia ve Ham evlat edinebilirler. Ayrıca...” Jane’i düşünmemek imkânsızdı. “...başka yöntemler de var.”

Bayan Bennet başını salladı. “Evlat edinilen bir çocuğun genlerinde neler olduğunu bir tek Tanrı bilir.”

“Hepimizin genlerinde neler olduğunu bir tek Tanrı bilir,” dedi Liz.

Bayan Bennet huysuz bir tavır takındı. “Kusura bakma,” dedi. “Baban da ben de son derece seçkin ailelerden geliyoruz.”

Bölüm 135

“LYDIA’DAN HÂLÂ HABER yok mu?” diye sordu Jane.

Liz, bilgisayarını ve telefonunu arka bahçeye getirmişti, boyası pul pul dökülen eski bir bahçe şezlongunda oturuyordu. “Cep telefonlarını yanlarına almamışlar. Cincinnati’ye dönene kadar bizimle iletişim kurmayacaklarını düşünüyorum,” dedi.

Jane şaşırtıcı bir şey yaptı: Güldü. “Lizzy,” dedi, “Lydia telefonunu tabii ki yanına aldı. Bacağını kaybetmeyi telefonsuz kalmaya yeğler.”

Liz ablasının haklı olduğunu o anda fark etti. “Tabii ya,” dedi. “Tam bir aptalım.”

“Orada olmam gerektiğini hissediyorum,” dedi Jane. “Ama annem hamile olduğumu bir bakışta anlar. Öğrenmesi için hiç uygun bir zaman değil.”

“Buraya gelmene gerek yok. Annem beni deli ediyor. Mary savaşta kaybolmuş bir asker gibi. Burada yapabileceğin ne var bilmiyorum.”

“Kulağa aptalca geliyor ama Ham’in keçi sakahnı düşünmeden edemiyorum.”

Liz, “Testesteron alıyor olmalı,” dedi ve Darcy’yi düşündü.

“Merak ettiğim şey şu,” dedi Jane. “Ham dünyada onca erkek ismi dururken seçe seçe Ham’i mi seçti? Hamilton’ın kısaltması olduğunu biliyorum ama yine de çok tuhaf. Kadinken adı neymiş, biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Liz.

“Keşke onu daha yakından tanısaydım,” dedi Jane. “Sanırım şimdi her şeyi akışına bırakacağım.”

“Aslında bunu sana söylememem gerek ama,” dedi Liz, “Dün

akşam eve geldiğimde, giriş holünde hiç açılmamış yeni Horchow kutuları olduğunu gördüm. Buzdolabında birkaç çiğ biftek vardı. Ah, mutfak tezgâhında da şekerli çörekler. Biz annemle babamın fiziksel ve finansal iyilikleri için endişeleniyoruz ama onlar edişelerimizi pek ciddiye almıyor sanırım.”

“Onları iyi tercihler yapmaya teşvik etmekten başka bir şey yapamayız,” dedi Jane. “Davranışlarını çok yakından kontrol edemeyiz. Lizzy, sanırım bebeğin tekme attığını hissettim.”

“Ne, gerçekten mi?”

“Kendi bedenimden gelmeyen bir kımıldanmaydı.”

“Bu çok heyecan verici.”

“Evet,” dedi Jane, sonra ekledi, “Chicago’dan haber alır almaz beni aramayı unutma.”

Bölüm 136

LİZ, LYDIA İÇİN endişelenmesi gerektiğini biliyordu ama kafası Darcy’den bir haber gelip gelmeyeceğiyle meşguldü. Darcy de Liz’in yaptığı gibi gece geç bir uçuşla şehre dönüyordu. Liz, Pemberly’yi görmüş olmasına rağmen, Darcy’nin birinci sınıfta uçmayacağını tahmin ediyordu. İşçi Bayramı hiç de İşçi Bayramı olmayan bir şekilde devam ederken (Bayan Bennet ağlamaya ve odasında kara kara düşünmeye devam ediyordu. Mary henüz Tudor’a dönmemişti. Liz, Mary’nin evden uzak kalışına kızsın mı yoksa yokluğu yüzünden rahatlasın mı hiç bilmiyordu), Liz, Darcy’nin neler yaptığını merak etti. Darcy muhtemelen Cincinnati uçağı için gece yarısı civarı San Francisco Havalimanı’na gidecekti. Liz, Darcy’yi konuk köşkündeki odasında bavulunu toplarken hayal etti. Belki de koşuya çıkmıştı ya da Georgie’yle Scrabble oynuyordu. (Liz’in Darcy’yle Georgie’nin Scrabble

oynadıklarına dair en ufak bir fikri yoktu.) Caroline Bingley, Los Angeles'a dönmüş müydü? Liz dönmüş olmasını umuyordu.

Bayan Bennet belli aralıklarla Liz'i çağırıyor ve Ham hakkında yana yakıla yorumlar yapıyordu. Yorumları bazen yeni, bazen de kısa bir zaman önce keşfedilmiş eski açılardan geliyordu. Bunun dışında, Liz kendini Tudor'u düzenleyerek, Ken Weinrich'in verdiği garantiyi bir kenara bırakıp sülfür florür kalıntısı bulmak için dolapların içini ve evin köşelerini koklayarak oyalıyordu.

Darcy'den haber almak için beklerken hissettiği sabırsızlığın, Lydia'dan haber almak için beklerken hissettiği sabırsızlık tarafından yok edilmesini istiyordu ama bu olmuyordu. İki kere huzursuz Liz, cep telefonundan gelen hayali mesaj uyarıları duyuyordu. Cincinnati'ye dönen Darcy'ye göndereceği sözde hazırlıksız mesajı tasarlamaya başladı. *Hey, selam. New York'a dönmeden önce benimle kahve/yemek/her neyse için buluşmak ister misin?* Houston'a gitmek için Cincinnati'den ayrıldığı günden beri uçak rezervasyonlarını iki kez değiştirmişti ve artık bir New York biletiye sahip değildi ama biraz aciliyet hissinden kimseye zarar gelmezdi.

Öğle saatlerinde, Hyde Park Plaza'daki Smoothie King'den eve dönen Liz'in cep telefonundan gerçek bir mesaj sesi geldi ama mesajı gönderen Darcy ya da Lydia değil Georgie'ydi.

Liz, diyordu mesaj, seni tanımak ÇOK güzeldi. Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım. Şimdi seninle yaptığımız sohbet yüzünden kendimi çok tuhaf hissediyorum. Keşke dilimi ısırsaydım. Kathy de Bourgh hakkındaki makalenin okumak için sabırsızlanıyorum. Umarım en kısa zamanda tekrar karşılaşırız.

Liz'in kalp atışları nahoş bir şekilde hızlandı ve Liz mesajı ikinci kez okurken hızlanmaya devam etti. Liz'in Darcy ve

Caroline hakkında duyması gereken şey neydi? Ama spesifik bir açıklamaya gerek var mıydı? Yine de, Liz'in olabileceğinden korktuğu şeyin olmuş olması şok ediciydi! Liz tedirgin olup bütün dikkatini bu olasılığı ortadan kaldırmaya adanmış mıydı? Konuyu Charlotte'la konuşmak, bunu engellemek için etkili bir yöntem değil miydi?

Liz kıyafetlerini değiştirip tekrar koşuya çıkmaktan başka bir şey yapamazdı. Midesinde bir kiloluk mango ve ahududu püresi çalkalanıyordu ama Liz, Darcy'le Caroline'ın birlikte olduklarını bilirken Tudor'un içinde öylece oturamazdı. Darcy ve Caroline nasıl birlikte olabilirdi? Liz, Darcy'yle arasındaki o yoğun enerjiyi, adamın nezaketini ve neredeyse öpüştikleri o anı tamamen kafasından mı uydurmuştu? Darcy, Liz'i, Caroline'la birlikte olduğunu söylemek için mi kahvaltıya davet etmişti? Liz'i ona duyduğu ilginin resmi olarak bittiğini söylemek ve ilerideki olası karşılaşmalarının dostça bir hava içinde geçmesini sağlamak için mi çağırmıştı?

Liz titreyen elleriyle ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Tudor'un ikinci katına indiğinde, "Anne, koşuya çıkıyorum," diye seslendi, cevap beklemeden ve anahtarını almadan evden ayrıldı. Bahçe yoluna çıkınca, esneme hareketleri yapmak yerine tüm gücüyle koşmaya başladı.

Bir kilometre boyunca adrenalin ve şaşkınlığın verdiği dürtüyle son sürat koştu, hızı normalde olduğundan çok fazlaydı. Fakat kısa zaman sonra üzüntü ve meyve püresi gazı galip geldi; Liz yavaşladı, gözleri doldu. Liz, Darcy'ye karşı yaptığı hataları kabullenmeye, kibri bir kenara atıp özür dilemeye hazırды. Gelgelelim Caroline bu fırsatı onun elinden almıştı. Daha kötüsü, Darcy, Caroline'ın bunu yapmasına izin vermişti.

Liz, Madison Yolu'na ulaştığında yanaklarına gözyaşları süzülüyordu, karnının sağ tarafında korkunç bir kramp vardı. Sonra,

günün ortasında, kalabalık bir caddede hıçkırarak ağlamaya başladı, nefes nefeseydi. Sağa dönmek yerine Torrence Park Yolu'na girdi, bir banka oturdu, nefessiz kalmasına ve titremesine sebep olan bir pişmanlık ve hüznün karşınına teslim oldu. Öne eğildi, dirseklerini dizlerine koydu, elleriyle yüzünü kapattı, ağladı, ağladı. Belirsiz bir zaman sonra, tereddütlü bir ses, "Tatlım?" dedi. Liz başını yukarı kaldırdı.

Orta yaşlı siyah bir kadın konuşmuştu. Görünüşe göre o da spor yapıyordu; beyaz yürüyüş ayakkabıları, şort ve önünde Cincinnati Bearcat Üniversitesi yazan bir t-shirt giymişti. "İyi misin tatlım?"

Liz eliyle burnunu sildi. "Kalbim kırık," dedi, gerçeği dile getirmenin en uygun yolu buydu.

"Ah tatlım." Kadın başını salladı. "Hangimizin kalbi kırık değil ki?"

Bölüm 137

LIZ, LYDIA'YA BİR mesaj yazarak, **Telefonunun yanında olduğunu biliyorum**, dedi. **Sana Ham'le evlenme demiyorum ama neden annemle babamı arayıp onlara iyi olduğunu söylemiyorsun?**

Liz hemen yanıt gelmesini beklemiyordu. Bir işe yarayacağına inanmamasına rağmen, Ham'in spor salonunun numarasını bulup oraya da bir mesaj bıraktı.

Karanlıkta yatağında uzanıyordu. Darcy'nin uçağının havalandığını biliyordu; San Francisco'dan Cincinnati'ye aktarmasız tek bir gece uçuşu vardı. Liz artık Darcy'den haber almayı beklemiyordu ama Georgie'nin mesajıyla başlayan acı hiç azalmıyordu. Darcy'yle Caroline arasındaki bu yeni gelişme, şarapla

ateşlenmiş birkaç kaçamak öpücükten çok daha fazlası olmaydı, öyle değil mi? Öyle olmasa, Georgie yeni gelişmeden o kadar resmi bir dille bahsetmezdi. Yoksa Darcy'yle Caroline da evlenmek için uzaklara mı kaçmışlardı? Bu düşünce gerçekten mide bulandırıcıydı.

Jasper Wick tarafından hediye edilen romantik işkencelerle dolu uzun yıllar içinde, Liz defalarca ağlayarak uykuya dalmıştı. Ama bu uzun zaman önceydi. Ve Liz'in, Tudor'daki çocukluk yatağında yakalandığı bu gece ağlamasının yakın tarihte bir emsali yoktu; bu gözyaşları neredeyse yabancıydı.

Bölüm 138

LIZ'İN LYDIA'YA GÖNDERDİĞİ mesajın yanıtı yetmiş iki saat sonra geldi. Lydia'nın cevabı kelime içermiyordu. Gelen fotoğrafta, Lydia ve Ham beyaz bir duvarın önünde duruyordu, arka planda kısmen görünen yuvarlak mavi amblem Cook County'ye aitti. Ham gömlek ve spor ceket giymiş, ceketinin yakasına kırmızı bir gül takmıştı, çok şık ve zarif görünüyordu. Beyaz kolsuz bir elbise giyen Lydia affedilmez şekilde genç ve çarpıcıydı, kulağının arkasında Ham'inkiyle aynı kırmızı bir gül vardı. İkisi birlikte, Liz'in deşifre edemeyeceği kadar küçük harflerle kaplı mavi bir kâğıt tutuyorlardı ama kâğıdın tepesinde, büyük harflerle EVLİLİK SERTİFİKASI yazıyordu. Ham de Lydia da ısıltı saçıyorlardı.

Tebrikler! diye karşılık verdi Liz. **Harika görünüyorsunuz.**

Bir mesaj daha yazdı: **Ne zaman eve dönüyorsunuz?**

Yine cevap gelmedi.

Bölüm 139

BAY BENNET VE KITTY, evden ayrıldıktan dört gün sonra, Perşembe akşamı Cincinnati'ye döndüler, yeni evlilerle hiç karşılaşmamışlardı.

Bayan Bennet her zamanki gibi yatağındaydı. Kadınlar Birliği yemeği için yapması gereken şeyleri bütün aciliyetlerine rağmen bir kenara bırakmış, kendini utanç ve kedere teslim etmişti. Bay Bennet ve Kitty, haber içeriğinden yoksun raporlarını Bayan Bennet, Liz ve Mary'ye sunmak için odaya girdiler.

“O kadar zamanda hiçbir şey öğrenemedin mi gerçekten?” diye sordu Bayan Bennet, kocasına.

Bay Bennet son derece yorgun bir sesle, “Hilton'ın günlük otopark ücretinin kırk yedi dolar olduğunu öğrendim,” dedi. “Başka ne öğrendik Kitty?”

“Bean çok havalı bir yer.”

“Ham'de bir tuhafılık olduğunu ilk bakışta anlamıştım,” dedi Bayan Bennet. “Gözlerinde garip bir bakış vardı. Ona hiç güvenmemiştim.”

Mary fesat bir keyifle, “Şimdi büyük ihtimalle balayındalar,” dedi.

“Sen ne düşünüyorsun Kitty?” diye sordu Liz. Eğer Liz, Lydia ile temasa geçtiyse Kitty de mutlaka geçmişti. Fakat Kitty omuzlarını silkti.

“Bir dedektif tutmalıyız,” dedi Bayan Bennet. “Hatırlıyor musun Fred, Hoessleler boşanırken, Marilyn, Buddy'yi takip ettirmek için birini tutmuştu?”

“Aslında,” dedi Liz, “ben Lydia'dan haber aldım.”

“Bizimle paylaşmayı düşünmedin mi?” dedi Bay Bennet.

“Uzun zaman olmadı ve Lydia bir şey söylemedi, sadece bir fotoğraf gönderdi.” Liz, önce telefonunun ekranındaki mesaj ikonuna, sonra da fotoğrafın kendisine dokundu: Ham ve Lydia şık kıyafetler içinde, ellerinde bir evlilik sertifikası, mutluluk dolu bir görüntü. Liz fotoğrafı önce babasına gösterdi, adamın yüzünde sessiz bir eğlence ifadesi oluştu.

“Vay, Lydia ateşli görünüyor,” dedi Kitty.

“Yani bu iş bitti,” dedi Mary.

Liz en sonunda telefonu annesine götürdüğünde, Bayan Bennet fotoğrafa baktı, dudaklarını büktü ve bir kez daha göz yaşlarına boğuldu. “Eğer Lydia’nın isteği buysa öyle olsun,” dedi. “Ama bir daha ikisini de görmek istemiyorum.”

Bölüm 140

LIZ BABASINI ÇALIŞMA odasında buldu. “Hatırlıyor musun,” dedi, “Mary’nin eşcinsel olup olmadığından bahsediyorduk, insanların istedikleri her şeyi yapabileceğini söylemiştin, sokağın ortasında yapmamak ve atları ürkütmemek şartıyla.”

Bay Bennet iç geçirdi. “Görünüşe göre, en küçük kardeşin iddiamı kanıtlamak için elinden gelen her şeyi yapıyor.”

“Transcinsiyet olmanın sana çok tuhaf göründüğünü biliyorum,” dedi Liz. “Fakat dünya çok değişti.”

“Gerçekten öyle.”

“Aralarında uçurum olan ve birbirleriyle konuşmayan o ailelerden biri olmamızı istemiyorum. Sen bunu ister misin?”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Annemin bunu atlatmasına yardım et. Lydia ve Ham, Cinnati’ye döndüğünde onları normal bir şekilde yemeğe çağır.

Ya da ne bileyim, onlara bir gözleme ızgarası hediye et. Onlar size nispet yapmak için evlenmediler. Birbirlerine âşıklar.”

Bay Bennet alaycı bir şekilde gülümsedi. “Sanırım âşıklar,” dedi. “Ama bu akut bir durum, kronik değil.”

Bölüm 141

LIZ, KITTY'YE, “NE zaman öğrendiniz?” diye sordu. Yiyecek bir şeyler almak için Kitty'nin arabasıyla Bangkok Bistro'ya gidiyorlardı. “CrossFit yapmaya başlar başlamaz mı öğrendiniz?”

“Evet.”

“Lydia spor salonunun sahibiyle flört ediyordu, *sonra da* adamın transcinsiyet olduğunu öğrendi gibi bir durum yok yani. En başından beri biliyordu.”

“İnsanlar böyle konular hakkında konuşur. Üstelik Ham deli gibi kuvvetli, bir dakika içinde elli şınav çekebiliyor. Bir kız olarak doğduğunu düşünürsen bu çok acayip.” Liz, Kitty'nin siyaseten yanlış bir dil kullanmakla ilgili endişesi olmadığını düşündü. Kitty ekledi. “Aslında Ham'in trans olması Lydia'nın onunla daha çok ilgilenmesini sağladı.”

“Lydia LGBT aktivistlerinden biri olur mu sence?” dedi Liz.

Kitty güldü. “Lydia kendini ya da Ham'i kesinlikle öyle görmüyor. Ham'i bir erkek olarak düşünüyor ve onun centilmenliğine, cesaretine, nezaketine bayılıyor. Ham'in kadın vücudunu ilk elden biliyor olması da seks için artı bir ödül.”

“İhhh.” Liz elini kaldırıp avcunu Kitty'ye doğru çevirdi.

Kitty yine güldü. “Çok iffetlisin.”

“İffetli değilim,” dedi Liz. “Onlar için seviniyorum ama bütün detayları duymama gerek yok.”

“Öyleyse neden bana bu soruları soruyorsun?”

Bölüm 142

LYDIA ERTESİ SABAH Jane'e, Liz'e, Mary'ye ve Kitty'ye bir grup mesajı gönderdi:

Bu akşam geri dönüyoruz. Bir parti vereceğiz. Biraz alkol alabilir misiniz?

Bir mesaj daha geldi: **9 gibi bizim evde.**

Sonra bir mesaj daha: **Şampanya almayın, çok şekerli oluyor. Tekila ve sert şarap. Ucuz olmasınlar.**

Kardeşler arası bir mesaj patlaması meydana geldi.

Kitty: **Tebrikler!!!!!!!!!!**

Jane: **Keşke orada olabilseydim. Tebrikler!**

Mary: **Lezbiyen olmak eğlenceli mi?**

Liz: **Annemle babama ulaşman gerek, çok önemli.**

Kitty: **Keçileri kaçırmış gibi davranıyorlar.**

Liz: **Ham'e söyle, eniştem olduğu için çok mutluyum.**

Mary: **"Enişte" mi?**

Lydia: **Bana inan Mary, Ham tanıdığım erkeklerin %99'undan daha erkek.**

Lydia: **Annemle babam istediklerini düşünebilirler.**

Lydia: **22 santimlik bir vibratör kullanıyoruz. Mary sen de denemelisin, belki bu kadar huysuz olmaktan vazgeçersin.**

Lydia: **En küçüğünüz benim ama hepinizden önce evlendim, bu çok komik değil mi????**

Bölüm 143

LİZ'İN KAFASINDA DAHA önce yankılanan kelimeler –*Sana âşık oldum. Seni düşünmeden duramıyorum*– başka kelimelerle yer değiştirmişti. Banyoda saçındaki şampuanı durularken, hindili sandviç yerken, ucuz olmayan tekila ve sert şarap almak için Hyde Park Şarap&İçki dükkânına giderken, Joseph-Beth Kitapçısı'na uğrayıp *Transcinsiyet 101: Karmaşık Bir Mesele İçin Basit Bir Rehber* isimli kitabı alırken, Liz'in kafasında yankılanan cümle, *Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım*, idi. Liz, Edwards Yolu boyunca araba kullanırken düşündü, *Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım. Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım. Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım. Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım.*

Liz odasına geri döndüğünde internete girdi, transcinsiyet aileleri için kurulmuş bir destek grubunun toplanma yerini ve saatini öğrendi. Sonra üç aile terapistinin isimlerini buldu, bilgileri bir kâğıda yazdı, kâğıdı katlayıp bir zarfa koydu, zarfın üstüne Anne- Baba yazdı ve zarfı bir paket lastiğiyle *Transcinsiyet 101*'e iliştiirdi. En sonunda, vazifeşinas bir evlat ve abla olarak yapabileceği başka bir şey olmadığını gördüğünde, ertesi sabah için bir New York bileti rezervasyonu yaptı.

Bölüm 144

LYDIA SARI BİR yazlık elbise ile düz sandaletler giymişti ve Liz'in var olduğuna hiç inanmadığı yeni gelin mutluluğuyla dolu görünüyordu. Kitty'yle Liz'i (Mary partiye katılmamaya karar vermişti) sol elini öne uzatarak selamladı. Kızın parmağındaki elmas kakmalı alyansın üstünde duran, zümrüt kesimli devasa

pırlanta yüzük ısl ısl yandı. “Bunları Magnificent Mile’deki Tiffany’s’den aldık,” dedi Lydia. “İkisi birlikte yirmi bin dolara mal oldu.”

“Çok güzeller,” dedi Liz.

“Ham nakit mi ödedi?” diye sordu Kitty.

O sırada Ham geldi. Liz’e sarılmak için hafifçe öne eğilen Ham tedirgin görünüyordu ama gerçekten çok mutlu olduğu belliydi. Ham’e sarılırken, “Tebrikler,” dedi Liz. “Aileye hoş geldin.”

“Evliliğimizin uygun bir şekilde gerçekleşmediğinin farkındayım ama amacımın kardeşinizi mutlu etmek ve onunla ilgilenmek olduğunu biliyorsunuzdur umarım.”

Ham’in içtenliği hem dokunaklı hem de mahçup ediciydi. Liz ayrıca Ham’in keçi sakalını daha önce hiç yapmadığı gibi dikkatlice incelediğini fark etti. “Tabii ki,” diye mırıldandı.

“Bay ve Bayan Bennet’in gönlünü mutlaka alacağım,” dedi Ham. “Şimdi en iyisi onlara biraz zaman tanımak ama asla vazgeçmeyeceğim.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Liz. Sonra, Liz’in daha önce karşılaşmadığı uzun boylu, kızıl bir saçlı kadın Ham’e sarıldı, bunu yaparak sohbeti bölmüş oldu.

Otuz küsur davetli –yirmili, otuzlu, kırklı yaşlarda atletik erkekler, kadınlar ve Lydia’nın çocukluk arkadaşları olan süslü genç kızlar– etrafta dolaşıyordu. Ham’in evi, Mount Adams’da bulunan, beş katlı, ensiz ve kusursuz derecede temiz bir mekândı, granitle kaplı bir mutfağı ve bir çatı terası vardı. Liz, getirdiği şarapla tekilayı yemek odasındaki masaya bıraktı, bara dönüştürülen masanın üstünde birkaç şampanya şişesi olduğunu gördü, kendine bir kadeh doldurdu. O sırada, Lydia’nın Seven Hills’deki en yakın arkadaşı olan Jenny Teetelbaum, Liz’in yanına geldi,

normal bir ses tonuyla, “Ham meselesi çok acayip değil mi?” dedi. “*Asla* tahmin edemezdin.”

Liz, örnek teşkil etmek umuduyla sesini iyice alçaltıp, “Onlar adına mutluyum,” diyerek karşılık verdi.

“Annenle babanın çıldırdığını duydum,” dedi Jenny. “Bu çok normal tabii.”

“Hâlâ anaokulu öğretmenliği mi yapıyorsun?” diye sordu Liz.

Beş yaşındaki çocukların kaprislerini detaylı bir şekilde öğrendikten sonra, Liz kendini salonda, en iyi CrossFit egzersizinin halter mi yoksa barfiks mi olduğuna dair bir sohbetin içinde buldu. O sırada Ham çatalını kadehine vurdu, şöminenin önünde ayakta duruyordu, yanında Lydia vardı. “Bu gece bizimle olduğunuz için hepimize teşekkür ederim,” dedi, sadece bu cümlesi bile alkışlarla ve çığlıklarla karşılandı. “Lydia ve kendim adına şunu söylemek istiyorum; bizimle birlikte mutluluğumuzu kutladığınız ve hayatımızın bu yeni döneminde bizi desteklediğiniz için müteşekkirim. Ve Lydia, bebeğim, beni dünyadaki en mutlu adam yaptığın için teşekkür ederim!” Ham ve Lydia öpüştüler, akabinde bir alkış kıyamet koptu. Öpüşme bittiğinde, Lydia, zafer turunu tamamlamış Olimpik bir kayakçı misali iki kolunu birden havaya kaldırdı “Müzik başlasın!” diye bağırды. Liz, ilk dansa eşlik eden Aerosmith şarkısı “I Don’t Want to Miss a Thing”in önceden mi belirlendiğini yoksa tesadüfen mi çaldığını anlayamadı ama Lydia ve Ham’in çılgınlar gibi âşık oldukları şüphe götürmezdi.

Liz birkaç dakika sonra, Jenny Teetelbaum’la dans eden Lydia’nın omzuna dokundu. “Ben kaçıyorum,” dedi. “Tekrar tebrikler.”

Lydia somurttu. “Saat daha on bir bile olmadı!”

“Yarın sabah New York’a dönüyorum,” dedi Liz. “Umarım annemle babamı ararsın Lydia.”

“Beni düğün partimde azarlama.”

“Yaşlı, tuhaf ve dar kafalı olabilirler ama sahip olduğun tek anne-baba onlar.”

“Tanrı aşkına Liz, bir dakika olsun susamıyor musun?” Lydia, Liz’in elini tuttu, dans etmeye başladı. “Eğlenmeyi tamamıyla unuttun mu sen?” diye sordu.

Belki de, diye düşündü Liz. Öne eğildi, edepsiz ve cazibeli kardeşini öptü. “Beni habersiz bırakma,” dedi.

Bölüm 145

LİZ DIŞARI ÇIKTI, hızlı adımlarla babasının arabasına doğru yürürken kendi adını duydu. Dönüp baktığında, Ham’in onun arkasından koştuğunu gördü.

“Bu akşam geldiğin için sana tekrar teşekkür etmek istedim,” dedi Ham. “Gerçekten...”

“Davet ettiğiniz için ben teşekkür ederim,” dedi Liz. Sonra ikisi de sustular. Liz merak etti; acaba gelecek yıllar boyunca birbirlerinin hayatlarının birer parçası olmaya devam edecekler miydi? Tabii eğer Ham ile Lydia evil kalırlarsa.

“Umarım benim hakkımda...” –Ham duraksadı– “Sanırım cümleye yanlış başladım.”

“Transcinsiyet olman benim için önemli değil,” dedi Liz. “Önemli olsaydı bile, benim onayıma ihtiyaç duymadığının farkındayım. Fakat Lydia annemle babamdan sonsuza dek koparsa çok üzülürüm.”

“Onlarla iyi bir ilişki kurmayı kimse benden fazla isteyemez,” dedi Ham. “Bunu ben planlamadım. Kaçma fikri Lydia’dan çıktı. Hayır diyebilirdim elbette, ama deseydim ve annenle baban Ly-

dia'yı bana düşman etmeyi başarsaydı ne yapardım? Hayatımın aşkım kaybetmeyi göze alamazdım."

Bir gün biri, Ham'ın Lydia'ya taptığı gibi derin ve açıklanamaz bir şekilde Liz'e tapacak mıydı? Liz bir gün böyle bir şey yaşayacak mıydı?

"En iyi stratejinin, düğümü şimdi atmak, sonra da annenle babanı iyi bir adam olduğuma ikna etmek için sonuna kadar çabalamak olduğuna karar verdim," dedi Ham. "Hedefim hâlâ bu, senin tavsiyeni de duymak isterim."

"Peki bana anlattığın diğer şeyler?" dedi Liz "Ya da internet sitendeki biyografide yazanlar... doğru değilse anlarım ama hepsi doğru mu? Gerçekten orduda mıydın? Seattle'da mı büyüdün?"

"Hepsi kesinlikle doğru," dedi Ham. "Bir kadın olarak ve başka isimle oradaydım ama Muhabere Teşkilatı'ndaydım."

Liz iç geçirdi. "Annemlerin eski eşyalarıyla doldurduğumuz depoyu örümcekler sarmış mıdır sence?"

"Aklımdan geçti. Kontrol ederim. Liz, Lydia'nın sana haksızlık ettiğinin farkındayım ama senin fikirlerin ikimiz için de çok önemli. Senin onayını aldığımız için gerçekten mutluyum ve ailenle aramızı düzeltereğime dair söz veriyorum."

"Sana inanıyorum," dedi Liz. "Şimdi içeri gir. Kendi düğün partini kaçırıyorsun." Ham ona tekrar sarılmak için bir adım öne çıkarken, "Lydia seni bulduğu için çok şanslı," dedi Liz.

Bölüm 146

SAAT ON BİRİ birkaç dakika geçe John F. Kennedy Havalimanı'na inen uçak kapıya yanaşırken, Liz cep telefonunu uçuş modundan çıkardı. Telefonun ekranında üç mesaj belirdi. Mesajlardan

biri Talia'dan, biri de Jane'den gelmişti. Üçüncü mesaj ise şöyle diyordu:

Selam ben Darcy. Ailen iyidir umarım. Bu hafta sonu sana bir içki ısmarlayabilir miyim?

Liz'in kalbi sıkıştı. Mesaj neden şimdi gelmişti? Tabii ki şimdi gelecekti! *Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım*, diye düşündü Liz. Bir barda oturup Darcy ve Caroline'ın yeniden alevlenmiş aşkını dinleme fikri korkunçtu. Liz iyi ki Cincinnati'den ayrılmıştı.

Liz, New York'taki hayatına dönmeye hazırdı. Darcy'yle işler yürümemişti ama bundan ne çıkardı? Liz otuz sekiz yaşındaydı ve işler bir sürü adamla yürümemişti. Liz hızlıca, **New York'a döndüm, yazdı. Karanlıkta birbirinin yanından geçen gemiler gibiyiz. Kendine dikkat et.** Sonra gönder tuşuna bastı. Birkaç dakika sonra uçaktan inmişti, terminalde hızla yürüyordu, kararlılığın verdiği rahatlama hissi yüzünden neşeliydi ama bunun geçici olduğunu biliyordu.

Üçüncü Kısım

Bölüm 147

LİZ, KADINLAR BİRLİĞİ yemeğinin sabahında Tudor'a gönderilmek üzere, pembe güllerden, sarı kantaronlardan ve ıtırşahi çiçeklerinden oluşan büyük bir buket sipariş etmişti. Bukete iliştirilen kartta onun ve Jane'in adı vardı. Liz organizasyon sırasında Mary ve Kitty'ye mesaj yazıp işlerin nasıl gittiğini sordu.

İyi, yazdı Mary. Bitmek üzere.

Elli yıllık zaman yolculuğu yapmış bir kızlar derneği düşün, yazdı Mary. Ama daha sarhoşlar.

Bunların hiçbirisi Liz'in sorusunun tam cevabı değildi.

Shane Williams bir gün önce Liz'i aramış ve başka bir çiftin Tudor için teklif vermek üzere olduğunu söylemişti. Liz yemek organizasyonu öncesi bu bilgiyi bilerek annesinden saklamıştı. Akşam üstüne doğru Tudor'u aradı ve Bay Bennet'ten annesinin yatmaya gittiğini öğrendi.

"Yenilgiyle mi zaferle mi?" diye sordu Liz.

"İkisini ayırt etmek bazen zordur," dedi Bay Bennet.

Bölüm 148

İLK TEKLİF SEKİZ yüz doksan dokuz bin dolardı, pazarlıklardan sonra dokuz yüz yirmi bin dolara yükseldi. Shane telefonda Liz'e ve Bay Bennet'e bu teklifi kabul etmelerini şiddetle önerdi. "Evi satıştan çekmek, bazı tadilatlar yapmak ve ilkbaharda

tekrar satışa sunmak isterseniz o başka,” dedi. “Fakat okul sezonu başlıyor ve bayramlar yaklaştı, insanlar bu dönemde taşınmayı pek düşünmez.”

Evin ikinci teftişinde bir sürprizle karşılaşmadı, satış anlaşmasının 18 Ekim’de yapılmasına karar verildi ve Liz o tarih için bir Cincinnati bileti ayırttı.

Bölüm 149

NEW YORK’TA EYLÜL AYI hâlâ nahoş bir şekilde sıcaktı ama Liz’in en sevdiği ay olan ekimde şehir harika durumdaydı; Central Park’taki yapraklar renk değiştiriyor, *Mascara*’da ve kardeş dergilerde çalışan tarz kadınlar trençkotlar giyiyor ve Liz’in en sevdiği lokanta kabak çorbası satıyordu.

Liz uzun Cincinnati konaklamasının onu arkadaşlarından ve hatta alışkanlıklarından uzaklaştıracağını düşünmüştü ama şehre yepyeni bir hayranlıkla baktığını fark ediyordu. İlgi karşılıklıydı: Liz, neredeyse bir yıldır görüşmediği insanlarla içki içmeye, kahvaltılara ya da akşam yemeklerine gidiyordu, konuşacak ve hakkında dedikodu yapılacak çok şey birikmişti. İki günde bir her sabah annesiyle babasını arıyor ve kardeşlerine sık sık mesaj yazıyordu ama aileyle ilgili görevlerin ve mecburiyetlerin ortadan kalkmasıyla her güne fazladan birkaç saat eklenmiş gibi hissediyordu. Liz o saatleri kitap okuyarak, sinemaya giderek, uzun koşulara çıkarak, geçen bahar gitmeye niyetlenip de asla gitmediği müzelere ve sergilere giderek geçiriyordu; kendini çok meşgul biri olduğuna inandırıyor.

Liz bu fazladan zaman parçalarının, artık ailesinin emrine amade olmayışı kadar, Jasper’la ilişkisinin bitişine de bağlanabileceğini ancak birkaç hafta sonra fark edebildi. Ekimin ikinci

haftasında, Jasper'ın Cincinnati'ye gönderdiği kırmızı kombi-nezonu ve aynı renkteki tangayı, hiç giyilmemiş bir halde, keyif ya da intikam duygusu hissetmeksizin çöpe attı. On yıldan fazla zamandır sakladığı bir bilgisayar çıktısından da kurtuldu.

Liz bir zamanlar, o kâğıt parçasında yazan şeylerin, Jasper'ın kurduğu en güzel cümleler olduğunu düşünürdü: *Seninle, onunla hiç konuşamadığım kadar açık konuşabiliyorum. Bazen ikimizin çok iyi bir çift olacağını düşünüyorum. Hayatımda olmanı seviyorum.* Bu cümleler şimdi ne kadar yetersiz ve eğreti görünüyordu. Fakat Liz de Jasper kadar suçluydu; Susan'ın büyükannesinin yakın zamanda öleceğini ve Jasper'ın Susan'dan boşanıp özgür kalacağını düşünüp planlar yapmıştı. Adının konulabilmesi için bir insan evladının ölümüne ihtiyaç duyan bu ilişkinin özünde nasıl yozlaşmış olduğunu görmezden gelmişti.

Nihayetinde, sonbahar akşamları onu özlemle doldururken –işten çıkıp eve giderken, şeker kaplı cevizlerin kokusunu duyarken, ağaçlardan düşen yaprakların serin rügârla havada süzülüşünü izlerken– Liz'in aklından geçen adam Jasper değildi.

Bölüm 150

KITTY'NİN LİZ'E YÖNLENDİRDİĞİ e-posta, **Tebrikler Kathleen Bennet**, diyordu. **Kenwood Kozmetoloji Enstitüsü olarak, on altı haftalık yoğunlaştırılmış Manikür ve Bakım Programımıza kabul edildiğinizi bildirmekten mutluluk duyarız. Eğitim döneminiz 4 KASIM 2013 PAZARTESİ günü başlayacaktır.**

Kitty, enstitünün digital antetinin üzerine, **Şimdi mutlumusun?** diye yazmıştı.

Liz cevap verdi: **Evet çok mutluyum. Aferin sana!**

Bölüm 151

BAYAN BENNET, LIZ'i aradı ki bu sıra dışı bir durumdu, Gattle's mağazasındaki banyo paspasları indirimde girmemişse tabii. "Baban o ucubeyle birlikte bir konferansa gitti," diye tısladı Bayan Bennet. "Düşünebiliyor musun?"

"Ucube derken Ham'i mi kastediyorsun?" diye sordu Liz.

"Babanın aklından ne geçtiğini hiç bilmiyorum."

Bay Bennet ve Lydia birkaç kez Echo'da buluşup birlikte kahvaltı etmişlerdi ve Liz bunu duyduğunda çok sevinmişti ama bildiği kadarıyla, Bay Bennet kaçma olayından sonra Ham'i ilk kez görüyordu.

"Konferans ne hakkında?" diye sordu Liz.

"Bunun konuyla hiç ilgisi yok," dedi Bayan Bennet.

Liz kısa bir sorgulamanın ardından, Cincinnati Üniversitesi'nde görevli bir profesörün antik Yunan yasaları ve politikaları hakkında bir konferans verdiğini ve Ham'le Bay Bennet'in oraya gittiklerini öğrendi.

Liz, Ham'e bir mesaj gönderdi: **Tarihe mi merak saldın?**

Ham cevap yazdı: **Ne gerekiyorsa yaparım Liz. Ne gerekiyorsa :)**

Bölüm 152

LIZ, JASPER'LA TANIŞTIĞINDA henüz icat edilmemiş olan bir randevulaşma uygulamasını kullanarak, ne berbat ne de harika sayılabilecek bir dizi buluşmaya gitti. Bir şeyler içmek için buluştuğu beşinci kişiyle, yedi sene önce sadece bir kez çıktığı anlaşıldı. Fakat ne Liz ne de adam, Otuz Altıncı Doğu Cadde-

si'ndeki bir restoranda karşılıklı oturup on dakika sohbet edene kadar bu tanışıklığı hatırlayamadılar. Adamın ismi Eric'ti, şu anda New Jersey'de yaşıyordu, evlenip boşanmıştı, iki ve beş yaşlarında iki oğlu vardı.

Eric gerçekten hoş bir insandı ama sohbet ilerledikçe Liz'i yedi sene önce rahatsız eden her şey tekrar ortaya çıktı. Liz, kafasının içinde, Eric Zanti'yle Çıkmamak İçin Sebepler başlıklı bir liste sakladığının farkında değildi, fakat yedi senelik liste tekrar devreye girmişti ve varlığı yadsınamazdı: Eric kitap okumuyordu çünkü meşguldü. Küçük hayvan avına çıkmaktan hoşlanıyordu ama geçenlerde erkek arkadaşlarıyla gittiği bir avda üç metre boyunda beyaz kuyruklu bir geyik vurmuştu. Eski karısının Facebook'ta çok vakit harcadığını düşünüyordu.

Yirmili yaşlarındayken Liz'in Asuka isimli bir ev arkadaşı vardı. Asuka market alışverişi yapmaktan nefret ederdi; reyonlardaki yiyeceklere baktığında, günler ve hatta yıllar boyu pişirmek zorunda kalacağı yemekleri düşünüp ümitsizliğe düştüğünü söylerdi. Liz restoranın kapısında Eric'ten ayrılırken –birbirlerini yanaktan öptüler ve Liz “Yedi sene sonra görüşürüz,” demek için kendini zor tuttu– Asuka'nın ümitsizliğini anladı ama yemeklerin yerini erkeklerle değiştirdi, eve dönmeyi bile beklemeden telefonundaki randevulaşma uygulamasını sildi.

Bölüm 153

LİZ, AİLESİNİN TUDOR'DAN taşınmasına ve satış sözleşmesinin yapılmasına yardım etmek için Cincinnati'de kaldığı kırk sekiz saat boyunca -Madison Yolu'nda Tudor'la Grasmoor arasında mekik dokurken- Darcy'yi aradı. (Grasmoor, Bennet ailesinin yaşayacağı yeni binanın adıydı. Bay ve Bayan Bennet üç odalı bir ev satın almaktansa iki odalı bir ev kiralamaya ve ellerinde

kalan kapora parasıyla şehir kulübü üyeliklerini devam ettirmeye karar vermişlerdi.) Tudor'un satış sözleşmesini yapmak için babasıyla şehir merkezine gittiğinde Darcy'yi aradı, onunla daha önce şehir merkezinde hiç karşılaşmamıştı. Yeni evdeki ilk akşam yemeği için Oakley'deki Dewey'nin Yeri'nden pizza almaya gittiğinde ve ertesi gün koşuya çıktığında yine Darcy'yi aradı. Koşu sırasında Darcy'nin evine uğramayı düşünmediğini iddia etmek yalan söylemek olurdu ama saat sabahın yedisiydi, Darcy'nin karışık bir iş programı ve yeni bir sevgilisi vardı. *Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım.*

Liz şehirden ayrılmadan önce Teller'ın Yeri'nde Ham ve Lydia'yla birlikte öğle yemeği yedi. "Lydia bahsetti mi bilmiyorum ama annene bir mektup yazdım," dedi Ham. "Maalesef cevap alamadım."

Liz, bir gece önce pizza yerken, annesine Lydia ve Ham'le arasındaki sessizliği bozup bozmadığını sormuştu. "Tabii ki bozmadım," demişti Bayan Bennet.

Liz, "Sanırım hâlâ zamana ihtiyacı var," dedi Ham'e. "Yeni evine yerleştikten sonra daha anlayışlı davranabilir. Fakat çaba gösterdiğin için sana teşekkür ederim."

"Lizzy, sana bir şey soracağım," dedi Lydia. "Kaşlarını hiç alırdın mı?"

Ham, Lydia ve Liz restorandan ayrılmak için masadan kalktıklarında, yanlarına orta yaşlı iki kadın geldi. İki kadın da siyah taytlar ve bariz şekilde pahalı eşofman üstleri giymişler, parmaklarına kocaman pırlanta yüzükler takmışlardı. Liz kadınlardan birini tanıdı; Gretchen Keefe henüz liseli bir genç kızken Lydia ve Kitty'ye bebek bakıcılığı yapardı, aynı zamanda Grandin Yolu'ndaki komşulardan biriydi.

Gretchen sıcak bir şekilde, "Hey, selam!" dedi. "Mary'nin bir travestiyle evlenmek için evden kaçtığı doğru mu?"

Liz irkildi, fakat Ham elini kadına uzatıp eşit derecede sıcak bir sesle, “Aslında travesti değil transcinsiyetim,” dedi. “Ayrıca Mary’yle değil, yanımda duran Lydia’yla evlendim. Tanıştığımıza sevindim. Ben Hamilton Ryan.”

Gretchen, Ham’ın elini sıkmak yerine elini ağzına götürüp, “Aman Tanrım,” dedi. Yüz ifadesinde neşeden eser kalmamıştı.

Lydia sahte bir coşkuyla, “Kocanla on beş yıldır hiç sevişmediğiniz doğru mu?” dedi Gretchen’a. “Soruyorum çünkü Kitty’ye kendi ağzıyla söylemiş. Geçen yaz, Kitty havuzda kulaç atmaya çalışırken.”

“Ben bilmiyordum...” dedi Gretchen.

Liz aşırı yüksek bir sesle, “Evet. Ailemizde büyük değişiklikler oldu,” diyerek kadının sözünü kesti. “Aslına bakarsan, annemle babam dün Grandin Yolu’ndan taşındılar. Ev onlara çok büyük gelmeye başlamıştı.” Bu, Bayan Bennet’in Abigail Rycraw’a yaptığı açıklamaydı. Bayan Bennet, bir dul ve Kadınlar Birliği üyesi olan Bayan Rycraw’la Grasmoor’un otoparkında karşılaşmıştı. Açıklamayı öyle inandırıcı şekilde yapmıştı ki bir an için Liz’i bile kandırmayı başarmıştı.

Gretchen ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Liz, “Her neyse,” dedi. “Seni görmek çok güzeldi!” Ham’le Lydia’ya bakıp restoranın kapısını işaret etti. “Gidelim mi?”

Dışarı çıktıklarında, “Gretchen Keefe iğrenç biri,” dedi Lydia.

“Derini kalınlaştırmak zorundasın bebeğim,” dedi Ham. “Alışacaksın.”

“Üzgünüm,” dedi Liz.

Ham omuzlarını silkti. “Daha kötülerini de duydum.”

Bölüm 154

MARY, CADILAR BAYRAMI'NDA Liz'e bir mesaj yolladı:

Lucasların barbekü partisinde sana hakaret eden şu herifi hatırlıyor musun? Darcy? Onu az önce Skyline'da gördüm ama kendisi acayip nazikti.

Liz, *Mascara*'daki masasında, saat birdeki toplantı için hazırlanıyordu.

Mary'den bir mesaj daha geldi: **Belki de bipolardır.**

Ne konuştunuz? diye yazdı Liz, sonra sildi.

Chip'in kardeşi Caroline, Darcy'nin yanında mıydı? yazdı, onu da sildi.

Benim adım geçti mi? yazdı, yine sildi.

En sonunda, **Darcy chiliyi seviyor sanırım,** yazdı ve bu sefer gönder tuşuna bastı.

Bölüm 155

JANE'İN KIRKINCI DOĞUM günü, kasım ayının ilk Cumartesi gününe denk geldi. Liz, Amanda'yla Prisha'nın düzenlediği akşam yemeği partisinin hazırlıklarına yardım etmek için trenle Rhinebeck'e gitti. Liz daha önce iki kez Rhinebeck'e gitmişti. Ablasının yüzünün pembeleştiğini, tavrının gayet iyimser olduğunu ve bedeninin orta bölümünün her seferinde biraz daha büyüdüğünü görüp sevinmişti. Jane doğum gününde yirmi iki haftalık hamileydi ve buram buram şehvet kokuyordu. Dolgun göğüslerini açıkta bırakan bir bluz ve karın kısmı lastikli bir kot pantolon giymişti. Ablasını gören Liz şakacı bir ses tonuyla, "Doğurganlık tanrıçası gibisin," dedi. Jane güldü, gülüşünde memnuniyetsizlik yoktu.

Bay ve Bayan Bennet öğleden sonra Jane'i aradılar ve telefonda "İyi ki Doğdun" şarkısını söylediler. Liz annesiyle babasının düet yaptığını ilk kez duyuyordu. Akşam yedi gibi konuklar geldi: Amanda'yla Prisha'nın Jane'le tanıştırdığı yeni dostlar, Jane'in Barnard'dan bir sınıf arkadaşı ve onun kocası, Jane'in meslektaşı iki yoga eğitmeni. Jane içki içmiyordu ama Amanda epey pahalı görünen şişelerce şarap almıştı. Liz, Cobble Hill'deki bir pastaneden pasta getirmişti –trende, kucağına koyduğu pasta kutusuyla, itaatkâr bir çocuk gibi kımıldamadan oturmuş ve kitap okumuştı– doyurucu yemeklere rağmen konukların hiçbiri pastaya hayır diyemedi.

Liz konuk odasındaki çift kişilik yatağı Jane ve Jane'in hamile destek yastığıyla paylaştı. Pazar sabahı iki kardeş evin çevresindeki ağaçlıklı ve patikasız arazide yürüyüşe çıktılar. Onlar evden ayrılırken Amanda'yla Prisha hâlâ uyuyor, oğulları Gideon da televizyon seyrediyordu.

"Kırk yaşında olmak kendini muhteşem ve seksi hissettiriyor mu?" diye sordu Liz.

"Aslında yorgun ve budala hissettiriyor," dedi Jane, fakat sesi neşeliydi. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Maddi durumun nasıl?"

Jane başını salladı. "Amanda hiçbir şey için para ödememe izin vermiyor. Arkadaşları da bebek ıvır zıvırları konusunda inanılmazlar. Şimdi annemle babama durumu açıklamamanın bir yolunu bulmak zorundayım. Annem Lydia ve Ham'le hâlâ konuşmadı değil mi?"

"Sanmıyorum. Lydia'nın düğün hediyesi listesi hazırladığını biliyor muydun? Annem gibi konuşmak istemiyorum ama, kaçarak evlendiysen hediye listesi hazırlayabilir misin?"

"Ona bir hediye almalıyım," dedi Jane.

“İki yüz kırk dolarlık porselen yemek takımına ne dersin? Belki de altı yüz elli dolarlık meyve sıkma makinesini tercih edersin.”

“Bunlar listede var mı yoksa kafandan mı uyduruyorsun?”

“Meyve sıkma makinesinin hakkını yemeyeyim. Meyveleri sadece sıkıyor, doğrayıp püre de yapıyor.”

Jane güldü. “Bir çatalın alt kısmını almaya gücüm yetebilir. Kırk yaşma geldiğimde nasıl bir maddi durumum olacağını hayal etmiştim hiç bilmiyorum Lizzy, ama arkadaşlarımdan bir şeyler otlanarak yaşamak... hayalim kesinlikle bu değildi.”

Liz düşündü. Zengin bir arkadaşın Jane’in hamileliğine maddi destek sağlaması şaşırtıcı değildi. Asıl şaşırtıcı olan, Jane’in maddi desteğe ihtiyaç duyduğu bir noktaya gelmesiydi. Jane incelikli ve narindi, çok alımlıydı, sevilmesi kolay bir kadındı; Chip’le yakınlaşması zaten kaçınılmazdı. Jane’in hayat senaryosunda sapmaya sebep olan ayrıntı, onun Chip birlikte olması değil, Chip’ten ayrılmasıydı. Liz, Jane’e maddi destek sağlayan kişinin, orta halli Liz yerine zengin Amanda olmasının yakışık alıp almadığını merak etti. Liz bir kardeş olarak Jane’in sorumluluğunu üstlenmek için ısrar etmeli miydi? “Senin otlanmak dediğin şey onları mutlu ediyor sanki,” dedi.

“*Sen* bunu asla yapmazdın,” dedi Jane. “Aslında tam tersi... Kitty’yle Mary’nin ev kirasım sen ödemiyor musun?”

“Sadece eğitimlerini tamamlayıp birer iş bulana kadar. Sana Lydia hakkında söylemem gereken bir şey daha var. Ham’in soyadını aldı. Adı artık Lydia Ryan oldu.”

“Hmmm,” dedi Jane. “Lydia geleneklere bağlıymış demek.”

Bölüm 156

MANHATTAN'DAKİ BASIN DÜNYASININ küçüklüğü düşünülürse Jasper'la karşılaşmak beklenmedik bir durum değildi; tek soru, bu karşılaşmanın ne zaman gerçekleşeceğiydi. Bu soru, bir Çarşamba akşamı, eski bir ulusal güvenlik danışmanının Beyaz Saray anılarını anlattığı kitap için verilen bir partide cevaplandı.

Aynı zamanda kusursuz bacak kaslarıyla da ünlü olan kadın için verilen parti, Colombus Meydanı'nda bulunan bir binanın yirmi ikinci katında gerçekleşti. Liz üç kişiyle birlikte lobideki asansöre bindi, kapılar tam kapanmak üzereyken içeri bir kol uzandı, "Bekleyin!" dedi bir erkek sesi. Sonra Jasper'ın geri kalanı görüldü. Jasper, Liz'e baktı, gülümsedi. "Hey! Buradasın."

Liz tedbirli bir sesle, "Selam," dedi.

Jasper hep yakışıklıydı ama onun ne kadar yaşlı görüldüğünü Liz ilk kez fark etti. Adamın kıvrıkcık sarı saçları kırışmıştı ve göz kenarlarında ince çizgiler vardı. Bu gözlem Liz'i mutlu etmedi, tam aksine, üzülmesine sebep oldu.

Yirmi ikinci katta herkes asansörden çıktı. Jasper, elini Liz'in koluna koyup onu geri çekti. "İsteklerine saygı göstermeye çalışıyorum," dedi. "Ama beni yalvartmana gerek var mı gerçekten?"

"Seni yalvartmaya çalışmıyorum."

"Öyleyse ne? Ayrıldık mı? Yaşadığımız onca şeyden sonra?"

"Şansını kullanamadın."

"Eğer başka bir adamla yatıyorsan, sadece o adamın Darcy olmadığını söyle."

Liz cevap vermedi. Diğer asansörden bir grup insan daha çıkarken, Jasper, "En azından birer kahve içemez miyiz?" diye sordu. "Seninle sohbet etmeyi özledim."

Liz kolunu geri çekti. “Öyleyse bana o şekilde davranmamalıydın.”

Bölüm 157

LIZ, OTURDUĞU BİNANIN bodrum katında bulunan çamaşırhane-
deki kurutma makinesinden eşyalarını çıkarırken Kitty'den bir
mesaj aldı: *Annemle babam dün akşam Lydia'yla Ham'i akşam ye-
meği için şehir kulübüne götürdüler. Bilmek isteyeceğini düşündüm.*

Liz hiç vakit kaybetmeden kardeşini aradı. “Bu çok büyük
bir gelişme. Sence de öyle değil mi?”

“Sanırım,” dedi Kitty, sesi durgundu, canı sıkkın gibiydi.

“Şu anda tırnaklarını mı boyuyorsun?” diye sordu Liz.

“Boyuyor olsam,” dedi Kitty, “Sana mesaj yazabilir miydim?”

Bölüm 158

LIZ, KITTY'DEN SONRA annesini aradı. “Dün akşam sen, babam,
Lydia ve Ham hep birlikte yemek yemiştiniz.”

“Menüye karidesli makarna eklemişler,” dedi Bayan Bennet.
“Deniz mahsülleri havamda değildim ama bir dahaki gidişimde
deneyeceğim. Lydia fleminyon yedi. Kulüpteki fleminyon her
zaman çok başarılıdır.”

Liz, konuyu fazla kurcalamaması gerektiğini bilerek, “Ham'ın
transcinsiyet olması artık seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu.

Bayan Bennet hızhca, “Ah! Bu doğuştan gelen kusur,” dedi.
“Yarık damak sorunu gibi bir şey. Tanrı'mın planlarını sorgula-
mak hiçbirimizin haddi değil. Yapmamız gereken tek şey, etrafı-

mıza bakmak ve bazı insanların olmaları gerektiği gibi doğmadığını anlamak.”

Bu, *Transcinsiyet 101: Karmaşık Bir Mesele İçin Basit Bir Rehber*’in desteklediği bir teori miydi? Kitabı okumayan Liz bundan emin olamadı.

“Ham bir spor salonu daha açmayı düşünüyor,” dedi Bayan Bennet. “Bütün dersleri için bekleme listeleri var, yani işi genişletmesi gayet mantıklı.” Olmak için yıllardır yanıp tutuştuğu o kadın gibi konuşuyordu: Kızının başarılı kocasıyla böbürlenlen bir kayınvalide. Sonra ekledi. “Eski evdeyken satın aldığım harika bir kırlent vardı Lizzy, onu bir türlü bulamıyorum. Ananas işlemeliydi. Öyle bir kırlent gördüğünü hatırlıyor musun?”

Liz birkaç saniye boyunca dondu. “Belki de müzayedeye giden eşyaların arasına karışmıştır.”

Bölüm 159

BİR PERŞEMBE AKŞAMI saat on civarında Darcy’den gelen mesaj şöyle diyordu:

Selam Liz. Önümüzde hafta New York’ta olacağım. Seni ve Jane’i yemeğe çıkarmak istiyorum. Salı ya da Çarşamba günü müsait misin? Çok geç haber verdiğimin farkındayım.

Şu birkaç satır nasıl da kafa karıştırıcıydı! Darcy neden Liz ve Jane’le birlikte yemek yemek istiyordu? Jane’in artık şehirde yaşamadığını hatırlıyor muydu? Belki de davetinin bir randevu talebi gibi anlaşılmasını engellemek için Jane’i de işin içine katıyordu.

Sonra, zaman zaman olduğu gibi, Liz’in kafasından yine Darcy’nin itirafı (Liz’i *sevdiği* ve onun *erkek arkadaşı* olmak istedi-

ğİ) geçti. İtirafın arkasından o tüyler ürpertici yankılanma geldi. *Ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur sanırım.*

Liz keder ve pişmanlıkla düşündü; evet, bazı hafifletici sebepler vardı ama sebeplerin hiçbirisi Liz'i beraat ettirecek kadar hafifletici değildi.

Bölüm 160

LİZ'İN KATHY DE BOURGH makalesi *Mascara*'nın Aralık sayısında yayımlandı. Jasper'ın Cincinnati'deki squash oyuncularıyla ilgili makalesi de *Sporty*'nin Aralık sayısında basıldı; iki dergi, kasım ayının başlarında, birer gün arayla raflardaki yerlerini aldılar. Öğleye kadar altı kişi, mesaj ya da e-posta yoluyla Liz'e ulaşip Jasper'm yazısından bahsetti. Liz'e ulaşanların dördü onun Jasper'ı tanıdığını biliyordu. Liz'in Cincinnati'li olduğu hepsinin malumuydu. Liz, Jasper'ın makalesini o akşam okudu.

Okumayı bitirdikten sonra –yazının odağı antrenör, on bir yaşındaki çocuk ve disiplinli baba arasında gidip geliyordu– makalenin bir noktada spor yazısı olmaktan çıkmasını, dördüncü duvarı yıkan³⁸ve doğrudan Liz'e seslenen postmodern bir itirafa ya da bir aklanma çabasına dönüşmesini umut ettiğini fark etti. Fakat yazıda bunların hiçbirini bulamadı, yazı sadece squash hakkındaydı. Liz hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı? Liz ilk seçeneğin gerçekleşeceğini düşünmüştü ama ikinci seçeneği hissettiği aşikârdı.

38 Dördüncü duvar; üç tarafı kapalı olan geleneksel tiyatrolarda, seyirciyle sahne arasında bulunduğu varsayılan düşsel duvardır. Oyuncu, oyunun bir bölümünde doğrudan seyirciye hitap edip onunla iletişime geçtiğinde dördüncü duvarı yıkmış olur. Günümüzde, bir filmde ya da televizyon prodüksiyonunda kameraya bakıp doğrudan izleyiciye hitap etmek de dördüncü duvarı yıkmak olarak tanımlanır. –çn.

Liz ertesi sabah, geçen gece yatağa girdikten sonra Kathy de Bourgh'den iki cümlelik bir e-posta aldığını keşfetti: **Sevgili Liz, beni saygıyla ve doğru bir şekilde betimlediğin için çok teşekkür ederim. Minnettarım ve seninle tanıştığım için mutluyum. Kathy.**

Liz daha önce Kathy de Bourgh'le doğrudan iletişim kurmamıştı ve kadına nasıl hitap etmesi gerektiğinden emin değildi. Sonra kararlı bir şekilde yazmaya başladı. **Kathy, o mutluluk bana ait. Makaleyi beğenmene çok sevindim, Liz.** Kathy de Bourgh'ün e-postasını editörü Talia'ya yönlendirdi. Sonuna üç ünlem eklediği *harika* kelimesini mektup başlığı olarak kullandı.

Bölüm 161

KONUSU LOJİSTİKTEKİ SAPMAYAN karşılıklı birkaç mesajın ardından, Darcy ve Liz, saat yedide Aşağı Manhattan'daki bir restoranda buluşmaya karar verdiler. Jane, gönülsüz olmasına rağmen, Liz'in ona ihtiyacı olduğunu hissedip yemeğe katılmayı kabul etti ve öğleden sonra trenle New York'a geldi. Liz, Darcy'ye karşı Jane kadar kayıtsız kalmak istemesine rağmen, karşı konulmaz bir merakın pençesine düşmüştü, bu görüşmeden yaralı ya da pişman halde ayrılabilirdi ama Darcy'nin onu ve Jane'i neden görmek istediğini öğrenmek istiyordu. Restorana girerken kalbi deli gibi atıyordu ve bedeninde gergin bir enerji dolaşıyordu.

Baş garsonu takip eden Liz birkaç metre uzaktaki Darcy'yle göz göze geldi. Darcy gülümsemeksizin ayağa kalkıp, sağ elini hafifçe sallayınca, Liz'in içi tuhaf bir mutlulukla doldu.

"Aman Tanrım. Chip burada," dedi Jane.

Bu doğruduydu. Liz öyle yoğun bir şekilde Darcy'ye odaklanmıştı ki Chip'in de masada olduğunu görememişti. Ablasına ba-

kıp, “Yemin ederim ki onun da geleceğini bilmiyordum,” dedi. Jane dudaklarını ısırdı. Liz ekledi. “Sorun olur mu? İstersen gidebiliriz.”

Jane sessizce, “Sorun yok,” dedi.

Daha masaya bile varmadan, Liz fazla gülümsediğini, fazla yüksek sesle konuştuğunu ve fazla heyecanlı olduğunu hissetti. “Selam!” dedi Darcy’yle Chip’e. “Chip! Bu ne büyük sürpriz!” Şimdi Chip de ayakta idi. Dördünün fiziksel ve sembolik selamlaşmaları neredeyse başa çıkılmaz şekilde karmaşık göründü. Bununla birlikte, Liz bütün endişelerine rağmen, kollarını dostane ve son derece Orta Batılı bir şekilde Chip’in boynuna doladı. Chip yarım bir sarılışla Liz’i sağ yanağından öptü. Liz daha sonra Darcy’ye sarıldı. Liz ve Darcy daha önce hiç sarılmışlar mıydı? Liz giyinik halde hiç sarılmadıklarından emindi. Liz’in aklından bunlar geçerken kucaklaşma sona erdi. Dört kişi masaya oturdular. Liz, Jane’in karnının iki adamı şaşırtıp şaşırtmadığını merak etti.

Liz büyük bir enerjiyle, “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Chip’e. Hem sesinin şiddetini hem de samimiyetinin dozunu bir parça düşürmesi gerektiğini hissediyordu ama durumun ilginçliği ve muğlaklığı yüzünden sohbetin dizginlerini elinde tutmak istiyordu. “New York’ta uzun mu kalacaksın?”

“Hayır,” dedi Chip, Liz’den çok daha durgun görünüyordu ama her zamanki gibi samimi ve nazik konuşuyordu. “Ama ikinizi de görmek gerçekten çok güzel.” Bu cümlelerin aslında Jane’i hedeflediği çok açıktı; Chip’in bedenindeki her molekül Jane’e dönmüş ve ona uyumlanmıştı. Liz merak etti; acaba Jane’in bu bereketli ve kıvrımlı versiyonu Chip’e de Liz’e göründüğü kadar güzel mi görünüyordu? Chip, Jane’e, “Umarım iyisindir,” dedi. Sesine öyle derin bir duygu aşılansmıştı ki, dileği kulağa bütünüyle samimi ve yerinde geldi.

“Rhinebeck’te gayet huzurlu bir yaşam sürüyorum,” dedi Jane, masadaki peçeteyi alıp kucağına serdi. “Sen hâlâ California’da mısın?”

Chip başıyla onayladı. “*Gözde Bekâr*’ın çekimleri ekimde bitti.”

Liz, Chip’e aşkı bulup bulamadığını sormak istedi. Gerçek ya da senaryo gereği. Fakat Jane’in yanında böyle bir soru sormak zalimlik olurdu. “Şimdi ne yapacaksın?” dedi.

“Sorman komik oldu. Aslına bakarsan bir temsilciyle anlaştım. Tıpla ilgili bir talk-show sunmam için bazı televizyon kanallarıyla görüşmeler yapıyor. Bir yuvarlak masa programı olacak; ben, bir hemşire, bir pratisyen hekim ve akupunkturcu ya da kiropraktör gibi bir alternatif tıp temsilcisi.” Chip, parmağıyla Darcy’yi işaret ederek neşeli bir sesle ekledi. “Uzmanlığımı bu adam gibi siperlerde savaşmadan kullanabilmeyi umuyorum. Aklınızda benim hafif siklet olduğumla ilgili bir şüphe var mıydı bilmiyorum ama kesinlikle öyleyim.”

Yoktu, diye düşündü Liz, ama Jane, kardeşinin hiç beklemediği kadar büyük bir kuvvetle, “Kendine haksızlık ediyorsun,” dedi Chip’e. “Eğer yapmak istediğin şey acil serviste çalışmak değilse, kendini zorlayıp perişan etmemelisin.” Jane sadece tıptan mı bahsediyordu acaba?

Garson masaya geldi. “Bir şişe şarap alabilir miyiz? Jane, içki içip içmediğini bilmiyorum,” dedi Darcy. Chip’le Darcy’nin önünde halihazırda birer kokteyl bardağı vardı.

“İçmiyorum,” dedi Jane.

“İçindeki doktor etkileyici bir şekilde önyargısız konuştu Darcy,” dedi Liz.

Darcy’nin yüzündeki ifadeyi okumak zordu; öfke olabilirdi. *Bizi buraya davet eden sensin*, diye düşündü Liz.

“Jane’in bana cevap vermek zorunda olmadığını bildiğinden eminim,” dedi Darcy. Gergin bir tavırla konuşmuştu. Liz adamın ilk kez tamamiyle rahat olmadığını fark etti ve bu farkındalık ürkekliğinin kaybolması için yeterliydi. Ayrıca, bu masada oturan iki adam, hem Liz’in hem de ablasının kalbini kırmışlardı. Liz’in ürkekliğini *hak etmiyorlardı!*

“Şu dans yarışmasının seçmelerine katılmayı düşündün mü Chip?” diye sordu Liz.

“İster inan ister inanma ama o yarışmada bir yer bulmak çok zor. Benim kabiliyetsizliğimden bahsetmeye bile gerek yok. Hayır, kendime biraz saygım varsa, *Gözde Bekâr* benim son reality-show deneyimim olur. Bundan sonra televizyonda kalırsam hizmet amaçlı programlar yaparım.”

Dört kişi menüden seçimlerini yaptıktan ve antrelerini aldıktan sonra en çok Chip konuştu. İkinci çok konuşan Liz’di. Darcy ve Jane ara sıra söze karıştılar. Chip *hamile* ya da *hamilelik* kelimelerini hiç telaffuz etmedi ama sayısız defa ve hiçbir rahatsızlık göstermeden Jane’in durumuna atıflarda bulundu. Jane’e kendini nasıl hissettiğini, bebeği nerede dünyaya getirmeyi planladığını, bebek doğduktan sonra yoga eğitmenliği yapıp yapmayacağını sordu. Hesabı Darcy ödedi. Liz çantasından cüzdanını çıkardığında, Darcy sert bir şekilde başını salladı ve kredi kartını garsona uzattı. Jane tualete gitmek için ayağa kalktığında iki adam da onunla birlikte ayağa kalktılar. Jane görünmez olduktan sonra, Chip, “Jane gerçekten çok iyi görünüyor,” dedi Liz’e.

“Öyle.”

“Anlaşılan o ki... Rhinebeck’e iyice yerleşmiş, öyle değil mi?”

Chip bunun aksini duymak mı istiyordu? Liz yemek sırasında şu sonuca varmıştı: Bu buluşma Chip ve Darcy’nin kendilerini aklamaları için gerçekleşmişti. Hayatlarının geri kalanını, Bennet kardeşleri derin ve kalıcı bir şekilde yaralamadıklarından

ve onlarla arkadaşça ayrıldıklarından emin olmanın rahatlığıyla yaşayacaklardı. Günahlarından kurtulma hakkını kazandıklarını düşünüyorlardı ve bu büyük bir kibir gösterisiydi. Fakat bir aklanma seansı yerine, Chip'in Jane'le olan ilişkisinin yeniden alevlenmesi için toplanmış olabilirler miydi? Bu ihtimal hem cezbedici hem de endişe vericiydi.

Liz dikkatli bir şekilde, "Jane bebeğin doğumundan sonra ne yapacağına net olarak karar vermedi," dedi.

"Jane için..." Chip konuşmaya başlamışken telefonunun çaldığını duydu, ekrana baktıktan sonra, "Müsaadenizle," dedi. "Caroline arıyor." Masadan uzaklaştı, Darcy'yle Liz'i yalnız bıraktı.

"Konuşmaya dahil olmak ister misin?" Soru, Liz'in hedeflediğinden daha az şaka ve daha çok acı olarak duyulmuştu.

Darcy meraklı gözlerle Liz'e baktı.

Liz kendi telefonunu gösterdi. "Geçenlerde bir kart oyunu indirdim. Kendi kendimi eğlendirebilirim." Darcy yine bir şey söylemeyince Liz konuşmaya devam etti. "Mastürbasyon için hüsnütabir yapmış gibi oldum." *Liz! Sus. Sana derhal susmanı emrediyorum!*

"Her neyse, neden New York'tasın?"

Darcy başıyla masayı işaret etti. "Bu yemek için."

"Hadi ama, gerçekten, neden?"

"New York'a bu öğleden sonra geldim. Yarın sabah altı uçağıyla Cincinnati'ye dönüyorum."

Liz yeni bir kafa karışıklığının pençesine düştü. "Chip de mi yarın gidiyor?" diye sordu.

Darcy hayır anlamında başını salladı. "O birkaç gün daha burada," dedi. Sonra ekledi. "Anladığım kadarıyla, annenle baban Lydia'nın evliliğine alışmaya başlamışlar."

Liz gözlerini kıstı. “Bunu kimden duydun?”

“Bu iyi bir haber, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Liz. “İyi bir haber.”

“Georgie’nin Pemberly’yi tarihsel bir simge yapı olarak bağışlamayı kabul ettiğini duymak ilgini çeker sanırım. Evi bağışlamadan önce bir veda ayini düzenlemek istiyor. Bunun için sana teşekkür etmem gerek galiba.”

“Aslında bu Jane’in yetki alanına giriyor,” dedi Liz. “Gerçi Georgie’ye ayinden ben bahsetmiştim.” Kızkardeşinin sağlığını da sormak istedi ama Darcy’yle arasındaki husumet ona engel oldu. Jane’in masaya döndüğünü görünce rahatladı.

Bir dakika sonra Chip de geldi. “Jane’le birlikte küçük bir yürüyüşe çıkmak istediğimi söylersem ayıp etmiş olmam umarım,” dedi. “Jane, gelmek ister misin?”

Jane heyecanla kızardı, Liz’e baktı. “Bu akşam gitmemiz gereken başka bir yer var mı?” diye sordu, halbuki başka bir planları olmadığını gayet iyi biliyordu.

“Hayır,” dedi Liz.

Jane tekrar Chip’e dönerek, “Öyleyse memnuniyetle gelirim,” dedi.

Liz ve Chip bir kez daha kucaklaştılar. Jane yemek için Darcy’ye teşekkür etti. (Liz, Darcy’ye ne sahte bir dostluk ne de aşikâr bir düşmanlık gösteren Jane’e bir kez daha gıpta etti.) Chip ve Jane masadan ayrıldıktan sonra, “Chip onunla barışma-ya mı çalışıyor?” diye sordu Liz.

“Bunun cevabını sadece Chip verebilir,” dedi Darcy.

Liz gözlerini devirdi. “Ağzın da pek sıkıymış.”

Darcy hafifçe gülümsedi. “Ya da belki seninki fazla gevşek.”

Masaya sessizlik çöktü; ikisinin de başka bir yere bakmadığı ya da cep telefonlarıyla oyalanmadığı bir sessizlik. Darcy, Liz’i

inceliyor gibiydi. Liz dikkatli olmasa, *Caroline Bingley*'yi nasıl bana tercih edebilirsin? sorusunu ağzından kaçırabilirdi.

Darcy bir şey söylemek zorundaydı, evet zorundaydı. Ama hayır. Hiçbir şey söylemedi. Sessizliğe daha fazla tahammül edemeyen Liz, “Şafak sökmeden uyanmak zorundasın sanırım,” dedi.

“Sabah dörtte otelime bir araba gelecek.”

“Öyleyse uyumana bile gerek yok. Âlemlere akmalısın.”

“Yarınki hastalarım akmamamı tercih ederler diye düşünüyorum.”

Liz, şaka yollu, yemekten sonra bir şeyler içmeyi teklif etmişti ama Darcy bunu anlamamış mıydı? Liz paltosuna uzandı. “Öyleyse seni daha fazla tutup dinlenmekten alıkoymayayım.” Çantasını omzuna astı. “Kendine iyi bak Darcy!”

Liz restorandan birlikte çıkmaları için Darcy'yi beklememekle korkunç bir kabalık yaptığını biliyordu. Bir Ohio kucaklaşması ya da yanağa kondurulan bir New York öpücüğü yerine sahte bir kaygısızlıkla el sallayarak vedalaşmanın korkunç bir soğukluk gösterisi olduğunu biliyordu. Ama Darcy, Liz'in görgüsüzlüğünü Caroline'a dilediği kadar anlatıp şikâyet edebilirdi. Bu noktada ne fark ederdi ki? Üstelik Liz, gözlerinden boşalan yaşlar yanaklarını ıslatırken Darcy'den uzakta olmak istiyordu. Serin akşamda, kaldırımında tek başına olmak istiyordu.

Bölüm 162

LIZ, JANE'İN EVE dönmesini beklerken salondaki kanapede uyu-yakaldı. Jane kapıyı çaldığında ışıklar açıldı ve Liz'in okuduğu kitap yere düşmüştü. Liz yarı uyur bir halde kapıyı açtı. “Chip'in geleceğini gerçekten bilmiyordum,” dedi. “Bana inanıyorsun değil mi?”

Jane tek elini karnının üstüne koydu. “Lizzy, Chip bana evlenme teklif etti.”

“Ne? Ciddi misin?”

Jane başıyla onayladı.

“Vay canına,” dedi Liz. “Ne cevap verdin?”

Jane fısıldadı. “Evet dedim.”

“Aman Tanrım!” Liz ablasına sarıldı. “Bu çılgınlık. Baştan anlat.”

“Önce bir su içeyim. Sen de ister misin?”

“Hayır teşekkürler.” Liz saatine baktı, saat sabahın üç buçuğuydu. “Siz seviştiniz mi?” diye sordu.

Jane, Liz’in küçük mutfağındaki lavabonun başından ayrılıp salona döndü. Yirmi dört haftalık hamile bir kadının yapabileceği kadar zarif bir şekilde, Liz’in oturduğu kanapenin koluna tünedi, yüzünde mahcup ve neşeli bir ifade vardı. Şişkin karnını göstererek, “Chip’in ürkeceğinden korkuyordum,” dedi. “En başta tuhaftı ama sonra gerçekten keyifli oldu.”

“Evlenme teklifinden önce mi yoksa sonra mı seviştiniz?”

“Sonra. Lizzy, Chip’in garip davrandığını düşündüğünü biliyorum ama benim duygularım da çelişikti. Durum çok kafa karıştırıcıydı. Şimdi ikimiz de ne istediğimizi biliyoruz.”

“Görüyorum ki bir yüzük almamış.”

Jane başını salladı. “Nasıl tepki vereceğimi bilmiyordu.” Kaşlarını çatı. “İşin içinde delilik sayılabilecek bir taraf var. *Gözde Bekâr*’ın yeni sezonu ocakta yayınlanmaya başlayacakmış. Televizyon kanalı çekimlerde olup biten her şeyin tabii ki sürpriz kalmasını istiyormuş. Bu çeşit programlarda yarışmacılara gizlilik anlaşması imzalatılıyormuş ve anlaşmalar sezonun bütün bölümleri yayınlanana kadar yürürlükte kalıyormuş. Kadınla adam çekimler sırasında âşık olsalar bile, birbirlerini son bölüm

yayınlanana kadar aylar boyunca göremiyorlarmış. Eğer anlaşma şartlarını bozarlarsa, ceza olarak programın bütün prodüksiyon masrafını ödemek zorunda kalıyorlarmış, beş milyon dolar gibi bir paradan bahsediyorum.”

Jane bir yudum su içip konuşmaya devam etti. “*Gözde Bekâr*’ın yeniden birleşme çekimleri Malibu’da, okyanus kenarındaki görkemli bir malikânede gerçekleştirilmiş. Chip, daha oraya gittiği anda hata yaptığını fark etmiş; tıbbi değil, beni bırakmakla. Bir doktor olmakla ilgili şüpheleri –ki bu şüpheler yıllardır varmış– ilişkimiz hakkında karar vermesini zorlaştırmış. Hamileliğimi öğrendikten sonra kafası iyice karışmış. Fakat California’ya gittiğinde, romantik bir ortamda başka kadınlarla eğlenmesi gerekirken, beni düşünmekten başka bir şey yapamamış. Chip bebeğimi kendi bebeğiymiş gibi büyütmek istiyor. Sorun şu: Chip’in imzaladığı anlaşma yüzünden en az dört ay daha birlikte olamayacağız. Şimdi de işin delilik sayılabilecek tarafına geliyorum: Chip, eğer kabul edersem, *Gözde Bekâr*’ın özel bölümü olarak yayınlanacak bir törenle şimdi evlenebileceğimizi düşünüyor. Yeniden birleşme bölümleri çekilirken, Chip ilk sezondan tanıdığı bir prodüktöre sık sık benden bahsetmiş. Kadın beni Malibu’ya çağırıp programa davet etmesi için Chip’i ikna etmeye çalışmış. Fakat Chip bunun bana haksızlık olacağını düşünmüş çünkü her şey kayda alınacakmış. Aslında Darcy önerene kadar Chip bana ulaşmayı bile planlamıyormuş çünkü ondan nefret ettiğimi düşünüyormuş. Her neyse, Chip geçen hafta şu prodüktörle görüşmüş. Kadın, eğer yayında evlenmeyi kabul edersek, televizyon kanalının bütün düğün masraflarımızı ödeyebileceğini söylemiş. Düğünden sonra, özel bölümün yayınlanmasından önce, biz bebeğin doğumunu beklerken televizyon kanalı bizim için gizli bir yerde bir ev kiralayabilirmiş.”

“Keçileri kaçırmışlar,” dedi Liz.

“Chip bana baskı yapmadı,” dedi Jane. “Seçimin bana ait olduğunu ve eğer birlikte olmak için marta ya da nisana kadar beklemek istersem buna saygı duyacağım söyledi. Fakat Lizzy, martta yeni doğmuş bir bebeğim olacak. Ben duygusal açıdan bambaşka bir boyuta geçeceğim, Chip de öyle. Ben onunla birlikte ebeveyn olmak istiyorum. Bu gece kaldığımız yerden devam etmeyi sonraya ertelersek işe yaramayabilir.

Liz birkaç saniye sonra, “Keşke seninle aynı fikirde olmasaydım,” dedi. “Fakat anlamadığım bir şey var; sen neden Los Angeles’a taşınıp bir ev tutamıyor ve Chip’le gerçekten gizlice görüşemiyorsun?”

“Chip’e bunu da sordum, prodüktörlerin böyle bir şeye izin vermeyeceğini söyledi. Prodüktörlerin kontrolü altında olursak birlikte olmamıza ses çıkarmayacaklarını düşünüyor, yeter ki onlar bundan kâr etsin, aksi halde bunu çok riskli bulurlar. Chip, Los Angeles’da, başka yerlerde tanındığından çok daha fazla tanınıyor.”

“Tanrım,” dedi Liz. “Ben de annemin bize patronluk tasladığını düşünüyordum.” Kardeşlerin arasına sessizlik çöktü, sonra Liz konuşmaya devam etti. “Karşımdaki şu tatlı yoginin düğününün ulusal bir televizyon kanalında yayınlanacağını düşünmek... çok tuhaf.”

“Biliyorum,” dedi Jane. “Eskiden düğünümün nasıl olacağına dair sabit fikirlerim vardı. Küçükken oynadığımız şu oyunu hatırlıyor musun, nedimelerimizi seçtiğimiz oyunu? Ama bu çok uzun zaman önceydi. Şimdi kırk yaşındayım ve bir çocuk sahibi olmak üzereyim. Düğün töreni umurumda bile değil. Chip’le evlenip yeni bir hayata başlamak tercih ederim.” Liz’e baktı. “Belki de aklımı kaçırmışımdır.”

“Ratingleri alt üst edeceğine hiç şüphem yok,” dedi Liz. “Chip Bingley’nin güzel ve hamile bir kadınla evlenmesini iz-

lemek için televizyonu açarım. Fakat kendini nelere maruz bırakacağının farkında mısın? Dedikodu dergilerinin kapaklarına fotoğrafların basılacak.”

“Gerçekten mi?”

“Evet Jane. Kesinlikle. Tıpkı Chip gibi bir anlaşma imzalamak zorunda kalacaksın ve anlaşmanın maddelerinden biri seni basınla konuşmaya mecbur kılacak. Üstüne üstlük, sizin hiç konuşmadığınız boktan internet siteleri sizin hakkınızda istedikleri her şeyi yazacaklar. Chip sana mükafattan bahsetti mi?”

“Para gibi mi?”

Liz başıyla onayladı.

“Konusu şöyle bir geçti,” dedi Jane. “Şu noktada, *Gözde Bekâr*’ın bizimle birlikte bir düğün özel bölümü çekmek istediği hâlâ kesin değil. Chip’le benim bundan sonraki adımımız, Chip’in temsilcisiyle ve şu prodüktör kadınla toplantı yapmak.”

“Prodüktör senin fotoğrafını görmüş mü?”

“Bilmiyorum.”

“Bahse girerim ki Chip ona senin bir resmini göstermiştir. Bana inan Jane, o özel bölümü çekmek isteyecekler.”

“Bunu sadece hepinizin orada olması şartıyla kabul ederim,” dedi Jane. “Annem, babam, sen, Mary, Kitty, Lydia ve şimdi Ham. Sence düğünüm için televizyona çıkarlar mı?”

Liz güldü. “Bazıları.”

“Ya sen?”

“Tabii ki,” dedi Liz. “Senin için yaparım.”

“Bütün bunlar çılgınca mı görünüyor?”

“Evet,” dedi Liz. “Fakat Chip’le senin birbirinizi gerçekten sevdiğinizi düşünüyorum.” Ablasının kolunu okşadı. “Chip aklını başına topladığı için mutluyum.”

Bölüm 163

BİR HAREKET GİRDABI derhal ve hızla dönmeye başladı. Ertesi akşam, Los Angeles'da hâlâ öğle saatleri yaşanırken, Liz, Jane ve Chip, Liz'in evindeki telefondan Chip'in temsilcisi David Scallan ve *Gözde Bekâr*'ın prodüktörü Anne Lee ile bir konferans görüşmesi yaptılar. Chip'in iki gün sonra Los Angeles'a gitmesine, Jane'in de farklı bir uçuşla batıya yolculuk etmesine karar verdiler. Jane o arada kendisi hakkında yapılacak sicil araştırmasına yardım etmek için çeşitli formlar dolduracaktı.

Konferans görüşmesi bittiğinde, Jane, Chip'e, "Biz birbirimizi zaten tanıyoruz, bu durumda benimle ilgili bir sicil araştırması yapmalarına ne gerek var?" diye sordu.

Chip ve Liz aynı anda cevap verdiler. "İnce eleyip sık dokuyorlar," dedi Chip. "Düğün gecesinde Chip'i öldüren bir psikopat olduğun ortaya çıkarsa Chip'in ailesi tarafından mahkemeye verilmek istemiyorlar," dedi Liz.

Jane ve Chip kanapede el ele oturuyorlardı. Jane, Chip'e baktı. "Ailenle tanışmadım bile," dedi. "Umarım bana kızmazlar."

"Herhangi birinin sana kızması mümkün mü?" dedi Chip, Jane'i öptü.

Liz düşündü; Chip'in ailesi aynı zamanda Caroline'ın da ailesiydi, bu gerçek göz önüne alındığında onların nasıl insanlar olduğunu kim bilebilirdi? Chip'in annesiyle babası olağanüstü anlayışlı ve cana yakın insanlar olsalar bile; oğullarını ulusal bir kanalda, daha önce hiç görmedikleri hamile bir kadınla evlenirken izlemek onları mutlu etmeyebilirdi. Öte yandan, aynı oğul *Gözde Bekâr*'ın iki farklı sezonuna katılmayı tercih etmişti; Bay ve Bayan Bingley, Jane'den çok daha kötü bir gelinle uğraşmak zorunda kalmadıkları için sevinebilirdi.

Caroline'a gelince, Darcy'nin Caroline'la birlikte katılacağı bir düğüne gitmek düşüncesi Liz'i dehşete düşürüyordu. Liz, Jane'den başka hiç kimse için kendini bu duruma düşürmezdi.

Bölüm 164

ERTESİ SABAH, CHIP ve Jane bir araba kiralayıp Rhinebeck'e gittiler. Orada bir akşam kalacaklardı. Jane eşyalarını toplayacak ve Amanda'yla Prisha'ya veda edecekti.

Amanda ertesi gün Liz'i aradı. "Jane'in istediği şey bu mu gerçekten?" dedi. "Hamile olduğunu öğrendiği anda onu terk eden bir adamla televizyonda evlenmek mi?"

Amanda'yı normal şartlar altında bile biraz korkutucu bulan –Amanda'nın itiraz etmeyeceğinden emin olsa Cesaretli Kadınlar'da onu yazardı– Liz, sesinin ezik ya da fazla savunmacı çıkmamasına dikkat ederek, "Jane'e bunu yapmasını kesinlikle tavsiye etmedim," dedi. "Eğer Jane işten ayrılacağı için üzgünsen, bu meseleyi benimle değil onunla konuşmalısın."

"Yeni bir yoga eğitmeni bulabiliriz, sorun bu değil. Fakat en başından beri Chip Bingley'nin tam bir sahtekâr olduğunu düşünüyorum."

"Chip'le dünden önce tanışmış mıydın?"

"Hayır," dedi Amanda. "Ama kendi sezonunun final bölümünde döktüğü gözyaşlarının timsah gözyaşları olduğuna dair yemin edebilirim." Çabucak ekledi. "Ben programı izlemiyorum ama Prisha izliyor. Chip, Jane'i bir kez daha überse ona fiziksel olarak zarar veririm Liz."

"Bunu senin için ben yaparım," diye karşılık verdi Liz.

"Prisha seninle konuşmak istiyor," dedi Amanda. Telefon el değiştirirken kısa bir sessizlik oldu, sonra Prisha'nın heyecanlı sesi duyuldu. "Biz de düğüne geliyor muyuz?"

Bölüm 165

JANE, CALIFORNIA'DAN LIZ'i aradı. Prodüksörlerin Palm Springs'deki bir tatil köyünde üç gün sürecek bir etkinlik planladığını söyledi. İlk akşam, aynı anda iki ayrı yerde bekârlığa veda partisi düzenlenecekti. İkinci akşam düğün provası yemeği verilecekti. Üçüncü gün öğleden sonra düğün gerçekleşecekti. Jane ve Chip'in toplamda yirmi konuk davet etme hakları vardı. Bütün konukların yolculuk masrafları televizyon kanalı tarafından ödenecekti ve hepsi tatil köyünde kalacaklardı. Müstakbel çifte iki yüz bin dolar ödeme yapılacaktı. Chip bu paranın Jane'de kalması için ısrar etmişti. Jane ise Chip'in temsilcisinin –artık Jane'in de temsilcisinin– alacağı yüzde on komisyondan sonra kalan miktarın aile üyeleri arasında eşit olarak bölüştürülmesini istemişti.

“Düğününe gelmem için bana para ödemek zorunda değilsin,” dedi Liz. Jane aradığında bulaşık yıkıyordu, musluğu kapattı. “Gizli bir banka hesabı açıp parayı oraya yatırırsan beni daha fazla mutlu etmiş olursun. Chip ve sen evlilik sözleşmesi imzalayacak mısınız?”

“Bu konuyu konuşmadık,” dedi Jane. “Ama birbirimize güvenmiyorsak hiç evlenmemeliyiz.”

Gözü aşktan kör olmuş bir kadın konuştu, diye düşündü Liz. Fakat bir evlilik sözleşmesi imzalamamak sadece Jane'in yararına olurdu.

“Her şeyin iki hafta sonra olmasını istiyorlar,” dedi Jane. “Çarşambadan Cumaya. Çünkü tatil köyünü ancak o zaman bütünüyle kiralayabiliyorlar. Sence bu herkes için uygun olur mu?”

“Artık okula gittiği için Kitty biraz zorlanabilir ama dersleri birkaç gün ekebileceğinden eminim.”

“Kuaförler ve makyözler sadece benim değil herkesin hazırlanmasına yardım edecekler, temsilcimizin şartlarından biri de buydu,” dedi Jane. “Yani Kitty onlardan bir şeyler bile öğrenebilir belki.”

“Öğrenmese de olur,” dedi Liz. “Jane, bu senin düğünün. En azından düğününde her şey seninle ilgili olsun.”

“Sana prodüktörlerin neden bu kadar acele ettiklerini söylemedim,” dedi Jane, sesi acıydı. “Anne Lee’den alıntı yapıyorum. ‘Gittikçe küçülmüyorsun Jane. Ve Amerikan kadınlarının Chip Bingley’yle evlenme fantazisine bir balina gibi görünmek dahil değil.’”

“Vay,” dedi Liz. “Çok nazıkmış.”

“Aslında bunları çok komik bir şekilde söyledi,” dedi Jane. “Hiç alınmadım. Prodüktörler gerçekten havalı ve akıllı insanlar. Bana seni ve dergideki arkadaşlarını hatırlatıyorlar.”

“Onlar senin arkadaşların *değiller*. Onların tek amacı eğlenmeli bir televizyon programı yapmak.”

“Biliyorum,” dedi Jane, sesi kaygısızdı. “Ama bize bedava yüzük de veriyorlar. Bunu söylemiş miydim?”

“Bir mücevher firmasıyla reklam anlaşması yaptıklarından eminim,” dedi Liz. Fakat sesindeki alaycı tonu fark edince daha nazık bir şekilde ekledi. “Yüzükler nasıl?”

Jane güldü. “Senin bildiğinden fazlasını bilmiyorum.”

Bölüm 166

“HEPİNİZE SÖYLEMEM GEREKEN bir şey var,” dedi Jane telefon hoparlörüne. “Aslında birkaç şey var.”

Şükran Günü’ydü. Jane, New York’a dönmüştü. İki saat sonra, kremalı tatlı patates püresi ve Liz’le birlikte, Liz’in editörü

Talia'nın Park Slope'taki evine gitmesi gerekiyordu. Bennetler Şükran Günü'nü her zamanki gibi Lucasların evinde geçireceklerdi. Liz ile Jane'in olağanüstü çabaları sonucunda, Bennet ailesi üyeleri yemek öncesinde Grasmoor'un salonunda toplanmayı başarmışlardı.

Jane tereddüt etti.

"Devam et," dedi Bay Bennet.

Jane, Liz'e baktı, dudağını ısırıp kaşlarını çattı. Liz ona cesaret verir gibi başını salladı.

"Hamileyim," dedi Jane. Telefonun diğer ucundaki aile üyelerinden heyecanlı sesler yükseldi. Liz bu seslerin destekleyici mi yoksa muhalif mi olduğunu ayırt edemedi. "Durun, dahası var," dedi Jane. "İsimsiz bir sperm donörü kullanarak hamile kaldım. Bebek şubat sonlarında doğacak."

Bayan Bennet yüksek ve duygusal bir sesle, "Jane, hamile olduğuna dair en ufak bir..." dedi.

"Evet," dedi Jane. "Dahası da var. Chip Bingley'yle evleniyorum. Size tuhaf gelebilir ama düğünümüzün *Gözde Bekâr* özel bölümü olarak kayda alınmasına karar verdik. Özel bölüm nisan'a kadar yayınlanmayacak fakat düğün çok yakında yapılacaktır. Aralık ayının on birinden on üçüne kadar Palm Springs'de. Dünyada en çok istediğim şey hepinizin orada olması. Tamam, şimdi bitirdim."

Telefonun diğer ucunda bir ses kakafonisi oluştu. "Teker teker konuşmazsanız ne söylediğinizi anlamak çok zor olacak," dedi Liz.

"Chip'in Los Angeles'a döndüğünü ve senin şu hanımlarla birlikte şehir dışında yaşadığını sanıyordum," dedi Bayan Bennet.

"Chip, Los Angeles'a döndü," dedi Jane. "Ben de şehir dışında yaşıyordum ama Los Angeles'a taşınacağım. Chip beni görmeye geldi."

“Sadece boynundan yukarısını filme çekebilirler mi acaba?” dedi Bayan Bennet. “Ya da şu sit-com’daki kıvrıcık saçlı kızın yaptığını yapabilirsin, karnının önüne gelecek şekilde büyük bir poşet taşıyabilirsin.”

“Hamileliğim sır olmayacak,” dedi Jane. “Karnımı kesinlikle gösterecekler.”

“İnsanlara bebeğin Chip’den olduğunu söyleyebilirler mi?” diye sordu Bayan Bennet.

“Büyükanne ve büyükbaba olacağınız için heyecanlanmadınız mı?” dedi Liz. “Kızlar, siz de teyze olacaksınız.”

“Jane, karnından bahsetmişken, Cincinnati’den ayrılmadan önce memelerin de kocaman olmuştu,” dedi Lydia.

“Ölürüm de *Gözde Bekâr*’a çıkmam,” dedi Mary. “Hem sen neden Chip’le evlenmek istiyorsun Jane? O adam omurgasızın teki.”

“Erkeklerin kafası karışabilir Mary,” dedi Bayan Bennet. “Chip hoş bir aileden geliyor, sadık bir eş olacağından eminim.”

Jane, Liz’le birlikte daha önce yaptıkları strateji doğrultusunda, “Törende bir şiir okumanı umut ediyordum Mary,” dedi.

Mary, “Hayır,” diyerek karşılık verdi.

“Tebrikler Jane,” dedi Ham. “Bu harika bir haber.” Ham konuşana kadar, Liz onun varlığından haberdar değildi.

“Madem duyurular yapıyoruz benim de bir duyurum var,” dedi Kitty. “Shane’le çıkıyorum, yani o da benimle birlikte düğüne gelmeli.”

Bay ve Bayan Bennet aynı anda konuştu. “Emlakçıyla mı?” dedi Bay Bennet.

“Siyah adamla mı?” dedi Bayan Bennet.

“Ufkunu genişletiyoruz anne,” dedi Kitty. “Yirmi birinci yüzyıla hoş geldin.”

“Öyleyse benim de bir duyurum var,” dedi Lydia, sesi normalde olduğu kadar kararlı değildi. “Mary, senden hâlâ hoşlanmıyorum ama seni itirafta bulunmaya zorlayarak hata yaptığımı söylemek istiyorum. Eşcinselliğin sadece seni ilgilendirir.”

Mary aksi bir şekilde, “Eşcinsel değilim,” dedi.

“Mary bowling oynuyor,” dedi Kitty. “Yaptığı şey bu.”

Bayan Bennet titrek bir sesle, “Bowling ne anlama geliyor?” diye sordu.

“Bildiğin bowling,” dedi Kitty. “Spor olan.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Mary.

“Mary, artık seninle ev arkadaşınız,” diye cevap verdi Kitty.

Bay Bennet boğazını temizledi. “İtirafta bulunacak başka biri var mı?” diye sordu. “Liz?”

“Bugün yok,” dedi Liz.

“Jane, düğününe Lucasları, Hickmanları ve Nesbitleri davet etmeliyiz. Ah, bir de Hoffları. Aksi takdirde çok alınırlar,” dedi Bayan Bennet.

“Sadece yirmi kişi davet etmemize izin veriyorlar,” dedi Jane.

“Törenin aile arasında yapıldığını herkes bilecek anne,” dedi Liz. “Kanıt televizyonda olacak.”

“Hepiniz gizlilik anlaşması imzalayacaksınız,” dedi Jane. “Prodüktörler bu konuyu çok ciddiye alıyorlar. Bu, televizyonda yayınlana kadar düğün hakkında konuşamayacağınız anlamına geliyor. Özellikle sosyal medyada, Kitty ve Lydia. Ama sizin için iyi bir haberim var; düğünde muhteşem görünmemizi sağlayacak kostümcüler ve makyaj sanatçıları olacak. Bu harika değil mi?”

“Onlara modern fakat klasik bir tarzım olduğunu söyle,” dedi Bayan Bennet. “Koyu maviden de hiç hoşlanmam.”

“Ben makyaj yapmıyorum,” dedi Mary. “Fondötenin dokusu midemi bulandırıyor.”

“Sen ne düşünüyorsun baba?” diye sordu Jane. “Sessiz kaldın.”

Bay Bennet’in cevap vermesine fırsat bırakmadan Bayan Bennet konuştu. “Neden buraya gelip çekimi Knox Kilisesi’nde yapmıyorlar? Knox çok zarif ayinler düzenliyor.”

“Çekimi California’da yapmak onlar için daha kolay sanırım,” dedi Jane. “Baba?”

“Kırk yaşındasın Jane. Gülünç bir gösteride yer almak istiyorsan seni durduramam.”

“Chip, Harvard’da eğitim almış bir doktor Fred,” dedi Bayan Bennet. “Ailesi Bingley İmalat’ı kurmuş. Chip gayet seçkin bir adam.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun baba?” dedi Jane, sesi hem kederli hem de öfkeliydi.

“Bu fikre alışmaları için onlara biraz zaman tam Jane,” dedi Liz. “Hepsinin bir anda sevinçten havaya zıplamasını bekleyemezsin.”

“Sizi duyabildiğimiz farkındasınız değil mi?” dedi Mary.

“Onlara son haberi de ver Jane,” dedi Liz.

“Şimdiye kadar söylediklerinizin üstüne çıkmak için uzaylı istilasından ya da hayvanlarla cinsel ilişkiye girmekten bahsetmeniz gerekir,” dedi Bay Bennet.

“Her birinize yaklaşık otuz bin dolar ödenecek,” dedi Jane. “Üzgünüm Ham, sana değil.”

“Ha!” dedi Kitty. “Fondötenin dokusundan hâlâ hoşlanmıyormusun Mary?”

“Öyleyse,” dedi Bay Bennet, “Bu bütün ailemiz için harika bir fırsat gibi görünüyor.”

Bölüm 167

ON İKİ GÜN sonra, Palm Springs'e varmak için Phoenix'de bindikleri ikinci uçakta (Liz iki uçuşta da hayal kırıklığı yaşamıştı ama ekonomi sınıfında yolculuk edeceklerini öğrendiğinde hiç şaşırmamıştı), "Bütün o karmaşa içinde sana usulünce soramadım ama baş nedimem olacağını varsaydım," dedi Jane, Liz'e. "Olur musun?"

"Elbette," dedi Liz.

"Tahmin edersin ki Chip'in sağdıçı Darcy olacak. Sıkıntı yaşamazsın değil mi? Darcy ve sen restoranda gayet medeni görünüyordunuz."

Liz kendini Darcy'nin düğüne katılması ihtimaline çoktan hazırlamıştı. Neticede Darcy, Chip'in en iyi arkadaşı ve Caroline'ın sevgilisiydi, yani Bingleyler'e iki noktadan bağlıydı. Liz, Darcy'nin yoğun iş programı ve reality-showlara duyduğu tiksinti sebebiyle düğüne katılamayabileceğini de düşünmüştü ama bu olasılığın kendi dileğinden ibaret olduğunun farkındaydı.

"Chip, Darcy'ye borçlu olduğunu düşünüyor," dedi Jane. "Darcy o akşam yemeğini organize etmeseydi Chip ve ben evleniyor olmazdık."

"Belki de Darcy olmasaydı Chip ve sen hiç ayrılmazdınız."

"Ama ben yine de hamile olurdum." Jane'in güzel yüzünden kaygılı bir ifade geçti. "Şu medya fırtınası çabucak geçer öyle değil mi Lizzy? Magazin dergilerinde sürekli gördüğümüz insanlar gazetecilerle işbirliği yapmıyorlar mı?"

"Öyle de denebilir," dedi Liz. "Ama düğün televizyonda yayınlandığında bebek doğmuş olacak. *Gözde Bekâr*'m meyvesinin fotoğraflarının iyi para edeceğinden eminim."

Jane titredi.

“Şimdi Caroline senin de mi menajerin olacak? Chip böyle bir şey istedi mi?” diye sordu Liz. “Seni bir bebek bezi üreticisi için yem olarak kullanacaklar mı?”

Jane hayır anlamında başını salladı. “Chip, bana evlenme teklif ettiği akşam, televizyona çıktığından beri onu sadece kişiliği yüzünden seven tek insanın ben olduğumu söyledi. Benim şöret tutkum olmadığını biliyor. Lizzy, Chip açık açık söylemiyor ama bence Caroline’ın onu biraz kullanıp kullanmadığını merak ediyor.”

“Biraz mı?” dedi Liz. “Merak mı ediyor?”

“Düğünden sonra yaşayacağımız ev Burbank’te, etrafı duvarlarla çevrili güvenli bir sitede,” dedi Jane. “O kadar izole bir hayat yaşamak tuhaf olmaz umarım. Los Angeles’da yaşayacağım için gerçekten heyecanlıyım ama şu *Gözde Bekâr* tantanası bittikten sonra çok daha mutlu olacağıma inanıyorum.”

“Olacaksın,” dedi Liz, ama kafasında şu cümle vardı: *Gözde Bekâr tantanası henüz başlamadı bile...*

Bölüm 168

LIZ, JANE VE CHIP düğün kıyafetleri provaları, röportajlar ve arka plan çekimleri (Jane tatil köyünün golf sahasında tek başına yürüdü, Chip’le birlikte havuz kenarında oturup güneşin batışını izlediler, Chip elini Jane’in karnına koydu) gibi işleri halletmek için ailelerinden bir gün önce Palm Springs’e geldiler. Ulusal bir mücevher mağazaları zinciri programa gerçekten sponsor olmuştu. Altı kişiden oluşan bir ekip Chip ve Jane’e sıra sıra yükler gösterdi; tabii ki bu görüşme de kayda alındı.

Liz, Hermoso Desert Lodge’ın boş olacağını tahmin etmişti ama havalimanının bagaj teslim bandında Anne Lee –özgüvenli,

yapmacıksız, modern kesimli siyah saçları olan güler yüzlü bir kadındı— ile tanıştıktan sonra, seksen kişilik prodüksiyon ekibinin tatil köyünü daha şimdiden doldurduğunu öğrendi. Gerçekten de, tatil köyü —pembe mermerle kaplı duvarları ve İspanyol karolu tavanıyla ana lobi, kayağan taşından yapılmış büyük jakuzisi ve sıcak dinlenme havuzuyla zarif avlu, palmiye ağaçlarıyla süslenmiş on sekiz delikli golf sahası ve sahanın arkasında fundalıklı dağlar— küçük fakat aşırı yoğun bir kasabayı ammsatıyordu. T-shirt ve kargo pantolon giyen erkeklerle kadınlar —çoğunlukla erkekler— aceleci adımlarla etrafta dolaşüyor ve telsizlere konuşuyorlardı. Otoparka minibüsler girip çıkıyordu. Tatil köyünün etrafına dizilmiş karavanların ve çadırların önünde duran portatif merdivenler, geniş plastik kovalar, turuncu renkli kalın uzatma kabloları ve siyah çantalara yerleştirilmiş gizemli ekipmanlar tekerlekli büyük platformların üstünde içeri taşınıyordu. Çalışanlar için otoparkın açık alanlarına uzun yemek masaları kuruluyor, göz açıp kapayıncaya kadar hem yiyecekler hem de insanlar kayboluyordu.

Liz en sonunda, ilk katta bulunan ve kapısı avluya açılan konuk süitlerinden birine bir çeşit kontrol odası kurulduğuna karar verdi; odanın camlarını iç taraftan örtmek için bir top siyah kumaş açılmıştı ve insanlar belirgin bir aciliyetle içeri girip çıkıyordu.

Liz ve Jane'in birlikte kalacakları odada iki tane çift kişilik yatak, bir balkon (Liz buradan dışarıdaki aktiviteyi gözlemleyecekti) ve bir şömine bulunuyordu. Odadaki küçük masanın üstünde duran hediye sepetinde kokulu bir mum, iki çift inci küpe, tüy dökücü krem, tıraş bıçakları, küçük rom ve votka şişeleri ile üç bikini vardı, bikinilerin altları ipli, üstleri dolguluydu. Hediye sepetine ilıştırılan kartta, "*Liz ve Jane, Palm Springs'e hoş geldiniz. Tüm Gözde Bekâr dostlarınızdan,*" yazıyordu.

Liz bikini üstünü eline aldı. “Bu benim için mi?”

Jane gülümsedi. “Benim için olmadığı ortada.”

Liz diğer eline sepetteki pembe tıraş bıçağı paketini aldı. “Çok zekice.”

Çoğu şey Liz’in beklediği gibi değildi: Ne cep telefonuna el koyulmuştu ne de odadaki televizyona. Anne Lee, Jane ve Liz’i odalarına götürürken, “Bunları daha uzun çekinlerde yapıyoruz,” diye açıklamıştı, sonra da tavanın köşesini işaret edip, Pelco kamera dediği –Liz’e göre bir güvenlik kamerasına benziyordu– şeyi göstermişti. “İkinizin sohbetlerinden çıkabilecek eğlenceyi kaçırmamak için,” demişti neşeli bir şekilde. Liz, sırf Jane’in hatırına, komünist gözetlemeyle ilgili şakalar yapmaktan geri durmuştu.

Jane’in bahsettiği makyözler ve kuaförler konuklarla sadece düğün günü ilgileneceklerdi. Jane bunu öğrendiğinde hem çok şaşırmış hem de mahcup olmuştu. Liz düğüne kadar kendi görünüşünden kendisi sorumluydu, yakın zamanda evlenecek olan kız kardeş o değildi ama tatil köyünün fırsatlarının tadını çıkarmasında bir sakınca olmadığına karar vermişti; belki masaj yaptıırırdı ya da jakuziye girerdi, jakuzinin halka ne kadar açık olduğunu henüz bilmiyordu tabii. Liz’in günleri de epey meşgul geçecekti.

Liz’in kendi röportajı ilk akşam gerçekleşti. Jane ve Chip o sırada otel restoranında “baş başa” samimi bir yemek yiyorlardı. Jane’in sonradan anlattığına göre, bütün yemek, üçer kişiden oluşan iki kamera ekibi tarafından kayda alınmıştı. (Liz, Jane’in düğüne kadar Chip’le değil kendisiyle aynı odada kalacağını öğrendiğinde, ablasının gecenin bir yarısı gizlice nişanlısını görmeye gideceğini düşünmüştü. Fakat Jane bunu yaparsa, Pelco kamera prodüktörleri harekete geçirirdi ve çekim ekipleri her şeyi kayda almak isterlerdi.)

Liz'in röportajını zemin kat sitlerinden birinin salonunda Anne Lee yaptı. Bir tripodun üstüne kurulmuş kameranın arkasında bir adam vardı. İki panel ışığı ayrı ayrı tripodlara yerleştirilmişti. Işıkların, mobilyaların ve hatta Liz'in pozisyonu için uzun uzun ayarlamalar yapıldı. Liz brokar döşemeli bir koltuğa oturdu. Anne kameranın görüş alanının dışına, Liz'in tam karşısına yerleşti. "Ablanla Chip arasında yaşanan bu inanılmaz aşk hikâyesi hepimizi çok heyecanlandırdı," dedi sıcak bir şekilde. "Amerika'yı da çok heyecanlandıracak."

Anne, ilk konferans görüşmesinden bu yana Jane'in iletişim kurduğu asıl kişi ydi. Jane insanlara *Gözde Bekâr* hakkında olumlu şeyler anlatırken aslında Anne'den bahsediyordu. Bir hafta önce, Bennetlerle röportaj yapmak üzere Cincinnati'ye giden dört kişilik ekibin başında da Anne vardı. Liz olayların akışını kontrol etmek ve gerekirse müdahalede bulunmak için Cincinnati'ye gitmek istemişti ama New York'ta *Mascara* adına iki röportaj yapması gerekiyordu. Ayrıca, bütün o *Gözde Bekâr* meseleleri onun yetki alanının dışında değil miydi? Her şeye rağmen, Bennet ailesi mensuplarının Anne Lee'den (Bayan Bennet ona "şu hoş Çinli kız" diyordu ama Liz, Anne'in Kore kökenli olduğunu düşünüyordu) sitayışle bahsetmesi, Liz'i rahatlatmak yerine rahatsız etmişti. İnsanlar Anne'le ilgili daha olumlu izlenimler edindikçe, Liz kendini daha büyük bir şüphe içinde bulmuştu, Anne'le yüz yüze tanışmak da şüphelerini hafifletmemişti. Anne çok neşeli ve konuşkan bir kadındı, bu çılgın durumdan son derece güven verici bir şekilde bahsediyordu. Liz'in kuşkularının ana kaynağı aslında Anne'in kesinlikle gerçek görünen gvenilirliğiydi; bu kadın o güvenilirlik sayesinde yüzlerce Amerikalıyı sarhoş olmaya, kavgaya etmeye, soyunmaya, sevişmeye, sırlarını ortaya dökmeye ve bütün bunları kameralara açıkken yapmaya ikna etmişti.

“Senden rica ettiğim şey bütün cümleler kurarak konuşman,” diyordu Anne. “Sorun yaşayacağını sanmıyorum çünkü süper zeki olduğun açıkça ortada. Mesela, ‘En sevdiğin renk nedir?’ diye sorarsam, sadece ‘Mavi,’ yerine, ‘En sevdiğim renk mavi,’ demen gerek. Anlaştık mı?”

“Gazeteci olduğumu çoktan öğrenmişsindir diye düşünüyorum,” dedi Liz. “*Mascara* için makaleler yazıyorum. Yani bir röportajın nasıl yapıldığını gayet iyi biliyorum. Gerçi genelde senin oturduğun tarafta oturuyorum.”

Anne coşkuyla “Harika,” dedi. “Ama televizyon farklı bir mecra. Anlattığın şeylere ‘hı-hı’ gibi karşılıklar vermeyeceğim ve dünyanın en komik şeyini söylesen bile gülmeyeceğim. Çünkü sen konuşurken ses çıkarmak istemiyorum. Eğer konuşurken düşünce trenini kaçırsan endişelenme. Sadece dur ve baştan başla. Otosansür uygulamana da gerek yok. Normalde konuştuğun gibi konuş. Eğer sakıncalı bir kelime kullanırsan kelimeyi bipleriz. Sonuçta canlı yayında değiliz.”

“Bana Frankenbite yapma lütfen,” dedi Liz.

Anne boş gözlerle Liz’e baktı.

“Hani söylediklerimi dinliyorsunuz, sonra da bir kelime şuradan bir kelime buradan alıp başka bir cümle kuruyorsunuz ve o cümleyi seslendirmede kullanıyorsunuz. Buna “Frankenbite” denmiyor mu?”

“Bu terimi daha önce hiç duymadım,” dedi Anne, hâlâ gülümsüyordu. “Ama gerçekten komiksin. Tamam, artık başlayalım. Bana adını, Jane’le ilişkini, yaşını ve nereden geldiğini söyleyebilir misin?”

Hadi oradan! diye düşündü Liz. *Bilmiyormuş gibi soruyorsun, hadi oradan!* Yüksek sesle cevap verdi. “Ben Liz Bennet. Jane’in kardeşiyim. Jane’le yaşlarımız birbirine çok yakın. Otuz sekiz yaşındayım ve New York’ta yaşıyorum.”

Röportaj bir saat sürdü. Anne işinde gerçekten ustaydı; Liz'in böyle bir röportaj sırasında sorabileceği her şeyi sordu, gerginlik ya da hassaslık noktalarını arama girişimlerini başarıyla gizledi. Soruların çoğu Jane'le ilgiliydi –yalnız bir kadın olarak “yolculuğu” ve Chip'le yaşadığı “aşk hikâyesi” gibi– ama Anne, Bennet ailesi mensuplarının ittifak ve fikir ayrılıkları hakkında da sorular sordu, Liz'in hayatını da mercek altına aldı. (Liz bu konulardan bahsederken ser verip sır vermedi.) Anne, Ham'in transcinsiyet olduğunu biliyordu. Liz bunu öğrendiğine sevindi çünkü Ham'in durumunu gizlemek ya da ifşa etmek onun haddi değildi. Fakat Liz bir tek konuda, kendi ihtiyatsızlığından rahatsız oldu.

Anne, röportajın sonlarına doğru, “Chip'in kardeşi Caroline'ı tanıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Evet. Caroline Bingley'yi tanıyorum,” dedi Liz.

“Caroline'la ilgili düşüncen nedir?”

Liz yorgundu. Hem yolculuk –Doğu bölgesinde vakit gece yarısıydı– hem de Anne'in soruları yüzünden. “İyi biri,” dedi.

“Sesinde bir parça umursamazlık var,” dedi Anne, tavrı her zamanki gibi dostaneydi. “Caroline'la ilgili duygunun gerçekten bu olduğundan emin misin?”

Liz sahte bir zarafetle, “Caroline Bingley *büyüleyici* biri,” dedi. “*Harikulade* biri.” Sonra doğruca kameramana baktı. “Bunu kul lanma.”

“Bunu kullanmasını neden istemiyorsun?” diye sordu Anne. “Caroline'la alay mı ediyordun?”

Liz bedeninde bir pişmanlık duygusu dolaştığını hissetti. Aynı zamanda Anne'le açık açık konuşma ihtiyacı da hissediyordu. *Çok yorgunum. Odama gitmem ve hemen uyumam gerek. Caroline Bingley'den hoşlanmıyorum. Fakat ablamın yeni yengesini ulusal*

bir televizyon kanalında aşagılamak, bu programdan çok daha uzun sürecek sorunlar yaratmaktan başka bir işe yaramaz. Bu sebeple, iki profesyonel kadın olarak, söylediklerimi kayıttan çıkarmak konusunda anlaşalım.

“Caroline’la aranızda tatsız bir şey mi oldu?” diye sordu Anne.

Liz hayır anlamında başını salladı. “Caroline’ı gerçekten seviyorum,” dedi. “Sadece dalga geçiyorum.”

“Caroline’ı kibirli buluyor musun?” diye sordu Anne. “Bazı insanların onu kibirli bulduğunu duydum.”

Liz güldü. Kendine engel olamadı. “Hangi insanlar?”

“Dışarıda dolaşan bir dedikodu işte.”

Liz sohbetin abesliğinin farkında olduğunu belli etmek için yine dayanılmaz bir istek duydu. *Ne yapmaya çalıştığını kesinlikle anlıyorum*, demek istedi. Bunu söylemek yerine, kararlı bir sesle, “Ben Caroline’la her zaman çok iyi anlaştım,” dedi.

Odasına döndüğünde internete girip Frankenbite terimini araştırdı. 2004 yılına kadar uzanan sayısız arama sonucuyla karışlaştı. Terimin anlamı tam olarak Liz’in düşündüğü gibiydi.

Bölüm 169

“NEDEN HIÇ EVLENMEDİĞİNİ anlamıyorum Lizzy,” dedi Lydia. “Evlilik gerçekten eğlenceli. Ham akşamları işten eve geldiğinde onun için biftek pişiriyorum ve kendimi tam bir yetişkin gibi hissediyorum.”

Cincinnati kafiləsi –kafile yedi kişiden oluşuyordu, sayıya sadece Bennetler değil Ham ve Shane de dahildi– Hermoso Desert Lodge’a vardıktan kısa bir süre sonra, Lydia ve Kitty, ablalarının kaldığı odayı incelemeye gelmişlerdi. Lydia ve Ham

aynı koridordaki bir odada kalıyordu. Mary'ye tek kişilik bir oda tahsis edilmişti. Liz kendisi için neden aynı şeyin yapıldığını düşünürken, Pelco kamerasından ve iki kardeş arasındaki "eğlenceli" sohbetlerden bahseden Anne Lee'yi hatırladı, kadına böyle bir malzeme vermeye hiç niyetli değildi.

Jane dışarıdaydı ama Lydia ve Kitty ablalarının yatağına rahatça yerleştiler. Liz masada oturuyordu, bilgisayarını açmıştı, tören sırasında yapacağı konuşmayı bitirmeye çalışıyordu.

Liz başını bilgisayardan kaldırmadan, "Ben tam zamanlı bir işe girip ev kirası ödemeye başladığımda kendimi bir yetişkin gibi hissetmiştim," dedi. "Hmmm..." Hesaplıyormuş gibi yaptı. "On altı yıl önce."

"Akşamları eve birinin gelmesini isteniyor musun?" dedi Lydia. "Ben yalnız yaşamaktan çok sıkıldım."

"Öyleyse yalnız yaşamıyor olman iyi bir şey."

"Eğer Jane'in bebeği sevimli olursa, belki Ham ve ben de aynı sperm donörünü kullanırız."

"Çocuklarınız iki taraftan akraba olur," dedi Kitty. "Bu çok tuhaf."

"Tanımadığımız bir adamın sperminden bahsediyoruz," dedi Lydia. "Adam çocukların hayatının bir parçası olmayacak. Hem bazen iki erkek kardeş iki kız kardeşle evlenir ve çocukları iki taraftan kuzen olur. Jessica ve Rachel Finholt kardeşler iki erkek kardeşle evlendiler."

"Jessica Finholt'tan nefret ediyorum," dedi Kitty. "Ana okundayken Raggedy Ann bebeğimi çalmıştı." Komidinin üstünde bulduğu broşürü karıştırıyordu. "Spa hizmetleri için para ödememiz gerekiyor mu?"

Liz omzunun üzerinden kardeşine baktı. "Öyle olduğundan eminim."

“Jane’in *Gözde Bekâr*’da evlenmesi büyük ziyan. Jane programı izlemiyor bile,” dedi Lydia. “Ham ve ben bir reality-show için çok uygun olmaz mıydık?”

Lydia haksız değildi ama bunun iyi bir fikir olduğu da söylenemezdi. Liz, kardeşini cesaretlendirmemeye özen göstererek, “Kameralarla birlikte yaşamak sizi çok rahatsız ederdi,” dedi. Ayağa kalktı. “İkiniz de beni takip edin.” Banyoya gitti. Lydia ve Kitty şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar. “Bize göğüslerimizi nasıl kontrol edeceğimizi mi öğreteceksin?” diye sordu Lydia.

“Sadece buraya gelin,” dedi Liz.

İki kız banyoya girdiğinde Liz kapıyı kapattı ve fısıltıyla konuşmaya başladı. “Tavanın köşesinde duran kamerayı gördünüz mü?” dedi. “Burada bulunduğunuz süre içinde, televizyonda yayınlanmasını istemediğiniz şeyleri kesinlikle söylemeyin. Çok ciddiylim.”

“Ne gibi?” diye sordu Lydia.

Liz’in vaazı en iyi ihtimalle işe yaramayacaktı, en kötü ihtimalle Liz’in engel olmak istediği tavrın tam tersine sebep olacaktı.

“Bizim iyi ya da kötü görünmemiz prodüktörlerin umurunda değil,” dedi Liz. “Onları tek amacı, insanların izlemek isteyeceği bir televizyon programı yaratmak. Kimse hakkında kötü bir şey söylemeyin ve kavgaya etmeyin.” Dün akşam Caroline Bingley hakkında yaptığı ölçüsüz yorumları düşünmemek zordu. “Prodüktörler çekişme arıyor.”

Lydia güldü. “Bulmak için çok uğraşmalarına gerek yok bence.”

Liz iç geçirdi. “Tamam,” dedi. “Ne istiyorsanız onu yapın. Benden günah gitti.”

Bölüm 170

LIZ ANNESİYLE BABASININ odasına gitti. Bayan Bennet bir oraya bir buraya koşturuyordu. Bay Bennet kucağındaki devasa Rönesans tarihi kitabıyla bir koltukta oturuyordu. Odada çift kişilik büyük bir yatak vardı. Liz annesiyle babasının uzun yıllar sonra ilk kez aynı yorganın altında uyuduklarını düşündü.

Bayan Bennet banyodan seslendi. “Saç kurutma makinesini bulamıyorum Lizzy. Resepsiyonu aradığımda burada olduğunu söylediler ama bize saç kurutma makinesi vermeyi unutmuş olmalılar.”

Liz banyoya girdi ve lavabonun altındaki rafı gösterdi. “İşte orada anne.”

Bayan Bennet rahatsız bir şekilde, “Önceden orada değildi,” dedi. Saç kurutma makinesini eline alırken ekledi. “Bence en iyisi Jane’in bebeğinin Chip’ten olduğunu söylemek. Aksi takdirde programı izleyenlerin kafaları karışır.”

“Jane’i gördün mü?” diye sordu Liz. “Çok güzel görünüyor, öyle değil mi?”

Bayan Bennet büyük bir özgüvenle, “Bebek aşağıda duruyor,” dedi. “Bu bebeğin erkek olduğu anlamına gelir.” Hassas durumlarda kullandığı fısıltılı sesiyle konuşmaya devam etti. “Kitty’yle Shane’in ciddi olup olmadıklarını bilmiyorum ama melez çocukların hayatı çok zor olabilir Lizzy.”

Liz irkildi. “Bunu onlara söyleme sakın.”

“Chip’in sağdııcı Fitzwilliam Darcy olacakmış.” Bayan Bennet’in sesinde tuhaf bir onaylama tonu vardı. “Böyle kaliteli arkadaşlara sahip olması Chip hakkında iyi şeyler söylüyor. Fitzwilliam bekâr mı?”

Bayan Bennet, Darcy hakkında böyle olumlu fıkirlere neden ve ne zaman sahip olmuştu? Haziran ayında, Lucasların barbekü partisinde, Liz'in anlatıkları yüzünden Darcy'ye epey sinirlenmişti. "Chip'in kardeşiyle çıkıyor," dedi Liz.

"Yazık olmuş," dedi Bayan Bennet. Kaşlarını çattı. "Şimdi, şu Çinli kızın, program sırasında, Ham'in durumunun doğuştan gelen bir rahatsızlık olduğunu söyleyeceğinden emin olmalıyız. Aksi takdirde insanlar bunun iğrenç bir şey olduğunu düşünebilirler ama bunun doğuştan gelen bir kusur olduğunu bilirlerse anlayış gösterirler."

Bayan Bennet, *Gözde Bekâr* özel bölümünün seslendirmelerini Anne Lee'nin yardımıyla kontrol edebileceğine inanıyordu. Bu o kadar yanlış bir inançtı ki Liz bu yanlış düzeltmeye çalışmanın bile anlamsız olacağını düşündü. Bayan Bennet, Liz'in sadakatsiz düşüncelerini sezmiş gibi ona baktı. "Jane'in hiç tanımadığı bir adamdan hamile kaldığını söylerlerse insanların kafalarını karıştırmazlar mı sence?"

"Donör inseminasyonunu kimse bu şekilde tanımlamaz anne. Ayrıca hayır. İnsanların bu kavramı algılamakta zorlanacağını düşünmüyorum."

"Bebeğin Chip'ten olduğunu söylemeleri çok daha hoş olur bence."

"Ama bu doğru değil."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Bayan Bennet. "Bu hiç önemli değil."

Bölüm 171

LIZ, TUDOR'UN SATIŞ anlaşması için Cincinnati'ye gittiğinde her yerde Darcy'yi aradığı gibi, tatil köyünde de onunla karşılaşma ihtimaline karşı her an tetikteydi. Jane ve Chip'in bekârlığa

veda partilerine sadece saatler kalmıştı, Darcy tatil köyüne gelmiş olmalıydı. Fakat Liz, odasının balkonundan dikkatlice etrafı incelemesine rağmen onu göremiyordu. Belki de Darcy'yi hiç görmemek onun golf sahasında Caroline'la kol kola gezdiğine şahit olmaktan daha iyiydi.

Liz'in odasının balkonu avlunun kuşbakışı manzarasına sahipti. Liz, Bay ve Bayan Bennet ile Bay ve Bayan Bingley arasında gerçekleşen tanışma buluşmasını seyredebiliyordu, buluşmaya Jane'le Chip de katılmıştı. Ailelerin zirvesi, harikulade çiçek arajmanlarıyla süslenmiş yuvarlak bir masanın etrafında yapılıyordu. Masada sadece şampanya kadehleri vardı, yemek yoktu. Liz konuşmaları duyamıyordu ama daha sonra her şeyi duyacağından emindi; bir adam aile üyelerinin başlarının bir metre kadar üzerinde bir mikrofon tutuyordu. Omuzlarında kameralar taşıyan iki adam da ailelerin tam arkasında duruyordu.

Bayan Bingley sarı saçlı, zayıf bir kadındı. Bej rengi kapri pantolon, bej ceket ve topuksuz bej ayakkabılar giymişti, lila rengi ipek bir eşarp takmıştı, gülümsemedi. Cincinnati Şehir Kulübü'nde tenis oynayabilecek türden bir kadın gibi görünüyordu, daha tombul ve daha gösterişsiz Bayan Bennet'in bazı arkadaşlarına benziyordu. Bay Bingley, Chip'in yaşlanmış versiyonuydu. Gri saçlarını yandan ayırmıştı, lacivert bir takım elbise ve beyaz gömlek giymişti, yeşil bir papyon takmıştı. Aileler arasındaki iletişimi bütün halinde gözlemleyen Liz, Jane adına aşırı endişelendi, duş alıp geceye hazırlanmak için içeri girdi.

Jane bir saat sonra odaya döndü, yanında Anne Lee, iki mak-yöz ve bir kostümcü vardı.

"Bingley ailesiyle görüşme nasıl gitti?" diye sordu Liz.

"Harika," dedi Jane. "Chip'in annesi sürekli yoga yapıyor-muş." Jane mikrofonluydu –mikrofon vericisi belinin arkasına takılmıştı, mikrofonun kendisi bluzunun yakasındaydı– ama

söylediği şeyi yalanlayacak gizli bir mesaj vermeye de çalışmıyordu; mutluluğu gerçek görünüyordu.

Jane'in makyajı yatak odasında tazelenirken, Liz banyoya girip kapıyı kapattı ve kendi makyajını yaptı. Bir prodüksiyon asistanı ve sesçi daha önce belirlenen saatte odanın kapısını çaldıklarında, Jane'i güzelleştirme işlemi hâlâ devam ediyordu. Sesçi adam Liz'e mikrofon taktı ve prodüksiyon asistanı onu tatil köyünün girişine götürdü. İki film ekibi ve siyah bir limuzin bahçe yolunda bekliyordu. Liz limuzine binerken, kalçasını –etek yerine şık bir kot pantolon giymeyi özellikle tercih etmişti– mümkün olduğunca gizleyecek şekilde hareket etmeye özen gösterdi. Limuzinin içinde bir kamera ekibi daha olduğunu gördü, kamerayı taşıyan adama –kırk küsur yaşlarında gri sakallı bir adamdı ve beyzbol şapkası takmıştı– hitap ederek, “Bu gece bir restorana mı yoksa gece kulübü gibi bir yere mi gidiyoruz?” diye sordu.

Adam bir an duraksadıktan sonra, “Sizinle program hakkında konuşmamız yasak,” dedi. “Sorularınız varsa prodüktörlerden birine sormalısınız.”

Liz'i odasından alan prodüksiyon asistanı ortadan kaybolmuştu. Liz kameramana, siyah kulaklıklar takan sesçiye ve ışıklardan sorumluymuş gibi görünen üçüncü adama bakarak, “Hepiniz tam zamanlı olarak *Gözde Bekâr* için mi çalışıyorsunuz?” diye sordu.

“Ben tam zamanlı çalışıyorum,” dedi kameraman. “Onlar çalışmıyor.”

Liz, “Ne kadar zamandır...” diyerek konuşmaya başladı ama sorusunu bitirmedi çünkü Caroline Bingley limuzine biniyordu. Liz, birbirlerini gördükleri ilk birkaç saniye boyunca Caroline'ın burun deliklerinden tiksinti dumanları çıktığına yemin edebilirdi. Caroline soğuk bir sesle, “Merhaba Liz,” dedi.

“Selam Caroline.” Liz film ekibinin ve üstündeki mikrofonun fazlasıyla farkındaydı. Sırtıyla koltuğun arkasının arasına sıkışan

vericiyi hissedebiliyordu. “Eğer Chip’e tekrar *Gözde Bekâr*’a katılmasını söylemeseydin şimdi hiçbirimiz burada olmazdık, öyle değil mi?” dedi.

“Ailen çok sevinmiş olmalı,” diye karşılık verdi Caroline.

Liz, sesine dostluk tonu eklemeye çalışarak, “Senin ailenin daha çok sevindiğinden eminim,” dedi.

Liz’in oyunculuk kariyeri, Seven Hills Orta Okulu’nda sahnelenen *Oliver* müzikalindeki bir koro rolüyle başlamış ve bitmişti. Fakat akşam ilerledikçe, Liz yine bir oyunda rol alıyormuş hissine kapıldı; canlandığı karakterin dışına çıkmamak zorundaydı ve canlandığı karakter, gelinin nazik ve destekleyici kardeşiydi. Liz ve Caroline’a önce Mary katıldı, onun ardından Kitty ve Lydia birlikte ortaya çıktılar, sonra Chip’in ablası Brooke geldi. Brooke limuzine binene kadar Liz onun varlığından bile haberdar değildi. (Brooke üç kardeşin en büyüğüydü, evliydi, sekiz ve on yaşlarında iki çocuğu vardı, Philadelphia’da Bay ve Bayan Bingley’ye yakın bir yerde yaşıyordu.)

Son olarak Jane göründü, alkışlar eşliğinde arabaya bindi, en azından Liz’in alkışları samimi ve yürektendi. Limuzin tatil köyünün girişinden ayrılırken, yolcularla sürücüyü birbirinden ayıran koyu renkli cam yukarı kalktı ve Anne Lee iki şişe şampanyayı havaya kaldırarak sırttı. (Anne Lee tabii ki oradaydı ve tabii ki iki şişe şampanyası vardı.)

“Gelmiş geçmiş en iyi bekârlığa veda partisine hazır mısınız?” diye bağırdı.

Bölüm 172

BİR RESTORANIN ÖZEL odasında akşam yemeği yediler, ilk sohbetler epey yapmacıktı. Liz tuvalete gittiğinde, bir kameranın arka-

sında duran Anne Lee onun yolunu kesti. “Sence nasıl gidiyor?” diye sordu o güven vermeyen normal sesiyle.

“İyi,” dedi Liz.

“Sohbetin biraz tuhaf olduğunu hissetmedin mi?”

“Chip’in kardeşlerini çok iyi tanımıyoruz,” dedi Liz. “Brooke’la bu akşam tanıştım.”

“Bir de Caroline’la arandaki şu gerilim var.” Anne’in ifadesinde yüksek bir anlayış vardı. “Belki de düğünden önce onunla konuşmalı ve ne düşündüğünü açıkça söylemelisin. Havayı yumuşatmak ve yakınlaşmak için.”

Liz bu akşam iki kadehten fazla içki içmemeye karar vermişti ama limuzindeki şampanya, restorana vardıklarında ikram edilen votka kokteyli ve yemekteki şarapla birlikte daha şimdiden limitini aşmıştı. Bununla birlikte, Anne’i ikna edici bulmaktan hâlâ çok uzaktı, ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi. “Sana Caroline’la bir sorunum olmadığını söylemiştim.”

Antreler masadan kaldırıldıktan kısa bir süre sonra özel odanın kapısı çaldı. Liz gelenin Chip olduğunu düşündü ama kapı açıldığında ortaya bir polis ve itfaiyeci çıktı. Liz dördüncü içkisini içerken, polis ve itfaiyeci kostümü giymiş iki erkek striptizciyle karşı karşıya olduğunu fark etti. Hamile ve ayık Jane’in –içki içmeyen tek kişi oydu– etrafında dönen striptizcilerin görüntüsünü uzun zaman unutamayacaktı. Adamlar üstlerinde sadece slipleri kalana kadar ağır ağır soyundular ve pırıl pırıl parlayan kaslarını sergilediler. Sliplere ek olarak, itfaiyecinin miğferi ve botları, polisin de şapkası ve tek bileğinden sarkan kelepçeleri vardı.

Beyonce’nin “Single Ladies” isimli şarkısı çalmaya başladığında, striptizciler diğer kadınlarla dans etmek için hareketlendiler. Lydia ve Kitty büyük bir hevesle kalçalarını salladılar. Liz uyumlu bir kardeş gibi görünmesine yetecek kadar dans etti.

Brooke bile itfaiyecinin etrafında birkaç kez döndü. Bunu gören Liz, halihazırda ısındığı kadından biraz daha hoşlandı. Fakat Mary'yle Caroline sahneyi küçümseyici bakışlarla izleyip, dans edenlere katılmaları için çağrıldıklarında başlarını hayır anlamında sallamakla yetindiler.

Striptizciler odadan çıktıktan hemen sonra kapı tekrar çalındı. Gelen yine Chip değildi. Bu seferki misafir *Gözde Bekâr*'ın sunucusu Rick Price'dı. Kadınlar aynı anda coşkuyla bağırmaya başladılar. Liz kendisinin de onlara katıldığını fark edince şaşırıldı ve o anda (beşinci içkisini içiyordu) tamamıyla “çakırkeyif veya kafası güzel değil” sarhoş olduğunu anladı. Üstelik birkaç saat önce olduğundan çok daha mutluydu. Daha önceki *Gözde Bekâr* yarışmacılarının evinin rahat salonundaki televizyonda izlemiş ve hepsinin aptal ya da bayağı olduğunu düşünmüştü ama şimdi bu düşüncesi için pişmandı; bir reality-show'da körkütük sarhoş olmak, tıpkı teriyaki soslu pizza ve arı zehiri maskesi gibi, bir kere denenmeden kıymeti bilinecek şey değildi.

Rick Price şakacı bir ses tonuyla, “Burada çılgın şeyler olduğunu duydum,” dedi. Kadınlardan yine tezahüratlar yükseldi. “Az önce beylerin yanındaydım,” diyerek devam etti Rick Price. “Size meydan okuyorlar. Adını Henüz-Evli-Değil koyduğumuz oyunu oynamak için sizi süper havalı bir gece kulübüne davet ediyorlar. Var mısınız kızlar?”

Tezahüratlar şiddetlendi. Sesler hafıflemeye başladığında, “Ben otele dönebilir miyim?” dedi Mary.

Herkes tekrar limuzine bindi. Mary bu sefer Liz'in yanına oturdu. “Bu berbat bir şey,” dedi. “Tam olarak tahmin ettiğim gibi.”

“En azından para alıyorsun.”

Büyük olasılıkla, parayla ilgili bu sohbet televizyonda yayınlanmayacaktı ama Liz, hem bir kuşkuya yer bırakmamak için, biraz da eğlence olsun diye, doğruca kameraya bakıp sırtıttı.

Gece kulübü Chip'in davetlileri dışında boştu. Oyun, kırmızı koltukların ve sandalyelerin bulunduğu bir salonda oynanacaktı. Liz, henüz salona bile girmeden, Chip'le Shane'in arasında oturan Darcy'yi gördü. Darcy'nin elinde bir viski bardağı vardı, yüzündeki ifade sıkındı. Salondaki diğer adamlar Ham ve Chip'in eniştesi Nick'ti. Kadınların yemeği tuhaf geçmişti ama erkeklerinki neredeyse katlanılmaz olmalıydı zira Shane ve Ham hem birbirlerine hem de diğer adamlara tamamen yabancıydı.

Caroline'in doğrudan Darcy'ye yöneldiğini görmek tatsızdı. İki konuvmaya başladılar, Darcy'nin gözleri Liz'in gözleriyle buluştu. Caroline, Liz'i karalıyor muydu? Liz gözlerini kaçırdı.

Oyun şöyle oynanacaktı: Jane'le Chip'in kendi davetlileri iki gruba ayrılacaklardı. "Ona âşık olduğumu ilk kez..." gibi cümlelerin, gelinle damat tarafından nasıl tamamlanacağını sırayla tahmin edeceklerdi.

Soruları soran Rick Price salonun girişinde ayaktaydı. Jane ve Chip, adamın iki yanına yerleştirilmiş taht benzeri koltuklarda oturuyordu. Dişi ve erkek takımları karşı karşıya duruyorlardı. Takımların arasında ince uzun bir masa vardı. Liz masanın üstünde yüzden fazla shot kadehi olduğunu tahmin etti, kadehler farklı renklerde sıvılarla doluydu. Liz ilk önce, yanlış cevap verenin bir kadeh içki içmek zorunda kalacağını düşündü ama doğru cevap verenin bir kadeh içkiyle ödüllendirilmesi de mümkün görünüyordu.

Oyunun olağanüstü eğlenceli olması şaşırtıcı mıydı yoksa hiç şaşırtıcı değil miydi? Cincinnati'deki sessiz sinema oyununun aksine, bu oyundaki en iyi oyuncu Liz'di. "İlk buluşmamız..." ya da "Nişanlandığımız yer..." gibi cümleleri hiç tereddüt etmeden tamamladı. Rick Price, Liz'e takım arkadaşlarına danışmasını önerdi ama Liz sorulara tek başına bağırarak cevap vermeye devam etti. O noktada bütün salon genel bir kaosun içindeydi.

Lydia, Ham'in kucağında oturuyordu. Brooke salonun bir köşesinde kusuyordu, ağzını elinin tersiyle silip neşeli bir şekilde tekrar gruba katıldı. ("Sen ve kardeşlerin harikasınız!" dedi Liz'e. Liz, *Caroline gibi korkunç olmadığın için çok mutluyum*, diye düşündü.) Rick Price birbirlerinin sözünü kesmemeleri için defalarca uyarıda bulundu. Kamera ekibi birkaç soru için fazladan çekim yapmak zorunda kaldı çünkü herkes aynı anda konuşuyordu. Liz, "İlk buluşmaları Orchids'deydi," diye dördüncü kez bağırırken, En İyi Yardımcı Kadın Oyuncu Oscar'ını hak edip etmediğini düşündü.

Sonra kendini gece kulübünün başka bir bölümünde buldu. Kitty'yle birlikte, sözlerini ezbere bildiği bir rap şarkısı eşliğinde dans ediyordu. Kitty kafasına plastik bir taç takmıştı. Taçtan çıkan antenin ucunda pembe ve pırıltılı bir penis sallanıyordu. Bu harika bir taçtı! Kitty, Liz'in kafasında da aynı taçtan olduğunu söyledi. Bu daha da harikaydı. Bu gerçekten büyülü bir geceydi. Liz, Darcy'nin izini kaybetmişti –Darcy dans etmiyordu– ama kardeşleriyle birlikte olmaktan bu kadar keyif aldığı bir başka zaman hatırlamıyordu.

Lydia dans pistine geldi, ağzını Liz'in kulağına dayadı. "Chip'in sağdıcının kim olduğunu biliyor musun?" diye bağırdı.

Birbirlerinden sadece birkaç santim uzakta olmalarına rağmen, Liz kardeşinin söylediklerini zar zor duyabildi. "Darcy!" diye bağırdı.

"Darcy!" dedi Lydia. "Ondan nefret ediyorum! Translar ve doğuştan gelen kusurlar saçmalığını annemin kafasına o soktu."

"Annemin yarık dudaklar hakkında söylediği şeyleri mi kastediyorsun?" diye bağırdı Liz. "Bu fikirler Darcy'den mi gelmiş?"

Lydia başıyla onayladı. "Darcy az önce gitti. Ama yarın onu gördüğümde, başkalarının işine burnunu sokmamasını söyleyeceğim."

Dans pisti birçok sebepten dolayı bu sohbet için hiç uygun değildi ama Liz, çıkarabildiği en yüksek sesle, “Annem bu sayede Ham’i daha kolay anlayabileceği bir bakış açısı kazanmadı mı sence?” dedi.

“Ham’i anlamak ya da anlamamak annemin problemi,” diye bağırdı Lydia. “Ham var olmak için onun iznini istemiyor!”

“Ama annemle dargın olmaman hayatı kolaylaştırmıyor mu?” Lydia sıırıttı. “Söylenesi zor.”

“Darcy annemle *neden* konuştu?” diye bağırdı Liz.

“Çünkü kendisini dünyanın en zeki adamı sanıyor ve başkalarının onu dinlemesinden zevk alıyor.”

“Hayır!” diye bağırdı Liz. “Demek istediğim, onun müdahalesine gerek olduğunu nasıl anladı?”

“Kesinlikle!” diye geri bağırdı Lydia. “Müdahalesine gerek yoktu.”

Bölüm 173

BİR SAATTEN AZ zaman sonra, Liz otel odasına dönmüş ve karanlıkta yatağına uzanmıştı, başı dönüyordu. Zavallı Jane aşağıdaki avludaydı, kör edici ışıkların önünde hâlâ röportaj veriyordu. Liz hayatının en eğlenceli gecelerinden birini yaşamıştı ama Jane bu şekilde evlenmeye karar verdiği için çoktan kuşkuya düşmüş olmalıydı. Liz birdenbire, biraz da mide bulantısının etkisiyle yatağında doğruldu, gece lambasını yaktı, yataktan kalktı, odasının anahtarı olan plastik kartı aldı ve aceleyle koridora çıktı.

Mary’nin kapısını çaldı. Mary kapıyı açtı, ağzında bir diş fırçası ve dudaklarının etrafında köpüklü bir çerçeve vardı. “Ne var?”

“Skyline’da Darcy’ye rastladığında, ona annemin Lydia’yla hâlâ konuşmadığını söyledin mi?” dedi Liz.

Mary kuşkuyla sordu. “Neden?”

“Darcy seninle karşılaştıktan sonra annemle konuşmuş sanırım.”

Mary biraz daha samimi bir ses tonuyla, “Ah,” dedi. “Konuştu.” Odaya girip banyoya doğru yürüdü. Liz kardeşini takip etti. Mary ağzını çalkalayıp lavaboya tükürdü, diş fırçasını yıkadı. “Skyline’da annemle konuşabileceğini söyledi. Mesleği yüzünden Ham’in beyninin nasıl çalıştığını anneme açıklayabileceğini düşünüyordu.”

“Anneme transcinsiyet olmanın doğuştan gelen bir kusura benzediğini mi söyledi?”

“Ben sohbet sırasında onların yanında değildim ama annemin inandırıcı ve ikna edici bulduğu tek nokta bu.”

Yani Darcy, Bennet ailesinin mutluluğunu bir değil iki kez kurtarmıştı; Jane’le Chip’i tekrar bir araya getirmekle kalmamış, Lydia ve Bayan Bennet arasındaki sorunları da çözmüştü. Ama neden? Kimin yararına? İki durum da Darcy’yi doğrudan etkilememişti ve Darcy iki durumda da övgü beklememişti –Liz aniden New York’taki yemeği hatırladı; Darcy’ye, Bayan Bennet’le Lydia’nın barıştığını nereden bildiğini sormuştu ve Darcy hemen konuyu değiştirmişti– halbuki gösterdiği çaba basit bir nezaketten çok daha öteydi.

Mary musluğu kapattı. Abla ve kardeş aynada göz göze geldiler. “Eğer farkında değilsen ben söyleyeyim,” dedi Mary. “Bu gece acayip sarhoş oldun ve leş gibi kokuyorsun.”

Bölüm 174

HAM, ERTESİ SABAH saat dokuzda, tatil köyünün avlusunda bir CrossFit antrenmanı düzenledi. Bir gece önce, Liz'e anne babalar dahil herkesin antrenmana katılabileceğini, çünkü egzersizleri katılımcıların on anki zindelik durumlarına göre modifiye edeceğini söylemişti. Fakat hiçbir egzersiz, Liz'in uyandığı kuru ağızlı ve kalp çarpıntılı duruma göre modifiye edilemezdi. Liz antrenmana katılmadı, iki aile için verilen öğle yemeği davetine de katılmadı, avluda düzenlenecek olan düğün provası yemeğine az zaman kala zorla yataktan kalktı. Yemekte rahat kıyafetler giyilecekti; prodüktörlerin ısrarla hatırlattığı üzere, mayo bile kabul edilebilir bir giysiydi.

Liz makyaj yaptı, bir fincan koyu kahve içti, dün akşam gördüğü aynı prodüksiyon asistanı ve farklı bir sesçi tarafından ziyaret edildi. Prova yemeği hem düğün için gerçek bir prova olacaktı hem de izleyicileri eğlendirmek için beyin acıtan bir muamma olarak kayda alınacaktı. Fakat Liz'in beyni başka sebeplerle acıyordu. Liz, tören provası biter bitmez, hangi çivi-çivi-söker içkisini tüketeceğini düşünmeye başladı. Bay Bingley'yle havadan sudan konuşurken, yanından geçen garsonun taşıdığı tepsiden bir kadeh beyaz şarap aldı. Liz'in yaptığı işi öğrenen Bay Bingley, hayatı boyunca bir roman yazmak istediğini itiraf etti. Liz elindeki bir bardak şaraba baktı ve bu geceye dair umutlarının büyük ölçüde arttığını hissetti.

Liz mayo yerine yazlık bir elbise giymişti, gelgelelim Lydia, Kitty, Ham, Shane ve Caroline hep birlikte havuza girdiler. Liz, her ne kadar bakmamaya çalıştıysa da, Ham'in göğsünde çok etkileyici ve erkeksi kaslar olduğunu gördü. Ham'in göbek bölümünün altında ve üstünde kıllar vardı. Bu bedenin önceden bir kadına ait olduğuna dair tek kanıt, meme uçlarının altındaki

incecik iki yara iziydi. Bütün kadınlar bikini giymişlerdi. Liz bikinilerin odalardaki hediye sepetlerinden çıktığını tahmin etti. Caroline'ın bikinisini beyazdı. Caroline bir noktada sudan çıktı, Darcy'nin yanına gitti, adamı havuza girmesi için ikna etmeye çalıştığı belliydi. Haki bir pantolon ve yakası açık uzun kollu bir gömlek giyen Darcy hayır anlamında başını salladı, Caroline seksi bir tavırla titredi, Darcy yine başını salladı.

Liz'in yanında duran Jane, "Havuza girmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Korkarım ki, tamamen kaza eseri, bikini giymemesi gereken ama yine de giyen Amerikan kadınlarının rol modeli oldum."

Jane karnını gösterdi. "Öyleyse Tanrı bana yardım etsin."

"Ah lütfen," dedi Liz. "Senin her şeyi yapmaya hakkın var."

Liz'in Jane'le konuşmak istediği bir sürü konu vardı ama daha sonra televizyonda yayınlanmayacaklarından emin olmadan bu konuları açmak imkânsızdı. Jane kötü vakit mi geçiriyordu yoksa bütün bu gösteriyi eğlenceli mi buluyordu? Bingley ailesini gerçekten sevmiş miydi yoksa sadece numara mı yapıyordu? Bay ve Bayan Bennet edepli mi davranıyorlardı? Bayan Bennet kameralar karşısında herhangi bir patavatsızlık yapmış mıydı? Bay Bennet ve Bay Bingley puroya ve *cribbage*'a³⁹ karşı ortak bir tutkuları olduğunu keşfederek Liz'i sevindirmişlerdi, günün büyük bir bölümünü avluda puro tütürerek ve oyun oynarak geçiyorlardı.

Havuzda bir deve güreşi başladı. Lydia Ham'in, Kitty de Shane'in omuzlarındaydı. Liz, "Yarın için heyecanlı mısın?" diye sordu Jane'e.

Jane gülümsedi. "Yeni hayatıma başlamaya hazırım."

39 On yedinci yüzyılın başlarında İngiliz şair Sir John Suckling tarafından icat edilen, iskambil kartları ve bir skor tahtasıyla oynanan oyun. —çn.

Liz, bunun aksini yapmayı çok güç bulduğu için, sadece beş adım uzakta duran kamera ve ses ekibine baktı. “Bir şey değil,” dedi.

Bölüm 175

LIZ, BAY BENNET ve Mary lobideki asansörlere doğru yürüyordu, prova yemeği bitmişti ve hepsi odalarına çekilecekti. Liz birinin ona seslendiğini duydu. Arkasına dönüp baktı, Caroline Bingley’nin hızlı adımlarla onu takip ettiğini görünce şaşırdı. “Siz devam edin,” dedi babasıyla kardeşine, terdirgin bir şekilde Caroline’ı bekledi. Caroline beyaz bikinisini çıkarmış, koyu renk bir kot pantolon ve kaşmir gibi görünen gri bir eşofman üstü giymişti.

Caroline hâlâ birkaç adım uzaktayken, Liz, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Sen Darcy için tamamıyla yanlıştın,” dedi Caroline.

“Anlamadım?”

“Bana aptal numarası yapma Liz. Şu berbat Dört Temmuz barbeküsünden beri gözlerini ona diktiğini biliyorum. Fakat Darcy o zaman müsait değildi, şimdi de değil.”

“Tamam.” Liz bu yüzleşmenin nereden çıktığını merak etti.

“Ablan Chip’le evlendiği için şanslı,” dedi Caroline. “Çok şanslı. Bu evlilik yanlış fikirlere kapılmana sebep olmasın. Ailen kendini ‘Cincinnati yüksek sosyetesı’ sanıyor ama bu tam bir oksimoron. Üstelik Darcy’yle benim bir geçmişimiz var. Bir gün mutlaka evleneceğimizi ikimiz de en başından beri biliyoruz. Onunla aramızdaki kimya çok yoğun. Ve artık ciddi olmamızın vakti geldi.”

Liz mümkün olduğunca edepsiz bir şekilde gülümsedi. “İkiniz için de ne kadar güzel.”

“Eğer Darcy seni seçerse, bunu sadece Ohio’da perspektifini kaybettiği için yapacak. İnsanların onları kaçıran kişiye sempati duymaya başlaması gibi bir şey olacak bu.”

Eğer Darcy seni seçerse.

Darcy ve Caroline birlikte değiller miydi? Birlikte değillerse Caroline’ın gösterisi akıl almazdı. Ama birlikte olmaları bu gösteriyi daha da akıl almaz kılacaktı. *Ağabeyimle Caroline’ı duymuşsundur sanırım*, diye düşündü Liz. Kendi aptallığı, beyninde çakan bir şimşek gibi ortaya çıktı. Liz, Georgie’nin mesajını aldıktan sonra, ne duymuş olması gerektiğini tabii ki merak etmişti, fakat merak etmekten hızlıca kurtulmuş ve her şeyi zaten bildiğine karar vermişti. Bir makale yazarken, doğrulamadığı hiçbir bilginin yazıda yer almasına izin vermezdi. Güven ama doğrula; yapacağı şey bu olurdu. Bununla birlikte, Liz geçen üç ay içinde, bildiğini düşündüğü şeyi doğrulamak için girişimde bile bulunmamıştı. Aptalca davranmış ve hayal kırıklığına sarılmıştı, halbuki elindeki kanıt nasıl da zayıftı. Hayatta en çok istediği şeyden neden o kadar kolayca vazgeçmişti?

Liz ağır ağır konuşarak, “Peki Darcy seni seçerse, bu çok daha uygun bir eşleşme mi olur?” diye sordu Caroline’a. “Kimse kendini utanç verici bir duruma düşürmemiş mi olur?”

“Dinle,” dedi Caroline. “Babanın iflas ettiğini herkes biliyor. Annen ve kardeşlerin aptal. Şimdi de dönme bir enişten var. Sen Fitzwilliam Darcy için doğru kız arkadaş değilsin.”

“Dur bakalım doğru anlamış mıyım. Ağabeyin bir reality-show yıldızı. Hatta bunu sana borçlu. Ama *benim* ailem Darcy için fazla bayağı, öyle mi?”

“Televizyon sadece bir işten ibaret. *Gözde Bekâr*, Chip’i markalaştırmak ve onu kendi projelerine hazırlamak için bir yol sadece.”

“Seni savunmak adına, anlattığın şeylere inandığını söyleyebilirim ama söylediklerin tamamıyla mantıksız. Her neyse. Darcy, kendi kararlarını tek başına verebilecek yetişkin bir adam.”

Caroline gözlerini kısıtı. “Yoksa zaten birlikte misiniz?”

Liz güldü. “Bu bütün adab-ı muaşeret kurallarını yıkmak anlamına gelirken nasıl birlikte olabiliriz? İşçi Bayramı’ndan sonra keten giymekten daha kötü bir şey yapmış oluruz.⁴⁰ Ana yemeği salata çatalıyla yemek kadar kötü bir şey.”

“Çok zeki olduğunu sanıyorsun,” dedi Caroline. “Ama ne mal olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Yatmaya gidiyorum,” dedi Liz. “İyi geceler Caroline.” Fakat asansöre doğru birkaç adım attıktan sonra geri döndü. “Bu arada,” dedi, “Ham ailemize katıldığı için çok mutluyuz. Ve artık kimse *dönme* kelimesini kullanmıyor. En azından, terbiyeli kimseler kullanmıyor.”

Liz asansöre bindi. Üçüncü kata yaptığı kısacık yolculuk sırasında, Caroline’la yaptığı bütün konuşma boyunca mikrofonlu olduğunu hatırladı.

Bölüm 176

LIZ ODASINA GİRDİĞİNDE, prova yemeğinden önce çekmecede bıraktığı cep telefonunu eline aldı ve Georgie’nin gönderdiği mesajı bulmaya çalıştı. Mesajı tekrar okuduktan sonra (*Ağabeyimle Caroline’ı duymuşsundur sanırım. Şimdi seninle yaptığımız sohbet yüzünden kendimi çok tuhaf hissediyorum. Keşke dilimi ısıraysaydım.*) hızla yazmaya başladı.

40 İşçi Bayramı, Amerika’da eylül ayının ilk Pazartesi günü kutlanır. İşçi Bayramı’ndan sonra keten gibi ince kumaşlardan dikilmiş kıyafetler giymek yanlış bir tercih olarak değerlendirilir. Deyimde kullanılan “İşçi Bayramı” bayramının kendisine değil kutlandığı mevsime atıfta bulunur. –çn.

Georgie, bu mesaja daha önce cevap vermediğim için çok özür dilerim. Seni tanımak da harikaydı. Bunu şimdi sormam sana tuhaf gelecek biliyorum ama, ağabeyimle Caroline'ı duymuşsundur derken ne demek istedin?

Liz, sonraki on dakika boyunca öyle sersem ve sabırsızdı ki aklını dağıtmak için zıplama hareketleri yapmaya başladı, sonra bir alt kattaki odada kalan kişiye saygısızlık ettiğini düşünüp mekik çekmeye geçti. Yıllardır sigara içmiyor olmasına rağmen bir sigara bulmayı düşündü, tam o sırada Georgie'nin cevabı geldi:

Araba kazasından bahsediyordum. Kathy de Bourgh makalen olağanüstüydü! Öyle olacağını biliyordum.

Hangi araba kazası? yazdı Liz. Makale için teşekkürler!

Georgie'nin cevabı üç ayrı konuşma balonu içinde geldi. İlk mesaj şöyle diyordu: **Olayın ne kadarını bildiğinden emin değilim. Ama o gün dağ yürüyüşünden geri dönerken, bir araba dağ eteğinde ağabeyimin arabasına çarptı ve Caroline'ın köprücük kemiği kırıldı.**

İkinci mesajda şunlar yazıyordu: **Kazada Fitzzy'nin bir suçu yoktu ama arabayı o kullandığı için kendini sorumlu hissetti. Caroline haftanın geri kalanını çok MUTSUZ geçirdi. Şimdiye kadar iyileşmiştir sanırım.**

Üçüncü mesaj, **Hepiniz Chip'le Jane'in düğünündesiniz öyle değil mi? Fitzzy'nin televizyona çıkacağını düşünmek çok komik. Ona Rick Price'la selfie çekmesini söyledim. Büyük ihtimalle "unutacak" ama sen ona hatırlat lütfen!** diyordu.

Caroline'ın yaralanması Liz'in kadına karşı daha az tiksinti ve daha fazla şefkat duymasını mı gerektirirdi?

Sadece teyit etmek için, yazdı Liz, ağabeyin ve Caroline birlikte değiller ve hepimizin Atherton'da olduğu zamandan beri hiç birlikte olmadılar?

Evet! diye cevap verdi Georgie.

Liz bu cevapla, Caroline'dan tiksinnemesi gerektiğine karar verdi; Caroline tiksindirici olmadığı için değil, Darcy'ye ait olmadığı için. Liz ani bir aciliyetle, Darcy'ye ne söylemesi gerektiğini –daha önemlisi ona ne sorması gerektiğini– anladı. Hissettiği aciliyet duygusu o kadar büyüktü ki Darcy'ye hemen mesaj yazmayı ya da oda numarasını öğrenip kapısını çalmayı düşündü. Fakat böyle bir konuşma, üstünde düşünmeden başlatılmamalıydı.

Teşekkürler Georgie, yazdı Liz. **Darcy'yle Rick'in fotoğrafını çekmek için elimden geleni yapacağım.**

Bölüm 177

EVLİLİK YEMİNLERİ EDİLİRKEN Chip'in ağlaması beklenmedik bir şey değildi ama gözyaşlarının devam süresi ve yoğunluğu Liz'in o güne kadar hiç şahit olmadığı bir görüntüydü. Gözyaşları Jane ortaya çıktığı anda akmaya başladı. Kardeşlerinin ve müstakbel yengelerinin arkasından gelen Jane göz kamaştırıcıydı; fildişi rengi ipek bir gelinlik giymişti, sarı saçlarını dağınık bir topuz halinde toplamıştı, tatlı su incileriyle süslenmiş incecik bir duvak takmıştı, elinde beyaz güller vardı. Liz, Jane'in ayaklarındaki, altın rengi saten kumaşla kaplı, önü açık, yüksek topuklu ayakkabıların hamile bir kadını destekleyecek şekilde tasarlanmadığını düşündü ama ayakkabıların bu muhteşem ve büyümlü güzelliğe katkıda bulunduğunu da yadsıyamazdı. Jane hamile bir meleğe benziyordu.

Jane, yepyeni bir smokin giyen babasının kolundaydı. Bay Bennet, California'ya, 1968 yılında aldığı ve Cincinnati Bekârlar Kotilyonu'nda sosyeteeye takdim edilen Peggy Isborne'a eş-

lik ederken giydiği smokini getirmişti. *Gözde Bekâr*'ın kostüm departmanında çalışan genç ve çekici stilistler, Bay Bennet'i güncel bir smokinin içinde çok daha çarpıcı görüneceğine zar zor ikna etmişlerdi. Nedimeler mor kuşakları olan lavanta rengi şifon elbiseler giyiyorlardı. Liz *Gözde Bekâr*'a karşı genel olarak ihtiyatlıydı ama kostüm departmanının her kadının kendi vücuduna uygun kesimler seçmesini takdire şayan buldu; Liz için kolsuz, V yakalı, eteği diz boyunda bir elbise tercih edilmişti.

Düğün töreni akşam saatlerinde avluda gerçekleşti. Havuzun üstü mucizevi bir şekilde şeffaf bir akrilikle kaplanmıştı. Davetlilerin sandalyeleri, ortada bir koridor oluşturacak şekilde iki grup halinde havuzun üstüne dizilmişti. Havuzun diğer ucunda ahşap bir altar vardı. Altarın üzerine Jane'in duvağndaki tatlı su incileriyle kaplı tiril tiril, beyaz bir kumaş serilmişti. Altarın etrafı Jane'in buketindeki beyaz güllerle çevrilmişti. Törende altı kamera ekibi vardı. Ekiplerden biri devasa jimmy jib kamerasından sorumluydu. Kameranın yerleştirildiği vincin üzerinde, iki metreye on metre boyutlarında dikdörtgen şekilli bir ışık paneli de bulunuyordu. Nikâhı kıyacak kişi Rick Prize'dı.

Chip, Jane'i görür görmez ağlamaya başladı. Adamın gözlelerinden akan yaşlar, orta boydaki bir köpeği –corgi ya da border collie cinsi– yıkamaya yeterdi. Liz baş nedime olarak Jane'in hemen arkasında duruyordu ve Chip'in yüz hatlarını değiştiren fırtınayı herkesten iyi görebiliyordu. Jane ve Bay Bennet koridor boyunca yürüyüp altara geldiler. Bay Bennet kızının duvağını kaldırdı, onu yanağından öptü, sağ elini tuttu ve tuttuğu eli Chip'e uzattı. (Bu sahne kameralar için iki kez daha tekrarlanırken Liz düşündü; keşke bu geleneği mide bulandırıcı şekilde pederşahi değil de büyüleyici bulan insanlardan biri olsaydı.) Bay Bennet yerine oturdu. Chip, Jane'e döndü. “Çok güzel-sin...” diyerek konuşmaya başladı ama yeni bir duygu fırtınası

yüzünden cümlesini tamamlayamadı. Jane elini Chip'in koluna koydu, onu nazikçe okşadı. Liz ablasının yüzündeki ifadeyi göremiyordu ama o ifadenin şefkat dolu olduğundan emindi.

“Herkes merhaba,” dedi Rick Price. “Burada gerçekten kutsal bir olay için toplanmış bulunuyoruz. Hayatın ve aşkın zirvesini oluşturan bir olayı kutlamak için. Chip ve Jane, ailelerinizin, Tanrı'nın ve dünyanın önünde birbirinize olan bağlılığınızı tasdik edeceksiniz.” Durdu ve konuklara doğru göz kırptı. “Şimdi, kim biraz eğlenmek ister?”

Kafa karıştıran bir sessizliğin ardından, “Ben isterim,” dedi Jane. Chip konuşmaya çalıştı ama başaramadı, gözlerinden yaşlar boşalırken burnunu çekti, başını salladı.

Kamera ekiplerinden birinin arkasında duran sakallı prodüktör araya girdi. “Rick, sahneyi tekrarlayalım ama bu sefer göz kırpmayın.” Ve düşün bu şekilde devam etti; sadece on dakikada bitebilecek tören, tekrar çekimleri ve gözyaşları yüzünden bir saatten fazla sürdü. Aralarda makyajlar tazelandı. Genelde Jane'in makyajına rötuş yapıldı ama ara sıra Chip'in, Rick Prize'ın ve davetlilerin makyajlarına da dokunuldu. Jane, kostüm departmanından üç kişi ve Liz eşliğinde tualete giderken çekime bir süre ara verildi. Ve her seferinde birkaç dakika süren duraksamalarda, herkes Chip'in kendini toparlamasını bekledi. Jane o duraksamalar sırasında sakinleştirici sözler fısıldadı ama söyledikleri aslında herkes tarafından duyulabiliyordu.

Liz bütün bunlara rağmen bir an bile sıkılmadı; tören gerçeküstü ve tatlı bir araf gibiydi. Liz orada, Fitzwilliam Darcy'yle yorumlanması zor ama muhtemelen cilvekâr göz temasları kurarak sonsuza dek mutlu bir şekilde var olabiliyordu. Liz son nedime olarak Jane'in hemen önünde koridorda yürüdü. İmgesel bir aldatmaca sayesinde, önünde duran Chip'le Rick Prize'ı görmezden gelip sadece Darcy'yi görmeyi başardı. Darcy inanılmaz

yakışıklı, ciddi ve uzundu. Adamın yakışıklılığı insanın aklını başından alıyordu ama Liz'i törenin bitmesi için sabırsızlanmaktan alıkoyan şey, Darcy'ye söylemek istediklerinin önemi ve alacağı tepkinin belirsizliğiydi. Darcy, Caroline'ın sevgilisi değildi ve Liz için hâlâ bir şeyler hissediyor olabilirdi. (Liz'i kendinden geçiren bu ihtimal Caroline tarafından hiç istemeden üretilmişti.) Bunları düşünmek Liz'in içini iyimserlikle doldurdu. Fakat iyimserlik denen şey her zaman ezilebilirdi ve Liz'in kalbi bir kez daha kırılabilirdi.

En sonunda, Chip'in olağanüstü gözyaşlarına rağmen tören bitti. Jane ve Chip büyük bir alkış eşliğinde karı ve koca olarak koridorda yürüdüler. Sonra, kameraların bir tek açıyı bile kaçırmaması için aynı yürüyüşü iki kez daha tekrarladılar. O noktada, konukların istedikleri gibi hareket etmelerine izin verilmişti. Fakat Liz, yapacağı konuşma da dahil olmak üzere, katlanmak zorunda olduğu şeylerin bitmediğini biliyordu. Sırada gelinle damadın ilk dansı ve düğün pastasının kesilmesi vardı, bunların kayda alınması da fazladan sabır gerektirecekti. Ama şampanyalar servis edilmiş ve aperatifler –mantar dolması ve keçi peynirli İtalyan tostı– dağıtılmıştı. Kısa da olsa insanların özgürce geçirebileceği bir zaman vardı. Darcy jakuzinin yanında Shane'le sohbet ediyordu. Liz hızlı adımlarla onlara doğru yürürken Lydia tarafından durduruldu.

"Bu hayatımın en sıkıcı günü," dedi Lydia, ağzında mantar dolması vardı. "Sen sıkılmadın mı?"

"Reality-showlar için yaratılmamışsın sanırım," diye karşılık verdi Liz. "Bunu öğrenmen iyi olmadı mı?"

"Gelinlik Jane'de mi kalacak?" diye sordu Lydia.

"Yapmam gereken bir şey var. Hemen döneceğim," dedi Liz. Jane'i, Chip'i ve onları tebrik etmek için toplanan küçük kalabalığı geçti. Elbisesinin yakasının altına gizlenen mikrofonu

kapattı. Jakuzinin yanına gittiğinde Darcy'nin koluna hafifçe vurdu. Darcy ona baktı. "Selam," dedi Liz. "Selam Shane. Darcy'yi bir dakika için çalabilir miyim?" Yakından bakıldığında Darcy'nin yüzünde makyaj –fondöten ve pudra– olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Kafası kendi kendine yüklediği misyonla dolu olmasaydı Liz, bu manzarayı endişe verici bulabilirdi.

"Harika görünüyorsun Liz," dedi Shane. Şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Şerefe."

Liz bir kadeh taşımıyordu ama aynı kelimeyi tekrar etti. "Şerefe." Darcy'ye döndü. "Benimle gelir misin?"

"Nereye?" Darcy'nin sesinde sıcaklık yoktu.

Liz, tatil köyünün yan tarafına giden patikayı daha önceden gözüne kestirmişti. Eliyle işaret etti. "Şu tarafa. Bir de, mikrofonunu kapatır mısın lütfen?"

"Ne yapabilir miyim?"

Yapmak açıklamaktan daha kolaydı. Liz parmak uçlarında yükseldi, Darcy'nin ceketinin yakasına uzandı ve mikrofonu kapattı. Döndü ve hızlı adımlarla patikaya doğru yürümeye başladı, elinde hâlâ çiçek buketi vardı, aile ya da ekip üyeleriyle göz göze gelmemeye dikkat etti ve onu Darcy'den başka kimsenin takip etmediğini umdu. Bir sesçi ya da kontrol odasındaki herhangi biri, baş nedimeyle sağdıcın mikrofonlarının kapandığını fark etmiş ve sorunu çözmek için çoktan yola çıkmış olmalıydı.

Liz omzunun üzerinden arkasına baktı, Darcy'nin onu takip ettiğini gördü, patikadan ayrıldı, etrafı çöl otları ve kumlu toprakla çevrili büyük bir kayanın arkasına geçti. Darcy, Liz'in yanına geldi, yüzünde soru dolu bir ifade vardı. İkisi yüz yüze durdular.

"Annemle Ham hakkında konuştun, öyle değil mi?" dedi Liz. Darcy şaşkın görünüyordu. Liz ekledi. "Bunu hem Lydia'dan hem de Mary'den duydum."

Darcy cevap vermeden önce Liz'in yüzünü inceledi. "Korkarım ki doğuştan gelen kusur açıklaması siyaseten yanlış. Fakat annenin nesline ait birinin anlaşılır bulacağı ifadeler kullanmaya çalışıyordum."

"Annemle telefonda mı yoksa yüz yüze mi konuştun?" Liz bunu sormayı planlamamıştı ama merakına yenik düşmüştü.

Darcy gülümsedi. "Bu çok Liz Bennet-vari bir soru. Annenle babanı ögle yemeğine çıkardım."

"Cesur bir hareketmiş." Liz bir an duraksadıktan sonra, "Liz Bennet-vari soru iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?" diye sordu.

"Aslına bakarsan bu da çok Liz Bennet-vari bir soru," dedi Darcy.

"Annemle babamı Skyline'a götürmedin değil mi?"

"Teller'in Yeri'ne gittik. Ne sipariş verdiğimizizi de öğrenmek ister misin?"

Darcy'nin sesinde alay değil, gitgide çoğalan bir samimiyet vardı. Darcy'nin Bay ve Bayan Bennet'i yemeğe davet etmesi, restoranda onlarla aynı masaya oturması, tıp diplomasının verdiği otoriteyi kullanarak onlara transcinsiyet bir damada sahip olmanın korkunç bir şey olmadığını anlatması; bütün bunlar Liz için çok anlamlıydı. "Teşekkür ederim," dedi Liz. "New York'taki yemeği ayarladığın ve Jane'le Chip'i tekrar bir araya getirdiğin için de teşekkür ederim."

"Son birkaç gündür maruz bırakıldığımız şeylerden sonra böyle hissetmene sevindim," dedi Darcy. Parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Bu makyajla tam bir budalaya benziyorum."

"Aslında makyaj sana yakışmış. Felç merkezi birkaç gün izin almana ses çıkarmadı mı?"

"Noel'de ve yılbaşında çalışacağım," dedi Darcy. "Sorun değil çünkü Georgie tatil için Cincinnati'ye gelecek." Liz'le yine göz

göze geldi. “Dün gece Georgie aradı. İşçi Bayramı’nda sana kafa karıştırıcı bir mesaj yolladığı için üzülmüş.”

“Georgie’nin hatası değildi, sadece...” Liz yutkundu. “Ben alelacele yargılarda bulundum. Caroline’la birlikte bir araba kazası geçirdiğinizi bilmiyordum ve sizin birlikte olmaya başladığınızı düşündüm. Bu uzak bir ihtimal gibi görünmüyordu, çünkü Lydia kaçtığında kahvaltı randevumuzu yarıda bırakıp Cincinnati’ye gitmiş ve seni öfkelen-dirmiştim. New York’a geri döndüğümde bana gönderdiğin mesaja soğuk bir cevap yazdım, keşke yazmasaydım ama Caroline’la birlikte olduğunu sanıyordum. Jane ve Chip’le birlikte çıktığımız yemekte kötü tavırlar sergilememin sebebi de buydu.”

“Evet. O akşam, seni mutsuz eden bir şey yaptığımı anlamıştım,” dedi Darcy. “Ne yaptığımdan emin olmasam bile.”

“New York’ta sana Georgie’nin sağlığını sormak istemiştin,” dedi Liz.

“Çok daha iyi,” dedi Darcy. “Teşekkürler.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Liz cesaretini topladı. “Özür dilerim,” dedi. “Özür dilerim çünkü çok kaba davrandım. Sen o kaballığı hak etmedin. Atherton’da, aramızın hiç olmadığı kadar iyi olduğunu hissettim. Senin yanında olmaktan gerçekten keyif aldım. Cincinnati’de çok uygunsuz davranmama rağmen beni affetmiş olabileceğini düşündüm. Fakat Lydia kaçtıktan sonra, bizimle ilgili her ihtimali yok etmişim gibi hissettim.”

“O sabah öfkelenmedim. Hayal kırıklığına uğradım. Daha sonra, sana o kadar geç ulaştığım için kendime çok kızdım ama sen o sıralar ailenle meşguldün. Sana biraz zaman tanımak yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu.”

“Ailemin bir felakete benzediğini söylerken haklıydın. Yakında Amerika’nın geri kalanı da bunu öğrenecek. Dedikoducu

olduğumu ve düşündüğüm kadar komik olmadığımı söylerken de haklıydın.”

“Liz.” Darcy elini Liz’in çıplak koluna koydu ve kadının kalbinde bir volkan patlamasına sebep oldu. “Senin yanında olmaktan keyif almamın en büyük sebeplerinden biri dedikodu yapma kabiliyetin, bunu biliyorsundur umarım. İnsanlara senin gibi ilgi gösteren biriyle daha önce hiç karşılaşmadım. Sen insanları yargımlarken bile çok zarif ve dikkatli davranıyorsun. Senin kimden hoşlanacağım ya da hoşlanmayacağımı asla tahmin edemiyorum ama belirgin sebepler bulacağını ve onları büyük bir tutkuyla dile getireceğini her zaman biliyorum. Ben daha önce ailesine bu kadar sadık biriyle de hiç karşılaşmadım.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ben kardeşlerimin hiçbirinden hoşlanmam ki. Anne babamı da çok sevdiğim söylenemez.”

“Fakat sana ihtiyaç duydukları anda, bir uçağa atlamaktan ya da gün ortası sıcağında kilometrelerce koşmaktan geri durmuyorsun.”

Darcy başka tarafa baktı ama eli hâlâ Liz’in kolundaydı. “Eğer açıkça ortada değilse ben söyleyeyim,” dedi. “Ben de bir sürü konuda hata yaptım. Kardeşlerinin evindeki o sabah...” Duraksadı. “Sana çok âşıktım ve kabalık ederek durumu dengeleyebileceğimi düşündüm. Bir okul çocuğu gibi peşinden koştuğumdan ve senin bu durumu basmakalıp bulacağından korkuyordum. Ama işin kabalık kısmını fazlaca abarttım.”

Liz aynı anda, Darcy ona bir zamanlar âşık olduğu için çökük bir umut ve artık âşık olmadığı için korkunç bir panik hissetti. Darcy şu ya da bu yönü işaret edip Liz’i ıstıraptan kurtaramaz mıydı? Konuşmak zordu ama Liz ağır ağır, “Caroline dün gece senin kız arkadaşın olamayacağımı söyledi,” dedi. “Ailemin bayağılığı ve diğer şeyler yüzünden. Fakat merak ettim...” Liz duraksadı. “Caroline, senin bana benimle ilgilendiğini söyleye-

ceğini mi samıyordu? Bunu zaten söylediğini bilmediği için mi böyle düşünüyordu?”

Darcy ciddi gözlerle Liz’e bakıyordu. “Eğer sana seninle ilgilediğimi tekrar söylersem... sence bu iyi bir fikir olur mu?”

Liz başını salladı. Sesini mümkün olduğunca titretmemeye çalışarak, “İnsan bazen ikinci bir şans yakalayamaz,” dedi. “Bunu bilecek yaşıyım.”

“Hayatım...”

Darcy elini Liz’in yanağına götürdü, Liz yüzünü Darcy’nin eline yasladı, ağlamak üzere olduğunu hissedip gözlerini kapattı. “Sana istediğin kadar şans veririm,” dedi Darcy. “Sana olan hislerim hiç değişmedi. Daha önce söylemeye korktuğum bütün o duygusal şeyler hâlâ o sabahki kadar gerçek... Sen tanıdığım bütün kadınlardan farklısın. Senin yanında olmak benimle tartıştığında bile kolay. Evime geldiğin zamanlar var ya, onlar hayatımda geçirdiğim en eğlenceli anlardı.”

Liz gözlerini açtı. “Bütün gün hasta beyinlere bakıyorsun. Sakın alınma ama eğlence eşiğin epey düşük olmalı.”

“Hayır,” dedi Darcy. “Değil. Eskiden koşu kıyafetlerinle evimden ayrıldığında pencereden seni izlerdim. *Bu ayrılışlardan biri onu son görüşüm olacak*, diye düşünürdüm ve bu düşünce beni perişan ederdi. Seni son kez gördüğüm bir zaman yaşamak istemezdim. Sana âşık olduğumu böyle fark ettim.”

Bu cümleler heyecan vericiydi ama bu miktarda ve bu hızda hazmedilmeleri neredeyse imkânsızdı. Liz muhteşem bir kıymetli taş yağmurunun altında ezildiğini hissediyordu. Keşke birkaç taşı daha sonra incelemek üzere saklayabilseydi. Ama yağmur bu şiddetiyle sadece şimdi, sadece şu anda yağacaktı ve zaman ilerliyordu.

Liz hâlâ elindeki buketi tutuyordu, mor ipekle kaplı topuklu ayakkabılarının içinde çömeldi, çiçekleri yere bıraktı, sonra

ayağa kalktı ve kollarını Darcy'ye doğru uzattı. Darcy çok kısa bir tereddütün ardından, (Liz o sırada Kathy de Bourgh'ün yol gösterici ruhunu çağırırdı) Liz'in ellerini tuttu.

"Darcy," dedi Liz. "Beşinci Fitzwilliam Cornelius Darcy. Göbek adını biliyorum çünkü seni Google'da araştırdım. Bu ürkütücü mü yoksa etkileyici mi?"

"İkisi de değil desem duygularını incitmiş olur muyum?"

Liz sıırıttı. "Fitzwilliam Cornelius Darcy, sana deli gibi hayranım. Yaptığın işe, insanların hayatlarını kurtarışına, prensiplerine... sen tanıdığım en prensipli insansın. Bu bazen küstah olduğun anlamına gelse de, sen asla yalan söylemediğini bildiğim tek insansın. Ve olağanüstü zekisin. Acı gerçekleri söylemediğin zamanlarda inanılmaz zarif, nazik ve edeplisin. Seni seviyorum Darcy. Seni büyük bir tutkuyla seviyorum. Ve şunu bilmek istiyorum..." İkisinden biri, ya da her ikisi birden, titriyordu. Kenetlenmiş elleri sarsılıyordu. Liz'in Darcy'nin göğsüne yaslanmış kalbi çılgınca atıyordu. Liz başını kaldırıp Darcy'nin gözlerine baktı. "Benimle evlenir misin?" dedi. "Bana benim kocam olmak şerefini bağışlar mısın?"

Liz, Darcy'nin böyle büyük gülümseyebildiğinden habersizdi. "Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi Darcy.

"Sana verecek bir yüzüğüm yok," dedi Liz. "Ama bunu al." Başını öne eğdi ve Darcy'nin sol elindeki yüzük parmağını öptü.

Darcy yüzünü aşağı indirirken Liz yüzünü yukarı kaldırdı. "Ah. Ve kesinlikle evlilik sözleşmesi imzalayacağım. Senin ailenin milyonları var ve benim ailem yoksulluk sınırında. Seninle evlenmek istememin sebebi bu değil."

"Ne kadar romantiksin. Bence bu meseleleri daha sonra da halledebiliriz."

"Cincinnati'ye taşınmak zorunda olduğumun da farkındayım. Bunu söylediğime inanamıyorum ama taşınmak umurumda bile değil. İronik, ha?"

“Liz?”

“Evet?”

“Seni doğru düzgün öpebilmem için bir saniye susabilir misin?”

Liz güldü. “Eğer ikimizin rujunu da berbat etmekten korkmuyorsan.”

“Aslında şu anda suratımda bulunmayan tek kozmetik ürünün ruj olduğunu söyleyebilirim,” dedi Darcy. Sonra –tatil köyünün dışında, kayanın arkasında, adam bir smokinin, kadın ise lavanta rengi bir nedime elbisesinin içinde– öpüştüler. Uzun süren öpüşmenin çeşitli evreleri vardı; o evrelerden birinde Liz ve Darcy gülümsüyorlardı, hatta gülüyorlardı. Bir diğer evrede ise Liz nerede olduğunu bile unuttu.

Sonunda öpüşmeye ara verdiklerinde, “Şimdi odama gitsek *Gözde Bekâr* sözleşmelerimizi ihlal etmiş oluruz sanırım,” dedi Darcy.

Liz ve Darcy birbirlerine bakıyorlardı, sessizce gözleriyle konuşuyorlardı. O sırada kayanın diğer tarafından Anne Lee çıkageldi, arkasında bir kamera ekibi vardı. Darcy ve Liz içgüdüsel olarak birbirlerinden uzaklaştılar.

Anne Lee heyecanlı bir ses tonuyla, “Mikrofonlarınız çalışmıyor,” dedi. “Sorunu çözmemiz gerek.” Sesçilerden biri elini Liz’in elbisesinin içine sokmuştu bile, işini mümkün olduğunca profesyonel bir şekilde yapıyordu ama adamın profesyonelliği durumun garipliğini ortadan kaldırmıyordu. “Mikrofonlarınızı bilerek mi kapattınız?” diye sordu Anne Lee.

“Hayır,” dedi Liz.

Darcy, “Evet,” dedi.

Anne bir Liz’e bir Darcy’ye baktı. “Mikrofonları neden kapattınız?”

“Biraz mahremiyet istedik,” dedi Liz.

“Siz ikiniz birlikte misiniz?” diye sordu Anne Lee.

Darcy kısa bir duraksamadan sonra, “Bunun konuyla pek ilgisi yok,” dedi.

“Birlikte olduğunuzu biliyorum,” dedi Anne Lee. “Az önce öpüştüğünüzü gördüm.”

Blöf mü yapıyordu?

“O halde sorunun cevabını almışsın,” dedi Liz.

“Ne zamandır birliktesiniz?”

Gizlenmesi zor bir gerginlikle birlikte yine sessizlik oldu. “Güzel,” dedi Anne Lee. “Şimdi ikiniz de kokteyle katılmalısınız.”

Liz, patikayı takip ederek tekrar avluya dönerken, Darcy’nin onun arkasında olduğunu hissedebiliyordu ve bedeni mutlulukla titriyordu. *Nefret seksi*, diye düşündü neşeyle. *Nefret seksi! Ama içinde nefret yok!*

Kokteyl gecenin geç saatlerine kadar sürdü. Bu zaman zarfında Liz’le Darcy sık sık yan yana geldiler ve birkaç banal espri dışında nadiren konuştular. Darcy bir noktada, “Eğleniyor musun?” diye sordu Liz’e. Liz olağanüstü bir nezaketle, “Eğleniyorum. Ya sen?” diye karşılık verdi. “Ben de,” dedi Darcy.

Sadece bir kez dans ettiler –Darcy sadece slow dans ediyordu ve onu yaparken bile biraz beceriksiz görünüyordu, Liz iki duruma da şaşırmadı– ve dans ederken hiç konuşmadılar. Liz başını Darcy’nin göğsüne yasladı; o göğsün sağlamlığı, ikisinin birlikte kuracağı geleceğin müjdecisi gibiydi.

Liz’in konuşması da dahil olmak üzere çeşitli kokteyl gelenekleri yerine getirildi ve filme alındı. Liz’in aklı başka yerdeydi ama bu sayede çok daha rahat bir konuşma gerçekleştirdi. *Gözde Bekâr* çalışanları yapmak zorunda oldukları işi; Bennet ve Bing-

ley ailelerinin izin verdikleri şeyi yapıyorlardı. Liz bunu biliyor olmasına rağmen, yeni ve büyüğü aşkına kimsenin ulaşmasını istemiyordu; Darcy'yi o kadar çok seviyordu ki aşkını ondan başka kimseye ispat etmeye ihtiyaç duymuyordu.

DÖRT AY SONRA

Bölüm 178

BENNET AİLESİNİN *Gözde Bekâr* özel bölümünü hangi şartlar altında izleyeceğine dair neticesiz tartışmalar yapılıyordu. En olası seçenek, Ham ve Lydia'nın bir akşam yemeği düzenlemesi ve programın onların salonunda izlenmesiydi. Liz ve Darcy, Darcy'nin Madison Yolu'ndaki evinde yaşıyorlardı. Liz şubat ayında New York'tan ayrılmıştı. Darcy'yle birlikte, Over-the-Rhine semtinin merkezinde, yakın zamanda yenilenmiş bir çatı katı satın almışlardı ama henüz oraya taşınmamışlardı. Liz programı ailesiyle birlikte izlemesi gerektiğini düşünüyordu, çünkü aile üyelerinin gururu, Liz'in ilk yardımına ihtiyaç duyacak kadar geniş kapsamlı yaralar alabilirdi.

Cincinnati Bennetleri büyük bir sürprizle karşılaştılar; Jane'in ilk görüntüleri, *Gözde Bekâr: Chip ve Jane'in Altara Giden Yolu*'nda değil, özel bölümden iki hafta önce, *Gözde Bekâr: Hayranların En Sevddiği Yanşmacılar Yeniden Birleşiyor*'da yayınlandı. Liz, yeniden birleşme sezonu boyunca, Chip ne zaman bir kadınla yakınlaşsa gözlerini ekrandan başka tarafa çevirmek istemişti. Neyse ki ciddi bir yakınlaşma sadece bir kez meydana gelmişti; bir hamakta, Chip ve Rachelle B. (Rachelle T. ile karıştırılmaması gerekiyordu) arasında gerçekleşen ön sevişme her açıdan karşılıklı gibiydi. Ertesi sabah, Chip büyük bir kederle, Rachelle

B.'ye kalbinin bir başkasına ait olduğunu açıklamıştı. Bir sonraki bölümde, Chip bir itiraf sırasında ilk kez Jane'in adını zikretmişti. Bununla birlikte, yeniden birleşme sezonunun sondan bir önceki bölümünde Jane'i görmek, hem Liz hem de diğer Bennetler için çok beklenmedi.

Yeniden birleşme sezonunun yarışmacıları, yaptıkları engelli arazi yarışmasının ardından, Malibu'daki malikânenin jakuzisinde dinleniyorlardı, o sırada telefon çaldı. Lulu isimli bir yarışmacı jakuziden çıktı ve ıslak bikiniyle malikânenin içine koştu. Salondaki masanın üstünde duran çevirmeli siyah telefonun ahizesini kaldırdı. Liz telefonun sahte olduğundan emindi, o noktaya kadar malikânenin hiçbir yerinde bir telefon yoktu. "Chip," diye seslendi Lulu. "Seni arıyorlar!"

Chip telefona cevap verdi, ekran ikiye bölündü ve Jane ortaya çıktı. Jane, Liz'in Hermoso Desert Lodge'dan hatırladığı yatağa uzanmıştı.

"Ben Jane," dedi Jane. "Sana bir haberim var. Ayrıldığımızı biliyorum ama..." Kamera açısı Jane'in karnını kadraja alacak şekilde genişledi. Jane karnını okşadı. "Hamileyim." Chip'in ağzı şaşkınlıkla açıldı ve program reklamlarla bölündü.

Jane ve Chip'in bu gösteride suç ortağı oldukları çok açıktı ama Liz ablasını arayıp neler olduğunu sormaya çekindi. Adelaide Bennet Bingley üç hafta önce, üç kilo iki yüz elli gram ağırlıkla dünyaya gelmişti, saat Los Angeles'da akşam altı buçuktu ve Adelaide akşam saatlerinde çok yaygaracı oluyordu. Programın sonraki sahnelerinde Jane ve Chip telefonda konuşup birbirlerine karşı hissettikleri sevgiden bahsettiler. Chip kumsalda tek başına uzun bir yürüyüş yaptı; yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla ya derin düşüncelere dalmıştı ya da mide hazımsızlığı çekiyordu.

Liz'in telefonu, programı Bayan Bennet'le birlikte Grasmore'da seyreden Lydia ve Kitty'den gelen mesajlarla vızıldıyordu:

Vay canına! Senin bundan haberin var mıydı? Jane gerçekten yeniden birleşme çekimlerine gitmedi, öyle değil mi?

Liz bir sonraki reklam arasında daha fazla dayanamadı ve Jane'e bir mesaj yazdı:

Şu anda Gözde Bekâr yeniden birleşme programında olduğundan haberin var mı?

Bir saniye sonra Liz'in telefonu çaldı. "Prodüktörler beni yeniden birleşme sezonunda seyirciyle tanıştırmak istediler," dedi Jane. "Chip'le birlikte olacağımız fikrine alışabilmeleri için. İkna edici bir kurgu yapabilmişler mi?"

"Aslını istersen, evet."

Liz arka planda Adelaide'in mızırdandığını duyabiliyordu. Yeğenin doğumundan üç gün sonra Los Angeles'a gidip onunla tanışmıştı. Adelaide minicik ve mucizevi bir insan yavrusuydu. Liz ona hemen bağlanmış ve onun annesi olmadığı için rahatlamıştı. "Yeğenim nasıl?" diye sordu telefonda.

"Kucağa alınmadan uyumak istemiyor. Bazen alınsa da uyumuyor." Jane'in sesi şarkı söylemiş gibi inceldi ve neşelendi. "Öyle değil mi Addie? Öyle değil mi bebeğim? Dünya hakkında öğrenecek bu kadar şey varken kim gözlerini kapatmak ister?"

Liz, Chip'in "Onu bana ver," dediğini duydu. "Ve Liz'e selam söyle."

"Programı izliyor musunuz?" diye sordu Liz.

"İzlemeyi düşünmedik," dedi Jane, güldü. "Demek istediğim, neler olduğunu zaten biliyoruz."

Bölüm 179

BAYAN BENNET EN büyük kızını televizyonda gördüğünde, “Fred. Çabuk buraya gel!” diye bağırdı. “Tanrı aşkına Lydia, babana hemen buraya gelmesini söyle.”

Lydia kanapeden kalkmadan, “Baba!” diye seslendi. “Acil durum.”

Bay Bennet kaygısız bir ifadeyle yatak odasından çıktı.

“Jane!” Bayan Bennet eliyle televizyonu işaret etti. “Televizyonda.”

Bayan Bennet reklam arası boyunca ve program kaldığı yerden tekrar başladığında heyecanlı yorumlar yapmayı sürdürdü. Kitty en sonunda, “Sen konuşurken hiçbir şey duyamıyorum,” dedi.

“Bilseydim şehirden asla ayrılmazdım,” diyordu Chip telefonda. “Jane, ben çocuğunun annesini terk edecek türden bir adam değilim. Seni her zaman sevdim. İlişkimizin yürümesini hep istedim.”

“Ah!” Bayan Bennet ellerini birbirine vurdu. “Bebeğin Chip’ten olduğunu söylüyorlar! Bunu yapacaklarını biliyordum! Böylesi çok daha mantıklı!”

“Ama kesinlikle palavra,” dedi Kitty.

“Kitty, buna *eğlence* programı diyorlar,” dedi Lydia. “*Dürüstlük* programı değil.”

Ne Ham ne de Shane kız kardeşlerle birlikte Grasmoor’a gelmişlerdi. Palm Springs’in tuhaflığının ortasında kaynaştıktan sonra arkadaş olmuşlardı. Shane, Ham’in spor salonuna yazılmıştı. İki adam, Ham’in verdiği Perşembe akşamı derslerinin ardından Kore barbeküsüne gitmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi.

“Bu çok komik değil mi?” dedi Bayan Bennet. “Hayatımda izlediğim ilk *Gözde Bekâr* bölümünde kendi kızımı gördüm.”

Bay Bennet güldü. “Şu yalanı bir kenara bırakma vakti gelmedi mi Sally?”

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Anne, programı her hafta bizimle birlikte izliyorsun,” dedi Kitty.

“Tamam, biraz şuradan biraz buradan gördüm ama bütün bir bölümü hiç seyretmedim.” Kitty, Lydia ve Bay Bennet bakışarlarken, “İzlemedim!” dedi Bayan Bennet. “Beni bilirsiniz, oturduğum yerde duramam.”

İşin gerçeğı, Bayan Bennet bütün bölüm boyunca oturduğu yerden hiç kalkmadı, ev eşyaları kataloğunu karıştırdı ama bunu da çoğunlukla reklam aralarında yaptı.

“Ben hiçbir zaman gerçek bir televizyon seyircisi olmadım,” dedi Bayan Bennet. Hiç kimse ona inanmasa bile onun kendine inandığı ortadaydı, özgüven ve memnuniyetle konuşuyordu. “İyi bir kitabı her zaman televizyona tercih ettim.”

İKİ HAFTA SONRA

Bölüm 180

GÖZDE BEKÂR: *CHIP* ve *Jane’in Altara Giden Yolu’nun* yedinci dakikasında, “Bunun berbat bir program olduğunu düşünürdüm,” dedi Darcy. “Ama gerçek anlamda izlenemez bir şeymiş.”

“Gerçek anlamda değil,” dedi Liz. “Göz kürelerin erimiyor.”

Birbirlerine sarılarak kanapeye oturmuşlardı, üstlerinde bir bataniye vardı. Nisan başlarıydı ve Cincinnati’de hava hâlâ serindi.

Darcy parmak uçlarını kullanarak göz deliklerinin etrafındaki deriyi aşağı çekti. “Emin misin?”

“Seninle bir anlaşma yapalım,” dedi Liz. “Eğer önümüzdeki üç gece boyunca programı izleyeceğine söz verersen, seni bir daha asla *Gözde Bekâr* seyretmeye zorlamayacağım.”

Darcy sırtıttı. “Bunun cazip bir anlaşma olduğunu mu düşünüyorsun? İzlemek zorunda değilim ki zaten.”

“Aslına bakarsan izlemek zorundasın,” dedi Liz. “Çünkü programda sen varsın. Ben de varım. Ve biz birbirimizin hayatlarının aşkılarıyız.”

Darcy eğilip Liz’i öptü. “Biz birbirimizin hayatının aşkıyız,” dedi. “Ama bunun *Gözde Bekâr*’la bir ilgisi yok.”

Liz’in henüz bilmediği ama çok yakında öğreneceği şey, *Gözde Bekâr: Chip ve Jane’in Altara Giden Yolu* tarafından yaratılan aşığılanmanın ağırlıklı bir şekilde ona ait olduğuydu. Liz, Lydia, Kitty, Mary, Caroline ve Brooke ekranda göründüklerinde, ekranın alt kısmındaki bantta sadece isimleri değil –belki de kadınları birbirinden ayırt etmeyi kolaylaştırmak için– kişilik özellikleri ya da kişilik özelliklerinin gerçekte çok az bağlantısı olan versiyonları da belirdi.

Brooke Bingley “Ev kadını ve Anne” olarak tanımlanmıştı ki bu yeterince isabetliydi. Fakat Caroline Bingley “Romantik”ti, Lydia Bennet “Özgür Ruh”tu, Kitty “Müteşebbis”ti, Mary “Âlim”di ve Liz (ah bu nasıl da can yakıyordu!) “Parti Kızı”ydı! Kitty, röportajında, “Uzun vadede yapmak istediğim şey, insanların sadece fiziksel güzellikleriyle değil, aynı zamanda iç huzurlarıyla da ilgilenen bir salonlar zinciri kurmak,” dedi. Bu röportajdan hemen sonra ekranda beliren Liz, “Kendimi mantıklı ve gerçekçi bir insan olarak tanımlıyorum,” beyanında bulundu. Fakat bu beyanı takip eden görüntülerde, Liz su gibi şarap tüketiyor, tek içimlik içki bardaklarını kafasına dikeyiyor ve

bir noktada, bir değil iki kadehten birden şampanya içiyordu. Bu olay düğün kokteyli sırasında gerçekten olmuştu ama bunun tek sebebi, Liz'in hem kendisi hem de annesi için içki almış olmasıydı; Bayan Bennet'in kadehi aşırı doluydu ve Liz şampanyanın dökülmesini engellemeye çalışmıştı.

Doğal olarak, Liz'in Caroline'la yüzleşmesi de tamamıyla yayınlandı. Yüzleşmeden önce ekrana gelen röportajlarda, Caroline şaşırtıcı bir açık sözlülükle –eğer bir sanrıya açık sözlülük denebilirse– Darcy'yle kendisinin birlikte olması gerektiğine dair inancını açıkladı. Bir kamera ekibi, sessiz ve on beş metre uzaktan olmasına rağmen, Liz'in Darcy'ye evlenme teklif edişini ve tekliften sonraki kucaklaşmayı da kayda almıştı. Bu sahnelerin arasına hıçkırarak ağlayan Caroline'ın görüntüleri serpiştirilmişti. Caroline olayı bizzat izlemiş gibi bir hava yaratılmıştı ama Liz böyle bir şey olmadığından emindi. Belki de kamera karşısında ağlamak, bir sonraki *Gözde Bekâr* sezonunun yıldızı olmak için Caroline'ın ödemesi gereken bedeldi; ertesi hafta, *Gözde Bekâr* tarihinde bir ilk gerçekleştiği ve iki kardeşin arka arkaya programın yıldızı olduğu açıklandı.

Liz, düğün özel bölümünde önemli bir rol alacak kadar ilginç olmadığını düşünmüştü; neticede kırk yaşma merdiven dayamıştı, transcinsiyet değildi, ırklararası bir ilişki bile yaşamıyordu ve bikini giymemişti. Yanılgısı gurur okşayıcı olabilirdi, tabii bu kadar utanç verici olmasaydı.

“Bir daha bu evden dışarı çıkabileceğimi sanmıyorum,” dedi Liz, Darcy'ye. “İnsanlar programdaki Parti Kızı'yla nişanlandığını öğrenecek. Bu seni dehşete düşürmüyor mu?” Liz ve Darcy ağustos ayında Knox Kilisesi'nde evleneceklerdi. Düğün törenini Pemberly'de, evin Tarihi Koruma Vakfı'na devredilmesinden hemen önce yapmayı düşünmüşlerdi ama töreni en çok umursayan kişi Bayan Bennet'ti ve bir zamanlar hayal bile edilemez

şartlardan dolayı, Liz kendini Bayan Bennet'in hayallerindeki düğünü gerçekleştirebilecek kız evlat olarak bulmuştu. Neden olmasındı?

Darcy eğleniyormuş gibi görünüyordu. "İnsanların ne düşündüğü kimin umurunda?" dedi. Liz'in alnını öptü. "Ayrıca, bir Parti Kızı'yla evlenmeyi kim istemez?"

Bölüm 181

MARY, KENDİ ARZULARINI kendi başına tatmin edebilecek bir kadının asla bir adamın peşinden koşmayacağına ve kendini küçük düşürmeyeceğine dair sarsılmaz bir inanca sahipti. Lydia'nın bir süre önce böbürlenerek bahsettiği yirmi iki santimlik vibratör kulağa fazla cafcaflı geliyordu; Mary yıllar süren deneylerin ardından, beş farklı modu olan, sessiz motorlu, ince ve ergonomik bir vibratörde karar kılmıştı. Aleti her akşam uyumadan evvel, bazen de satış muhasebesi müdürü olarak çalıştığı Procter&-Gamble'a gitmek için evden çıkmadan önce sabahları kullanıyordu.

Mary, lisans derecesini almak için gittiği Macalester Üniversitesi'nde, sırasıyla iki adam ve bir kadınla birlikte olmuştu. Bu insanlardan aldığı dersin özeti, sekse çok az önem verdiği ve biriyle aynı yatağı paylaşmayı daha da az önemseydiydi. Eskiden, internetteki randevulaşma siteleri bu kadar yaygın ve popüler değilken, insan fiziksel yakınlaşmadan önce tonla saçmalığa katlanmak zorunda kalıyordu; gerçek bir tatmine ulaşmadan önce biriyle haftalarca hatta aylarca yemeğe çıkmak ve sohbet etmek gerekiyordu. Üstelik bütün bunları yapmak bile gerçek tatmini garanti altına almıyordu. Bir yatağı paylaşma meselesine gelince, yataktaki diğer kişi horluyor ve yorganı çalıyordu, uyurken

ve uyanırken gereksiz konuşmalar yapıyordu. Sahiden, bunlar hangi amaca hizmet ediyordu? Mary yatakta dilediği gibi serilerek yatmayı ve canı ne zaman isterse ışığı o zaman kapatmayı tercih ediyordu.

Bu fikirleri kardeşleriyle ya da herhangi biriyle paylaşması söz konusu bile değildi. Mary'nin tanıdığı herkes bir sevgili bulmak derdindeydi ve Mary onları ikna etmeye çalışmanın sadece nafile değil sıkıcı olacağını da biliyordu. Egzersiz konusuna gelince, Mary hayatı boyunca ne spor ne de diyet yapmıştı. Bacaklarındaki ya da koltuk altlarındaki kılları tıraş etmemişti, kaşlarını almamıştı ve yüzünü boyamamıştı. Her gün yıkanıyor, dişlerini fırçalıyor ve deodorant kullanıyordu; toplum hijyeni anlaşmasında kendi üzerine düşeni yeterince yerine getirdiğine inanıyordu.

Mary, kardeşleri tarafından tuhaf bulunduğunu biliyordu, gerçek bakış açısını dile getirdiği takdirde daha da tuhaf bulunacağını bilincindeydi. Kardeşlerinin ayrıntılı egzersiz ritüellerini, sahte kokulu losyonlarını ve bir adama güzel görünmek için harcadıkları saatleri –hayır yılları– neredeyse antropolojik bir istihzayla gözlemliyordu. Kardeşlerine baktığında, müzik kutularında kendi narsist eksenlerinde dönüp duran plastik bale rinleri anımsıyordu.

Mary kardeşlerinden nefret etmiyordu, onların kötü kalpli olduğunu da düşünmüyordu; –kesinlikle sığ insanlardı ama kötü kalpli değillerdi–. Bununla birlikte, aralarındaki akrabalık bağı olmasa onların yanında vakit geçirmeyeceğini biliyordu. Aslında insanların çoğunun yanında vakit geçirmekten hoşlanmıyordu.

Mary, topluma en yakınlaştığı yer olan bowling salonundaki arkadaşlarıyla bile, Salı akşamları dışında görüşmüyordu. Mary'nin takımında iki kadın ve iki adam vardı. Ona yaşça en yakın olan takım üyesi ondan on sekiz yaş büyüktü. Bu insanları

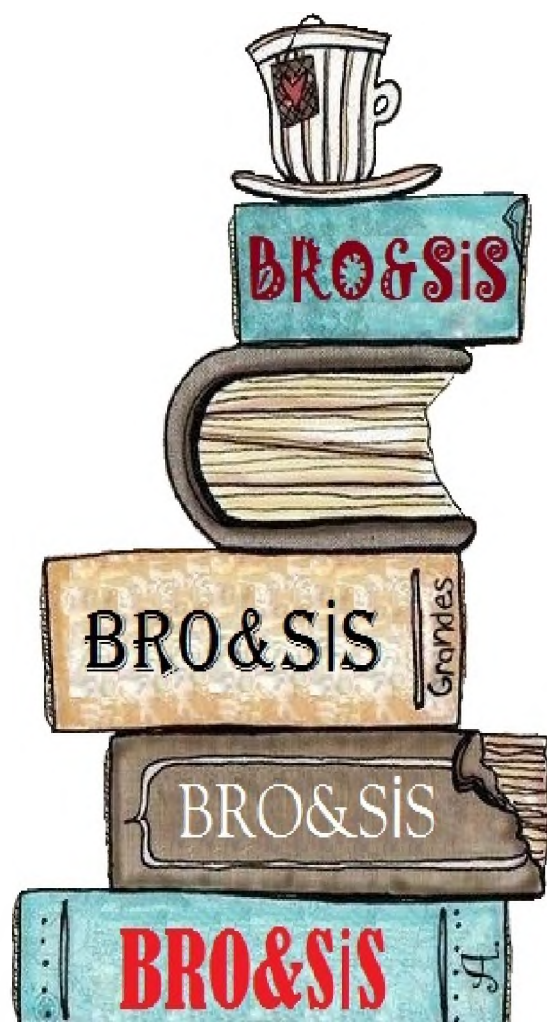
cazip kılan nitelikler arasında, onlarla Cincinnati Şehir Kulübü'nde karşılaşma ihtimali olmaması da vardı.

Mary'yi her hafta Madison Bowling Salonu'na çeken şey insanlar değil sporun kendisiydi. Mary o binaya her girişinde spor salonu ve patates kızartması kokusu alıyor, ahşaba çarpan poliüretan sesini duyuyor, hissettiği heyecan yüzünden tükürük bezlerinin harekete geçtiğini fark ediyordu.

Eğer *Gözde Bekâr: Chip ve Jane'in Altara Giden Yolu*'nun ilk bölümü Salı akşamına denk gelmeseydi, Mary programı izleyebilirdi, belki de izlemezdi; bu karar P&G işlerinin teslim tarihine ya da keyif için kitap okumasına bağlı olurdu. Fakat programın ilk bölümü bir Salı akşamı yayınlandı ve Mary bowlinge gitmeyi bir saniye bile düşünmedi. Yüzü bütün ülkedeki televizyon ekranlarında belirdiğinde (Mary Bennet: "Âlim") Mary onuncu kulvarda sırasını bekliyordu. Elli bir yaşındaki özel eğitim öğretmeni ve Mary'nin takım arkadaşı Felicia yoldan çekildi. Mary topoların geri döndüğü oluğa yürüdü, parmaklarını topun deliklerine soktu, topu oluktan kaldırdı, kolunu arkaya doğru uzatıp bilerek falsolu bir duruş aldı, gözlerini lobutlara dikti ve topu bıraktı. Top, yağlanmış ahşap kulvarda kaymaya başladı. Top lobutlarla buluşmadan saniyeler önce Mary bir *strike*⁴¹ olacağını biliyordu. Strike gerçekleşti, bütün lobutlar devrildi, bu çok tatmin ediciydi. Lobutları yerden kaldırıp tekrar sıraya koyan mekanizma çalışmaya başladığında Mary sağ elini yumruk haline getirdi ve kolunu büküp zafer dolu tavırla geri çekti.

Aşklar, flörtler, dramalar ve kavuşmalar kardeşlerinin olabilir-di; Mary içinse cennet buydu.

41 Bowlingde ilk atışta on lobutu birden devirmek. -çn.

Teşekkür

Güçlü, zeki ve komik kadınlardan oluşan bir trioyla çalıştığım için inanılmaz şanslıyım: Temsilcim Jennifer Rudolph Walsh, editörüm Jennifer Hershey ve basın danışmanım Maria Braeckel.

Cathryn Summerhayes, Rafaella Deangelis, Tracy Fisher, Alicia Gordon, Erin Conroy, Suzanne Gluck, Eve Atterman, Eric Zohn, Maggie Shapiro, Katie Giarlia, Elizabeth Goodstein ve WME'nin diğer çalışanlarına beni her zaman savundukları ve iletişim kurmaktan büyük keyif aldığım insanlar oldukları için teşekkür ederim.

Random House'da çalışan Gina Centrello, Avidah Bashirad, Theresa Zoro, Sally Marvin, Leigh Marchant, Susan Kamil, Tom Perry, Sanyu Dillon, Caitlin McCaskey, Anastasia Whalen, Anne Speyer, Allyson Lord, Christine Mykityshyn, Janet Wygal, Bonnie Thompson, Alaina Waagner, Maggie Oberrender, Paolo Pepe, Robbin Schiff ve Liz Eno'nun desteklerinden olağanüstü faydalandım.

İngiltere'de bana bu kitap için fikir veren Lousia Joyner'a ve Katie Espiner'a teşekkür borçluyum. Borough Press'de çalışan ve kitabın bitimine kadar yanımda olan Jaime Frost'a, Suzie Doré'ye, Cassie Brown'a minnettarım. Marianne Velmans ve Patys Irwin dahil olmak üzere Transworld'de çalışan dostlarıma, profesyonel bir gezintiye izin verdikleri için teşekkür ederim.

Kitabımın ilk okurları olan cömert yürekli Emily Miller,

Susanna Daniel, Samuel Park, Jynne Dilling Martin, Sheena Cook, Eric Bennett, Rory Evans, Anne Morriss, Susan Marrs, Tiernan Sittenfeld ve Jo Sittenfeld'a teşekkür ederim. Bana Cincinnati hakkında her şeyi öğreten P.G. Sittenfeld'a teşekkür ederim. Ebeveynlerim Paul ve Betsy Sittenfeld'in Fred ve Sally Bennet'le karıştırılmasını istemem ama bu iki çiftin bir partide birbirleriyle karşılaştıklarından eminim. Kocam Matt ve çocuklarım benim favori Orta Batılılarım.

Austen kitap kulübündeki keyifli sohbetlerden ve lezzetli atıştırmalıklardan büyük zevk aldım: Hillar Sale, Maggie Penn, Becky Patel, Stephanie Park Zwicker, Jane Price, Susan Appleton, Susan Stiritz ve Kristin Maher.

Belli konulara benden çok daha hâkim olan ve beyinlerini büyük ölçüde kullanmama izin veren insanlara büyük hayranlık duyuyorum: Ben Hatta, Jute Ramsay, Elizabeth Randolph, Liz Rohrbaugh, Mariagiovanna Baccara, Bruce Hall, Wyman Morriss, Cynthia Wichelman, Craig Zaidman, Stephanie Park Zwicker, (yine!) Maurizio Corbetta, John Stewart, Jarek Steele, Kris Kelindienst ve Tricia Sanders.

Kitap için yaptığım araştırmalarda kullandığım, California'nın Woodside kasabasındaki Filoli için kurulan internet sitesini ve 2014'ün ekim ayında *St. Louis Post-Dispatch* gazetesinde yayımlanan Susan Weich imzalı örümcek makalesini de anmak isterim. Bu arada, *Transcinsiyet 101: Karmaşık Bir Mesele İçin Basit Bir Rehber*, Nicholas M. Teich tarafından yazılmış gerçek bir kitaptır.

Son olarak, söylemeye lüzum olmadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim: Eserleriyle ben dahil birçok okurun hayatına haz katan Jane Austen'a yürekten müteşekkirim.